I. K 38
OO K 4
I. K. 38

O. O. i. 9. 2

TOMVS II.

CONTINENS HISTORIAM QVADRIGEMINAM.

DE FAMILIIS DVORVM AEGYPTI Regnorum, Battiadarum Cyrenæorum, & Dynaſtarum, Regum ac Pontificum Iſraëliticorum.

QVA PHARAONVM SVCCESSIO CONTINVA, AEGYPTII REgni à Perſis defectio atq; inſtauratio, & tam BATTIADARVM, quàm Dynaſtarum, Regum ac Pontificum gentis Iſraëliticæ, ſtirpes, diligenti ſtudio collectæ, & natalibus ſuis ceu reſtitutæ, exponuntur, quæq; de ſingulis dubia occurrunt, accuratè enodantur.

AVCTORE, [redacted]
REINERO REINECCIO STEINHEMIO.

EXPVRGATIO NE PERMISSO.

Cum Gratia & Priuilegio Cæſ. Maieſt.

BASILEAE, EX OFFICINA HENRICPETRINA.

MAGNIFICO VIRO,

NOBILITATE GENERIS, DOCTRINA, DIGNITATE ET VIRTVTE AMPLISS. D. IONAE

à Zeſchauu, in Buchauu, Illuſtriſſ. Elect. Saxoniæ &c. Curiæ ſupremæ Præſidi ac Conſiliario, Patrono ſuo omni obſeruantia colendo.

S. D.

REINERVS REINECCIVS
Steinhemius.

DIV ſuſpenſos nos cogitatio tenuit,& ſolicitudine atq; cura multa defatigauit, operæne aliquid in ueterum Aegyptiorum regum hiſtoriam conferremus. Et cùm quæ iſthuc impellerent, nonnulla occurrerent, plura tamen & potiora erant, quæ planè retrahere inde uiderentur. Cùm enim in id genus explicationibus caput eſſe ſoleat, quo aſſenſio nitatur, bonorum auctorum copia & fides, quàm hic monumentis commodis deſtituimur? quæ in ijs, quæ adhuc fortuna nobis reliqua conſeruauit, diſcrepantium opinionum pugna? Quando neq; cùm Herodoto Diodorus conueniat, & abutriſque atq; inter ſe Manetho & Euſebius diſſentiant. Accedit tertium incommodum, quod expoſuit auctor grauiſs. Strabo, Aegyptiam hiſtoriam minus fidei ob ſcriptorum ſimplicitatem inueniſſe. Etſi id potiſsimum ad ſacerdotum commentarios uidetur referendum. Hos enim peculiare habuiſſe munus, ut regum res geſtas in literas referrent, Ioſephus & Diodorus tradidêre. Cùm cæteroquin tam religionis, quàm bonarum artium curam ſoli gererent. Quarum illam uti ſuperſtitionibus & fabulis nefarijs inuoluerunt atq; obſcurârunt, ita neq; hiſtorias ab ea labe immunes eſſe ſiuerunt. Quemadmodum importunitatis audacia ſimi

lis, in ſuperioris temporis indoctorum rhapſodijs uidere eſt. Quæ ſanè cauſa eſt, ut ingentium noſtrarum hiſtorijs hærere creberrimè cum faſtidio & indignatione cogamur.

Hæc quanquam ita ſint, & prudentum moneat præceptum, ea quę fieri non poſſe uideantur, in deliberationem uenire non debere, tamen cùm opera hac carere haud poſſet literarum ſacrarum tractatio, & eandem auctores in utraque lingua præcipui requirerent, neq; per ſe in re laudabili conatus improbetur, experiri hîc etiam qualemcunq; ingenij noſtri induſtriam uolui: Cùm præſertim ceu ὁδηγίαν præberet eadem literarum ſacrarum ſcriptura. Cum qua quando ita tandem Herodotus conuenit, ut de regibus poſterioribus dubium nullum relinquatur, ad ueteriorum natales reſtituendos coniecturas eas attulimus, quæ auctorum teſtimonijs euidentibus niterentur: Idq; uti fieret commodius, antiquitatis monumenta, quæ nanciſci potuimus, percurrimus, legendo ſedulò, omnia nimirum rimantes, quæ ad inſtitutum noſtrum pertinerent. Qua tamen in re ſi quid adhuc quiſpiam deſiderabit, non diligentiæ operam, ſed ingenij perſpicacioris uim, defuiſſe nobis, exiſtimabit. Quippe qui in eas quandoq; præcipitati tenebras fuerimus, unde ad lucem reditio ſperari nullam poterat. Atq; ut omnino alicubi mentis noſtræ acies caligârit, ita præſtatum hoc abundè confidimus, ut non fumum ex fulgore, ſed ex fumo dare lucem, ſecundùm Poëtam, ſtuduiſſe nos, uideamur. Porrò autem ad quos & quot adeò ſcripturæ tractatus commentatio hæc pertineat, quibuſque item alijs ſcriptoribus explanandis deſeruiat, ſuo loco pleniùs demonſtratum eſt. Sanè quæ Iſraëliticam Eccleſiam uel beneficijs maioribus cumulauerit, uel incommodis grauioribus afflixerit, alia quam Aegyptij gens mentione hiſtoriæ Biblicæ nulla memoratur. Quippe quæ & Abrahamum & Iacobum cum poſteritate hoſpites & finium incolas admiſerit, & cùm deniq; inanis periculi metu exitium his moliretur, conatus huius nefarij pœnas eas dederit, quibus poſt hominum memoriam terram nullam

pertu-

pertuliſſe triſtiores, reperimus. Inière etiam cum Aegyptijs fœdera Reges SOLOMON, IEROBOAMVS, HOSEAS: ſed euentu ipſis ferè exitiali. Ideò IOSIAS Nechaonis amicitiam planè reſpuit: etſi neq; hoc ei feliciter ceſsit, Iudæis ſeruitute imperij externi acerba mulctatis. Id quod dum maiorum exemplo ueluti corrigere ſtudet Sedechias, extremum regno interitum attrahit: & Iudæorum reliquiæ poſt Iſmaëlis ſeditionem petere Aegyptum auſæ, Apryis iſthic regis crudelitate opprimuntur. Iam qua laudum & meritorum prędicatione Aegyptios reliqui ſcriptores celebrârunt? Quippe à quibus Græci & leges & diſciplinas ſuas accepiſſe ſe fateantur. Cùm dubium nullum ſit, utraſq; in Aegypto uel propagatas uel inſtauratas à Ioſepho. Eſt & ea confirmatio auctorum certa & euidens, conditos ab Aegyptijs Argiuos & Athenienſes. Quibus uirtutum addendo documenta, quæ Aegyptia proponit hiſtoria, ſanè quibus animus informetur, occurrunt plurima. Quantum enim in Oſiride & Amaſi pietatis religioſæ ſtudium eluxit? quę Seſoſtris, Thulis, Pſammitichi, Nechaonis, Apryis prædicatur militaris uirtus? quæ Ori, Aliſphragmathoſis, Thuoris in Aſtronomicis ſtudijs excolendis extitit diligentia? quæ Amaſis, ſimul prudentia, ſimul manſuetudo? Quibus in alijs pleriſq; oppoſita uitiorum turpitudinem & dedecus, ſcelerum ultrix Nemeſis ijs infamiæ pœnarumq; ueluti ſupplicijs ulta eſt, ut qui recti præceptis minus permouentur, his exemplis peccare meritò odiſſe (ut loquitur idem Venuſinus Poëta) incipiant.

Cæterùm ut & receptam quadam obſeruatione maiorum, & peculiarem meam in laboribus noſtris publicandis tenerem conſuetudinem, ad Ampl. T. Vir Magnifice Patrone Obſeruande, mittere Commentarium hunc uiſum fuit. Quippè quem & generis & animi uirtus, loco dignitatis illuſtri collocaſſet, cuiusq; laudem merita in rempub. & opt. artium ſtudia commendarent plurima. Cùm in eaſdem artes tractando ipſe incumbendum ita exiſtimaſſes, ut ueluti κυρίαν, ſeu potius uitæ magiſtram, his adiungeres antiquitatis

& hiſtoriarum cognitionem. Quando nimirùm à ſagacis ingenij prudentia facilè perſpiceres, quàm doctrinarum eruditio à ſuo tanquam ueſtitu nuda eſſe ſoleat, niſi exemplorum ornatus accedat, utq́; tractari reſpublica feliciter nequeat, quem hæc ueluti norma deſtituit. Quanquam quæ currere lata uia, ut Poëtæ utar uerbis, minimè ſinunt, ſanè plurima ſunt. In quibus quæ ad familiarum explicationem à nobis ſit allata ſtudij diligentiæq́; opera, repetendo ut inculcetur, opus non eſt. Cùm hoc nomine & ab A. T. eam mihi beneuolentiam & uoluntatem nauari meminerim, ut obligatus ipſi uehementer ſim, & qualecunq; officium hoc maturarim libentius. Ergo præſtare de ſe A. T. utrunq; dignetur, ut & laborem hunc noſtrum in patrocinij ſui tutelam admittat, neq; obſeruantiæ noſtræ gratæ ſignificationem faſtidiat, oro. Enimuero addit ferè ad ſtudium quoduis urgendum calcar ingens, cùm uirorum dignitate præſtantium, tum comprobatio accedit atq; auctoritas, tum ſubſidij oſtenduntur adiumenta. Quorum alterum cùm ab A.T. profectum iam abunde ſit, ad alterum eam afferet uoluntatem, quam ab eximia ipſius in literarum ſtudijs iuuandis propenſione me expectare par eſt. Equidem ut ne quæ deſiderentur in me animi grati partes, quo poſſum & debeo ſtudio contendam, & beneficium tantum immortali memoria colam. A.T. benè & feliciter ualeat.

Lipſia M. VIIbr. D. XIV.

CIↃ. IↃ. LXXIII.

REGNVM

REGNVM ÆGYPTIVM PRIMVM.

DE AEGYPTII REGNI ORIGINE ET FAMILIIS REGIIS, QVAQVE AB HIS SERIE, QVO ANNOrum ſpatio regnatum, denique quæ regum conſuetudines fuerint.

CVM de Ægypti appellationibus, & gentis ipſius origine, alibi diſcernimus copioſe & luculente, utriuſque capitsi inde explicationes repeti, quàm nouas hîc afferri ſatius fuerit. Regnum de certiſsimis ſacrarum literarum aſſertionibus cum gentis primordijs inchoamus. Nam OSIRIS, qui inter reges princeps nominatur, MIZRAIM eſt, nominis enunciatione paululum mutata. Quod cum aliæ confirmant coniecturæ tum Diodori planum facit teſtimonium, qui patre Ammone, hoc eſt, CHAMO, natum ait. Eſtque idem planè cum Oſiride Minæus & Menas ſeu Menis (ſic enim lego, non Mneuis) quem celebrant Herodotus, Diodorus, Ioſephus, Ælianus, ut nempè dignitatis uel officij denominationem eam intelligamus. Crebrò enim obſeruare licet, huius generis appellationes pro proprijs obrepſiſſe, ut neque ijs refrager, qui faciunt Ebræum Meni, quo apud Eſaiam uatem Mercurius intelligi creditur: referunturq; ad eandē originem Græcū Μνῆ, & Arabicū Almanah. Nec ſanè diſsimilis eſt nominis ORI, qui Oſiridi ſucceſſor ſubiungit̄, origo, ſignificato lumē exprimente, quācunq; tandem notionis iſtius opinari cauſam uoluerimus. Etſi ignis ſacri cultū tum primùm inualuiſſe, conſtat: Quē an hic etiam Rex ſuis obtruſerit, indeq; nominari uoluerit quod affirmem, nihil habeo: Cùm fieri tamē hoc potuerit, ut aſſentatòrū improbitas paulatim eum à pietatis & ſinceræ religionis ſtudio alienârit. Eſt autē utriuſq; regis huius hiſtoria fabulis intricatiſsima, neq; de ſucceſſoribus affirmari quid certi poteſt. Et meminit Strabo, ipſorum Ægyptiorū, hoc eſt, ſacerdotū (hos enim tantùm regū res geſtas cōſcripſiſſe, Ioſephus auctor eſt) cōmentarios minus fidei ob ſimplicitatem inueniſſe. Accedit noua diſcrepantis ſententiæ Diodori opinio, ſubactā nimirum Ægyptum atq; occupatam à Nino: quod tempus, Ori regnum longo interuallo anteceſsit. Et alibi item numerat ab exordio regni Ægyptij annos uſq; ad ORVM 1300. quæ tamen diſcutienda alijs relinquo. Ego uero ORO ex ſcholiaſte

memoria nomen datum, ipſo fortè MIZRAIMO ſeu Oſiride, eius nomenclaturæ auctore. Sanè poſteritatē huius etiam AMOSI edita progenie uſq; ad AMENOPHIN. II. propagatam ac dominatam ita opinamur, ut ſemper patris imperium exceperit filius. Quòd idem præclaro teſtimonio Diodorus confirmat: niſi quod ad annos 1040. dominatū iſtum extendit, & reges uſq; ad BVSIRIDEM. I. quinquaginta duos numerat. Nam hunc potius AMENOPHIS. II. ſucceſſorem accipimus, & familiæ nouæ conditorem facimus, atq; ex Euſebio Orum intelligimus. Qua de re notum Ioſephi teſtimonium. Fitq; cum primis ueriſimile, ab eadem mutatione etiam Iſraëlitarum afflictiones cœpiſſe. Cùm enim nihil his ORVS obligatum ſeſe exiſtimaret, ac potius formidine multitudinis ſuſpectos haberet, premere illos apertè cœpit: eſtq; exemplum idem ſecuta deinde poſteritas. Enimuero ſæuitiæ iſtius initium ad hunc regem pertinere, temporum conſideratio exquiſitior oſtendit. De cuius ſucceſſoribus & ſobolis progenie optandum eſſet plura tradita à Moyſe. Nam Diodorus, qui Buſiridem II. propagine octauum ab eo diuulſit, fidem nullam meretur. Etſi diuerſum ab Oro eſſe conſtat, qui perijt in mari Erythræo: & temporis ratio credere permittit, hunc ipſum alios anteceſsiſſe intermedios. Quos equidem Acenchrem & Rathorim accipio, & hoſtem illum Iſraëlitarum Deiq; cum Euſebio & Oroſio Chencrum aſtrui. Huius filius Acherres Diodoro Vchoreus eſſe uidetur. Tametſi quæ is de generis gradibus (nam ab Buſiride II. octauum facit) adijcit, in eo fidem illi iterum derogamus. Nec minus auctor idem de Myride impegit: quippe quem ab Vchoreo duodecimum nominet: Cùm rectius haberi Armeus poſsit, ipſa nominis enunciatione haud multum diſcrepante. Atq; incurrere reprehenſionem hîc iuſtam Manetho & Euſebius, quorum ille Zethum (ipſe Sethoſin uocat) & Armaim, hic Armeum & Remeſſem, fratres Ægyptum & Danaum accipiunt: incurrit item Beroſus, qui eadem hæc nomina ad Cherrem & Armeum fratres tranſtulit. Satius enim fuerit, de utroq; ijs inſiſtere ueritatis ueſtigijs, quæ Græcæ fabulæ ſuppeditant. Certè Herodotus ut tum hoc tum reliqua de regibus ſuperioribus uitaret incommoda, ſeriem horū uſq; ad Myridem planè omiſit. Quanquam quem eorundem numerum adijcit, hoc eſt 333. repudiamus, libenterq; hîc ijs acquieſcimus, quæ ſuprà hac de re ex Ioſepho retulimus. Iam quod in Zetho, qui Seſoſtris II. eſt, familiam Manetho propagando pertexit, id rectè ſequi poſſumus. Quando & Diodorus Seſoſtrim à Myride ſeptimum facit. Quod teſtimoniū ut originem certam cōmonſtrat, ita de generis gradibus habere locum nō debet. Nam Seſoſtrim cū Zetho eundem eſſe rerum geſtarū, quas de his Manetho & Diodorus expoſuère, ſimilitudo

litanorũ nuncupet, nobis tamẽ probabiliores Diodori uident̃ expoſitiones. Et fortè Dioſpolitanorũ apud Euſebiũ nomen ad regni mutatam ſedẽ alludit: quã à filio Protei iterũ Thebas (has enim Dioſpolin eſſe, ſuprà oſtẽdimus) translatam, etiã ſucceſſores aliquãtiſper ibi retinuere. Nam poſteriores quidẽ reges & Sai & Memphi cõſediſſe, reperimus: & quomodo Thebę tandẽ exciſæ fuerint, Nahumus uates tradidit cap. 3. Interijt igitur ORI poſteritas in Protei filio, ſeu Rampſinito. Nam ita ex Herodoto nomino: Cùm in eo rurſus ab auctore illo diſſentiã, quod Cheopẽ ipſi ſurrogat. Potior enim hîc Diodori debet eſſe auctoritas. Etſi quod obſcuriores Rampſaniti ſucceſſores facit, eius Æthiopũ potius irruptiones, ꝙ otiũ illorũ atq; uoluptates credere cauſam poſſumus. Nã ad hoc tẽpus propriè refero in Ægyptio regno mutationẽ, ꝙ his uerbis expreſsit Plinius: Ægyptus nunc ſeruiuit, nũc imperauit Æthiopibus. Eſtq; conſentaneũ, ipſum nomen PHARAO inde iã in deſuetudinẽ aliquam ueniſſe: Quippe quod abhinc literę ſacrę ita referãt, ut ſemper id quod reges habuẽre propriũ adijciãt: cùm ueterrimos illos appellatione cõmuni Pharaones nũcupent. Fecit aũt Euſebius tẽpus illud ann. 177. Diodorus regũ ſeptem. Quos reges & gente & ſtirpe diuerſis editos accipio BANCHYRIN, THVLEN, NEOCHABEN, BOCCHORVM, SENYEM, TONEPHERSOBIN & VAFREM. Quanquã ſi cui fortè uel cũ ſuperioribus uel inter ſe quorundã conciliare atq; cõiungere nomina libuerit, nihil repugnò. Qua in re cùm rationes nobis ſufficientes nullę occurrerent, his inſiſtere cõiecturis maluimus. Quãdo & de poſtremo Vafre diſertè nobiſcũ facit Clemens. Huius ſucceſſor rectè è literis ſacris SESACVS, ex Euſebio Suſachin & Smendes aſſumit. Cumq; illę Vafri etiã liberos attribuãt, Seſacũ his accenſeo, & in Vafre familiã nouã ordior. De cuius tamẽ ꝓpagine in auctorũ ſcripta nihil peruenit, & uehemẽter ſuſpecta nomina ſunt, ꝙ de Smendis ſucceſſorib. habet Euſebius. Quare deinceps ab Chronologia huius planè diſcedo, & ea retineo regũ nomina, atq; res geſtas, quę habẽt Herodot. & Diod. Certè utraq; cũ literis ſacris cõuenire propius, apertũ omnibus eſt. Nec obſtat hîc Manethonis de Herodoto refutato, et mendacij inſimulato, à Ioſepho expoſitum teſtimonium. Nam id tantũ ad ſuperiora illa tempora pertinet: de quib. ut pleraq; fugere Græcos potuere, & ideo fugere, quòd reges arceri ab aditu Ægypti quoſuis iuberent, ut ſcripſit Strabo: ita poſterioris temporis hiſtoriam commercia frequentiora notiorem fecere. Cæteroqui CHEMMIS imperium id propemodũ tempus complectitur, quod Smendis ſucceſſorib. uſq; ad Perſuſennẽ, à quo recentiores pleriq; ſuã itidem quaſi ſeceſsionem fecere, attribuit Euſebius. Quaꝓpter SESACO hũc filiũ aſſero, et qui eius regno deſunt, annos

ſucceſſoribus

ſucceſſoribus adijcio. Quæ res tota cùm à coniecturis pendeat, has cuique liberas eſſe uolo: fueritq́ſatius interea nos Euſebij & Funccij computationes ſequi. Chemmi rurſus non fratrem, ſed filium CEPHVM ſeu Cleopa ſubiungo. Nam eam gentilitatem ipſa temporis ratio exigit. Et diſcedi hoc loco tutius à Diodoro poteſt, quod nec ſibijpſi planè conſtet. Eſtq́ſanè quod in eodem auctore & de Mycerini ſucceſſoribus deſideres. Huic enim Bocchorum ſurrogat, & deinde exactis ſeculis aliquot regnaſſe demum SABACHVM dicit. Qua parte cùm plana ſit Herodoti hiſtoriá, ei nos inhærere ſatius fuerit: ita ut Mycerino ſucceſſor detur ASYCHIS, & à Diodoro nominata ſecula, & huius & ANYSIS imperio compleantur. Enimuerò Bochorum etiam tempore priorem fuiſſe, ſuo loco oſtendemus. Cùm fieri tamen hoc potuerit, ut ab ea uirtutum fama, qua floruiſſe regem hunc conſtat, Aſychis nomen eius repetierit. Neq́ adeò à familia Vafris, Aſychin & Anyſin excluſerim, ita ut illum Mycerini filium, hunc nepotem, atque ipſius ſtirpis ultimum faciamus. Nam deinde regnum SABACHVS alienigena occupat, & huic iterum è Sacerdotum ordine SETHON ſubſtituitur. Quam quidem ex Herodoto ſententiam magis probârim contra Diodorum, qui & Sethonem omittit, & poſt biennij interregnum rerum ſummam cum regij nominis dignitate commendatam duodecim Principibus, ſcribit. Id enim interregnum Sethonis primum imperio ſubiungo, & attexo huic demum annos 15. quibus principes imperârunt. Cæterùm in Principibus illis unum tandem PSAMMITICHVM regnum retinuiſſe, magno conſenſu omnes tradidêre. Nec iam hiſtoria hæc perplexitatis quicquam habet: concordatq́ de APRYE cum Herodoto Diodorus. Qui per rebellionem à ſuis oppugnatus, & in prælio captus atque ſtrangulatus, ſucceſſorem ex familia noua & in ſerie hac poſtrema, AMASIN accipit. Nam filio huius PSAMMENITO uicto & capto à CAMBYSE, Ægyptus Perſarum prouincia fit, cùm reges in uniuerſum habuiſſet 49. Neq́ enim audiendi hîc Herodotus & Diodorus, quorum ille uſque ad SETHONEM, & reges & Pontifices 340. hic reliquos, uſque ad Ptolemæos, adijciendo 370. numerauit. Et apparet hinc itidem Melæ erratum, qui reges uſque ad Amaſin numero 333. definiuit. Vt ad ſeriem hanc fabuloſam referam Vulcanum & Solem F. de quibus Cedrenus pagina 172. & Suidas ἥλιος & ἥφαιστος. Quomodo autem imperij Perſici iugũ excutere rurſus Ægyptij conati ſint, ſuo loco pleniùs docebimus.

DE CHRONOLOGIA Ægyptiorum regum dubitare iure poſſumus. Maximè aũt ueteribus illis, hoc eſt, OSIRIDE, ORO, Seſoſtri, Timao, Aliſphragmathoſi, res hæret: & craſsiſsimè omnium impegit,

impegit labēdo Diodorus, qui regni annos uſq; ad ORVM 13000. numerauit. Ab Oroſio & liberationis & dignitatis Ioſephi auctor Ameſis aſtruitur. Ideo & regnum eius maturius cœperit, & durârit diutius, neceſſe eſt. De quo tamen ſuas cuiq; coniecturas liberas eſſe uolo. Et quia ſequentium regum uſq; ad CHENCREM ab Euſebio & Manethone annotati anni, haud planè id tempus, quod literæ ſacræ nominârunt, exprimunt, ſanè & hi pro arbitrio cuiuſque, regibus cum adimendo tum adijciendo, diſtribuātur licet. Quanquam quòd hæc res tota à coniecturis pendeat, nos quoad certius quid reperiretur, referre Manethonis & Euſebij annos maluimus. Nec omnino inter ſe tam de his regibus quàm de ſucceſſoribus conueniunt Manetho & Euſebius, & diſcrepat ab utroq; de SESOSTRI II. ſeu Sethoſi Diodorus, cui mox aliud maius de RAMPSINITO eiuſq; ſucceſſoribus ſuccedit incommodum: Quippe de quorum etiam nominibus ambigatur. Et quæ adeò de tota familia Vafris noſtra ſententia ſit, ſuprà expoſuimus. Reliqui temporis ſeries atq; computatio ex Herodoto & recentiorum ſcriptis plana eſt. Ac colligendo inde ab Oſiride uſque ad Pſammenitum annos, proueniunt hi circiter 1637.

CONSVETVDINES regum ſanè laudatas, diligenter Diodorus expoſuit lib. 1. cap. 3. In quibus de uetuſtioribus illa cum primis memorabilis eſt, quod non è libidine, ſed ſecundùm leges ueterum atq; imperare iubebantur: Quippe qui miniſtros etiam domeſticos haberent, non ſeruos emtitios, ſed nobilium ſacerdotum filios, præclarè in bonis literis eruditos: eſſetq; interioris uitæ diſciplina omnis ad modeſtiam, frugalitatem & honeſtatem compoſita. Huic publicè ipſorum ſacerdotum accedebat in ſacris procurandis ueluti adiuncta ſocietas, accedebant laudum præconia conuenientia. Vt uериſimile fiat, cœpiſſe ab hoc itidem initio, quod Reges ipſi in ſacerdotia cooptabantur. Quod quidem certè adeò obſeruatum rigide fuiſſe, ut ſi quis fortè è familia noua regnum per uim occupaſſet, ad initiationes ſolennes ante inaugurationem adigeretur, Plato auctor eſt. Extructionum monumentis ut qui maximè delectati fuêre. Vnde mirificas illas Pyramides, lacus, obeliſcos & Labyrinthos legimus, de quibus præ cæteris luculentè Diodorus. Quanquam Pyramides fortè etiam Aſtronomicis ſtudijs initiò inſeruierunt, uti lacus Nilo receptacula præbuere, & Labyrinthi ſepulcrorum uſum præſtabant. Nam hæc poſteriora duo disertè ac auctoribus exprimuntur, uti itidem Pyramides alicubi ad ſepulturas referuntur. Cùm nihilominus accedere ea quoque potuerit cauſa, quòd famæ & impe-

rij eſſe monumenta ea reges uoluerint. Cæteroquin enim ſe[illegible]
eorum loca & Thebæ & Memphis & Sais memorantur: in [illegible]
Thebaicas Diodorus numero 47. Strabo 40. definiuit, addita [illegible]
per mentione inſcriptionum, quibus & potentia eorum & tri[illegible]
& exercitus, interquę hos ad 1000000. indicarentur. Tradi[illegible]
autem ipſius ſepulturæ ritus eiuſmodi: Luctum populus omnis to-
tos 72. dies agebat, ita ut is quotidie publica præconis denuncia-
tione bis renouaretur, & interea forenſes actiones & ſacrorũ feſtiui-
tates tum ciborum delicatiorum uſus planè omitteretur. Deinde
funus cum ſolenni pompa ad templum deducebatur: Vbi recitatis
defuncti rebus geſtis, ex meritis denique ſepultura concedebatur.
In qua ut putræfactio caueretur, corpora ſale condiebantur, quomo-
do de Amaſi Herodotus ſcripſit. Dignitatis appellationem pri-
mam & antiquiſsimam eos uſurpaſſe PHARAO, ſupra memi-
nimus. Quæ cum ſanctæ ſcripturæ notiſsima ſit, ita ut hanc ferè
ſolam tetineat, denominationibus proprijs omiſsis, uiſum fuit hîc
adijcere, quæ de illa habent Ioſephus, Euſebius & Suidas. Sic i-
» gitur Ioſephus Ant. libro octauo, capite ſecundo. Quoniam, in-
» quit, uideo, multos quærere, qui factum ſit, ut omnes Ægyptiorum
» reges à Minæo illo, qui Memphim condidit, quiquę multis annis
» auum noſtrum Abrahamum præceſsit, uſque ad Solomonis tem-
» pora, per mille trecentos & ampliùs annos Pharaones dicti ſint, à
» quodam rege nomine deſumto: operæprecium exiſtimo, eorum i-
» gnorantiæ mederi, & manifeſtam huius appellationis cauſam red-
» dere. Pharao regem Ægyptijs ſonat. Opinor autem ipſos à pueri-
» tia nominibus alijs diſcretos, quam primum reges creati fuerint, po-
» teſtatis eius nomen patriæ linguæ uernaculum aſſumere. Nam & A-
» lexandrini reges alijs prius nominibus uocati poſt aſſumtũ regnum
» uocati ſunt Ptolemæi, à primo eius urbis rege: & Romanorum Im-
» peratores alioquin gentilia nomina habentes, Cæſares appellantur,
» principatus & honoris uocabulo, poſthabito illo priore, quod à pa-
» rentibus hæreditarium in eos demanauit. Et hinc eſt, ni fallor,
» quod Herodotus Halicarnaſſeus cùm CCCXXX reges poſt Mi-
» næum Memphis conditorem, deinceps ſucceſsiſſe dixerit, nomina
» eorum non recenſuit, quia Pharaones uocati ſint omnes. Cùm e-
» nim poſt hos mulier imperium arripuiſſet, nomen eius ponit Ni-
» caulen: nimirum ea de cauſa, quod ſoli mares huius appellationis
» eſſent capaces, & non etiam fœmina, oportuit peculiare ipſius no-
» men dicere. Ego uerò in noſtræ gentis commentarijs reperi, quòd
» poſt Solomonis ſocerum Pharaonem, nemo Ægyptiorum regum

amplius

amplius hoc nomine ſit uocatus: & quod poſt illum uenerit ad Solo- “
monem iam dicta mulier, quæ tum Ægypti ſimul ac Æthiopiæ re- “
gnum obtinebat. Euſebius hæc annotauit: Ægyptiorum reges tunc “
omnes Pharaones uocabantur, non hoc proprium habentes nomen “
ſed pro dignitate reges tunc utebantur hoc nomine: ſicut & apud “
nos Imperatores Auguſti appellantur. Habebat ergo unus quiſ- “
que Pharao proprium nomen. Hoc nos ex libris Manethonis, ſa- “
cerdotis Ægyptiorum, lectum poſſumus. Suidas ita ſcribit: Pharao- “
nes uocabantur omnes Ægypti reges à primo Pharaone &c. In qui- “
bus Ioſephi & Suidę teſtimonia haud mediocre de Nicaule & nomi-
nis Pharaonis tum origine tum ſignificato atque duratione dubium
relinquunt. Atque de Nicaule rem ſuo loco plenius enodabimus.
Significatum nominis PHARAO, uti perpetuo appellati à
ui, (ita enim cum Grammaticis nominemus.) noſtri temporis uiri
docti interpretando tradidere liberi, & ſono uicinum faciunt Ger-
manico Frey/ quod Latina enunciatione Baro eſt. Vt Ioſephus ma-
gis uſum eius, quàm originem expreſsiſſe uideatur. Neque ſcriptura
ſacra poſt Solomonis tempora Ægyptios reges hoſce Pharaones uo
care ita deſinit, ut nomen hoc omittat, ſed ut alterum, quod habuê-
re proprium, addat. Etenim & Seſaco & Soæ & Nechaoni & A-
pryi id adijcit. Cùm Pharaonibus adhuc Lartes inſerant Manetho
& Euſebius, idque nomen regibus quatuor accommodent. Etſi
præter uſurpationẽ ſolam aliud de hoc nihil habemus: Quam ſi quis
referre iſthuc uoluerit, quo nominauit Beroſus Orum, Acenchrem
& Rathorin reges magnos, Diodorus Oſymandyam & Seſoſtrin re-
ges regnum, nihil repugno. Regijs familiæ diuerſæ itidem diuerſis
uſæ ſunt, & ijſdem fermè quas ſepulturæ loca habuêre, hoc eſt, The-
bis, Memphi & Sai. Inſignia regum in hanc ſententiam Diodorus
deſcripſit libro 1. Ægyptijs, inquit, regibus mos erat, aut leonis, aut “
tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, inſignia Princi- “
patus. Quandoque uerò arborem, aliquando ignem, quando- “
que redolentia ſupra caput unguenta: hæc tum ad decorem perti- “
nebant atque ornatum: tum ſtuporem ac ſuperſtitionem “
quandam aſpicientibus inijciebant. Ha- “
ctenus Diodorus. “

FAMILIAE REGVM ÆGYPTIORVM.

I.

FAMILIA OSIRIDIS.

I. OSIRIS, in literis ſacris appellatus MIZRAIM, in Ethnicorum libris Menas & Menis, à Ioſepho Minæus, Chami F. Nohæ N. condit & denominat ex ſe Ægyptios, ijſqúe in terram ὁμώνυμον deductis primus cum imperio ſummo præeſt. Hoc cùm animo uerè paterno gereret, religionis docet ritus, leges fert, fundat urbem Thebas, & ad populi ſalutem multa utiliter ſancit, atque tum de rebus neceſſarijs alijs, tum quæ ad uictum pertinerent, ſtudioſè & prudenter proſpicit. Ideo per Chananæam & regiones finitimas fame graſſante, cum ſuis abundat. Qua fama & ſpe ad ſe profectum ABRAHAMVM imprudens uxore ſpoliat, & monitus errati oraculo eam reddit, & hominē diuinum habitum benignè, deinde doctorem cùm in rebus cœleſtibus tum in bonarum artium ſtudijs audit, tandemqúe donatum amplisſimè dimittit, Geneſ. capite duodecimo, Strabo, Ioſephus, Euſebius, Cedmius. Habet hiſtoriam eius fabuloſam Diod. libro primo, capite ſecundo, ubi à Græcis Bacchum nominatum, ait, & cum Serapide eundem facit. Addit præterea, cultum eius primum Græcis ab ORPHEO traditum, cumqúe is Thebanis in primis amicus eſſe Bacchum Semele genitum, finxiſſe. Etſi idolatriæ iſtius Orpheus pœnas iuſtas dedit, diſcerptus nempe à Bacchis mulieribus. Quo autem Bacchi fabula alludat, quidúe denotet, alibi explanauimus. Et turpiſſimus uirilium Oſiridis cultus haud dubiè cœpit à memoria facinoris Chami, qui in patrem Noham ex ebrietate obſcœnius iacentem impiè illuſerat. Mercurio habitos ab Oſiride ob communicatas doctrinas Aſtronomicas & medicas, honores de Abrahámo accipio. Etſi quod refert Mercurium ſignificato nomen, hoc eſt, Menas ad ipſum Oſiridem pertinet. Et credibile eſt, doctrinas eas poſtea inſtauraſſe, & obſcuratas expolijſſe, IOSEPHVM. Sanè in Ægypto præcipuè floruiſſe, indeqúe in Græcia tranſplantatas, certum eſt. Epitaphium Oſiridis poſterioris temporis uidetur eſ finxiſſe ſuperſtitio, neque γνήσιον Iſidis eſt, quod itidem Diodorus expoſuit, ac potuit etiam in interpretando auctor ille falli. Cætero-

quin

quin Straboni Oſiris Apis eſt, hoc eſt, bos Lunæ ſacer. Nam Ælianus ab eo diſtinxit Mneuim, quo nomine bouem Soli ſacrum appellat. Etſi ego regis unius nomina crediderim, ut poſterius ſit Menas, quod ſuprà ex Diodoro & Herodoto retulimus. Atque equidem nomen Apis rectè regi huic competit: Eſt enim ab Ebræo, Ab, pater, ut nempè ad gentem ab eo propagatam alludatur. Cuius cultus unde ad bouem translatus ſit, affirmari certò nequit. Etſi facilè aſſenſerim, ſi qui agriculturæ, quam ſuis fortè Oſiris demandauit, in eo datum aliquid uellent. Eſtquè credibile, ISRAELITAS ad bouis eius imitationem uitulos ſuos aureos in eremi tranſitur conflaſſe. Euſebius etiam in nomine Oſiris ab aſtronomiæ ſtudijs ſignificationem quæſiuit, idquè interpretatur multioculus. Nam Oſiridem ſolem accipit. Ioſephus alibi nunc Pharaonem, nunc Nechiam nominauit: Quorum alterum cùm ſacrarum literarum ſit, alterum è Manethone deſumtum, opinor.

CONIVGEM OSIRIDI attribuunt ISIDEM, ſororem, unde Beroſus & Diodorus liberos nominârunt: Anubin, Macedonem & ORVM. De qua narratione quiſquè quod uolet, ſentiat. Cùm enim gentem Ægyptiam Oſiris propagârit, liberos eius definire fortè conatus tam ridiculi quàm inanis fuerit. Et meritò hic Diodoro, qui ſcopum alium propoſitum haberet, aliquid condonatur. Ferunt autem Iſidem hanc & mariti, & uirtutis optimarumq; diſciplinarum cum primis ſtudioſam fuiſſe, & primū illi honores diuinos ſe decreuiſſe: quæ fortè initiò ueneratio honeſta fuit. A' morte Lunæ nomine culta fuit: unde in conſuetudinem uenit, ut ſtatuæ eius cornua adderentur. Nomen creditur eſſe Ebræum Iſcha, uirago: quod cùm repetijſſet in Cleopatra M. ANTONIVS Triumuir, ſe etiam Oſiridem appellauit. Cultum Iſidis Romæ ſuſtulit Imperat. Cæſ. TIBERIVS, & ideo ſuſtulit, quòd ſacerdotes Iſiaci ſtuprum Paulinæ matronæ procurârant. Etſi repetitum hunc poſtea conſtat: & ſcripſit de DOMITIANO Suetonius, Iſiaci hunc habitu Capitolio expugnato, periculum euaſiſſe. In Sueuorum ueterum Dijs Tacitus etiam Iſidem nominauit. Atque inuenias, qui inde urbis Iſennaci denominationem deducant, ſicuti itidem à Gratijs, Luna, Hammone, Madeburgum, Luneburgum & Hamburgum nuncupant. Sed hæc è fabulis, & abſque rationibus certis conficta repudiamus. Eſtquè ueriſimilius, Iſennacum ad ferri metalla, quæ fortè uicinia iſta habuit, alludere. E' reliquis appellationibus Madeburgum & Hamburgum ſunt à Mædis & Gambriuijs, gente Cimbrorum, de quibus utriſq; alibi plura diſſeruimus.

ANVBIS & MACEDO militârunt inter duces apud patrem, & cùm alter canem alter lupum armorum inſignia ferret, animal inde utrunque Ægyptijs ſacrum eſſe, & ipſi formis horum coli, cœperunt. Auctor eſt Diodorus libro primo, capite ſecundo. Cæterum ut de Anubi haud repugnârim, ſic de Macedone, ad quem & gentis & nominis Macedonum refertur origo, iure dubitare poſſumus. Neque enim rex quiſpiam Macedo fuit, unde ea denominatio profecta ſit, ſed Ceteos auctores habet, quos Ceteos lõgè pòſt in Europa inſediſſe, ſuo loco pleniùs demonſtrauimus.

II. ORVS, adminiſtrat ſucceſſione regnum à matris obitu: Qua in dignitate cùm nihil de Aſtronomicis & medicis ſtudijs remitteret, & medendi & uaticinandi arte nomen cum primis illuſtre inuenit. Diodor. Cedrenus, Beroſus hiſtoriam eius in Herculis fabulam commutat. Nam Orus, Spareti Aſſyrij σύγχρονος, ab hoc diuerſus, & tempore poſterior eſt.

III. SESONCHOSIS, ſeu ut alij SESOSTRIS, ut alij VEXORES, meruit famam ad poſteritatem inſigni fortitudine, & gloria bellica. Nam Æthiopia & Troglodytica ſubacta, in Aſiam tranſcendit, armaq́ ibi latè circumfert, territat item Europam, & uictoriarum ſuarum monumenta, quæ literarum ſacrarum inſcriptiones haberent, paſſim relinquit. Nec minus interim ſe pace bonum præſtat: nam & regnum legibus conſtituit, & populum ordinibus diſtinxit. Vt faciliora cum Indis redderet commercia, ſinum Arabicum cum Peluſiaco coniungere inſtituit: & Geometricis rationibus edoctus, maris ſummitatem altiorem eſſe, inundationis metu ab eo cœpto deſtitit. Ariſtoteles, Diodorus, Strabo, Arrianus, Cedrenus, Scholiaſtes Apollonij. A Suida & Plinio arrogantiæ notatur: Quippe qui annis quibusq́ forte Reges ſingulos è ſubiectis iungere ad currum, ſicq́ triumphare, ſolitus ſit. De qua eadem re in hanc ſententiam Tzetzes ſcribit:

Aſſyriorum rex Seſoſtris ille,
Iuxta Diodorum uero Seſooſis nomine,
Aſſyriorum monarcha, dominatus eſt terræ omni,
Iungens in curru huius reges,
Et ab ipſis tractus, quemadmodum ab equis alij:
Et mundi imperator, & Deus uocabatur ſuæ ætatis hominibus.
Huius aliquando quidam rex compreſſit ſuperbiam.
Fortunæ inconſtantiam per ænigmata cùm oſtendiſſet.
Trahens enim currum ipſe, rotas contemplabatur:
Tardam autem uectionem, ſic contemplans faciebat.
Vt autem ad hunc dixit Seſoſtris ille,

Cur ociùs ad uiam homo ſolutum d c.
Ille autem rotarum uerſiones uidens, inquit, non curro,
Cognoſcens igitur Seſoſtris id quid ipſe declarabat.
Contraxit faſtum, diſiunxitq; hos,
Et deinceps uniuerſis erat mitis, & modeſtè ſapiens.

Et iterum:

Medicus Diodorus, miſſus à Mauricio,
Chaganum amicum fecit generi Romanorum,
Cùm enarraſſet Seſoſtridis, quam dixi hiſtoriam,
Et per eam incertitudinem & uolubilitatem fortunæ
Sapientiſſimè innuens. atq; hunc cùm perſuaſiſſet,
Et ad amicitiam, & fœdera ſtatim conuertit.

In quibus tamen erratum hoc occurrit, quod Aſſyriorum Rex & monarcha appellatur: nec habent Seſooſidis nomen Diodori libri, qui iam extant. Alibi Suidas Parthorum è Scythis coloniam ad auctorem Seſoſtrin refert: de quo quid admitti poſſit, ſuo loco edocuimus. Et Oroſius è Iuſtino uictum à Scythis, atque in ipſam Ægyptum reiectum, ait. Inter leges eius illa in primis memorabilis eſt, qua uetuit, ne quis paternam artem deſereret, cùm nempè πλωνεξία occurrere uellet. Iſthmi inter Peluſiacum & Erythræum mare effoſſionem pòſt iterum Darium Hyſtaſpis & Ptolemæum tentaſſe, apud Plinium legimus. Auctor eſt Tacitus, ſub Seſoſtri primum Phœnicen auem conſpectam.

IV. TIMAVS.

V. ALISPHRAG-MATHOSIS. } Memorantur à Ioſepho ex Manethone. Qui quæ de Paſtoribus, hoc eſt, Iſraëlitis affinxit, qui alteri regnum eripuerint, ab altero uerò uicti ipſi ſint, ceu fabuloſa cum eodem Ioſepho reÿcimus. Timaus Diodoro & Zetzæ Oſymandyas eſſe uidetur, de quo apud eundem plura libro primo, capite primo. Vbi quæ præcipuè obſeruetur, de iudicis Officio pictura eſt, & nominatur ibidem in monumentis eius bibliothecæ inſcriptio eiuſmodi: Animi medicamentum. Intelligo etiam de hoc rege nomen Thamus apud Platonem in Phædro.

VI. AMOSIS, regnauit ann. 25. Nobilitatus fuit nominis illuſtris gloria ex alumno IOSEPHO Patriarcha & Eccleſiæ Iſraëliticæ hoſpitio. Cùm enim è ſomnio gemino (immiſſum autem utrunque diuinitùs fuerat.) ſolicitudine anxius, fruſtra hariolos conſuluiſſet, à Pincernarum magiſtro, qui in carceris calamitate, ſocium

Ioſephum coniectorem expertus fuerat uerum, de homine monetur: Quem mox adduci iuſſum cum attentione pia audit, explicantem futura, quidquéde repub. facto opus eſſet, miratur, atque ipſius pręcipuè prudentia malis imminentibus occurri poſſe ratus, ueſte, annulo, torque ornatum, regnum dignitate à ſe ſecunda adminiſtrare iubet, & uxore è nobiliſſimis honorat. Poſt IACOBVM cum omni familia euocat, ſalutantem ac fauſta precantem habet benignè, & cum de rebus neceſſarijs ei prolixè proſpexiſſet, habitare in terra Goſene permittit. Nec ſpe ſua de Ioſepho fallitur: Quippe per quem & annona abundârit, & fiſcum annuis reditibus locupletârit. Quare mox de doctrina cœleſti doctorem eum admittit, idquè exemplum dum imitantur proceres, imitantur ſacerdotes & plebs, incrementa Eccleſia per regnum eius magna accipit. Geneſ. 40. 41. 45. 46. 50. Ioſephus, Oroſius, Zonaras, Cedrenus. Variat Clemens ex Ptolemæo Mendeſio, & Moſis σύγχρονον facit: nec conſentit Manetho apud Ioſephum libro primo, contra Apionem, ubi Themoſin uocat, & pulſos ab eo Paſtores, hoc eſt, Iſraëlitas, ait. Clementiam eius etiam in Ethnica religione de humano Iunonis ſacrificio abolito apud Euſebium arguit hiſtoria: tantum enim cereas offerri imaguneulas iuſſit.

VII. CHEBRON, regnauit ann. 13. Conſeruat patris erga Ioſephum & Eccleſiam Iſraëliticam beneuolentiam. Quod idem de poſteris credere ætas Ioſephi cogit, cogit Moſis expoſiti periculum. Fuit enim cum dignitate Ioſephus ann. 80. & ab eius obitu anno ſexageſimoquinto naſcitur Moſes. De imperij annis conſentit cum Euſebio Manetho apud Ioſephum. Cuius nomen uſque ad fragmenti ipſius initium deinceps ſolum ponemus.

IIX. AMENOPHIS I. ann. 21. ut Manetho ann. 20. menſ. 7.	AMESSES, filia ann. 21. menſes tres, ut eſt auctor Manetho. Nam ab Euſebio planè omittitur.

IX. MEPHRES, ann. 12. ut Manetho ann. 12. menſ. 9. A Plinio Mitrem nominari crediderim, qui idem regiam eius facit Heliopolin. Significat autem nomen id Perſis Solem: cui Obeliſcum ab hoc rege conditum, idem Plinius tradidit.

X. MI.

X. MISPHARMVTHOSIS, ann. 16. ut Manetho ann. 25. menſ. 10. Ad hunc itidem è Plinio transfero nomen Meſphres, de quo idem plura lib. 36. cap. 9.

XI. TVTHEMOSIS, ann. 9. ut Manetho ann. nouem menſ. 8.

XII. AMENOPHIS II. ann. 31. ut Manetho 30. menſ. 10. Euſebius alterum ei nomen Amenoptes fecit, & creditum à quibuſdam MEMNONEM, ſeu lapidem loquentem, ait. Quippe cuius ſtatua uſque ad aduentum Chriſti, Sole oriente, uocem edere diceretur.

II.
FAMILIA
ORI.

I. ORVS, alio nomine BVSIRIS, capeſſit regnum poſt AMENOPHIN II. Ac potentiæ ſuæ ab Iſraëlitarum metuens incrementis, diuerſis gentem premere, uexareq́ laboribus occipit. Nam Nili eis deriuationes atque aggeres imperauit: condit urbem Buſirin, reliquisq́ regni urbibus mœnia adijcit, & uſq́ ad ueſanas Pyramidum extructiones prouehitur. Dumq́ue ne ſic quidem quicquam proficit, ad ſtirpis maſculæ cædem miſeros cogit. Cui ſæuitię diuinitus ſubtractũ Moyſem adoptari à filia permittit, & quamuis omen in puero impendentium ab eo regno cladium non dubium perſpexiſſet, occidere tamen ipſum haud ſuſtinet, ac tandem contra Æthiopas belli imperatorem legit. Ab hoc tempore reum cædis factum, auerſari & ipſe incipit, & odium in Iſraëlitas infeſtius concipit. Regnauit ann. 38. ut Manetho 36. menſ. 5. Exod. 1. 2. Beroſus, Diod. Ioſephus, Zonaras. A crudelitatis fama, quam in Ebræos infantes exercuit, Græcorum extitit figmentum de mactatis à Buſiride hoſpitibus. Nam ita cum Philippo Mel. ſentire malim: à qua ſententia expoſitio Diodori diſcrepans, cauſam huius allegat ſacrificium, quod ueterrimi reges ad ſepulcrum Oſiridis peregerint, & ita peregerint, ut ob Typhonis memoriam homines rufos ad id deligerent: cumque propterea Ægyptij rufi pauci eſſent, in externos ſæuirent. Nec audiendus Strabo, qui uel regem uel Tyrannum Buſiridem fuiſſe

fuiſſe negat: Cùm Diodorus ipſas adeò Thebas primam regum ſedem, ab eo conditas uelit: quod ego de inſtauratione harum, & nouis extructionibus, quibus eam fortè exornauit, accipio. Habet encomium Buſiridis Iſocrates. Orat. 6. ubi inter cætera, quæ ad commendandum ipſum colligit, etiam Poëtarum arguit uanitatem, qui Herculis σύγχρονον fecerint. Euſebius libro 9. de præparat. Euangelic. cap. 4. Chenephrin nominat: nec diſcerno ab eo Tarachum, quem Suidas retulit, προμηθεύς. Retinet etiam Chenephris nomen Cedrenus, ſed quòd tamen de Chencre intelligere uideatur: uti de Oro Petiſſonij: Etſi utriuſque regis hiſtoriam planè confundit.

ORO Manetho apud Ioſephum liberos attribuit, ACENCHEREN fœminam & RATHORIN marem. Quibus ex Euſebio addimus Telegonum. Etſi auctor is de hoc ſecum ipſe pugnans, alibi ab Io & Inacho octauum uocat.

ACENCHERE, enituit ſumma patris gratia. Qua freta, Moyſen in Nili fluentis expoſitum extrahit per pediſſequas, & educari ab ipſis parentibus curat, iamq; grandiuſculum ad ſe reductum, pro filio habet. Ab hoc tempore etſi uarias ei fieri inſidias intelligeret, tamen conſtanter illum uſque ad bellum Æthiopicum tueri pergit. Tum enim reum cædis factum, odiſſe ipſa quoque incipit: & à patre ſucceſſione honorata, odium in Ebræos ſimile ſuſcipit. Fuit cum poteſtate ann. 12. Exod. 2. Beroſus, Ioſephus, Euſebius: è quibus Ioſephus à ſe ipſo diſſentiens, nunc Acenchrem nunc Thermutin nominat, habetq; poſterius Zonaras, Cedrenus, & Suidas Θερμοῦθις. Nam Euſebius noua denominatione uarians, ex Artabani hiſtoria Merin nominat. Quo alludere crediderim nomen Nitocris apud Herodotum, de cuius hiſtoria idem plura libro 2. item Nothcridis apud Plinium lib 39. cap. 13. Meminit eiuſdem Nitocris Dion in Nerone.

II. RATHORIS, Beroſo & Euſebio Achoris, regnat à ſororis obitu ann. 9.

TELEGONVS, refertur nomine tenus in Euſebij Chronologia. Etſi imperij ipſum haud planè expertem uixiſſe, poſteritatis oſtendit claritas: Qua poſteritate regum Argiuorum progenies hac ſerie editur.

EPAPHVS.

LIBYA.

AGE-

AGENOR. BELVS. BVSIRIS.

ÆGYPTVS. DANAVS, inuadit regnũ Argiuorum contra Gelanora.

LYNCEVS, tenuit regnum Argiuorum poſt DANAVM, & ſtirpem uſq; ad CYLARABIN propagat.

Hypermeſtra.

RATHORI genitum opinor CHENCREM.

III. CHENCRES, regnauit ann. 16. Accumulat ex odio auito in Iſraëlitas iniurias. Cuius ſceleris admonitus à MOYSE, & de mari dato diuino dimittere gentem iuſſus, contumaci animo ſeruitutem adauget, & miracula ab eo edita incantatorum ſuorum præſtigijs eludit. Quare aquarum fluxu ſanguineo, ranis, pediculis, inſectis, lue pecorum, puſtulis, grandine, locuſtis & tenebris uexatur. Vnde flexus interdum, non autem mutatus, tandem filij primogeniti necem ſubitam ſpectare cogitur. Hoc caſu cùm planè conſternatus ultrò iam profectionem urgeret, haud multò pòſt iterum mutatur, & fugientes cum copijs armatis conſectatur. Dumq; nec numinis cœleſtis præſentiam manifeſtam agnoſcit, & Iſraëlitarum legere ueſtigia in maris Erythræi tranſitu audet, undis refluentibus cum exercitu omni ſubmergitur, & læſæ maieſtatis diuinæ pœnas dignas luit. Exod. 2. 5. uſq; ad 14. Euſebius, Zonaras. Apud Ioſephum Manetho nomen eius præterijt, & res geſtas falsò Amoſi aſſcribit. Oroſius è Tacito Bocchorin nominat, memoratq; idem nomen è Lyſimacho quodam Ioſephus lib. 1. contra Apionem. Interitum in mari Erythræo Beroſus tam falsò quàm impiè ad Ebræorũ artes magicas retulit.

IV. ACHERRES, erigitur in regni ſpem à fratris natu maximi interitu, idq; poſt patrem tenet ann. 8. Beroſus, Euſebius, Diodoro Vchoreus eſſe uidetur, qui idem Memphin ab eo cõditam autumat. Quod ſanè cum primis ueriſimile fit, cùm ſcilicet Thebas ob paternas clades horreret. Enimuerò ex hac cauſa etiam regnum habuiſſe ipſum aliquandiu perturbatius, dubium nullum eſt, hærente nimirũ

pœnarum

pœnarum parte etiam in poſteritate CHENCRIS. Ferè enim eue-nire id cernimus, quod diuinæ comminationes additæ Decalogo ad docent. Quibuſcum congruunt hi ueteres uerſus:

ἀλλ' αὐτῶν κεφαλῆσι καὶ ἐν σφετέροισι τέκεσσι
εἰλεῖται, καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πήμασι βαίνει.

V. CHERRES, ann. 15. Manethoni Acencheres dicitur, & regni eius ann. 12. menſ. 3. nominantur. Beroſus Armei fratrem facit.

GENITI ſunt Cherre ARMEVS & REMESSES.

VI. ARMEVS ann. 5. Hic iterum planè ab Euſebio diſcedit Manetho apud Ioſephum, & nomen regi huic Armais, imperij annos quatuor, menſ. unum facit. Nec ſanè aſſenſio in eo debetur Euſebio, quòd Danaum credidit ut Remeſſem Ægyptum. Etſi fratres eas fuiſſe, non nego. Herodotus & Diodorus quadam literarum μετάθεσιν Meridem & Myridem nominârunt, & inter eius res geſtas laeum ὁμώνυμον effoſſum retulêre. Fuiſſe autem lacus huius uſum eum accepimus, ut aqua reſtagnantis Nili & recepta & prohibita agricolis fertilitatem præberet: Quando iſt alterum horum impenſa quotannis Sotalent: fieret. Nec minus tamē à piſcium celebratur copia: quippe qui uectigal inde diurnum pependerit talentum, quod totū ARMEVS uxori conceſſit: cùm alioqui etiam Pyramides, quæ utriꝗ ſepulcra præberent, in eo duas ædificaſſet.

VII. REMESSES, ann. 68. In hoc rege initium facit Manethonis fragmentum, quod hodie circumfertur. Id quod γνήσιον ne ſit, haud immeritò dubitatur. Certè anni illi, quos ex hiſtoria eius retulit Ioſephus lib. 1. contra Apionem, planè diſcrepant: Quæ diſcrepantia ut de ſequentibus facilius intelligi poſſet, Ioſephi eam nomine referemus. Is ergo loco, quo diximus, annum ei unum attribuit, & Armeſen uocat. Quæ de annis ſententia cùm & ipſa ab Euſebiana diſcedat Chronologia, Armeſeſmiami nominatos annos Rameſſi adijcio, & utrunꝗ hunc regem unum duco.

IIX. AMENOPHIS I. ann. 40. ut Ioſephus ann. 19 menſ. 6. Cæterum pertexo hic familiam ex eodem Ioſepho, qui filios Amenophis facit Armain & SETHOSIN.

ARMAIS, memoratur á Ioſepho libro primo contra Apionem.

IX. SETHOSIS, regnat iuxta Ioſephum ann. quinquaginta nona, iuxta Manethonem & Euſebium ann. 55. Ac retulit poſtremus Euſebius de eo Zethi nomē cum artis dignitate. Qua quid uelit, incertum eſt. Etſi & Hetruſcorum Reges eam uſurpaſſe, conſtat

ſtat. Quod coniecturam confirmat, de gentis ab Lydis, quib. ÆGY-PTIA aſtruitur proſapia, origine. Manetho ÆGYPTVM credidit, & belligeraſſe in Aſia, ait, regni adminiſtratione fratri relicta: qui cùm munus id gereret impotentius, ita regno omni pulſum aſtruit: Sed his fidem derogamus: eſtq; Ægypti & Danai fratrum hiſtoria tempore paulò antiquior. Accedit tertia Herodoti & Diodori aſſertio, qui SESOSTRIS nomine hanc eius hiſtoriam tradidêre: Educatum cum pueris coæuis, quos pater ex oraculo quodam ad hoc ſingulari ſtudio conquiſiuiſſet, ſpe & expectatione uirtutis eximiæ. Hos poſtmodo fidos, & ad imperia obſequentes expertum, in Arabiam & Libyam adoleſcentem inuaſiſſe, indeq; tum regni paterni ſucceſsionem promeritum tum amplificandi eius cupitate inflammatum. Quam ad rem cùm lectiſsimis copijs conſcriptis, etiam regno, ne quibus motibus turbaretur, optimè proſpexiſſet, per mare rubrum in Indiam tranſcendiſſe: peruaſtaſſe Aſiam uſq; ad Colchos & Tanaim terruiſſe Europam & Cycladas inſulas, & poſt ampliſsimas uictorias cum ſpolijs etiam ampliſsimis anno expeditionis huius octauo domum reuertiſſe. Ibi regno iterum exornando ac muniendo incubuiſſe, benemeritos honore & præmijs affeciſſe, procuraſſe religionem: prouincijs ſubactis tributa imperaſſe, & ſuorum exinde gratia, exterorum uerò formidine ingenti regnaſſe: cum nimirum ipſos reges ſubditos currui, quo ueheretur, trahendo iungeret. Mortuum deniq; ſenecta extrema, & iam uiſu etiã orbatum, anno regni tricesimotertio. Atque hactenus Herodoti & Diodori hiſtoriæ. In quibus ut pleraq; admiſerim, pleraq; etiam conficta crediderim, ita cætera inter res geſtas Seſoſtris I. relata iſthic retineri rectè poſſunt. Et fabula de Colchorum condita à Seſoſtri colonia planè ratione caret, & quid de uſurpata ab his circuncisione credi poſsit, alibi expoſuimus. Tacitus hiſtoriam eius ad filium Rampſaceni tranſtulit libro 2. Annal. A Plinio Soches nominari uidetur.

RELIQVIT SETHOSIS liberos RAMPSEN & Athyrtiam.

X. RAMPSES, regnauit ann. 66. Ioſephus, Euſebius, ab Herodoto & Diodoro, quorum ille alio nomine Pheronem, hic SESOSTRIN. III. appellârunt, ignauię notatur, & paternę cæcitatis particeps aſſeritur. Quã ab Heliopolitano de aſtro curari ita poſſe perſuaſus, ſi mulieris lotio, quæ coniugij fidem ſeruaſſet, oculos lauaret, primum uxorem propriam impudicam cognoſcit, deinde ſceleris eiuſdem matronas princeps reas facit: dumq; ad plebẽ pergit, ab hortulanj coniuge reſtituitur. Hac in matrimonium ducta, reliquas uiuas cremat, & inde aſtri honorẽ obeliſcos duos erigit. Plinius tertium

ei nomen Nunchoreus poſuit libro 36.cap.11.ibiq; & ipſe obeliſcum eius nominat. Nam Ramiſem (ita enim ſcribit.) cum regem, quo regnante Ilium captum eſt, hoc eſt, Protea, intelligit. Etſi in eo nos fidem illi derogamus, & utrumq; nomen huic regi aſſerimus.

ATHYRTIA, refertur à Diodoro libro primo.

RAMPSE filius editur AMENOPHIS III.

XI. AMENOPHIS III. regnauit ann. 40. Hunc è Diodoro Amaſin aſtruo. Qui cum moribus aſperis eſſet, multorum ſibi conflauit odium. Quod antè occultatum, Actiſanis bello erupit. Etenim deſertus ab omnibus, uiuus in hoſtis poteſtatē peruenit. Celebratur etiam alijs è Manethone fabulis apud Ioſephum: Vbi liberi eius adduntur SETHON & MESSENES.

XII. SETHON, cognominatus à Diodoro ACTISANES Æthiops, fecit bellum contra patrem AMENOPHIN, eoq; in poteſtatem redacto, regnum ſibi uſurpat. Hac in poteſtate inſtituti parricidialis conatus eluere infamiam, gerit ſe laudabiliter, populum habet benignè, & latrocinia ita punit, ut ſontes uita donatos naſo truncârit, & in ultima deſerti ire compulerit. Vbi ciuitas ab eis condita, ab eo euentu Rhinocuræ nomen inuenit.

XIII. MESSENES, Euſebio Ammenemes, Manethoni Ammenephus, Diodoro Menides & Mendetes, regnauit ann. 26. A bellis perpetuò abſtinuit, non tam pacis amore, quàm animi abiecti timiditate, & uoluptatum ſtudio. Nobilitauit tamen famam eius labyrinthus in ſepulcri uſum ab ipſo conſtructus, monumentum opere & arte incredibili. Quare DÆDALVS Athenienſis iſthuc profectus ſimilem exædificaſſe in Creta fertur: Quem cùm uetuſtas paulatim cõſumſiſſet, Ægyptius adhuc Romani imperij tempore ſuperfuit, ut ſunt auctores Diodorus & Plinius.

XIV. THVORIS, à ſuis nominatus Cetes, à Græcis Thonis & PRVTEVS (non Polybus, ut alicubi corrupta Euſebij habent exemplaria.) regnauit annos ſeptem. Dedit diligētem operam aſtrologis & magicis ſacerdotum artibus. Quò quę aliqui de transformationibus eius fabuloſis retulere, equidem cum Diodoro de regijs inſignibus accipere malim. Etſi neq; hoc negârim, quod eſt apud Polyænum, notare Homerum dolos eius, quibus ſuperaſſe quoſuis potuerit, uoluiſſe. Appulit temporibus eius ad Ægyptũ MENELAVS. Cui quæ alia de Alexandro Paride, & HELENA in Ægypto aſſeruata præmittit attexendo Herodotus, repudiamus. Et cernere in hoc ſcriptore paris erroris incogitantia eſt, de Thonis nomine: Quippe

quod

quod ad præfectum Protei tranſtulerit. Habent fabulam eius Euripides in Helena, Seruius in 4. Georgic. & 11. Æneid. Ouid. 8. Metam. Hyginus fab. 118. Meminit Homer. Odyſſ. 4. quem locum Strabo repetit lib. 17. & urbem de nomine eius Thonin appellat.

CONIVGEM Ælianus & Zetzes PROTEO ex Homero attribuere Polydamnā, qua genitū reor RAMPSINITVM. De Polydamna plura Zetzes Chil. ſexta.

XV. RAMPSINITVS, regnat poſt patrem: neq; glorię prædicationem à uirtute & rebus prępclarè geſtis, ſed inſectationes ab auaritia meruit. Quando adeo pecuniæ colligendæ ſtuduiſſe dicatur, ut ad 40000. talentorum confecerit. Huic metuens (habent enim multos inſidiatores opes.) ædificio eam peculiari condit, eaq; re & furto mirifico & ſtupro filiæ turpiſsimo occaſionem præbet, hac demum furi alteri collocata. Herod. Diod.

¶ POST RAMPSINITVM regnū ad alienos, & tam gēte quàm familijs diſcretos deuoluit. A' quibus hac ſerie regnatum.

BANCHYRIS, prædicatur ab eximia iuſticia encomio Suidæ, & ita prędicatur, ut idem auctor locutione prouerbiali nomē eius de hominibus uictis uſurpârit.

THVLES, traditur regni fines uſq; ad Oceanū protuliſſe, & inſulam Thulen ſuo de nomine nuncupaſſe. Hoc tanto ſucceſſu elatus, ſtolido conatu oraculum Serapidis adit, & re diuina facta ita quærit:

Dic nobis ignipotens uera,
Beate, qui æthereum commutas curſum.
Quis ante meum regnum potuit tantum?
Aut quis erit poſt me?

Accipit autem eiuſmodi reſponſum:

πρῶτα θεός, μετέπειτα λόγος καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς.
σύμφυτα δὲ πάντα καὶ εἰς ἓν ἰόντα. οὗ κράτος
αἰώνιον. ὠκέσι ποσὶ βάδιζε θνητὲ, ἄδηλον διανύων
βίον.

Templo egreſſus à ſuis eſt occiſus, in Afrorum regione. Suidas qui cum etſi de rebus geſtis eius conuenit Cedrenus, tamen de tempore, quo uixerit ita uariat, ut Seſoſtri ueteriorem faciat. Nomen Thules facio Ebræum Thola, quod inter principes Iſraëliticos numero & ordine octauus habuit. Atq; ut potentiam regis huius illuſtrē fuiſſe conceſſerim, ita plagam illam, ab eo aditam, nego. Nec denominatio Thulæ inſulę externa, ſed indigena eſt è lingua Germanica, hoc eſt, Saxonicum Tel, quo limes exprimitur. Eſt enim occidentis & Septentrionis terminus, nota hodie Iſlandiæ nomine, quod ad ueterum Oceani glacialis appellationem alludit.

NEOCHABES, memoratur ab Athenæo ex Alexide, & proponitur cum filio temperantiæ & frugalitatis exemplum. Narratur

eadem hiſtoria plenus à Diodoro libro primo, capite ſecũdo. Plinius libro 36. capite 13. Nectabin uocare uidetur.

POCCHORIS, conſtituit nouis Ægyptũ legibus: correxit iudicia, & cõmercia cum externis fecit frequentiora. Fuit enim ex auaritia ingenita pecuniæ & lucri auidior: Quod uitiũ cùm præclare uirtutes aliæ obtegerent, in gloria apud gentẽ ſuam diuturna floruit. Diodor. A Plutarcho ſæuitiæ notatur: qui alibi atlarum ab eo in iudiijs
» ſententiarum hoc exemplum recitat: Quidam, inquit, in Ægypto me-
» retricem Thonidem deperibat, magnam auri ſummam exigentem. Is
» cùm in ſomnis imaginatus ſe cum ea rem habere, concupiſcer et eã de-
» ſijſſet, Thonis eum mercedem apud iudices popoſcit. Bocchoris cau-
» ſa cognita, eum iuſsit quantum poſtulabatur auri numeratum in uaſe
» hinc inde agitare, & eam umbram à ſcorto appræhendi indicans ima
» ginationem ueritatis umbrã eſſe. Hactenus Plutarch. Meminit Ælianus libro 12. de animalibus capite 3.

SENYES, meruit famam à συγχύσει Iachene, de quo multa Suidas ἰάχην. Macrobius libro primo, Saturnalium capite 24. Senemirem nominare uidetur, Suidas alibi, Euenem.

TONEPHERSOBIS, refertur nomine tenus à Suida.

FAMILIA VAPHRIS.

I. VAPHRES, belligerauit cum Paleſtinis, & cum Dauide Rege amicitiam fœdere coniunxit. Hanc etſi renouatam cum SOLOmone etiam filiæ connubio confirmauit, & ad templi ædificationem hominũ ei 80000. miſit, tamen poſtmodo deſerit turpiter, & ADADVM Idumæum apud ſe educatum, & affinitate honoratum, ad turbarum nouarum conciendos motus in patriã ablegat. Auctores ſunt Clemens ex Alexandro Polyhiſtore & Euſebius ex Eupolemo libro nono, de præparat. Euang. cap. 4. ubi & ipſius & Solomonis literarum exempla recitantur.

VAPHRI ex literis ſacris coniugem attribuo TAPHNIN, quæ liberos edidit SESACVM & filiam ἀνώνυμον. Ioſephus eandem Nicaulen nominauit, & Æthiopiſſam illam accipit, quæ ad Solomonem Hieroſolymã adijt. Sed hoc ἐνστάσεις multas habet. Etſi fieri potuit, ut partem Ægypti, quàm fortè à maioribus accepiſſet, ſubditã habuerit. Ac Herodoti de Nitocri hiſtoriam & Thermutin transferre malim.

II. SESACVS, alio nomine SMENDES, excipit cum regni ſucceſsione paternã erga SOLOMONEM regẽ alienationẽ, & pulſum

pulſum ab eo IEROBOAMVM hoſpitio liberali fouet, tãdemq́ ad regnum Iſraëliticum turbandum dimittit. Hæc res cùm ex ſententia ceſsiſſet, pro regno homini nouo confirmando in ROBOAMVM arma capit, Hieroſolymam dedẽti fidem frãgit, & fani regiæq́ theſauros direptos in Ægyptũ trãſportat. Regnauitq́ anos 26. 3. Reg. 11. & 14. 2. Paral. 12. Zonaras, Cedrenus. Ioſephus alibi Seſacum & Seſoſtrin, alibi Aſochæum uocat: è quibus primum & poſtremũ tantum enuntiatione diſcerno: medium Seſoſtris, fortè cognomentũ credi poteſt. Nam quas Ioſephus nominat præterea eius res geſtas, Seſoſtri 1. aſſero. Habet etiam Seſaci nomen Ieremias cap. 25. ſed id regis alterius eſt, & coniectura interpretum de Babylonio intelligitur.

FILIA ἀνώνυμος, collocatur à patre SOLOMONI, & interea dum domum ille ſuam ædificat, in urbem Dauidis inducitur. 3. Reg. 3. Clemens, Euſebius, Zonaras.

EDITVR SESACO filius CHEMMIS. Cedrenus pag. 54. etiam filiam ἀνώνυμον nominauit, quæ nupſerit IEROBOAMO. Quam narrationem relinquimus in medio.

III. CHEMMIS, regnauit ann. 50. Cõdidit Pyramidẽ inter tres maximã, atq́ adeò inter ſeptem orbis ſpectacula adnumeratã. Herod.

PROCREAVIT CHEMMIS liberos: CHEOPEM & CEPHRENEM.

IV. CHEOPS, regnauit ann. 56. Vixit multorum flagitiorũ infamia: Quippe qui & religionis & ſacrorũ inhibere uſurpationem, auſus ſit. Inde duriſsimis lapidicinarũ laboribus, & Pyramidis nouæ extructione populũ exhaurit: cũq́ demũ ſumptus defeciſſent, filiam legitimam facere, quæſtum corpore cogit. Herodot. A' Diodoro Cephus nominat, & Chẽmis frater aſtruitur, ac imperio eius ſexenniũ adijcit.

V. CEPHRENES, regnauit ann. 50. Expreſsit imitando fraternorum morum ueſaniã fanis recludi uetitis, & pyramide altera extructa. Herodot. Variat iterum Diodorus & Chabreum uocat.

RELIQVIT Cheops filium MYCERINVM.

VI. MYCERINVS, regnauit ann. 50: Fecit rurſum genti ſuę liberum religionis uſum, & iuſtitiæ ea cura ſtudet, ut quendã de ſententia iniuſtè lata cõſquerentem pecunia placârit, & iudices, quas dixiſſe ius gnauiter cõperiſſet, præmijs & honore affecerit. Ea ex re cùm ſummam populi gratiam collegiſſet, domeſticum filiæ obitu uulnus graue accipit, & mutatur deniq́ nonnihil oraculorum uanitate. Hęc enim eluſurus, compotationibus ſe dedit, & de paterno exemplo Pyramidem conſtruit. Herodotus, Diodorus, Aelianus.

VII. ASYCHIS, excipit ſucceſsione patris imperium. Quod

cùm à bellis uacuum haberet ad extructionum ſtudium animum appellit, Vulcani porticu & pyramide lateritia conditis. Vt mutuãdi frenaret leuitatem, in parentum cadauera pignus ſancit, & ſepulchrę poteſtatem in creditorem confert. Herod.

IIX. ANYSIS, imperat fama nominis obſcura: & primum luminibus orbatus, deinde oppugnatus à SABACHO Æthiope, in Elbo inſulam ſe abdit. Vbi cùm toto æmuli imperio clàm latuiſſet ab abitu eius dominatum recipit, nec multò pòſt uita excedit. Colligitur autem tam ipſius quàm paterni regni tempus ann. 6.

¶ Hic iterum familiarũ ſucceſsio, & indigenarũ imperium deſinit: Quod ante Pſammitichũ tenent SABACHVS & SETHON.

SABACHVS, Æthiops, alio nomine SVA, Zonaræ Soba, inuadit regnum armis cõtra ANYSIN. Quo fuga elapſo, Rex audit, & laudatiſsimarum uirtutum gloria annos 50. imperat. Nam clementiæ ſtudio à corporum ſupplicijs perpetuò abſtinuit, & noxios ad urbium aggeres exſtruẽdos condemnauit. Vnde apud accolas & externos cæteros eam admirationem ſui meruit, ut ab OSEA rege Iſraëlis, ſolicitatus ad fœdus fuerit. Ad extremum regno ſe ex uiſo nocturno abdicat. Hoc enim Sacerdotes diſcindere medios iuſſus, quod nempe regnũ ita retinere ſtabile poſſet, ne cui ſe piaculo obſtringeret, in Aethiopiã regreditur 4. Reg. 17. Herod. Diodor. Zonaras.

SETHON, munere Vulcani ſacerdos, adipiſcitur regnum per ſuffragia. Quod dum è uitæ religioſæ inſtitutò adminiſtrare ſatagit, BELLATORVM ordinẽ facultatibus excutit, & ignominia afficit. Ideò cũ SENNACHERIBI Aſſyrij bello oppugnatus, ope eorum deſtitueretur, in periculum graue incidit, & ad externa Æthiopum auxilia confugere cogitur. Hæc prompta expertus, hoſtem non murium oſtento, ſed horum auxiliorum terrore à finibus auertit. Herodotus, Ioſephus. A` Diodoro omittitur, & à muriũ fabula Herodotus ſtatuam eius lapideam memorat cum hac inſcriptione.

ἐς ἐμὲ τις ὁρέων εὐσεβὴς ἔστω.

FAMILIA PSAMMITICHI.

NECVS, patria Saites, claruit inter Duces ANYSIS: pro quo cùm opera & ſtudio propagarit fideli, interficitur ab SABACHO. Herodotus.

I. PSAMMITICHVS, legĩt inter duces duodecim, qui poſt SETHONEM, pro regibus imperare iuſsi ſunt, & ſua quadã fortuna oram maritimam adminiſtrandam accipit. Etenim portorijs di-

tatus

tatus, etiam externos, qui commerciorum gratia in Ægyptũ appuliſ-
ſent, facilitate ſibi conciliat, & per hoſce porrò & gentibus & principi
bus ſe compluribus inſinuat. Quare ſuſpectus collegis eſſe incipit, &
gliſcente æmulatione in hoſtiles ſimultates, demum à ſuſcepti mune-
ris huius anno quinto & decimo, bello aperto oppugnat̃. Hoc defen-
ſurus, militẽ ex Caria, Ionia & Arabia peregrinũ cõſcribit: aduerſarios
ad Memphin contendere prelio auſos, fundit fugatq́; hiſq́; partim in
acie cæſis, partim exilio uertere ſolũ cõpulſis, regnũ deinde ſolus an-
nis 54. tenet. Per quod tempus cùm primũ religione more patrio ritè
procurata, etiã militẽ ampliſsimè donaſſet, & Iones & Cares regni in-
colas recepiſſet, in Azolios proficiſcit̃, & poſt diuturnã obſidionẽ ur
be expugnata, ob egregiè nauatã operã ea iterũ in milites extraneos
beneuolẽtia accendit, ut Phalangis partẽ dextrã, hoc eſt, honoratiorẽ
his attribuerit, & populares improuidè in ſiniſtram detruſerit. Hos e-
nim inde exacerbatos, & per ſeditionẽ ſublatis ſignis in Æthiopiã no-
uas iſthic quæſitũ ſedes profectos, nec gratia nec precibus flectere ad
reditum potuit. Iccirco ut contra uim ſe confirmaret, & ſimilis auda-
ciæ exempla caueret, cum Athenienſibus (quos cæteroquin haberi
Saitæ cognatos ſuos uolebant.) & Grecis nõnullis alijs amicitiã con-
iungit, & pueros, qui linguam gentis addiſcerent, deligit, tũ reliquas
nationes ad importanda, quæ apud eas eſſent, allicit, ſecuritate ſingu-
lis adeũtibus præbita. Diod. Suidas. Variat de regni eius exordio ali
quantum Herodotus, & neſcio quam & oſtenti & exilij fabulã cõmi-
niſcitur: Quę ab Diodoro refutata, nos etiã reijcimus. Addidit Polyę
nus anteceſſorẽ Tementem, & aliã item de Caribus auxiliarijs fabulã.
Cùm Principis adhuc fungeretur munere, nouũ cum collegis Laby-
rinthũ, qui cõmune omnib. ſepulchrũ p̃beret, inchoauit: quòd opus
excitatum poſt bellum ciuile interturbauit. Studiũ eius in gente anti-
quiſsima cognoſcenda alibi ex Herodoto & Suida expoſuimus, &
habet aliud de Nili fontibus explorãdis adhibita diligentia exemplũ
Athenæus lib 8. cap. 6. Euſebius regni eius temporis annos 10. detra-
xit, idq́; 44. annorum nominauit.

INTER cõiuges PSAMMITICHI Ælianus nominauit Rho
dopidẽ meretricẽ, habetq́; eius cõiugij expoſitã occaſionẽ fabuloſam
lib. 13. V. H. cap. 33. Ab hac ſententia ita Herodotus diſceſsit, ut Rho-
dopidẽ ad Amoſis tẽpora referat, ac cæteroquin hiſtoriã huius deſcri
bat diligentius. Quare Ælianus audiendus neutiquã eſt: & nos cum
Herodoto filiũ Pſammiticho ἐμίτορα Nechaum attribuimus.

II. NECHAVS, ſeu NECVS, regnauit ann. 17. Deduxit mer
cimonium gratię foſſam in mare rubrum, eoq́; opere uix ad medium
hoc eſt, quatuor dierum longitudinẽ, latitudinem duarũ triremium,

ut ait Zetzes,perducto 120000.hominum amittit, & oraculū aduerſum,nempe barbarorum id cedere cōmodo audit. Quod cum ad Babylonios,qui Aſiæ imperium Aſſyrijs eripuerant,referret, militarem conſtituit diſciplinam:claſſem conſtruit:& cōntra hoſtem illum in bellum apertum deſcendit. Hunc conatum in Iudææ tranſitu importunè interpellantē IOSIAM regē,cùm placare per legatos fruſtrà intendiſſet,prælio ad Magedonē ſternit:ſucceſſorē IOACHAZVM filium regno,populū argēto mulctat, & Ioachazo in Ægyptū abducto,fratri Eliacimo, quē Ioachimum nominauit,regnum ſub tributo, quod æſtimatione in ſingula capita facta,penderet,relinquit. Atq; fortunam hanc urgendā mox cōtra uicinos ratus, in Palæſtinam irrumpit,eaq; peruaſtata,Gazam militum uirtute expugnat. Qua ex re Babylonijs deniq; ad arma excitis,Nabochodonoſori ad Euphratē occurrit,& infeliciter præliatus cum clade in Ægyptū reijcitur, & acquiſitis in Aſia prouincijs ad unum omnibus exuitur. 4. Reg.23. 2. Paral. 35.& ſeq. Ieremias cap.45. Herodotus. Diodorus, Ioſephus, Clemēs, Zonaras. Euſebio Nechac & Nechepſos eſt,& nominauit,idē regni eius ann.6. Videtur autem nomen poſterius rex hic repetijſſe à Nechepſo,quem alibi Euſebius à magicæ artis peritia celebrat,eiusq; ſcripta medica memorat. Retulit eundem Auſonius epiſt.4.& Cedrenus Narechonis nomine regibus accenſuit, ac nomen ei aliud Pharao,à quo Pharaones appellati ſint,poſuit. Sed horum fides penes auctorem eſto. Vt Africam mari ambiri per Phœnices primus deprehēderit,Herodotus tradidit libro 4.

III. PSAMMIS, regnauit ann.6. Celebratur ab Eleorū in Ægyptum profectione. Quos ludorum ſuorum laudes prædicantes apud ſe impenſius,neq; id adeò omittentes,quod deſcendere in hos ciues ſuos permitterent,retundi à ſacerdotibus ut iniuſtos audit,propterea quòd fieri non poſsit,quin plus ciui quàm hoſpiti ciuis alius faueat. Herodotus. Nam Diodorus uariat & hiſtoriam hanc de Amaſi retulit. Euſebius Pſammitem uocat,& annos 12. ei attribuit. Crediderim de hoc rege loqui Ioſephum Antiq.lib.10.cap. 10, & ſeq.ubi cæſum à Nabochodonoſore ait. Etſi Ieremiæ uaticinium, quo auctor is alludit,de ea hiſtoria nihil habet,& clades ab eo atq; Ezechiele Ægypto denunciatas,ad Nechai tempora refero: Quòd tum fortè Nebochodonoſor fortunam urgendo etiam in Ægyptum inuaſerit.

IV. APRYES, regnauit ann.25. Belligerauit cum Tyrijs & Sidonijs,& illis prælio nauali uictis,hoc intra mœnia reijcit,& urbē expugnatam

pugnatam excindit. Inde in Cyprios & Pœnos inuadit, & eodē impetu Cyrenęos per legatos oppugnat. Quib. infeliciter rē gerētibus, cladis ipſe apud populū culpam ſuſtinet, & mox tum tumultuātis huius, tum exercitus reducis bello oppugnat. Quod dum per AMASIN cōpeſcere fruſtra ſatagit, defectione hūc hoſtem accipit, & legatum alterum captiuū adducere Amaſin iuſſum, ſed cōiuratorum fide repulſum, crudeliter naſo & auribus truncat. Quare in odium omnium infeſtius uenit, & qui hactenus ex Ægyptijs in fide manſerāt, ad hoſtem tranſeuntibus, quadam elati animi confidentia cum ſolis mercenarijs Ionibus & Caribus prælij ſubire aleam audet. Hoc poſt cruētum certamen uictus multitudine, & ab conſectante hoſte captus, Sain perducitur, & ab Amaſi habetur honorificè. Id quòd cùm metu quodam rebellionis Principibus indignātibus, ad ſupplicium his deditus eſſet, ſtrangulatur, & maigrum monumentis conditur. Herodotus, Diodorus. Ab Euſebio Vafres nominatur, & regnum eius quinquēnio propagatur: Ab Athenæo uerò nunc Apryes nunc Partamides. Fuit ea arrogantia, ut nullum neq; deorum neq; hominum regno ſe excutere poſſe, perſuaſum haberet. Cuius nō diſsimile de DIONYSIO Tyranno proditum memoriæ exemplum eſt, quippe qui tyrannidem ſuam uinculis adamātinis munitam, diceret. Prædixit infortunij clades eius, & captiuitatem probroſam, Ieremias uates cap. 44. ubi Haphrā nominat. Nam temporibus eius Iudæorum reliquiæ, quas ſub pręfecto Godolia perſiſtere in Iudęa Nabochodonoſor permiſerat, ob nouas per Iſmaëlem turbas datas in Ægyptum migrarūt, ibiq; ipſum Ieremiam obruiſſe lapidibus ad Taphnas, creduntur.

NITETIS, unica patri genita proles, educatur ab obitu eius benignitate Amaſis liberaliter. À quo iam nubilis pro filia Cambyſi cōiux miſſa, ideoq; filia eius credita, indicio ſe & Amaſis in patrem facinus prodit. Herodotus libro 3. ubi alias quoq; de ea attexit opiniones quas ex diuerſis auctoribus repetiuit Athenęus libro 13. capite 4. & habet unam Polyænus libro 8.

FAMILIA AMASIS.

AMASIS, claſsis Saitanę è Siupli urbe, enituit ab illuſtri uirtutis cōmendatione inter duces APRYIS. Cui inde apprimè probatus, cōpeſcendę populari ſeditioni legatus diligit, eaq; ex re in ſpem regni erigit. Nam mandatorū oblitus, & accuſare Apryem aggreſſus rex à multitudine ipſe audit: legatum alterū eam ob cauſam captiuitatem intentantē, cum hoſtili ad regem denūciatione dimittit, huncq; paulò pòſt uictum atq; in poteſtatē redactū ſeditioſis ad ſupplicium dedit.

Ab iſto

Ab iſto tempore regnum iam ſecurus retinet: Nobilitatem eius nouitatem deſpicantem feſtiuè retundit: conuiuia animi remittendi cauſa adit frequens: auerſatur oraculorũ mẽdacia, & regnum ita ornat, ut nunquam fuerit florẽtius, utpote quod urbes 20000. habuerit. Addidit his leges in primis utiliſsimas, in quibus legibus ea omnium ætatum admirationem meruit, quæ ſingulos quotannos apud prouinciarum præſides unde uiuerent profiteri iubebat, qui ſecus facerent, aut non legitimè ſe uiuere demonſtrarent, capite plectebat. Pſammitichi familiæ amicitiam cum Græcis ita confirmauit, ut Naucratem his coloniam attribuerit, & negociari tantummodo contentis, templi communiter condendi poteſtatem fecerit, & ipſe templi Delphici inſtaurationem ſumma ope adiuuerit, & alia pleraque diuerſis in locis donarijs locupletârit. Cumque regni confines Cyrenæos haberet, & illuſtri potentiæ fama floreret POLYCRATES, Sami tyrãnus, illos cõiugio, hunc neceſsitudine & hoſpitio ſibi adiũgit. Nec minus tamẽ armorũ ſtudijs incubuit. Etenim Arabes prælio cecidit felici, & iterata in Cyprũ expeditione, reges edomitos facere imperata cogit. Inde CAMBYSEM, regẽ Perſarum, ex filiæ denegato cõiugio hoſtem accipit atque in auxiliarijs ducib. præcipuũ PHANEM Halicarnaſſeum leuiter alienatũ trãsfugio amittit. Qua ex re uehementer perturbatus, & proditionẽ ueritus, diem terrore claudit extremum, cùm regnaſſet ann. 44. Herodotus, Diod. Polyænus, Strabo, Athenæus, Suidas. Euſebius corrupte Anamaſin uocat & regnũ eius tantũ 43. annorum facit. Atque intelligo de hoc rege Semneſertei nomen apud Pliniũ. Nam quod ibi adijcit, ueniſſe temporibus huius in Aegyptũ Pythagorã, id alij de Amaſi prodidere, ut à Polycrate per literas hũc illi commendatum affirment. Vſus eſt toto imperij tẽpore fortuna æqualiter ferè benigna. Quod cùm ſuſpectũ ipſe in POLYCRATE Samio haberet, ideoque iuſſum ſpontaneã accerſere ſibi calamitatẽ, caſu mirifico ea quaſi eluctatũ intellexiſſet, & hoſpitẽ & amicũ renuit, hac memorabili ſentẽtia literis, ad eum perſcriptis: Malle ſe tum ſuas ipſius, tũ eorũque ipſi curæ eſſent, res nũc proſperè cadere, nunc offendere, & per uarias fortunæ uices æuũ traducere, quàm in omnibus ſibi proſperè cedere. In uita priuata & heluationũ & dicacitatis mordacis ſtudioſiorẽ fuiſſe accepimus. Quos mores cũ neque in regia dignitate omitteret, ideoque obiurgaretẽ à purpuratis: Arcus, inquit, ab his quorum ſunt, cũ eſt opus, intẽdi, eos ſi ſemper intẽti ſint, ruptũ iri, nec poſſe eis illos cũ indigeãt uti: ita & hominis inſtitutũ, ſi aſsiduo laborare ſtudio, nec ullã partẽ ad luſum ſibi indulgere uelit, fore ut pedetentim aut mẽte captus ſit aut mẽbris. In generis ſui humilitatẽ (plebeium em̃ fuiſſe phibẽt.) illudẽtes hoc cõmento cõpeſcuit: Cũ auro abũdaret pelui ad pedum
lotiones

lotiones ſordesq́ corporis alias excipiēdas uſus aurea eſt. Hāc doſtea in ſtatuā conflatā diuinis coli honoribus præcipit. Quod ſtudioſè fieri animaduertens, proceres conuocat, & ſuam fortunā ſimulacro illi comparando, ſe quoq́ cum ex plebeio Rex factus ſit, coli ad eundem modum deberi edocet. Enimuero ingenij ſolertia eius eximia prædicatur. Quare & legib. ipſis multa addidit, & in primis quæ ad regnū pertinerent, optimè conſtituit. Vt credibile ſit, hac ſama prgter Pythagoram etiam SOLONEM excitum, Ægyptum petijſſe. Nam hūc leges ſuas inde tranſtuliſſe, & in cæteris eam maximè, quam ſupra ex Amaſianis retulimus, certum eſt. Fortè etiam inde Græcis amicitiam Amaſis promeruit. Meminit Tacitus Phœnicem auem iterum ſub eo conſpectam.

PSAMMENITVS, ſuccedit hæreditate in regnum & bellum patris, à CAMBYSE illatum, & de imminentibus cladibus pluuiarum ad Thebas oſtento edocetur. Tamē animo in hoſtem intrepido pergit, ac prælio ingenti ſuperatus, Memphin profugit, ibiq́ ad obſidionem tolerandam ſe parat. Per quod tempus dum contra ius belli uiolari caduceatorem miſſum de deditione, permittit, hoſtem ad audendum acrius inflammat, nec multò pòſt urbe expugnata, uiuus in Perſarum poteſtatem peruenit. In hac calamitate primum filiæ ſeruitium turpe, deinde filij necem uidere cogitur. Cōtra quæ animum obfirmatum gerens, ex amicis ſenem quendam facultatibus amiſsis ſtipē rogantem lamētis & ploratu proſequitur. Cumq́ iuſſu Cambyſis de eo facto rogatus, hoc tam pium quàm prudens dediſſet reſponſum: Domeſtica mala maiora eſſe, quàm ut deflere ea potuiſſet: at amici lamentationem, qui ex amplisſimis opibus in extremo ſenectutis limine ad inopiam recidiſſet, dignā lachrymis fuiſſe: tum Crœſi tum aliorum ducum commiſeratione ueniam à rege impetrat, & habitus benignè, Ægypto Satrapa deſtinatur. Eam fortunā dum ferre neſcit, & iterum rebus nouis ſtudet, in uincula conijcitur, & ab ipſo Cambyſe ſceleris conuictus, metu ſupplicij potu cruoris taurini uitam abrumpit. Herodotus, Diodorus. Polyænus Pſammitichum nominat.

REGNVM

REGNVM AEGYPTIVM ALTERVM, QVOD IN SECVNDAM MONARCHIAM INCIDIT.

QVA BELLORVM MOTVVMQVE OCCASIONE ITERVM AEGYPTVS REGNVM ESſe cœperit, & quæ hoc familiæ tenuerint.

AEGYPTVS à CAMBYSE in prouinciam redacta, & inſolentia huius afflicta diriter paruit, deinde Perſis uſq; ad cladem Marathoniam. Hac ad rebellionem gens, rerum nouarum cupidiſsima, inuitata, compeſcitur iterum à Xerxe, & Satrapæ nouo Achęmeni fratri ſubditur. Is regem in Græciam conſectatus, cùm rebus eius perditis fuga Ægyptum repetijſſet, deſpecta inde auctoritate regnat, & tandem procerum conſpiratione per inſidias opprimitur. Quod facinus cum bella noua allaturum uideretur, INARVS rex, ſalutatur, nec multo pòſt ſeu collega ſeu æmulus ei adiungitur Amyrtæus. Hoc ſecundi regni huius, quod totum ad monarchiã ſecundam pertinet, principium, hoc origo extitit. Reperitur tamen aliquanto poſt graui Ægyptus ducũ Artaxerxis Longimani bello & ipſe Inarus rex proditione captus in crucem agitur. Quare iterum Perſici regni prouincia fit, & adminiſtratur Satraparum imperio uſq; ad ciuilia fratrum Sogdiani & Darij Nothi bella. In hoc tempore cum Perſarũ rebus grauiter afflictis, nonnihil etiam uicina filiorum Inari & Amyrtæi regna ſpei facerent, Amyrtæus quidem Saites magno animo dominatum inuadit, ſeq; Regem aptè gerit, ac felicitate eadẽ dignitatem illam familiæ conſeruat. Nam ſequimur hic planè Euſebium: à quo diſcrepantes nonnihil Diodori expoſitiones cõciliare ita licet, ut Pſammitichũ Euſebio Pſammiten, Nephren, Nephritẽ dici intelligamus, & poſterius nomẽ regi uni attribuamus. Etenim ut regni nulla fides, ita forte Nephi id Acoris eripuit, & hunc rurſus excuſsit, Pſammitichus, à quo tãdem ad Nephrẽ redijt. Cæteroquin reges hoſce fratres, & Amyrtæi filios facto, & credi Nephris filius rectè Nectanabis 1. poteſt. Floruerunt ergo in regno hoc familię reges tres, Inari, Amyrtæi, & alterius Amyrtęi Saitæ. Priores duas quæ eodem tempore regnarunt, filij finiuerunt. Tertia fama & potentia illuſtrior, per Nactanabes, uſq; ad Sobolem quartam propagatur. Nam poſteriore ex his pulſo ab Ocho, Ægyptus ad Perſas redijt.

FAMILIA

FAMILIA REGVM ÆGYPTI.

FAMILIA INARI.

PSAMMITICHVS, regnauit in Mariatia Libyæ, Ægypto confini. Meminit Herodotus Polymnia, Thucydides libro primo.

INARVS, adiungit ſe Ægyptijs poſt cædem Xerxis libertati iterum inhiantibus: Achæmenem Satrapam cæde crudeli tollit, & ciuitatibus, aliquot ad defectionem pertractis, Rex audit. Qua ex re ab ARTAXERXE Longimano ſibi metuens, Athenienſes euocat, & regnum commune pollicetur: cumq; ab Megabazo & Artabazo bello oppugnatus, per proditionem in hoſtis poteſtatē perueniſſet, in crucem agitur. Herodotus Thucydides, Diodorus. Scholiaſtes Thucyd. Inachum uocat.

THANNYRA, recipit à Perſis patris regnū, neq; quod poſteritatis famam meruerit, facinus aliud edit. Herodotus.

PSAMMITICHVS, ſucceſsit in regno fratri. Quod cupiditatibus ſuis anguſtius ratus, in Ægyptum inuadit, & ab hac audacia eam apud exteros de ſe uirtutis famam concitat, ut

TAMVS, Ioniæ Satrapa, ultro amicitiam eius appetierit. Hūc cūm inanium promiſſorum ſpebus compleuiſſet, metu Tiſſaphernis ad ſe profectum exulem crudeliter perimit, & pecunias eius atque claſſem ſibi uendicat. Pòſt in Acoridem arma capit, uictumq; fugat, & regnum eius in ſe translatum, tenet annum unum.
Euſebius, Diodorus.

FAMILIA AMYRTÆI.

AMYRTÆVS incumbit cum INARO ſocio in rerum nouarum ſtudium, & regnum in locis paluſtribus retinet. Ideò cum Inaro capto, & ipſe bello urgeretur, loci munitionibus & uirtute militis, quem è tota gēte pugnaciſsimum haberet, facilè id defendit, & hoſtis conatus ſecurus eludit. Herodotus, Thucydides, Diodorus.

PAVSIRIS, excipit ſucceſsione patris regnum, & Perſis uirtute conciliatur Herodotus.

FAMILIA AMYRTÆI SAITÆ.

AMYRTÆVS, Saites, rebellat contra DARIVM Nothum, & Perſarum præſidijs partim cæſis, partim pulſis, regnum ſibi uendicat, idq́ eximiæ fortitudinis fama retinet ann. 6. & porrò ad poſteros propagat feliciter. Euſebius.

RELIQVIT Amyrtæus, quæ noſtra ſententia eſt, filios Nephrem & Acoridem:

NEPHRES, ſurrogatur in regno patri: cum Gręcis metu & externi & domeſtici periculi amicitiam colit, & Lacedęmonios bello nauali à ducibus Pharnabazo & Conone oppugnatos, claſſe triremium 100. & ſex millibus modium frumenti iuuat. Nec tamen cōſeruare imperium ſaluum potuit: atq; ab Acoride fratre pulſus, tandem poſt Pſammitichum regnum recuperat: Diodorus, Oroſius, Euſebius regnum eius duplicis temporis nominauit, & primum annorū ſex, poſterius unius fecit. Variant etiā nomen eius Iuſtinus & Oroſius, & ille Hercymonem, hic Hercynionem nominat.

ACORIS, obtinet regnum uiolētia & fratris expulſione. Quod dum præſidijs externis munire ſatagit, Euagoram Cyprium frumento, pecunijs & claſſe iuuat, & cum Gao, qui ob Teribazi Soceri captiuitatem rebellârat, fœdus init. Quare iam infenſiſsimos Perſas habet: quorum bellum ueritus, Græcorum cum duce CHABRIA Atheníenſi copias mercenarias conducit. Has dum temerè iterum dilabi patitur, & ſubito PSAMMITICHI bello opprimitur, & cōmiſſum in fratrem ſcelus talione luit.

NEPHRE, fortè geniti ſunt Nectanabis & Tachus.

NECTA-

NECTANABIS I. ſuſcipit paterni imperij habenas hæreditate, & Perſarum bello, quod cogitatum primum in Acoridem nunc Pharnabazus & Iphicrates Athenienſis perſequendum ab ARTAXERXE Mnemone accepiſſent, infeſtatus, tantum aduerſariorum mora & diſcordia conſeruatur: cumq́ Memphi præſidio firmata, Nilus flatu Eteſiarum exundare cœpiſſet, hoſtem abſcedere cum clade & dedecore cogit. Diodorus, Euſebius regni eius ann. 18. nominat. A Laërtio traditur, temporibus eius Ægyptū adijſſe Eudoxū. Qui ipſi ab Ageſilao cōmendatus, faciliorem inde ad ſacerdotes aditum impetrat.

TACHVS, Euſebio Theo, capeſsit regnum poſt Nectanabin. Cui à Perſis illatas belli iniurias uindicaturus, inſtructiſsimas copias cogit, & præter Chabriam Atheniēſem etiam AGESILAVM regem mercede euocat. Hunc dum habet contemptius, neq; ſuadentem optima admittit, aliquantò pòſt cum NECTANABI hoſtē accipit: & placare hominē fruſtra aggreſſus, fuga ſalutē quærit, cū regnaſſet annos 6. Plutarch. Euſebius. Variat de tota eius hiſtoria Diodorus, nempe fugiſſe per deſperationē in Perſidem: ibiq́ uenia à rege donatum, iterum cum Ageſilao ſe coniunxiſſe, & obſeſſum à Nectanabi, felici eruptione hoſtem profligaſſe, & regnum recuperaſſe. Sed horum fides penes auctorem eſto, & ſatius fuerit ſequi nos Plutarchum. Quo commento Ægyptios ſacerdotes argento emunxerit, & à reliqua plebe decimas impetrârit, Ariſtoteles narrat Oecon. lib. 2. & meminit Polyenus lib. 3. ubi Thamum uocat.

TACHO Diodorus filiū NECTANABIN attribuit. Sed credi fortè is rectius Nectanabi genitus patre poterit. Nam & Plutarchus cognatum uocat, & uerisimilius de Ageſilao eſt, hunc in patruū non in patrem cum Nectanabi conſpiraſſe.

NECTANABIS II. præfuit ducis dignitate copiarum parti in patrui contra Perſas bello, & ad Syriam occupandam præmittitur. Huc dum expeditione infeſta tendit, ad regnum à præfecto Ægypti defectore reuocatur: Quod demandari ſibi paſſus, AGESILAVM in partes trahit, patruum ad fugam compellit, æmulum Mēdeſium noua conſpiratione regem ſalutatum, prælio ſternit, eaq́ uictoria rebus ſuis firmatis, Ageſilao etiam & honorem & gratiam debitā habet, & reditum in Græciam urgentem cùm alijs donis ampliſsimis tum talentis 230. hoc eſt 138000. coronatorū donat. Inde nouo bello Perſas laceſsit, & uictorijs quibuſdam minutionibus elatus, contra Ochum capeſſere ipſe rerum ſummam audet, & duces Græcos, quæ in rem forent prouide monentes, iuueniliter faſtidit. Quare Peluſium

mox deditione amittit: & Mentoris artib. regni urbibus præcipuis ad defectionẽ pertractis, in eam deſperationẽ uenit, ut cum theſauris in Æthiopiam profugerit, ibiq́ exul uitam finierit. Fuit cum poteſtate ann. 18. Diodorus, Polyænus, Plutarchus, Euſebius. Variat de hiſtoria eius aliquantum Diodorus, uariat item Athenæus lib. 4. capite quinto, & captum ab Ocho, habitumq́ benignè ait.

NOBILISS.

NOBILISS. ADOLESCENTI, INGENII VIRTVTISQVE INDOLE ORNATISS. CASPARO A BERNSTEIN, IOANNIS F. PETRI LL: D. VTRIVSQVE VERÒ Saxonici Conſiliarij, &c. N. diſcipulo S. clariſs. S. D.

REINERVS REINECCIVS Steinhemius.

CELEBRIS apud ſcriptores Grecos eſt & regni & regum Cyrenarum hiſtoria, Quam cùm in uaria monumenta diſperſam collegiſſemus, & è regia familia, quæ Battiadarũ eſt, perſonis natales ſuos ceu reſtituiſſemus addere commentationem eam tanquam appẽdicem regibus Aegyptijs uiſum fuit. Quando nimirùm regna ambo una Africa finitima habuit, & Batti III. uictoriæ eam mutationem regno Ægyptio attulere, qua Pſammitichi familia dignitatis faſtigio illo excidit, & rex à populo audijt AMASIS. Eſt & hoc minimè obſcurũ, Ægypto Cyrenen à Ptolemæo Lagi coniunctam: & licet Ophellas & Magas regnum ibi peculiare condiderunt, redijt tamẽ id aliquantò pòſt ad Ptolemeum Euergeten, & retinent deinde poſteri uſq; ad Ptolemeum Apionem.

Cùm autem & hic ceu Patrocinij nomen aliquod adijciendũ eſſet tuum præcipuè, Caſpare occurrebat, quem in tertium iam annum apud me uiuentem, & cognitum cùm ab eximia modeſtia & diligentia, tum ab ingenij dotibus præclariſsimis beneuolentia noſtra non complecti, & qualicunq; hoc teſtimonio non ornare nequibam. Ac tu quidem laude hac tui ſimilis eſſe perſeuerabis, & generis ſplendorem, quem maiorum tibi uirtus acquiſiuit, dignis uirtutibus ornabis. Enimuero quæ exempla tibi propoſita ſint domeſtica, uides. Nam ut ueteres nobiliſs. domus ueſtræ imagines prætercam, nec uiuentibus reliquis mentione noſtra inuidiam faciam, qua conſiliorũ & eruditionis præſtantia auus floruit: quis tam in Saxonia uel potius Germania hoſpes, cui patris ijſdem parta uirtutibus, obſcura dignitas; In quæ exprimenda tu ita incubes, ut quod fortuna dedit, commeruiſſe uirtus uideatur, & patriæ ac familiæ tue nouum à te ornamentum ac-

cedat. Hoc expectare à te parentes cenſebis, expectare me. [illegible]
[illegible] : Quam cum curſu iſto tuo regat [illegible] Deus Opt. Max. feliciter, utriq; precor etiam atque etiam. Vale. E muſeo noſtro Lipſiæ. Menſe Decemb. D. XV. CIↃ. IↃ. LXXIII.

REGNVM

REGNVM CYRENAICVM BATTIADARVM.

DE CYRENÆORVM ORIGINE, REGNO ET FAMILIA BATTIADARVM REGIA, quæꝗ huius propagatio, quis interitus extiterit.

DE CYRENE, quę Cyrenęis & terrę Cyrenaicæ nomē dedit, è Gręcis diuerſi fabellas diuerſas prodidêre. A' quib. diſcedētes nouis opinionū cōmentis Stephanus, & Euſtachius, Cyrenē à fonte Cyre denominant. Variat etiā de tempore cōditę Cyrenes ita Euſebius, ut alibi hoc nominet annum uiceſimumquartū ERICHTHONII, qui quartus fuit Rex Athenienſium, alibi annum duodecimum CECROPIS, alibi etiam 17. Quod impugnans Solinus Olymp. 45. rege Martio Romanorum res tenente, anno poſt Troiam captā quingenteſimo octuageſimo ſexto, ædificatam ſcribit.

Verùm hæc fabuloſè tradita, noſtra ſigillatim ſententia diſcutienda non ſunt. Et amplectimur ipſi, quæ ex ſacrarum literarum auctoritate de Cyrene, huiusꝗ incolis, pleriꝗ monumentis ſuis commendârunt: Nimirum primū omnium hāc occupatā tenuiſſe ENAMIM, filiū Cham. Neꝗ enim procul inde abfuit Ammonis oraculū, quem Ammonem in literis ſacris Cham eſſe prorſus dubiū nullū eſt. Tametſi Ioſephus Enamim res & nomen in obſcuro extitiſſe, dicat. Nomen Enamim ſignificatione exprimit fontem aquarum. Nobilitauit enim Cyrenen fons Solis, qui meridie frigebat, cùm nocte media caleret. Et Cyrene reſpōdet Latino Puteoli *Brunſtad*, à Kariath urbs, & Ena fons. Quapropter primi Cyrenæ coloni inſedere poſteri Enamim. His deinde nouam imaginatione ſucceſſere MINVÆ Græci, progenies uidelicet Argonauticum: Quibus Strabo nomen hoc inditū ait, quòd Minyę Orchomenij (erant enim alij in Arcadia gentis nempe diuerſæ: ac Minyæ quidem Orchomenij cùm à Thebanis pulſi eſſent poſt pugnam Leuctricam, reducti tandem ſunt à PHILIPPO Amyntæ.) coloniam Iolcon & Minyam Theſſaliæ, quam à Stephano appellatam denominationem gentis conſeruaſſe, credibile eſt, deduxiſſent, uel, ut Apollonius ait, quòd de filiabus Minyæ Regis plurimi & optimi Argonautarum geniti eſſent. Ac de progenie quidem iſta Argonautarum tradidêre hoc Græci appuliſſe, ſcilicet illos dum Colchidem peterent in Lemnum, & à Lemnijs mulieribus, quæ ſuos ipſe maritos inſano conatu peremerant, ita ſuſce-

ptos,ut & in maritales toros ſuccederẽt,inde genitis liberis idem Minyarum nomẽ reliquiſſe. Hi eiecti deniq; à Pelaſgis,nauigarunt in Peloponneſum,& ad Taygetum conſedere,patriam ſe repetere prætendentes. Vnde in urbem traducti à Spartanis,& ciuitate donati, tandẽ regnum affectare occipiunt. Ideò in cuſtodiam conditi,& uxorũ pietate liberati,cùm Lacedæmonem ad ſuppliciũ reducẽdi eſſent,THERÆ precibus conſeruantur. Is enim conſcriptã è tribubus multitudinem minus adhuc ad coloniã deducendã ualidam ratus, partem Minyarum maximã (nam reliqui partim apud Cauconas, partim apud Parocratas remãſere.) ſibi adiũgit,& in Therã inſulã,cui id de ſe nominis reliquit,abducit. THERÆ è Samo F. ἀπόγονος, ut loquit̃ Scholiaſtes Pindari, BATTVS,in Libyam migrare cum colonis iuſſus, & cùm præſtari id à ſe poſſe diffideret,tandẽ ad hoc cladib. grauibus cõpulſus,alterã Minyis ſedẽ in Cyrene quæſiuit. Eſtq; inde,quod Græci etiã conditã ab eo urbẽ Cyrenen putãt:quod relinquo iã in medio.

HABVIT ergo alteros Cyrene colonos Græcæ ſtirpes:ptinetq; huc,quod Ioſephus Cyrenæos Lacedæmone oriundus aſſerit, & Ammianus Battum Spartanũ facit. Hi regnum exinde peculiare retinuerunt,idq; Batti poſteris (Græci Battiadas appellant) humaniter conſeruarunt. De quo Batto omitto fabulas Iuſtini,qui patrem eius Cyrenum regẽ nominauit. Nec dilucidæ ſatis Herodoti de ortu eius ſunt expoſitiones. Solus Pindari Scholiaſtes Theræ è Samo F. ἀπόγονον facit: Quod & nos amplectimur. Etſi πρόγονοι intermedij interuallo circiter annorum 400. ignorantur. Reliqua deinde propago ex Herodoto certa eſt. Qui oraculum de Battiadarum imperio eiuſmodi retulit:
„ Ad quatuor Battos,ac totidem Arceſilaos,octo hominum ætates,dat
„ nobis Apollo Cyrene regnare,ulterius uos conari dehortat̃, &c. Ac
„ conuenit Pindarus qui Arceſilanm IV. à Batto octauum nominat.
Quod ipſum Scholiaſtes explicans: παῖς, inquit, ἤδη παρὰ τὴν δυναστείαν ἐβασίλευσαν καὶ τέσσαρες μὲν Βάττοι τέσσαρες δὲ Ἀρκεσίλαοι ἐγένοντο. Sed tamen de Arceſilao III. & hiſtoria eius reliqua ſequi Plutarchum malim: Quippe qui cùm & Polyænus conueniat,& ſuffragatur adeò de oppugnatis ab Arceſilao fratrib. hiſtoria apud Herodotũ. Huius è filio nepos Arceſilaus IV. (non quintus,ut perperam retulit Pindari Scholiaſtes.) cum imperaret uiolentius,idq; exemplum imitaretur mater Pheretima,regni tædium apud ciues parit, cum ſtetiſſet annos ducentos, ut eſt auctor Scholiaſtes Pindari, Nam ab hoc tempore Cyrene rempubl. habuit. Quæ quomodo in regnum iterum commutata ſit, ſuo loco docebimus. Neque audiendus hic Polyænus, qui à Pheretima Battiadis regnum conſeruatum,ait. Etſi hos ſuperſtites manſiſſe,ex Herodoto planum fit: & capta Barca id ſategit Pheretima. Quare facilè ijs aſſenſerim, qui poëtam Callimachum inde ortum

ortum opinantur,ſuffragante huic aſſertioni teſtimonio huius apud Strabonem. Eſtq́ credibile,ob regni memoriam & maiorum merita, etiam honores Battiadis aliquos conceſſos,neq; à magiſtratibus exclusos.Qua in re cum metu Tyrannidis ciues forte modici eſſent, factum inde eſt,ut Battiadæ iam obſcuriores eſſent,neq; aliæ eorum res geſtæ in ſcripta auctorum peruenerint.

DE conſuetudinibus regum Cyrenæorum memorabile nihil proditum eſt. Sepulcrum Battus 1. in foro Cyrenarum promeruit. Qui honor cum heroicus haberetur, ſucceſſores ante urbem condi uoluêre,ut eſt apud Pindarum.

FAMILIA BATTIADARVM, QVI REgnârunt annos CC.

POLYMNESTVS, oriūdus à regia Theræ proſapia, floruit eximia probitatis,& integritatis fama ſub GRINO rege. Ideó cùm Phronimam Creſſam,quam nouercæ iniuria domo eiectam, & morti deſtinatam,conſeruârat humaniter Etearchus negociator,toro dignatus impregnaſſet,Battum filium ex ea procreat. Herodotus, Scholiaſtes Pindari.

I. ARISTÆVS,ſeu ut alij,Ariſtoteles,accipit Batti cognomentum ſeu ab oris titubantis uitio,ſeu ab euentu,hoc eſt, dignitate regia in Libya acquiſita.Etenim Delphos profectus,coloniam iſthuc deducere iubetur.Quod dum periculorum multiplicium formidine tergiuerſatur,ob clades eam moram ſecutas à ſuis extruditur. Neq; ab iterato reditu perſiſtere in patria permiſſus,primum in inſula Libyæ uicina conſidet,& urbem ibi Platæam condit,deinde in ipſam Libyam migrat,& poſt ſeptennium tandem ductu & hortatu Pœnorum Cyrene,quod uolunt Græci,condita,Regem (is Afris patria lingua Battus eſt.) ſe gerit,ac imperium totos annos 40. continuat.Herodotus,Pindarus, Scholiaſtas, Strabo, Pauſanias, Euſebius,Tzetzes,Marcellinus. A' Suida celebratur prouerbio : Batti Silphium,de ijs quibus rari honores deferuntur.Nam ciues animi grati erga ipſum teſtificaturi ſtudium,annulum fecere,quò urbes eorum Batto Silphium offerret,propterea quòd & foliū & fructus, & ramus, & ſuccus huius magni eſſent precij.Siluius de Batto ſic canit.

Battus Cyrenen mollitum fortè fouebat
Imperio,mitis Battus,lacrymasq́ dediſſe
Caſibus humanis facilis, &c.

II. ARCESILAVS I. regnat iuxta Herodotum ann. 16.

impune Learchum paſſus, demum & ipſe inſidiatorem hunc experi- tur, & potione eius uenenata de uita tollitur. Plutarchus, Scholiaſtes Pindari. Variat nonnihil de hiſtoria eius Herodotus, & cęſum ab Ali archo fratre, ait:

FILII ἀνώνυμοι infeſtantur per ſummam iniuriam Arceſilai fratris bello. Quod defenſuri, Barcam oppidum condunt, & Pœnos ad ſo- cietatem pellectos, hoſtes Tyranno opponunt. Herodotus.

NASCITVR Arceſilao ex Eryxo filius BATTVS.

VII. BATTVS IV. amittit patrem puer, & à ciuibus propter corporis uitium (claudicabat enim crure altero.) Deſpectui habitus, etiam Learchi inſidias uix effugit, & regnū ſola matris uirtute retinet. Hoc ut conſtitueret, Demonacem Arcadem euocat, ac per hūc popu lo in claſſes diſtributo, ipſe peculiaribus ſacerdotijs augetur. Herodo tus, Polyænus, Plutarchus.

FVIT cum Batto cōnupta PHERETIMA, qua filius ei geni tus eſt ARCESILAVS. Reperimus autē PHERETIMÆ hu ius fortunā, nomē & res geſtas illuſtres. Quę regno cū Arceſilao filio pulſa, in Cyprū ad Euelthonē, regem Salaminis, pfugit. Vbi cū & ha- beretur honorificè, & munerib. crebris afficeret, etſi grata ſibi ea eſſe affirmaret, gratiorem tamen exercitū, quod in regnum reduceret, fore oſtendit, deq; eo inſtare importunius pergit. Ea ambitione ingenioſo fuſi aurei & coli penſo circūdatæ, à rege retuſa cōmento, dū inde iam offenſam eius aliquā metuit, poſt filij reditū Cyrenen ſe deportat, rem pub. prudenter capeſsit: pręſidet Senatui: atq; eodē filio aliquāto poſt Barcę ex inſidijs obtrūcato, eo iam iracundiæ furore exardeſcit, ut in eius facinoris, ultionē Perſas cū ducibus Amaſi & Maraphio ex Ægy pto attraxerit. Horū opera Barca ſubacta, tum in ciues reliquos ſæuit, tum cædis auctores palo ſuffigit, & cōiuges eorum mamillis truncat, easq; per murorū ambitum ſuſpendit, & urbē uniuerſam Barbaris di- ripiendā cōcedit. Quare in odiū ingens omniū uenit, nec multò pòſt Nemeſis diuinę uindicationē iuſtā ſubit. Etenim morbo oppreſſa, ui- uens uermibus cōputreſcit. Auctores ſunt Herodotus li. 4. Polyęnus lib. 8. Suidas ἰυλαί. In quib. de eius morte Herodotus hoc memorabi- le ſubijcit ἐπιφανῆ καὶ ἀνθρώποισι ἀι λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται.

IIX. ARCESILAVS IV. adit regnum poſt patrem: latus à Demonace Arcade leges abrogat, & poteſtatem ſibi tyrannicā uendi cat. Qua uiolentia cùm uehemēter ciues offendiſſet, haud multo pòſt CAMBYSI etiam tributarius fit. Quare, ut ſeruitutis auctor tumul tu populari pellitur: cumq; in Samū inſulam exul profugiſſet, militū mercenariorū manū cogit, & cōfirmatus ambiguo oraculi Delphici reſponſo, Cyrenen mirabūdus repetit: Vbi etſi abſq; armis reciperet,

tamen

tamen exilij auctores dicere ſe iudice cauſam iubet, ac condemnatos partim ſupplicijs partim exilio mulctat, & quoſdam qui in turrim quandam refugiſſet circundata materia, igni cremat. Ex eo facinore, cùm oraculi, quod eiuſmodi quid cùm ſecuturo mox exitio prędixerat, recordatio animũ ſubiſſet, ſpõtaneo exilio Barcam migrat: dumq́ temerè iſthic per forum cum ſocero Alazari uagat̃, ab exulibus, quib. ciues aliquot conſcij eſſent, iugulatur. Herodotus, Polygnus: Celebratur Pindari carmine in Pythijs, ubi oda prior hanc memorabilẽ habet » γνώμην: Facile eſt ciuitatem concutere, etiam imbecillibus: ſed rurſus » collocare in ſuã ſedẽ, difficilè eſt ſubitò, niſi Deus ſit gubernator Principum. In alterius explicatione Scholiaſtes coniugem Alexibij filiam nominat, fratrem huius Carrhotum facit.

¶ BATTIDARVM proſapia editus Battus quidam de cõiuge & liberis à Suida celebratur: Qui illam Meſatmen hoc CALLIMACHVM & Magathymam nominauit.

CALLIMACHVS dedit bonis literis operam ſub pręceptore Hermocrate Iaſenſi, & tantum diligentia profecit atq; induſtria, ut quouis carminum genere poëmata ſcriberet, & in ſoluta oratione elegantiæ & ſuauitatis laudem haberet. Ideo cùm aliquandiu Alexãdrię docuiſſet, Ptolemæo Philadelpho innoteſcit, à quo regificè muneratus, totum ſe ad ſcribendum conuertit: ac nominantur in librorũ monumẽtis eius Ibis (fuit id poëma de induſtria obſcuratum, inſectationen continens Ibis inimici cuiuſdam ſui, qui fuit Apollonius, Argonauticorum ſcriptor.) Tabulæ eorum, qui in quauis diſciplina floruerunt: origines inſularũ & urbium, mutataq́ nomina &c. Attigit Ptolemæi Euergetæ tempora, hoc eſt Olympiad. 127. Suidas. Ad imitationem inuectiuę in Apollonium de Ibis auis nomine, Ouidius ſuum carmen, quo ex æmulis quendam proſcindit, Ibin inſcripſit. Sic enim habet ibidem:

Nunc quo Battiades inimicum deuouet Ibin,
Hoc ego deuoueo teq; tuosq; modo.

Idem alibi cùm artem Callimacho attribuat ingenium detrahit.

Battiades toto ſemper cantabitur orbe,
Quamuis ingenio non ualet, arte ualet.

MEGATHYMA, nupſit Staſenori cuidam, è quo filium edidit Callimachum.

CALLIMACHVS, æmulatur auunculi ſtudia, & laudẽ è carmine heroico acquirit. Memoratur autẽ unum eius de inſulis poëma.

NOBI-

NOBILITATE GENE-RIS, PRVDENTIA, DOCTRINA ET VIR-TVTE AMPLISS. VIRO. D. CAESARI PFLV-GIO, IN EITRA, PATRONO SVO omni obſeruantia Co-lendo.

S. D.

REINERVS REINECCIVS STEINHEMIVS.

ISRAELITICÆ gentis, quæ eadem ap-
pellatione ueteriore, Ebræa, recentiore, Iu-
dæa, nominatur, expoſitam in litterarum ſa-
crarum monumentis hiſtoriam partim repe
tendo, partim explanando multi tradidere,
nec omnino prætererierunt ſcriptores profa-
ni. Nominat enim Hecatæi Mileſij de rebus
Iudaicis commentarios Ioſephus: & attin-
git memorando Moſis ex Ægypto egreſ-
ſum illum mirificum Beroſus. Addo his
Strabonis, Plutarchi, Dionis, Taciti, Iuſtini, Flori &c. expoſitiones.
Tametſi eæ ferè eiuſmodi ſint, ut Iudæis detrahant, adeoq; de origine
gentis atq; religione fabulas nugaciſsimas infarciant. De qua re cùm
alibi explicatum à nobis ſit uberius, non adijcio hîc plura. Quando ni
mirùm & maliciam perſpicere hinc ſcriptorum poſteriorum manife-
ſtam liceat, quòd Biblia ſacra haud amplius tunc ignota eſſent. Ete-
nim transferri hæc munifica impenſa in linguam Græcam curârat
PTOLEMÆVS Philadelphus, & adiungi nobili illi Alexandri-
næ Bibliothecæ iuſſerat. Vt capere uel ab hoc exemplo documentum
liceat, quantopere obeſſe præiudicia ſoleant, & quid tempora poſsint.
Cùm enim Græci & Romani (nam in his gentibus ijdem ſcriptores
uixerunt) à Iudæis initiò haud alieni eſſent, adeoq; Spartani ſe fratres
horum prædicarent, pòſt utriq; odium in eos acerbiſsimum ſuſcepe-
perunt. Quod ut in Græcis fortè commouerunt clades ASMO-
NÆORVM bellis regno SELEVCIDARVM illatæ, ita Ro
manos exacerbaſſe uidentur gentis ſeditiones multiplices, & bella
ſub NERONE & ADRIANO mota periculoſiſsima. Acceſ-
ſit his religionis æmulatio, qua concedere neutri Iudæis uellent. Eſtq;
credibile, diſſeminatum inde à Græcis primùm commentum nefaria-
um de culto à Iudæis aſini capite aureo, cuius meminere Ioſephus con

tra Apionem, Suidas ex Democrito hiſtorico. Vt ne iam referam, eam poſtremis illis temporibus, hoc eſt, à reditu ex Babylone, Iudæorum fortunam extitiſſe, quæ deſpectum gentis parere aliquem poſſet. Poſt quam enim nonnihil iam reſpirârat, mox domi turbas graues Pontifices dedêre. Quibus ubi externa Perſarum & Macedonicorum regum bella acceſſere, OCHVS magnam gentis partem in Hyrcaniam tranſtulit, & aliquantò pòſt ad multa millia in ſeruitutem abduxit PTOLEMÆVS Lagi. Succeſsit demum effera illa ANTIOCHI Epiphanis tyrannis, qui prẹter horrendas lanienas, quibus gentem afflictiſsimam exhauſit, etiam religionis interitum molitus eſt. Cęteroqui inde à IEROBOAMI defectione coniungi Iſraëlitarum uires nunquam potuerunt: & decem tribus CYRI Magni de reditu beneficium aſpernatę ita ſunt, ut ſedes aſſuetas patrię prętulerint, cùm fortè tum etiam Dauidicæ familiæ imperium, in qua Princeps florebat ZOROBABEL, dedignarentur.

Quare quòd hallucinando atque ambigendo hîc laboremus nihil eſt: & quia ipſi Iſraëlis fontes limpidiſsimi ſunt, ad hos potius quàm ad riuulos commentitiarum opinionum tanquam cæno turbidiores, nos referamus, par fuerit.

Reperimus autem in argumenti huius tractatione, diuerſorum explicandi rationes diuerſas. Nam alij hiſtorias tranſcripſere integras, hasq; ijs circumſtantijs & orationis ornamentis ueſtierunt, quibus illuſtrari narrationes conſueuere. Alij in partibus certis operam poſuerunt, & uel uiros illuſtres excerpſerunt, uel Chronologias dedere, aut etiam familias collegerunt, hoc nimirum fine, ut hiſtoriæ integræ redderentur planiores: Cùm fieri hoc in omnibus diſciplinis uideamus, ut certis quaſi adminiculis tum innitantur tum illuſtrentur, & in alias partes aliorum ſint obſeruationes, quæ indicationibus coniunctæ, rem dilucidiorem faciunt. Poſtremam de familijs uiam ingredi nobis etiam placuit, & ita placuit, ut quæ de origine gentis & imperijs dicenda eſſent, his repetendo prẹmitteremus. Nec tamen quaſuis ſine diſcrimine familias congeſsimus, ſed eas tantummodo dedimus, quæ in imperijs cum poteſtate floruiſſent. Quæ ordine & dignitate triplices extitere, IVDICVM ſeu Dynaſtarum, REGVM & DVCVM ſeu Principum. Iudicum ſtirps certa nulla fuit, quòd munus horum uel ab auctoritate diuina, uel à populi ſuffragijs, penderet. Regum familias, quæ genti toti imperaſſent, duas reperimus, SAVLI & DAVIDIS. Ille filium ſolum ſucceſſorem habuit: ab huius nepote ROBOAMO cùm ſeditioſa alienatione defeciſſet IEROBOAMVS, regno in Ephraimitis, quod & Iſraëlitarum & decem tribuum tum à ſede Samaria Samaritanum appellatum fuit, principium dedit.

Et

Et paruere exinde Dauididis, qui & ipſi ab ſede regia Hieroſolymæ, regis Hieroſolymitani dicerentur, Iudæi Beniamitæ. Cùm quidem ab hoc tempore inde uſque ad regni excidium alia familiæ mutatio nulla obuenerit, quam quæ ab ATHALIÆ extitit tyrannide. Iſraëlitarum reges diuerſis procreati fuêre familijs, quibus hoc quaſi ſolenne extitiſſe uidemus, ut ſi quæ noua regno potiretur, antecedentem deleret ſtirpitus. Duces ex uno Dauididarum ſatu genus duxere: A' quibus uti deniq; ſummam rerum cum regio nomine occupârint ASMONÆI & Antipatri poſteritas, ſuo loco plenius tradidimus. Quæ autem in familiarum illarum propaginibus dubia occurrant, quodq; in his enodandis à nobis operæprecium factum ſit, alij iudicent, malo. Sanè de Dauididis nō ſemel hæſimus, & multùm nos exercuit IOÆ & ZOROBABELIS hiſtoria: Quippe de quo utroque, ſententiæ pugnantis aſſertione, mirifica ueterum conſenſio ſit, nec facilè, qui è recentioribus ab ijs diſcedat, inueniatur. Veruntamen potior nobis ſacrorum Bibliorum debet eſſe auctoritas, quibus quas addidimus rationes noſtras, eiuſmodi foré confidimus, quibus opinio contraria facilè euertatur. Nec tamen hæc ſic accipi debent, quaſi ſapere plus ueteribus, quibus merito tribuitur plurimum, uoluerimus, ſed ut ſententiam noſtram proferremus, & diſſentire etiam ab ueterum placitis licere oſtenderemus, cùm certiora id argumenta cogunt.

De utilitate hiſtoriæ huius, quandoquidem ea obſcura eſſe nemini poteſt, uel etiam in Chriſtiano nomine eſſe debet, nos in præſenti uerba multa facere definimus. Acuti alij inſtituto & fine alio de ea explicârunt, ita noſter is extitit ſcopus, ut de Iudicum, Regum & Ducum rebus geſtis quandam ueluti epitomen daremus, ut maiori fructu legi & cognoſci fontes poſſent. Omnino hîc multiplicium & illuſtrium uirtutum, quibus pius animus informetur, documenta uaria proponuntur, atq; item exempla punitorum ſcelerum occurrunt. Tulit enim bonis intermixtos etiam malos Principes Iſraëlitarum Reſpub. & hos ferè plures, quòd malignus ille Spiritus Eccleſiæ præcipuè inſidiari ſoleat. Iccirco & ſummorum uirorum Lapſus horrendos legimus. Quos intuentes, ut ne ſecuri cupiditatibus prauis indulgeamus, monemur. Accedit huc obſeruatio neceſſaria de religionis optimè conſtitutæ tam deprauatione quàm inſtauratione. Quę utraq; cùm in populo Dei tam crebra extiterit, minus iam aliarum ætatum exempla mirari nos conuenit. Neq; nihil hinc confirmatur de imperiorum periodis fortalibus tradita à ſapientibus doctrina. Nam & Iudicum, & Regum & Ducum imperia ſingulos ferè annos 500. compleuêre.

Porrò autem inſtituenti mihi commentarij huius editionem, nobiliſs. & ampliſs. uir, Patrone obſeruande, de Amplitudine T. potiſsi-

mum uidebantur polliceri patrocinium, & in humanioribus literis eruditio eximia, & in hoc maximè ſtudiorum genere tractando aſsiduitas: quæ utraque ceu condecoraret etiam beneuolentiæ erga litteratos propenſio prolixa. Cùm enim uirtus omnis ueſtrum ordinem deceat, tum hæc ornamenta, quibus generis nobilitas emicet, facilè præcipua cenſentur. Atque habet hac parte, ea domus ueſtra exempla, quæ famæ prædicationem perpetuam mereantur. In quibus nominaſſe ſufficiat illuſtris memoriæ Princip. D. IVLIVM, antiſtitē Numburgicum, cuius eruditionem & eloquentiam tùm Italia ſuſpexit, tum magnifecit Germania noſtra, & beneficentiam in litterarum ſtudijs iuuandis grata recordatione adhuc multi prædicant. Neq; nihil ad A. T. pertingere laudis uidetur à nobiliſs. præſtantiſsimiq; uiri D. HENRICI Einſidelij affinitate: cùm dignitates non inferiores uirtutum tanquam concurſus non inferior expectare nos ab A. T. iubeat. Ergo ſtudij cum obſeruantia debita propenſi ſignificationem hanc noſtram in partem bonam A. T. accipiat, nobis patrocinij tutelam benignam præſtet, oro. Enimuero ſatis conſtat, & docuit longo uſu experientia, hiſtoriarum cognitionem ordine ueſtro, cui Reipub. negotia tractanda ſint, & digniſsimam & maximè neceſſariam eſſe: neque aliud doctrinæ genus reperire eſt, unde utiliora peti documenta poſsint. Sed tamen ſolet hæc difficilior eſſe, niſi cùm alijs, tum inprimis explicationum de familijs illuſtrioribus quaſi χειραγωγίαις adiuuetur. Vt ne hoc iam adijciam, & delectationem & utilitatem multiplicem afferre, è magno ueluti aceruo excerptas narrationes & exempla ſelecta ceu in tabella intueri. Quod cùm de Biblicis hiſtorijs præſtare opera hac ſtuduerimus, erit fortè quod labori noſtro debeatur. Isq; neq; A. T. ingratus ſit, & alij hoc fruantur feliciter, precor & opto. A. T. bene & feliciter ualeat. Lipſiæ M. Martij. D. XVII.

CIↃ.IↃ.LXXIV.

NOBI-

DE IVDAEORVM TRADITA ETHNICORVM MONVMENTIS ORIGINE, QVAEQVE HAEC VERIOR TAM ILLORVM QVAM CONDITORVM ISRAELITARVM LITERIS SACRIS monſtretur: De Imperijs, quæ in Iſraëlitis floruerunt: Vt regnum bipartitè in Hieroſolymitanum Iudæorum & Samaritanum Iſraëlitarum ſeu Ephraimitarum diſcerptum: & quæ utrunq; tenuerint Familiæ.

CERTA eſt Iſraëliticæ gentis origo, certæ item res geſtæ è ſacrarum literarum monumentis. In qua cùm Iudæorum nomen poſterioribus temporibus cœperit celebrius eſſe, ità ut totam gẽtem occupârit, uiſum fuit breuiter hîc præmittere, quæ in Græcis & Romanis ſcriptoribus prodita de primordijs eorum reperiſſemus: ut nimirùm & hinc planum fiat, quantùm ea parte Eccleſiæ doctrinæ debeatur, & quæ Ethnicorum ſimul uanitas ſimul mentiendi licentia cognoſcatur. Principiò autem Dion ſolus dubitare ſe ait, quod nominis Iudæorum fuerit initium: Cùm quidem hoc addat, poſtea temporis alios quoq;, qui ſecundum ſtatuta eorum uiuerent, hoc geſsiſſe, etſi alienigenæ eſſent. Quintilianus infamiæ labem aſpergere Iudæorum origini uidetur: Et parentes, inquit, malorum odimus, & eſt conditoribus urbium infame, contraxiſſe aliquam pernicioſam cæteris gentem, qualis eſt primus Iudaicæ ſuperſtitionis autor &c. Reliqui, qui in argumento hoc explicando operam poſuerunt, tribus potiſsimum diſcrepare opinionibus inueniuntur: Nam alij, Ægyptios Iudæos faciunt, alij Cretenſes, alij Damaſcenos. Primam tuentur præcipuè Diodorus & Strabo, & ille quidem breuiter, hic uerboſius, ita ut exemplis ſimilibus facere ſibi fidem conetur: Fama, inquit, quæ plurimum obtinet de rebus creditis circa Hieroſolymorum templum, aſſerit Ægyptios fuiſſe eorum progenitores, qui nunc Iudæi appellantur. Nam MOSES, unus ex Ægyptijs ſacerdotibus, cum partem quandam regionis haberet, ac moleſtè ferret eorum inſtituta, hinc eò commigrauit. Diſceſſere cum eo multi, quibus diuina curæ erant. Docebat enim ille, quomodo Ægyptij non rectè ſentirent, qui ferarum ac pecorum imagines Deo tribuerent, nec Libyes nec Græci, qui Deos ho-

minum figuris inſignirent. Et quòd id ſolũ Deus eſſet, quod nos con-tineret, terram ac mare, quod cœlum & mundum, & rerum omnium naturam appellamus, cuius profectò imaginem nemo ſanę mentis, noſtræ ſimilem audeat effingere. Oportere itaq; relicta omni ſimulacrorum effigie, & digno ei fano ac templo conſtituto, ſine forma colere &c. Et paulò pòſt: Diuinatores in precio erant, ut etiam imperio digni iudicarentur, ut qui nobis præcepta ac documenta ederent & uiui, & mortui, quemadmodum Tireſias,

Cui dederat uita functo Proſerpina mentem
Vt ſaperet, pariterq; homines leuis umbra iuuaret.

Talis fuit Amphiaraus & Trophonius, & Orpheus, & Muſæus, & Getarum Deus, Zamolxis Pythagoreus, ætate noſtra Decineus, qui Byrebiſtæ reſpondit, & apud Boſporanos Achaicarus, apud Indos Gymnoſophiſtæ, apud Perſas Magi, & qui Necyomantici & Lecanomantici & Hydromantici appellantur, apud Aſſyrios Chaldæi, apud Romanos Hetruriæ aruſpices. Talis erat Moſes, & ſucceſſores eius: qui cùm initia nõ mala habuiſſent, poſtea in deterius delapſi ſunt. Hactenus Strabo. Altera apud Tacitum extat annal. lib. 21. tametſi plures aliæ ibi miſcentur: ideo & hunc locum ſubijcio: Iudæos, inquit, Creta inſula profugos, nouiſsima Libyæ inſediſſe memorant, qua tempeſtate Saturnus, ui Iouis pulſus, ceſſerit regnis. Argumentum è nomine petitur. Inclytum in Creta Idam montem, accolas Idæos, aucto in barbarum cognomento, Iudæos uocitari, quaſi Idæos. Quidam regnante Iſide, exundantem per Ægyptum multitudinem, ducibus Hieroſolymo ac Iuda proximas in terras exoneratam. Plerique Æthiopum prolem, quos rege Cepheo metus atque odium mutare ſedes perpulerit. Sunt qui tradant Aſſyrios conuenas, indigum agrorum populum, parte Ægypti potitos, ac mox proprias urbes Ebræasq; terras, & propiora Syriæ coluiſſe. Clara alij Iudæorum initia. Solymos, carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hieroſolymam nomen è ſuo feciſſe. Plurimi autores conſentiunt, orta per Ægyptum tabe, quæ corpora fœdaret, regem Bocchorim adito Ammonis oraculo, remedium petentem purgare regnum, & id genus hominum ut inuiſum Deis, alias in terras auehere iuſſum. Sic conquiſitum collectumq; uulgus, poſtquam uaſtis locis relictum ſit, cæteris per lacrymas torpentibus, Moſen unum exulum, monuiſſe, ne quam Deorum hominumúe opem expectarent, ab utriſque deſerti, ſed ſibimet duci cœleſti crederent, primo cuius auxilio credentes, præſentes miſerias pepuliſſent. Aſſenſere, atq; omnium ignari fortuitum iter incipiunt. Sed nihil æquè quàm inopia aquæ fatigabat. Iamque haud procul exitio totis campis procubuerant, cùm grex aſinorum

agreſtium

agreſtium è paſtu in rupem nemore opacam conceſsit. Secutus Moſes, coniectura herbidi ſoli largas aquarum uenas aperit. Id leuamen, & continuum ſex dierum iter emenſi, ſeptimo pulſis cultoribus, obtinuere terras, in quibus urbs & templum dicata ſunt &c. Tertia eſt Iuſtini, qui Damaſcum regem facit. Ei ſucceſſores ſubiungit Iudam & Ioſeph, filios, & ab illo, ante patrem defuncto, nomen Iudæorum profectum, opinatur. Nam Ioſeph uenditum in Ægyptum, & regi artium Magicarum ſcientia percarum factum, ait: quas cùm deinde & Moſes F. coleret, ab Ægyptijs, qui ſcabiem & pruriginem paterentur, cum ægris oraculi monitu eiectum, Damaſcenam patriam antiquam repetiuiſſe, & gentem ſacraçp Iudæorum condidiſſe, aſſerit. Ac uidetur ad hanc Iuſtini ſententiam alluſiſſe Alexander Polyhiſtor apud Stephanum, qui Iudæorum conditores nominat Iudam & Idumæam, filios Semiramidis. Etſi ibidem alia quoqꝫ è Claudio Iolao nominis huius notio attexitur à Iudæo, Spartonis & Thebes filio. Quæ fabula, haud ſcio, an non originem dederit commento, quod Spartani pro fratribus haberi à Iudæis uoluere, atque Abrahami & ipſi genus iactârunt, ut meminit Ioſephus. Etenim inter reginas ciuitatis huius Euſebius Sparten nominat, & urbis Spartæ denominationem inde deducit.

Sed hæc neque inter ſe conſentientia, & alieniſsima ab ea ueritatis certitudine, quam tradidere ſacrarum literarum monumenta, ut uanitatem ſtultam ita malitiam quoque atque odium Ethnicorum in Iudæos ingens teſtificantur. Nec opus eſt, pluribus ut refutentur: & quæ ſingulariter figmento de origine Ægyptia opponi poſsint, legantur expoſita prolixius apud Ioſephum contra Apionem Grammaticum. Cùm quidem uerisimile in primis ſit, ab Ægyptijs potiſsimùm talia profecta: de quorum cum Iudæis æmulatione alibi plura diximus. Et tendunt iſthuc omnia, ut Iudæorum infametur, atque in dubium uocetur, religio. Vnde eſt, quòd de Moſe, quo adminiſtro gẽtis illius politiam Deus Opt. Max. conſtituerat, tã nugatoria, quàm impia, Ethnicorum petulantia ſparſerit. Quæ breuiter perſtringendo hîc monuiſſe, ſufficiat.

Ergo ut iam certius aliquid de Iudæorum origine è certioribus itidem & liquidioribus ſanctę ſcripturæ fontibus afferamus, docent hę, gentem illam propaginem Chaldæorum eſſe. Nam Arphaxado (is Chaldæos condidit) genitus auo EBER, Ebræis ortum dedit. Tametſi de nomine hoc neque illud prætereundum, quod aliqui ſcripſerunt, tributum nimirum fuiſſe in extraneis ijs etiam, qui ab Eber traditam cœleſtem doctrinam amplecterentur, & Eccleſiæ eius ſe adiungerent. Necꝑ audiendus hîc Stephanus, qui Charace hiſtorico, Ebræos

ad Abrabonem quendam conditorem refert. Nam ABRAHAMVS, ad cuius nomen alluditur, Ebræus ipſe, progenie ab Eber ſextus fuit. Huius ex Iſaaco filio nepotes Eſaus, cognomento EDOM, & Iacobus cognomento ISRAEL, iterum nominum & gentium nouarum, quibus de cognominibus appellationes manſere, auctores extiterunt. Nam ab Eſauo ſunt IDVMÆI, à Iacobo ISRAELITÆ. Sed de Idumæis expoſitionem hîc noſtram abrumpimus, ſuo loco plenius de ijs explicaturi. In Iſraëlitis iterum conditores diuerſi nominum etiam atque tribuum diuerſarum diſcrimina inuexere. Facilè tamen loco principe floruere. IVDÆI & EPHRAIMITÆ; nempe ex regnis, quæ utrique poſſedere, Illis Iudas Iacobi, his Ephraimus Ioſephi F. nomen poſuêre. Et quamuis Ephraimitarum potentia clarior atque illuſtrior eſſet, ideoque Iſraëlitarum appellationem ἰδίως illi retinuere: tamen cùm poſtmodo è CYRI edicto reditum è Perſide & Media, quo Samaria deſtructa collocârat eos SALMANASSAR Aſſyrius, tædio migrationum & periculorum nouorum detrectarent, ut meminit Ioſephus, idque beneficium ſoli Iudæi amplecterentur, præualuit celebritate & amplitudine horũ nomen, ita ut iam communiter de Iſraëlitis omnibus uſurparetur. Eſtque inde, quod cum Iſraëlitas Græcorum ſcripta ignorent, Iudæos nunquam non inculcent. Nec prętereuntur Ebræi, & lingua Ebræa, hoc eſt, Iudaica, quam & ſanctum appellamus. De qua denominatione quoniam extat ratio expoſita illuſtris apud Cedrenum, locum eum adijcio: Aiunt, inquit, ſolum Eberum, Phaleci patrem, in ſubſtructionem turris non conſenſiſſe, itaque etiam reliquorum linguis confuſis, Eberi ſermo integer permanſit. Ea eſt lingua, quà Adamus uſus fuit: & ab hôc poſteri ſe gentilitio nomine Ebræos, ac linguam Ebræam nominauerunt.

IMPERIA ISRAELITARVM, repetendo ea à conditoribus Ebræis & ABRAHAMO, gentis principe, initiò paterna fuiſſe reperimus, regentibus ſcilicet ſuas parentibus familias. Quæ libertas etiam in Chananæis conſeruata, primùm Iacobi in Ægyptum migratione ceſſat. Nam Ægyptij immemores beneficiorum, quę acceperant planè diuinà à IOSEPHO, ſeruitute Iſraëlitas acerba oppreſſerunt, conati etiam cęde maſculorum nefaria gentem totam excindere. Cumque tanta rerum indignitate EPHRAIMITÆ exciti, Chananæam repetijſſent, cum clade repelluntur, & pari cum reliquis uiuere conditione uſque ad tempora MOSIS, coguntur. Is auctoritate diuina dux miſerè afflictis præpoſitus, Ægyptijs dimiſsionem oſtẽtis multis extorquet, & politiam ac religionis ritus, itidem acceptos diuinitus, nouam condit. Sub Moſis ſucceſſore IOSVA Iſraëlitæ demum in Chananæam progreſsi cùm hanc totam edomitam inter ſe diſperiti fuiſſent;

fuiſſent, parent deinde in Reip. ſtatu Ariſtocratico IVDICIBVS.
Hoc extitit imperij genus in gente illa alterum, & nos de eo Dynaſtiæ
nomine hîc explicabimus. Nam Iudices Ebræa phraſi dynaſtæ ſunt
uel principes. Qui cùm imperarent uel ex auctoritate diuina uel popu
li ſuffragijs, ſucceſsionis iuſ familijs nullum fuit. Quare has numero
plures extitiſſe reperimus: de quibus nos ea afferemus, quæ inſtituto
noſtro ſeruient. Neq; omnino de numero horum atq; principio inter
auctores conuenit. Nam Euſebius & Auguſtinus Moſen & Ioſuam
duces nominant, & Iudicem primum Othonielem faciunt. Quę ἀκριβο-
λογία hîc opus non eſt: & cùm de re concordetur, de nomine laborare
nō debemus. Poſtremo in Iudicibus SAMSONE capto & exócu
lato à Palæſtinis, hoſtibus Iſraëliticæ gentis ἀσπόνδοις, ceu per interreg-
num fuit cū ſumma poteſtate ELIS, Pontifex Max. oriundus ab Itha-
maro, filio Aaronis natu minimo. Huius ſucceſſor Samuel propheta
ob filiorum flagitia à populo exauctoratus, de mandato diuino RE-
GEM creat SAVLVM. Quod facimus in Iſraëlitis genus imperij
tertium. Fuitq; id deinde continuatum uſq; ad gentis captiuitatem &
deportationem in Perſidem, Mediam & Chaldæam.

Nominârunt autem non ijſdem maiores SAVLI nominibus ſacri
de regibus & Paralip. libri. Quod totum ad Theologorum interpre-
tationes reijcimus, & retinemus nos, quæ in Regum libris prodita no
mina ſunt, deinde de poſteritate regis illius ſubiecturi, quæ Paralip.
libri habent. Cæterùm ob numinis cœleſtis offenſam, quam ſcele-
ribus multiplicibus ille in ſe concitaſſet, haud retinere ſaluam dignita-
tem hāc Saulus potuit, & quę ab obitu eius in filij Isboſethi fide manſ-
ſerant tribus, tandem Abnero auctore ad DAVIDEM deficiunt Re
gnat ergò altera numero Dauidis familia. In qua cùm SOLOMON
F. iam ſenex cultu Ethnicorum deaſtrorū grauiter in Deum deliquiſ-
ſet, & nepos ROBOAMVS ſtolidè à ſe populum alienaſſet, ei dedê-
re ambo nouæ mutationi occaſionem, qua tribus decem, hoc eſt, gen-
tis pars potiſsima Regem ſalutauit IEROBOAMVM. Quare iam re
gnum bipartitum eſſe cœpit, ſtirpi Dauidis ſolis Iudęis & Beniamitis
adhærentibus: Vnde Iudaicum hoc denominatum fuit, & à regia ſe-
de Hieroſolymitanum, uti alterum Iſraëliticum, & ab urbe Samaria,
quam ab Ambri conditam ſucceſſores domicilium retinuere, Samari
tanum. Primùm autem de Iudæorum regibus, & familia Dauidis, ex-
poſitionem pertexemus. In qua quidem plana ferè omnia ſunt uſq; ad
IOAM, regem octauum. De hoc enim Philo contra ſacrarum lite-
rarum auctoritatem diſcrepans, non Ochoziæ filium ipſum fecit,
ſed à Nathane propagauit. Eiuſque ſententiæ hanc rationem adij-
cit, quòd cum Solomone ius regni Nathan commune habuerit;

idq;

idq́ꝫ ita familiæ conſeruârit, ut hæc inde nomen Ebraicum Ahiſarim, quod interpretatur fratres Principis, tulerit. Addit & alteram de ἀνωνυμίᾳ aſſertionem, quæ cum Ioa ſimul cæperit. Ac ſequuntur eam opinionem ita ſcriptores Eccleſiaſtici, ut quòd Ochoziæ filius Ioas aſtruitur, huic ex lege Moyſis Deut. 25. hanc interpretationem addant, ut Ioam lege, hoc eſt, ſucceſsione, filium fuiſſe dicant. Sed hæc, ut non abſq́ꝫ audacia & temeritate dicuntur, ita haud modicè ſacroſanctam Bibliorum impugnant fidem: Quæ cùm ueritatis certitudine uti aliàs ſemper, ita hic quoque ſui ſimilis ſit, cur non ſimplici aſſenſione retinetur? & cur ad interpretationum commenta decurritur? Eſto enim poſteritatem Nathanis ius eiuſmodi habuiſſe, num propterea etiam regnaſſe eam credemus? Nec lex Moyſis hoc uult, ut fratris coniuge natus filius, patris filius naturalis, & ut I.C. addunt, legitimus eſſe deſinat, ſed ex eius poteſtate exeat, & in fratris defuncti bona hæres ſuccedat. Hoc enim uel exemplo OBED ex hiſtoria Ruthæ Moabitidis euidens fit, ubi ille non Mahalonis ſed Booſi filius nominatur. Atque uti de ἀνωνυμίᾳ iſta Philonis aſſertio meritò ſuſpecta ſit, propterea quòd literæ ſacræ de ea nihil habent, cùm quidem ueterioribus aliquod uiris illuſtribus eam referant diligenter, neque adeò de poſterioribus regibus omittant: ita quòd à Luca Euangeliſta expoſita poſteritatis Nathanis indè à Simeone uſq́ꝫ ad Salathielem nomina regibus accomodantur, hiq́ꝫ itidem familiæ Nathanis accenſentur, planè repudiamus. Potiùs enim ijs aſſentior, qui peculiariter Mariæ uirginis maiores explanare Euangeliſtam uoluiſſe opinantur, ita ut ſeries hæc ab altera, quã inſtituit Matthæus, diuerſa ſit. Nam huic ſententiæ euidenter ſuffragantur quæ de Addi & Melchi attexuntur: Qui cùm Ioachaſus & Ioachimus fratres habeantur, Lucas Addi patre natum Melchi, ait. Cæteroquin Athaliæ Tyrannæ ſæuitia non in totam Dauidis domum, ſed regum ſucceſſorum ſatu editam proſapiam ſe extendiſſe uidetur: ut Nathanis poſteritas, etſi neque ipſa periculi expers fuerit, tamen ſe conſeruârit, & ita conſeruârit, ut, quod infra oſtendemus, ſummum tandem gentis dominatum obtinuerit. Quò accommodo Zachariæ uatis locum, capite duodecimo, diſtinguit Daudidas & Nathanidas, ut nempe illos Solomonis progeniem, huius ὁμώνυμον, intelligamus. Ergò genitore Ochozia rege IOAS naſcitur, & retinet regnum poſteritas huius uſq́ꝫ ad SEDECHIAM. Is cùm & in Deum impius eſſet, & contra NOBOCHODONOSOREM res nouas moliretur, bellum huius attrahit: Quod in eum deſijt finem, ut poſt diuturnam obſidionem uiuus in hoſtis poteſtatem peruenerit, & urbs regia atq́ꝫ regnum deſtructum, gens ipſa in ſeruitutem abducta fuerit. Neque ab hoc tempore Dauidis ſtirpi regia dignitas re-

dijt:

dijt: etſi cum popularibus è CYRI edicto ipſam poſt 70. annorum exilium rediſſe, conſtat. Atq; occurrunt hîc iterum intricatiſsimæ de Salathiele & Zorobabele, ob quos præcipuè confuſam Nathanis familiam cum Solomonis poſteritate apparet, opiniones. Etenim nomina horum de uno tantum accipiuntur, ita ut Salathiel Iechoniæ & Neri idem aſtruatur, & ex Eſdra ad hunc nomen Meſezebel transferatur: nec diſcernantur Zorobabel Salathielis & Phadaiæ, & de eodem nomen Barachias intelligatur. Sed ab his diſcedimus, & tres Salathieles, unum Neri è familia Nathanis, πρόγονον Mariæ, alterum Iechoniæ, tertium Aſiris, filios, aſſerimus. Ac Zorobabelis nomen tribus participamus, ut primus filius Phadaiæ, alter Salathielis, quem nominauit Matthæus, tertius itidem Salathielis, quem retulit Lucas, accipiatur. Nec difficile iam fuerit quòd de Moſolla tertium occurrit dubium diſſoluere. Nam & huius nominis tres perſonas diſtinctas credimus, hoc eſt, Zorobabelis, Barachiæ & Beſodiæ filios. Propagauit autem Salathiel Iechoniæ, ſtirpem duplicem: quarum alteram Matthæus retulit, alteram liber 1. Paralip. recenſuit. Secundum, Neri filium, cum Philone eius propaginis auctorem ſentimus, quæ principum dignitate, ut Euſebius, Ducum ut Hieronymus, poſt reditum è Babylone genti præfuit, & ſemper uirginem Mariam edidit. Enimuero Iechoniæ minatur Ieremias uates, neminem è ſtirpe ipſius felicitatem eam conſecuturum, ut in ſolio Dauidis ſedeat, aut deinceps Iudææ imperet. Cuius cum credere euentum licet, ut Iechoniæ liberis regiam dignitatem mètu rebellionis & motuum nouorum denegatam opinemur: cùm econtra Zorobabel à Dario conceſſam poteſtatem deinde meritis ſjs, quæ in gentem ſuam contulit maxima, familiæ confirmârit. Ac Iechoniæ poſteros Zorobabelis accipio cognatos apud Eſdram cap. 3. hisque ex cap. 8. accenſeo Hattum. Qui exinde aliam dignitatem nullam præter ſynedrij poſſediſſe uidentur. Nam huius participes manſiſſe, rectè creditur. Et quia Herodes idem ſynedrion anno ante Chriſtum natum proximo deleuit, uidetur tum uerè completum Iacobi uaticinium, haud ablatum à Iuda ſceptrum iri, priuſquam ueniret Silo, ſeu Meſsias. Sed de Salathielis familia iſta, & Zorobabele, infrà plura dicemus.

REGNVM Iſraeliticũ, ſeu Samaritanũ, diuerſæ tenuere familiæ. Primam IEROBOAMI, filius NADABVS, finijt. Eandẽ fortunã altera BAASÆ ſubijt, & quo peccârat ſcelere punitur. Tertia SIMRII, in auctore extincta fuit. Quarta AMBRIS, qui & Samariã urbẽ condiderat, in ſucceſſores filiam & nepotes duos dominatũ propagauit. Quinta IEHV, in abnepote concidit. Nec deinde uel regni dignitas ſtabilis, aut familiæ diuturnæ fuêre. Nam è ſexta familia ſolus

SEL-

SELLVMVS regnat. Septima MENAHEMVM & Pecaiam reges dedit. A qua octaua & nona ſingulos procrearunt. Cumq; poſtremus OSEAS temere Aſſyrijs fidem fregiſſet, & Ægyptios de fœdere ſollicitaſſet, in uincula à SALMANASSARE conijcitur, & Samaria ui capta cum regno deſtruitur, gente tota in ſeruitutem abducta. Stetit autem regnum hoc an. 241. Cui quæ odiorum fuerint cum altero Iudaico contentiones, ſanctorum uatum docent monumenta. Et extiterat quidem hoc ſemper potentius. Ideo Iudaici reges excidium haud inuiti conſpexère, cùm quidem contra Phacam euocaſſet Tiglatphilaſſarem ACHAZVS. Conſtat & mutationes tantas & regni ipſius interitum correptæ religionis & multiplicis idolatriæ pœnam extitiſſe. Qua de re cùm ipſæ literę ſacrę luculentiùs ediſſerant, eò lectorem remittimus; iàm ad familiarum hiſtoriam agreſſuri.

DYNASTÆ, SEV IVDICES ISRAELITARVM.

¶ I. MOSES, tribu Leuita, è patre Amramo, auo Cahato, proauo Leui, exponitur in Nilo infans de Pharaonis BVSIRIDIS edicto. Ac periculo puellæ regiæ humanitate liberatus, ab eadem parentibus educandus redditur, iamq; grandiuſculus aulæ ſiſtitur. Quo tempore cùm mirificam ab ingenij eximij præſtantia gratiam collegiſſet, ab altrice filius audit: regem ipſum humanius complectentem in metum cladium ab ſe Ægypto inferendarum non dubium conijcit: ad diſcit Ægyptiorum diſciplinas: belligerat ducis dignitate in Æthiopia, & rerum feliciter geſtarum ſucceſſu Ægyptijs ſuſpectus factus, regem etiam è cæde quadam infeſtum ſentit. Quare exulatum in Madianitidem concedit: Iethronis ſacerdotis affinitatem uirtute promeretur, & uitam aliquantiſper ibi paſtoritiam, non Philoſophicam (ut Euſebius) ſectatus, demum liberandorum ductu ſuo popularium mandatum à Deo accipit: dumque de tanta re dubitat, ſignis euidentibus confirmatur, & ſperare optimè iubetur. Itaq; cum uxore Ægyptum repetit: apud populares oſtentis ſibi fidem facit: CHENCREM Pharaonem edictum diuinum faſtidientem, & prodigia à ſe edita eludere conantem impiè, cladibus horrificis afficit, ac flexum denique è filij primogeniti interitu, ſed mox à profectione ſuſcepta ad ingenium redeuntem, maris rubri, quod uis cœleſtis ipſi aperuerat, refluxu obruit, & populum tum incolumem traducit, tum nouis hoſtium ſpolijs ditat. Iamq; porrò in Chananæam perrecturus, à Deo detinetur, & populum deſerti iter horrentem, minus gratum experitur. Placat tamen hunc rurſus aqua dulci, & tum coturnicibus & manna paſcit, tum de

Amalecitis

Amalecitis uictoria animat. Poſt Iethronem ſocerum hoſpitem atque aſſeclam accipit: deq; imperij adminiſtratione conſulentem utiliter, audit: conſtituit auctore Deo Opt. Max. Rempub. & Eccleſiam legibus: religionis ritus docet: fratrem AARONEM, rex in Ægypto geſtarum ſocium, Pontificem legit, dignitatemq; eam familiæ confirmat: reprimit motum ab ſocijs Ioſuæ & Calebi datum, atque à Chananæis cladem illatam gemit: plectit nouis ſeditionibus tumultuantes pœnarum etiam generibus nouis CORAM, Dathanem & Abiramum: debellat reges Amorrhæorum duos, Madianitarum quinque, & illorum ſedes occupatas, Gaditis, Rubenitis & dimidiæ Manaſſenſium tribui diſpertitur. Cumq; reliquo imperij tempore omnibus ueræ pietatis, moderationis, clementiæ officijs & Deo immortali & ſuis ſe probaſſet mirificè, in Sinis ſolitudine offenſam cœleſtis numinis tantam incurrit, ut in Chananæam, cui iam proximus eſſet, inuadere uetitus ſit, & uitæ finem ex Deo audierit. Quod cùm populo denunciaſſet, huncq; inde conſternatum ſpe auxilij diuini confirmaſſet, & fauſtis omnibus proſecutus eſſet, IOSVAM iam antè ſucceſſorem ſibi aſsignatum, ad piè audendum accendit: & digreſſus in montem Nabonem, in Dei conſpectu moritur, cùm impleſſet ætatis annos 120. imperij 40. Extat Moſis hiſtoria poſita in ipſius commentarijs ſacris: quibus adiungantur Siracides, Philo, Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus, Auguſtinus, Oroſius. Nam Strabonis, Taciti, Iuſtini fabulas ſuprà refutauimus. Neque de ſcriptis eius, quibus Eccleſiæ doctrina, & mundi atque ipſius generis humani primordia continentur, plura addo: Cùm quidem certum ſit, aliam gentem nullam uetuſtiora monumenta habere. Ferunt autem primum Platonem detrahere his fidem conatum, etſi de eo dubitare nos iuſtè cogit, quòd ſub Ptolemæo Philadelpho translata primùm in Græcam linguam, conſtat. Atque inuenias in ſcriptoribus Eccleſiaſticis, qui Platonem, Moſen Atticum nuncupent. Quæ à Galeno contra Moſen afferuntur, eiuſmodi ſunt, quibus in Eccleſiæ doctrina rectè eruditi, occurrere facilè poſsint. Nec quicquam auctoritati eius detrahunt Plinij & Poëtarum inſectationes, cùm alter ab Epicurei dogmatis aſſertione ſatis ſeipſum depinxerit, alteri ad recentes Iudæorum ſpectent ſuperſtitiones. Et habet aliam Moſis defenſionem contra Apollonium & Lyſimachum Ioſephus lib. 2. contra Apionem. Meminit Diodorus lib. 1. capite 5. & Iao cognominat, quòd κατ' ἀποκοπὴν mutilatum uidetur ab Ebræo Ioachim. Nam hoc parentes nomen poſuerant, teſte Clemente: ut alterum Moſes cognomentum ab expoſitionis euentu intelligamus. Eſt enim Ægyptijs Moy aqua, & Moyſes, qui ex aqua emerſus reſpirauit, quomodo idem Clemens auctor eſt. Epiſtola ad Ebręos de

„ Moſe hæc habet: Poſtquam fide adoleuit, filiæ Pharaonis filius dici
„ recuſauit, maluitq́ cum diuino populo mala pati, quàm breuem ha-
„ bere peccati fruitionem: maiores diuitias eſſe ratus Chriſti probrum,
„ quàm Ægypti theſauros, &c.

Fuit cum Moſe connupta Sephora, Iethronis Madianitæ filia, quæ liberos edidit, Gerſomum & Eliazerem. Horum fortuna è Moſis patris commentarijs nota eſt, & repetitur à Ioſepho lib. 2. In lib. Iudicum additur è Gerſomo nepos Ionathas. 1. Paralip. 23. ex eodem Sabuel, ex Eleezere Rhohobias: quorum poſteri multis ſeculorum ætatibus floruerunt. Nam Dauid rex cuſtodiam ijs theſaurorum templi permiſit: & nomine huius temporis in eis exprimitur Ialus.

¶ II. HOSEA, cognomento IOSVA, tribu Ephraimita, è progenitoribus Nune, Eliſama, Ammiudo, Ladane, Thahane, Thela, Rapha & Ephraimo, emigrat cũ MOSE ex Ægypto: Amalecitas ad Rhaphidimũ contendere prælio auſos fundit fugatq́: Chananęã obit ſpeculator, et cũ CALEBO ſolus referre uera auſus, etiã promiſſo diuino de repetenda terra illa certò cõfirmatur, & MOSIS deniq́ ſucceſſor deſignatur. Hoc munus ab obitu illius ſuſceptum adminiſtrat animoſe: Chananęã iterũ per homines fides explorat: Iordanẽ miraculoſè, hoc eſt, ſicco pede traijcit: urbes Hierichuntẽ murorũ ruina, Haim militari ſtratagemate occupat: conſeruat humaniter Gabaonitas: Reges quinq́ eam deditionẽ uindicaturos uno prelio debellat, & ad hãc uictoriam urgendã ſolem precibus ſiſtit. Nec fruſtra deinde in hoſtẽ alium arma capit: & profligatis Iabinis regis copijs, & regia huius Hafore euerſa, Enaquinos Gigantes adoritur, Chananęaq́ omni eiectos in Palęſtinã reijcit. Ab hoc tẽpore populo ſatisfacturus, terras acquiſitas huic diſpertitur: Calebũ remunerat ex meritis: cõſtituit aſyla, et tribus trans Iordaninas cũ fauſtis ominibus domũ diſcedere permittit. Cũq́ pacem exinde ob ſenectã traheret, iã morti propinquus ſenatores & magiſtratus reliquos euocat: quib. ad legum diuinarũ obſeruationẽ iuramẽto adactis uitã exitu q̃ placidiſsimo claudit. Vixit ann. 110. imperauit 32. Retulit partem hiſtoriæ eius Moſes: reliqua in libello de nomine eius inſcripto pertexuntur. Quibus addimus Siracidem, Ioſephum, Clementem, qui bellorum eius tempus nominat ann. 66. imperij nunc 25. nunc 27. item Zonaram, Cedrenum, Auguſtinum. Auctor eſt Suidas, pulſos à Ioſua Chananæos in Africam transfretaſſe, & Numidas ibi condidiſſe. Deſtructa ab eo Hiericho inſtauratur Achabi temporibus ab Hiele Bethelenſi, ut narratur 3. Reg. 16.

¶ III. OTHONIEL, dynaſta tertius, gente & tribu Iudęus, propinquus CALEBI, cuius Calebi cũ nobilitas in Iudæis ſecundum DAVIDIS familiam præcipua fuerit, breuiter hîc familiam ipſius interſero.

PHARES,

PHARES, filius IVDÆ è Thamare.

HESRON, alio nomine Iephunes, memoratur Gen. 46. 1. Paralip. 4. & 15. Ioſuæ 15.

IERAMEEL, Huius poſteritas recenſetur 1. Paralip. 2.

CALEBVS, diſcedit emigrando cum Moſe ex Ægypto: & ſpeculatoris in Chananæam demandari ſibi munus paſſus, cū IOSVA ſolus in officio manet. Quare ꝓmiſsi diuini de occupāda illa particeps fit: Quòd cùm pòſt Ioſuę ſubieciſſet, pręmium operæ nauatæ Hebronē accipit. E' Dabiris expugnati merito generum OTHONIELEM deligit, & filiā Axam commodè petentem agris irriguis donat. Num. 13. 14. 34. Ioſuæ 13. 15. Iud. 1. Siracides 46. Zonaras. Progeniem Calebus ampliſſimā reliquit, de qua eruditè Ludouic. Lauaterus in cap. 2. li. 1. Paral. & nominatur in ἀπογόνοις eius NABALVS, σύγγονος Dauidis. Nos hìc tātum filiam AXAM adijcimus.

*

CENEZVS, Iud. 1.

OTHONIEL, oppugnat ꝑ Calebo Dabir urbem, eaq́ꝫ capta, filiā illius Axā coniugem impetrat. Poſt Ioſuæ obitū ſeruitutem cum gente ſua Chuſanraſathamo regi annos octo ſeruit. Quā de inſtinctu diuino pertęſus, & pro libertate recuperanda audēdum aliquid ratus, arma capit', & hoſtes acie uicto, pacē imperio ſuo ad ann. 40. reſtituit. Iud. 1. 3. Euſeb. Ioſephus Cenizū nominat, Zonaras Gothonielē. A' Cedreno perperā anteceſſor ei attribuitur Iudas: ſicuti idē auctor alibi dynaſtis hiſce non rectè Calebum inſeruit. Variat etiā Clemens, qui imperij eius ann. 50. numerauit, & fratrem Cheleu iuniorē appellat.

HATHATVS, 1. Paralip. 4.

SARAIAS. — IOABVS.

AXA, proponitur à patre Dabiris expugnandæ præmium: & collocata Othonieli patrueli, eiq; agri à ſocero petendi auctor facta, ipſa aquationes uti adijcerentur, impetrat. Iud. 1.

¶ IV. AODVS, Geræ filius, Ieminis nepos, tribu Beniamita, non Ephraimita, ut Clemens, incidit in externum Eglonis Moabitæ dominatum. Ad quem cum muneribus ablegatus, rerum nouandarum occaſionem eam arripit, ſicam habilem occultè parat, & admiſſus atq; dimiſſus humaniter, reditum indicij cauſa ſimulat: eoq; prætextu ſolitudine impetrata, barbarum obtruncat, populum ad arma uocat, & occupatis Iordanis uadis, Moabitas præſidiarios internecione delet, & pacem ſuis ann. 80. præſtat. Iud. 3. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

¶ V. SAMGARVS, Anathi filius, uir genere & natalibus obſcurus, meretur principatum à Palæſtinorum incurſione repreſſa. Etenim pecus in agro paſcens, hoſtem hunc ſolus ſuſtinet, & pedo paſtorali, hoc eſt, armis pro tempore oblatis ad 600. cæſis, reliquos in fugam conijcit. Moritur ſuſceptæ dignitatis huius anno primo. Iudic. 3. Ioſephus. Euſebius nomen & imperium eius omittit. Zonaræ Megar & Dinachi filius. Cedreno Samegar, dicitur.

VI. BARACVS, Abinoami F. gente Nephthalenſis, capeſsit Debora prophetria auctore imperium contra IABINEM, regem Chananæorum. Cuius legato SISARÆ dum occurrere ſolus detrectat, & periculi ſociam Deboram poſcit, uictoriæ laudem haud integram reportat, hoſte illo fugato tantum, & à Iaële muliere perempto. Inde in ipſum Iabinem tendit, prælio contendere auſum ſternit, atque in acie obtruncat, & urbe regia Haſore expugnata, gentē ferro ita exhaurit, ut reſpirare deinceps ad potentiam nunquam potuerit. Durauit imperium eius ann. 40. annumerato nimirum externi Chananæorum dominatus tempore, quod idē de ſucceſſoribus obſeruabimus. Iud. 4. 5. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

¶ VII. GEDEON, cognomento Ierobaal, Ioæ filius, è tribu Manaſſenſi, uixit uitam ruſticanam: Quę cùm ſub Madianitarum dominatu (his enim Iſraëlitæ tum uectigales erant) non careret periculo, ideoq; frumentum clàm in torculari trituraret, ab Angelo contra barbaros populo ductor deſignatur, & mox oſtento confirmatur. Quare ad munus hoc magno animo aggreditur: euertit idolatricam Baalis aram, indeq; cognomentum acquirit: Manaſſenſes gentiles cum Aſſerianis, Zabulonijs & Nephthalēſibus ad arma uocat: impetrat à Deo uictoriæ indubitatę ſignum prece, & cum ſolis 300. pergere in hoſtem

auſus,

auſus, nouo ſtratagematis genere uincit, eamq́ uictoriam ita mox urget, ut OREBVM & ZEBVM reges per Ephraimitas in poteſtatem redegerit. His inde ad iurgia conuerſis, facilitate eos prudenti placat: reges alteros duos ipſe cōſectatur, uiuosq́ intercipit: plectit Phanuelenſium & Sochotenſium contumaciam: & ut fratrum uindicaret cædem, reges captiuos ſua manu obtruncat. Ob quæ tā illuſtria facinora gentis conſenſu rex ſalutatus, dignitatem eam abnuit, & conferri filijs uetat: ſed nouo Ephodi cultu magnam offenſionē dat, eaq́ re etiam familiæ ſuæ exitium attrahit. Moritur ſumma ſenectute, cùm imperaſſet ann. 40. Iudic. 6. 7. 8. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

Coniuges GEDEONI multæ fuère, ſed ἀνώνυμαι, è quibus filios ſuſtulit ſeptuaginta. Nominantur autem in his ſoli Iethres & Iothamus. Additur concubina Druma, ut memorat Ioſephus, quæ filium enixa eſt, ABIMELECHVM.

IETHRES, militauit patri contra Madianitas: à quo reges captiuos conficere iuſſus, terrore tanto corripitur, ut ſtringere gladium nequiuerit. Ab obitu patris cum reliquis fratribus ἀνωνύμοις Abimelechi ſcelere perimitur. Iud. 8.

IOTHAMVS, declinauit matura fuga Abimelechi tyrānidem: quam cùm populo per allegoriam è Gariſimo monte exprobraſſet, Beram ſe confert, ibiq́ uitæ reliquum degit. Iud. 9. Ioſephus, Suidas.

¶ IIX. ABIMELECHVS, ambit paterni imperij ſucceſsionem per conſanguineos, & pecunijs à Sichemitis adiutus, manū facit: fratres comprehenſos ſaxo in uno perimit, & ſolenni populi acclamatione Rex audit. Hac dignitate triennium perfunctus, eoſdē Sichemitas defectione hoſtes accipit, & contumelijs, quæ beneficijs maiores eſſent, proſcinditur. Id uindicaturus, bellum parat: perduelles temerè ex urbe egreſſos prælio gemino ſternit, hancq́ eodē impetu occupatam euertit, & ſale cōſpergit, ac mox ciuium reliquias ita proſequitur, ut caſtello incluſas ignibus circundatis cremârit. Póſt in Theben opidulū mouet: quo expugnato, nimia uindictæ cupidine ſe & res ſuas euertit. Cùm enim & hîc turris, quo populus ſe recepiſſet, incendium moliretur, à muliere molæ fragmine lethaliter feritur: Id quod dedecus ratus, armigero ſe conficiendum prębet. Iud. 9. 2. Reg. 11. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

¶ IX. THOLA, Phuæ filius, Dodonis nepos, è tribu Iſſachariana, imperat populi ſuffragijs poſt Abimelechum ann. 23. & ab obitu Samire cōditur. Iud. 10. Euſebius, Cedrenus. A' Ioſepho & Zonara omittitur. Clemens perperā Boleā nominat, & tribu Ephraimitā facit.

¶ X. IAIRVS, Galaadita è tribu Manaſſenſi, excipit ſucceſsione Tholæ imperiū, & nominis famam à ſobolis felicitate illuſtrē pro-

meretur. Nam filios 30. ſuſcepit: qui oppidis totidē gubernandis prę poſiti nomen his ex ſe relinquunt. Moritur imperij ann. 20. & Camone humatur. Iudic. 10. Ioſephus. Variant de imperij annis Euſebius & Zonaras, eosq; 22. numerant. Clemens nec nomen, nec imperium attigit. Alij inter ipſum & Iephtham interregnum annorum 18. ponunt.

¶ XI. IEPHTHA, prognatus patre Galaado, genitrice ſcorto, è tribu Manaſſenſi, pellitur domo paterna per iniuriam à fratribus legitimis, eaq; re in extremas difficultates cōijcitur. Itaq; quadam deſperatione prædis agendis ſe dedit, & latronum manum facit. Per quod tempus cùm fortunæ ita ſuccumberet, ut uirtutis tamen ſtudium retineret, ac ab eximia fortitudine bellica, fama illuſtri prędicaretur, cōmuni popularium decreto reuocatur, & contra AMMONITAS, qui crudeliter Iſraëliticos fines uaſtarēt, dux aſciſcitur. Id munus promptè ſuſceptum non minus conſilio quàm armis gerendum ratus, pactione componere cum barbaris ſtudet, eoq; conatu fruſtratus, pręlio decernit, & uictoriam poſt homines natos præclariſsimam reportat. Cuius fructum cùm temerarium ſacrificij uotū eripuiſſet, etiam Ephraimitarū tumultu nouo uexatur. Quos fruſtra placare aggreſſus, prælio inuadit, & in fugam coniectos ita conſectatur, ut è gente inſolentiſsima 40000. deſiderata fuerint. Præfuit cū imperio ann. 6. & in oppidis Galaaditicis tumulatur. Iudi. 11. 12. Ioſephus, Euſebius, Suidas, Zonaras.

¶ XII. ABESAN, Euſebio & Cedreno Hesbon, Clementi Abatthan, Zonaræ Ameſas, tribu Iudæus, ex oppido Bethlehemá, imperat poſt Iephtham ann. 7. Suſcepit filios 30. totidēq; filias foràs collocauit, & totidem puellas filijs ſuis foris aſciuit. Sepulturam Bethlehemæ apud ciues retinuit. Iud. 12. Ioſephus, Euſebius.

¶ XIII. ELON, Clementi Ebron, gente Zabulonius, potitur principatu ab Abeſanis obitu, nec alia re quàm ab imperij annis, qui decē ei attribuuntur, celebratur. Iud. 12. Ioſephus, Cedrenus. Euſebius & Zonaras à Iudicum ſerie excluſere, ſecuti nimirum 70. interpretes.

¶ XIV. ABDON, Euſebio & Zonaræ Labdon, Clementi Æglon, Hellelis filius, tribu Ephraimita, dominatur ann. 8. Floruit felici liberorū nepotumq; progenie: quorū illos numero 40. hos 30. habuit. Cōditur in patria Pharathone. Iud. 12. Ioſeph. Euſeb. Zon. Cedrenus.

¶ XV. SAMSON, tribu Danius è patre Manoa, prædicitur naſcēdus ab Angelo, & in aluo materno Nazaręus conſecratur. Iam puber puellam Thamnatēſem è Palæſtinis, quibus Iſraëlitæ tum ſubiecti eſſent, deperit: Quam parentibus comitantibus comitantibus ſalutaturus, leonem è ſaltu irruentē diſcerpit, & aliquantò poſt inuentum in cadauere cum apū examine mel, guſtat: nuptias cum magna hilaritate peragit: cū ſodalibus ænigmate certat, atq; in ſolutione eius ſua aratū uitula, hoc eſt, nouę nuptæ, cui hoc aperuiſſet, futilitate id enunciatum intelligens,

intelligens, præmium interpretibus è 30. Palæſtinorum cæde exoluit, & bene iratus domum diſcedit. Hîc dum ex innata generoſitate quieſcere nequit, uxoris diuortium magnarum & mirificarũ rerum, quas deinde geſsit, initium capit. Id enim iniuriam ratus, ſegetum et uinetorum incendio, quod facibus ad uulpium caudas alligatis excitârat, in totam gentẽ uindicat, & irritatus noua in ſoceri familiam crudelitate, quam comprehenſam Palæſtini igni cremârant, noua itidẽ cæde graſſatur. Quare hoſtis iudicatur, & bello ab Iſraëlitis repetitur: In quibus cùm conſtringendum ſe Iudæis præbuiſſet, uinculis, dum ad Palæſtinos pergit, ruptis diuinitus, tabidã aſini maxillam corripit, eaq; uiros mille proſternit, & ex laſsitudine penè ſiti enectus, ex eadẽ maxilla potũ prece impetrat, & gentis ſuæ Princeps fit. Poſt in Gazenſem meretricem commouetur, & fieri ſibi inſidias intelligens, portas cum repagulis auulſas, & humeris ſuis impoſitas, in montis cacumen exportat. Iterum in Delila inſanit: cuius blanditijs dum nimium obſequitur, & roboris ſui illi cauſam detegit, ceu ſorex ſuo indicio perit. Nam proditus nefariè, in Palæſtinorum uenit poteſtatẽ, & tum luminibus priuatur, tũ in ergaſtulum ad labores ſeruiles detruditur. In hac calamitate cùm tẽpus non modicum tranſegiſſet, ad ſacrificij ludibriũ euocatur, & execrationes in Deum ſuum audire cogitur. Qua ex re uehementi indignatione accenſus, iamq; cum cæſarie robur etiam ſe priſtinũ recepiſſe ſentiens, ductu pueri, columnas duas medianas, quibus ædes fulciebatur, corripit, & animæ ſalute Deo cõmendata, has ui tanta impellit, ut ædes collapſa & multitudinẽ & ipſum oppreſſerit. Imperij eius anni 20. numerantur. Iud. cap. 13. & ſeq. tribus, Ioſephus, Clemens, Zonaras, Cedrenus, Zetzes. Cadauer eius à fratribus & patris domeſticis ſublatùm inter Saraam & Eſtaol conditum fuit. Suidas hiſtoriam de Leuitæ coniugis ſtupro, & Beniamitarum bello, ad Samſonis tempora retulit. Sed hanc uetuſtiorem eſſe, conſtat. Euſebius in Chronologia hæc de Samſone retulit: Samſon fortiſsimus omniũ fertur, ita ut à quibuſdam geſta eius factis Herculis cõparentur. Quidam ad huius memoriam ſeruandam balneas Byzantiorum multò poſt tẽpore appellatas putant. Hactenus Euſebius. Quæ ab homine Eccleſiaſtico profanius dicta, mirari non immeritò poſſumus. Rectius enim Auguſtinus: Ebræorum iudex Samſon, cùm mirabiliter fortis eſſet, putatus eſt Hercules.

¶ XVI. ELIS, Pontifex maximus, gentilitate Leuita, è poſteritate Ithamari, potitur rerum poſt Samſonem. Reliquam eius hiſtoriam infrà dabimus.

¶ XVII. SAMVEL, & ipſe tribu Leuita, præeſt ſummæ rerum poſt Elim, & regem primum SAVLVM inungit. De reliqua eius hiſtoria infrà explicabimus.

REGES ISRAE-
LITARVM.

I.
FAMILIA SAVLI.

APHIAS, IEMINIENSIS, è tribu Beniamitide, celebratur poſteritatis ſerie eiuſmodi.

SARETHVS.

BECHORATVS.

SEROR.

ABIEL, Ioſepho ABELIAS.

CISVS, enituit militari fortitudine, & gloria noua filij Sauli fortuna augetur. Quem ad aſinas amiſſas inquirendas ablegatum, Regem recipit. 1. Reg. 9. Ioſephus Antiq. lib. 6. cap. 5. Suidas, Zonaras. In Paral. filius Ner dicitur: cuius cauſa exponitur concinna à ✱ in cap. 7. lib. 1. Paralip.

NER, nominatur 1. Reg. 14. à Ioſeph. libro 6. Antiq. cap. 6.

I. SAVLVS, uiuit obſequio apud patrem modeſto, eiusq́ rei præmium SAMVELIS inauguratione à Deo inexpectatum, hoc eſt, regnum accipit. Hoc cùm diſsimulaſſet apud ABNEREM patruelem, & in publico conuentu Regis creandi cauſa indicto, inter impedimenta ſe abdidiſſet, oraculo indicatur, populo non ſine admiratione ſiſtitur, & à procerum ſenatu cõprobatus, ſtipatores è militibus uoluntarios legit. Nec tamen adhuc priſtinam uitam paſtoralem planè omittit: à qua bello NAHÆ, regis Ammonitarum, retractus, hoſtem felici prælio cædit: Rex à populo iterum audit: parcit inuidis, & ſatellitio ſe firmiore munit. Aliquantò pòſt per IONATHAM filium Palæſtinorum præſidia inuadit: ſacrificium contra fas, & cum maxima SAMVELIS indignatione, obit: hoſtiles Palæſtinorum

læſtinorum copias errore in ſe irruentes, internecione delet: reprimit Moabitas, Ammonitas, Idumæos & Sophenæ reges, & quacunque arma mouet inde triumphos reportat. Quare & ſibi iam & populo indulgere pluſculum incipit: bellum in Amalecitas mandatū diuinitus, non plenè perſequitur, indeq; & cœleſtis numinis offenſam auget, & regni amiſsionem è Samuele nouam audit. Id quod dum tegere diſsimulanter ſatagit, haud multò pòſt DAVIDE inuncto, Dei ſpiritu deſtituitur, & à malo uexatus, eiuſdem Dauidis Muſica, medelam accipit. Cùm iterum nouo Palæſtinorum bello uexaretur, GOLIATHVM Gigantem toti exercitui formidabilem per Dauidem conficit: hoſtes inde territos in fugam conijcit: atq; tanto ex merito cætera in Dauidem gratus, muliebri pœane ita offenditur, ut affectati regni habere hominem ſuſpectū occeperit. Itaq; dehinc ui & fraude in eum ſæuit: frangit coniugij promiſsi fidem: Ionatham filium conciliationi ſtudentem contumelioſè habet: Nobanos ſacerdotes cum Achimelecho Pontifice ob commeatum Dauidi communicatum coniurationis inſimulatos, de uita tollit: & in exulem conſectationes hoſtiles, in quibus ipſe uitæ periculum bis adijt uſq; ad fugam eius in Palæſtinos, & bellum horum poſtremū, urget. Id defenſurus, hoſti in Gelboe occurrit, ſed aliquantò pòſt eo terrore corripitur, ut cùm reſponſum à Deo nullum referret, Pythiam conſuluerit, & à Ioue Elicio, quem Samuelis uideri animam uoluit, dandi ſibi belli euentū uoluerit. Quod tantū ſcelus Nemeſi diuina uindicante, infeliciter præliatur: filios tres ad militiam comitatos in acie amittit: & circumuentus à ſagittarijs, ne uiuus in eorum poteſtatem ueniret, ſuo ſe gladio iugulat. 1. Reg. 9. uſq; ad finem. 1. Para. 10. Ioſephus Antiq. lib. 6. Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus. Fuit dignitate et proceritate corporis tanta, ut totum Iſraëliticum populum humeris ſuperem inuerit. In religionis & pietatis ſtudio diſsimilem reperimus: ſed qui utriq; ferè cupiditates & commoda ſua prætulerit, donec tandem planè in Tyrannum degenerauit. Qua de re ſæpe increpitus à Samuele, ſemper aliquid quo ſe defenſaret, contrà attulit. Ideo & pœnas ipſe graues luit, & iiſdem poſteritatem inuoluit. Caput cadaueri abſciſſum hoſtes ad ludibriū aſportârunt, truncum de muro Bethſanæ ſuſpenderunt, & arma Aſtarotho Deaſtro ἀνάθημα conſecrârunt. Recuperatur tamen truncus à Iabenſibus, eoq; honorificè cremato, oſſa ſub nemore Iabe ſepeliuntur. Extant Dauidis contra eum Pſalmi quatuor, nempe 7. 54. 57. 59. Imperauit cum Samuele annos 40.

NERE, Ciſi fratre, naſcitur ABNER.

ABNER, uixit coniunctiſsimè cum Saulo patruele: cui à Samuelis inunctione primus obuiam factus, cætera quæ expiſcaretur, audit, ſed

ſed de regno diſsimulanter celatur. Quod regnum cùm noua illi inauguratione collatum eſſet, exercitus imperio honoratur. Bello Palæſtino altero Dauidem à Goliathi cæde reuertentem primus excipit, & hoſtem deniq; iudicatum infeliciter cum rege conſectatur. Nam dum nimia ſecuritate ſe quieti tradit, uitæ periculum adit, & ſola hoſtis pietate conſeruatur. Ab interitu Sauli, filium huius ISBOSETHVM regem ſalutat: cum Ioabo, Dauidis duce, prælio infelici contendit, & fratrem eius Aſaëlem pertinacius conſectari in fuga auſum, telo traijcit. Qua ex re cùm graue ſibi Ioabi odium conflaſſet, Isboſethum etiam ob Reſpham concubinam minus gratum experitur. Itaque ad Dauidem, apertè deficit, dimiſſusq; honorificè, à Ioabo amici colloquij prætextu reuocatur, & in ultionem fratris hauſtis ilibus perimitur. 1. Reg. 14. 17. 26. 2. Reg. 2. 3. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus. Indoluit de cæde eius uehementer Dauid, & cùm cadauer ſepeliri honorificè demandaſſet, de ea ſe apud populum purgauit, ac denique uindicari teſtamento iuſsit.

IASIEL, 1. Paral. 27.

Fuit cum SAVLO connupta Achinoama, Achimæ filia, è qua liberi generantur mares: IONATHAS, Ieſſuis, Malchiſua, Aminadabus & ISBOSETHVS: fœminæ, Meroba & Michol. Additur concubina Reſpha, qua procreantur Armonis & Mephiboſethus.

IONATHAS, cędit Gabaënſe Palæſtinorũ præſidium, & mox alterũ Machmante pellit, & ita pellit, ut cũ ſolo armigero id inuadere auſus fuerit, eaq; audacia nobiliſsimę uictoriæ initiũ fecerit. In eo tempore execratione patris temeraria in periculum uocatus, militum ſtudio conſeruatur. Bello Palæſtino altero in Dauidem, à Goliathi cæde reuerſum, beneuolentia tanta accenditur, ut & arma ei ſua impertiuerit, & perpetuò contra patrem ſtudio defenderit. Quare hunc tandem alieniorem experitur, & implacabilem conſpicatus, quod unum potuit ſolando amicum confirmat, & nouo fœdere ſibi adiunctum diſcedere permittit, iamq; profugo etiam regno cedere non dubitat. Occumbit in prælio contra Palæſtinos, & Dauidi luctum acerbum exprimit. 1. Reg. 13. 14. 18. 19. 20. 31. 1. Paral. 10. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus.

AMINADABVS & MALCHISVA militant patri contra Palæſtinos, & cum Ionatha in prælio cadunt. 1. Regum 31. 1. Paral. 10. Ioſephus Antiquit. lib. 6. cap. ult. Zonaras.

II. ISBOSETHVS, Ioſepho IEBOSTVS, Zonaræ IEBOSTES, retinet regnum à patris interitu ſtudio & opera Abneris, & cum DAVIDE bello ciuili contendit. Id cùm minus feliciter gereretur, etiam Abnerem ob conſuetudinem cum Reſpha libe-

rius

rius obiurgatum, hoſtem accipit, & mox à populo deſeritur. A' quo tempore cùm cæde Abneris cogitatione & ſpe imperij abiecta, priuatus uiueret, inter meridiandũ à ducibus duobus ſuis, Rechabo & Baano, perimitur, & caput ad Dauidem allatum Abneris monumento infertur, cædis auctoribus ſupplicio affectis. 2. Regum 2.3.4. Ioſephus, Zonaras.

IESSVIS, memoratur 1. Regum 14. Ioſephus & Zonaras Ieſum nominant, & obijſſe ante patrem innuunt.

MEROBA, deſpondetur à patre Dauidi, cui per nuptias iungenda, Adrieli Molathitæ collocatur, ex eo filios quinque procreat. Moritur florente ætate, & filij ab matertera Michole adoptantur. 1. Regum 18. Ioſephus Antiquit. lib. 6. cap. 6. Zonaras.

MICHOL, Ioſepho Melcha, Zonaræ Melchol, deperit in Dauidem. eiq; poſt Merobam centum Palæſtinorum præputijs deſpondetur atque collocatur. Eundem propter nouas offenſiones à rege ad cædem poſtulatum, aſtu & fide ſua conſeruat, deq; hoc facto honeſtè ſe purgat. Nec multò pòſt nubere Phaltieli cogitur: per quod tempus cùm liberis orba, nepotes è ſorore adoptaſſet, tandem poſt Abneris defectionem per legatos à Dauide repetitur, nec ſine lacrymis à marito dimittitur. Cumq; inter reginas culta loco principe, factu eo inſoleſceret, ut Regem ante arcam oracularem ſaltantem deſpicaretur, idq; ipſa ad amplexantem non diſsimularet, cum ſtomacho retunditur, & ſterilitate punita diuinitus, etiam nepotes adoptatos interimi piacula contuetur. 1. Regum 18.19.25. 2. Regum 3.6.21. 1. Paralip. 15. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus. Ebræi interpretes alio nomine Eglam dici uolunt, & matrem Ierimothi faciunt: ut nempe ſterilitas ipſius de tempore, quo illuſit in Dauidem, intelligatur.

ARMONIS & MEPHIBOSETHVS, ſpurij deduntur cum Micholis liberis ad ſupplicium Gabaonitis, & crucibus affixi, matris Reſphæ pietate, quæ cadaueribus cuſtos aſsideret, eaq; à ferarũ laniatu defenderet, ſepulturã honorificam promerentur. 2. Reg. 21.

Reliquit IONATHAS filium Mephiboſethum.

MEPHIBOSETHVS, Ioſepho Memphiboſtus, Zonaræ Memphiboſtes, alio nomine Meribbaal, amittit patrem infans: & hoſtilis irruptionis formidine ſublatus inter fugiendum à nutrice trepidantius, & caſu afflictus, pede inde utroque claudicat. A' Dauide propter patris memoriam inquiritur, habeturq; humaniter, & cùm auitis honoratur poſſeſsionibus, tum menſæ aſſecla aſciſcitur. Bello Abſolomi per calumniam à procuratore Siba accuſatur, & immiti regis ſententia bonis mulctatur: Cui etſi poſtmodo ſe purgauit, gratia tamen minore auditur, & participem facultatum admittere

admittere Sibam cogitur. Iterum propter Gabaonitas in periculum uocatus, ſola regis clementia conſeruatur. 2. Reg. 4. 9. 16. 21. Ioſephus.

MICHA, refertur abſque rebus geſtis 2. Reg. 9. & 1. Paral. 8. hæc ei attribuitur poſteritas.

PITHON. MELECHVS. THAREA. AHAZVS.

IOADA.

AZMOTVS. ZAMRIS. ALEMETHVS.

MOZA.

BANA.

RAPHA.

ELEASA.

ESECVS. ASEL.

VLA- IEV- ELIPHA-
MVS, SVS. LEBVS.

reliquit filios alios, homines bellicoſos et ſagittarios, qui tot filias & nepotes habuerunt, ut eſſent centũ quinquaginta.

AZRICA- BOCH- ISMA- SAA- AB- HA-
MVS. RIS. EL. RIAS. DI- NAN.
AS.

II. FAMILIA

II.

FAMILIA DAVIDIS.

DAVIDIS familiam repeto à conditore Iuda, filio Iacobi, nepote Iſaaci, pronepote Abrahami, ut & ſuo ueluti capiti membra cohæreant, & deducta in ſeruatorem, Chriſtum, propago intelligatur rectius. Cæteroquin nobilitatem eius à clariſsimorum uirorum progenie ſemper illuſtrem extitiſſe, conſtat. Itaq; ut complura hiſtoriæ ſacræ loca explicatio ea explanabit: ita etiam Dauidem à nouitatis ſuſpicione facilè uindicabit.

¶ IVDAS, fit fratribus auctor Ioſephi Iſmaëlitis mercatoribus uendendi, Vxorem ducit ex alienigenis: eoq; coniugio ſobole infeliciore uſus, deniq; Thamarem nurum inſcius comprimit, & filios ex ea duos procreat. Tempore famis, qua in tota Chananæa laboraretur, cum fratribus ad frumenta coëmenda Ægyptum petit: pro Beniaminis ſalute patri ſe uadem dat, & adductum hunc in periculum ſimulatum tuetur ſtudioſè, eaq; re Ioſepho ſe ut cognoſcendum daret, occaſionem præbet. Quare de mandato huius cum patre familiaq; omni in Ægyptum migrat, & è morituro illo cùm alia audit felicitatis omina, tum hoc maximum: Non receſſurum ab domo eius ſceptrum, nec de interfemineo rectorem, donec ueniret SILO. Genes. 29. 35. 37. 38. 43. 44. 46. 49. Ioſephus.

Geniti ſunt Iudæ è coniuge Batſua, ſuæ F. Er, Onan & Sela: è Thamare nuru, Phares & Zara. Quibus adduntur alij quatuor 1. Paral. 4. & attexitur itidem poſteritas ex his longa. Hanc petere inde ſatius fuerit, cùm quidem expoſitio iſta minus diſerta ſit.

ER, honoratur à patre, Thamare coniuge: dumq; uiuit ſceleſtius, à Deo perimitur. Gen. 28.

ONAN, iubetur in fratris ſuccedere torum: qua in re cùm flagitioſè impium ſe gereret, & ipſe à Deo necatur. Gen. ibidem.

SELA, deſtinatur Thamarę maritus tertius: nec aliam deinde, quam à ſobole, quæ Selanam gentilitatem propagauit, famam nominis meruit.

PHARES & Zara naſcuntur gemelli, & ille obſtetricis teſtimonio primatum in aluo materna conſequitur. Quem cùm poſtea fama uirtutis illuſtris ornaret, inualuit apud poſteros conſuetudo, ut nouis coniugibus gratulaturi, domus Pharis felicitatem precarentur. Gen. 38. Cæterùm propagatur fratribus hiſce poſteritas ampliſsima, quippe qua pars maxima tribus Iudaicæ cenſa fuerit. In familijs tamen Phare editis, præcipuè CALEBI & ARAMI, ſeu Dauidis floruêre. De illa explicatum ſuprà eſt, hanc iam porrò pertexemus, & à latere Achanis maiores è Zaræ ſtirpe apponemus, quando hæc ueluti particula

hiſtoriam reliquam explanare poſſe uidebatur. Cuius ſeries iſtiuſmodi eſt.

FRATRES, Iudæ FF.

PHARES — ZARA.

PHARES
HESRON
ARAMVS uel Ramus. — IACHOBEDA, Leuis F.
AMINADABVS.

ZARA.
ZABDIS. ETHAN.
CHARMIS. AZARIAS.
ACHAN, peruenit cum Ioſua in Chananæam: in Hierichunte de rebus deuotis clepit impiè, & poſt cladem ad Haim ſorte depræhenſus, lapidibus obruitur. Ioſuæ 7. Ioſephus & Zonaras Achorem uocant.

NAASSON, adiungitur Moſi collega in populo cenſendo, & mox gentilium copiarum ductor renũciatur. Id munus cùm annos 40. adminiſtraſſet, & ita adminiſtraſſet, ut uehementer Eccleſiam iuuerit, & in dedicatione tabernaculi dona loco principe obtulerit, in Settimo ſuorum cũ Moabiticis ſcortis conſuetudini nefariè conniuet, & ipſe culpam eandem contrahit: Qua ex re cum 11. principibus alijs condemnatus uoce & iudicio diuino, laqueo necatur. Num. 1. 2. 25.

ELIMELECHVS, celebratur hiſtoria Ruthæ Moabitidis. Quam aſſertionem traditam Ebræorum ſententia nos etiam amplectimur. Filij eius Mahalon & Chelion cum ipſo in agro Moabitico interierunt. Nurus Rutha Boozi coniugium meruit.

ELISEBA; fuit in matrimonio AARONIS, Pontificis Max.

SALMON, obit ſub IOSVÆ ſpeculatoris ad Hierichuntem munus. Vbi cum ſocijs tectus à Rachaba meretrice fideliter, urbe capta, hanc ei memoris ſtudij gratiam refert, ut uxorem duxerit, in eoq; coniugio & matrem familias diligentem, & ſui cum primis obſeruantem cognouerit. Matthæus cap. 1.

BOO-

BOOZVS, claruit gloria fortitudinis bellicæ: Rutham Moabitidem in fundo ſuo ſpicas legentem tractat cumulatè, indeq́ ad connubium aſpirantem adeò non faſtidit, ut propinquo alio ius ei ſuum ea in re concedente, ultrò aſſenſerit. Habet hiſtoriam eius Ruthæ liber, & repetiere Ioſephus lib. 5. Ant. cap. 11. Zonaras Tom. 1. Ebræi inter Iudices Abeſanem aſtruunt: Sed eam opinionem temporum conſideratio exquiſita minimè admittere uidetur.

OBED.

ISÆVS, Euangeliſtis Ieſſe, tractauit rem pecuariam. Auctus felici filiorum progenie, minimum natu DAVIDEM inungi deniq́ regem præſens à Samuele conſpicatur, nihilq́ue honore eo inflatum, ſed in officio permanentem, aliquantò pòſt Saulo Muſicum permittit: & remiſſum domum ob Palæſtinorum bella, iterum pecori præficit, indeq́ cum commeatu ad fratres in caſtra ablegatum, de GOLIATHO uictorem recipit. Ex eo tempore Saulo hoſte uſus, in Moabitas commigrat, & hoſpitium à rege Maſphæ impetrat. 1. Reg. 16. 17. 1. Paral. 2. Ioſephus. Zonaras, Cedrenus. 2. Reg. 17. Nahæ nomine à quibuſdam intelligitur. Sed concinnius fortè fuerit, Abigailē ſororē Dauidis ὁμομήτριον credere, ut Nahas ab Iſæo diuerſus fuerit. Aiunt, Chriſtianos aliquandiu Ieſſæos ab Iſæo nominatos.

IONATHAN, uir prudens & literatus, honoratur à Dauide conſiliarij dignitate. 1. Paral. 21.

Liberi Iſæi mares hi memorantur: Eliabus, Aminadabus, Semmaa, Nathanael, Raddais, Aſomus, Dauid: & fœminæ, Saruia & Abigail.

ELIABVS, dedit operam militiæ: Quippe qui robore & proceritate corporis eximia eſſet. Ideo à Samuele etiam regno deſtinatus, diuino iudicio improbatur. Bello Palæſtino cum fratribus alijs duobus Saulo militat, & cùm commeatum à Dauide accepiſſet, de Goliatho enixiùs percontanti, conuicium graue facit. 1. Reg. 16. 17. Ioſephus.

ABICHAIL, promeruit connubium Roboami, filij Solomonis. 2. Paral. 11.

AMINADABVS, ſiſtitur & ipſe Samueli à patre: & repudiatus, pòſt bello Palæſtino nomen dat. 1. Reg. 16. & ſeq. Ioſephus.

SEMMAA, adducitur ad Samuelem loco tertio, atq́ à Deo improbatus, fratres ad bellum Palæſtinum commilito conſectatur. Eo tempore re præclarè geſta à Dauide, ut gloriæ eius ita & exilij particeps fit. In quo cùm & fidem & prudentiam ſuam regi probaſſet mirifice,

ficè,ſecundis iterum rebus honorum & dignitatum præmia digna rẽfert.1.Reg.16.17.Ioſephus.

IONADABVS, enituit prudentiæ ciuilis fama. Qua intimam Amnonis patruelis familiaritatem promeritus, ſcelerati conſilij de Thamare ſorore ſtupranda ei auctor fit, eaq́ re horribilium cladium, quæ totam regiam domum peruaſere, occaſionem præbet. A' cæde Amnonis, regem aduerſi nuncij fama territum tam prudenter, quàm piè confirmat.2.Reg.13.Crediderim 2.Reg.21.Ionatham dici.

NATHANAEL, RADDAIS, ASOMVS, referuntur nomine tenus.1.Paral.2.& à Ioſepho.

I. DAVID, paſcit patris pecus adoleſcentulus:Eademq́ ætate à Samuele de mandato diuino Rex inunctus, nihil dignitate ea inſoleſcit,ſed ad caulas redit. SAVLO commendatione roboris & prudentiæ militaris innotuit, & primùm fidicen, deinde armiger aſciſcitur. Poſt tamen denuò ad patrem regreditur: à quo cum commeatu ad fratres in caſtra miſſus, & GOLIATHVM occaſione ea duello conficit,& IONATHÆ amicitia intima coniungitur, & in reditu deniq; pæane muliebri decem millium uictor decantatur. Hac ex re cùm infenſiſsimum SAVLVM accepiſſet,coniugij fraudatur promiſſo: obijcitur periculoſis Palæſtinorum certaminibus: à Ionatha conciliatur fruſtrà,& à rege per furorẽ bacchante iaculo petitus,domi etiam ad necem depoſcitur. Quo periculo Micholis coniugis fide deuitato, fugæ ſe committit: Ionatham rebus aduerſis conſtanter fidelem experitur:adit Samuelem Ramathæ, Achimelechum Pontificem Nobæ,cœſumq́ hunc ob commeatum impertitum crudeliter, gemit. Ab ACHI Palæſtino imminentem cædem, ſtultitiæ ſimulatione effugit:cumq́ ab eo tempore manum feciſſet,apud Ceilanos & in Maone ſolitudine periculum præſentiſsimum adit. Cum Ionatha fœdus ſtudio utriuſq; propenſiſsimo renouauit:Saulo nihil de odij acerbitate remittenti,in ſaltu Engaddino,& iterum in Ziphæo parcit. Vindicaturus Nabalis contumelias, Abigailis comitate reuocatur:iamqúe pertæſus aſsiduorum periculorũ, iterum Achi ſe in clientelam tradit. Cuius benignitate Sicelegam urbem incolere iuſſus, contra Saulum prælio malignitate ſatraparũ excluditur,& urbs Sicelega prędatorijs Amalecitarũ copijs occupatur.His fuſis,& prædã hoſti extorquet,& urbem ipſam recuperat:cumq́ interea cum Saulo depugnatum eſſet, indicem de morte huius mendacem morte plectit, & tam hunc quàm Ionatham nænia luget.Inde Iudæam repetit ex oraculo:à Iudæis gentilibus magna gratulatione Rex audit:Abnerem pro Isboſetho æmulo propugnantem per Ioabum profligat, nec multò poſt pacto ſibi adiungit:

adiungit:uindicat Isboſethi cædem: proclamatur Rex noua tribuum inauguratione:expugnat Hieroſolymam:Palæſtinos gemino prælio fundit:arcam oracularem primum Hieroſolymæ,deinde Sioni infert: diſponit ſacerdotum munia:Deo ædem deſtinat,idq́ prohibitus laudes eius prolixè decantat,& belligerat feliciter cum Moabitis,Sophenis,Syris,& Idumææ edomitæ præſidia imponit. Iamq́ pace ubiq́ firmata, præter expectationem Ammonitas pro officio hoſtes accipit. Quibus Ioabo legato debellendis traditis,ipſe domi ocio laſciuire occipit:adulteratur cum Bethſaba,& marito eius Vria per inſidias ſublato,in arcem traductam coniugem atq́ reginam nominat. Id tam indignum facinus acriter iuſſu cœleſti taxatum per Nathanem Vatem,maximarum etiam cladium fore initium & audit & ſentit. Nam filium ex adulterio genitum morte amittit:in Thamare & Ammone inceſtum, in Abſolomo parricidium gemit,& reconciliatum hunc,hoſtem deni que & regni uitęq́ inſidiatorem cognoſcit. Itaq́ periculi formidine ex urbe profugit:proditur ab Achitophele:à Mephiboſetho nimis teme rè alienatur:inceſsitur probroſis Simeis maledictis: audit noua concubinarum inceſta,& Abſolomiorum hoſtilem conſectationem ſola Chuſæi fide & Iordanis traiectu elabitur. Ibi cùm ſe iterum collegiſſet,atq́ armaſſet,Abſolomi copias per Ioabum prælio ſternit,ipſumq́ peremptum miſerabiliter,luget:recipitur à Iudæis gentilibus,& confirmatur mox reliquarum tribuum ſuffragijs: ignoſcit Amaſæ, Simei & Sibæ:Berzellæo gratiam prolixam refert: Sebam Iemimenſem nouis motibus decem tribus turbantem Abelmaachæ opprimit: ſatis fa cit Gabaonitis,hominibus 7.è Sauli poſteris ad necem traditis:& delectatus Reſphæ pietate,tam horum quàm Sauli, Ionathæ & reliquorum Sauli filiorum oſſa collecta honorificè humat. Poſtremum bellum in Palæſtinos ſuſcepit:quos cùm prælijs quatuor cecidiſſet, & ipſe in periculum tum grauiſsimū ueniſſet,caſtris ſe amplius committe re à ſuis uetatur. Iccirco totum ſe ad pacem componit: beneficentiam & miſericordiam in ſe diuinam magnificè prædicat,& cætera p:us, po puli cenſu Deum iterum offendit,& ita offendit,ut hominum millia ſeptuaginta peſte amiſerit. Cumq́ tot laboribus corporis uires ſibi exhauſiſſet,alſioſus efficitur,& complexu Abiſagæ colligere calorem co gitur. Nec multò pòſt ob ſucceſsionem tumultuante Adonia,Solomonem REGEM creat,teſtamentoq́ condito,uitam exitu placidiſsimo claudit. Regnauit annos 40.inq́ his Hebrone 7.Hieroſolymæ 33. Habent eius res geſtas libri Regum tres priores,& Paralip.primus, Si racides,Ioſephus,Clemens,Euſebius,Suidas,Zonaras. Quæ ipſius eruditio fuerit,quæ pietas, quæ in religionem merita, præter ſacram de regibus & Paralipom.hiſtoriam, Pſalmorum docent monumenta

GGg 3 eius:

eius. Enimuero de Meſsia promiſſo luculentè & maximè perſpicuè concionatur, & doctrinæ partes præcipuas illuſtrat. Ideo rectè Politi‑ani culpatur cenſura profana, qui Pſalterio lyram Pindari præferre auſus fuit. In ſcriptura ſacra uir ſecundum cor Dei prædicatur, & ſucceſſores ad ipſum ceu ad normam examinantur. Vtitur teſtimonijs Dauidis ſeruator Chriſtus, utuntur Apoſtoli. Monumentum eius recluſum bis fuit, primùm à Ioanne Hyrcano, iterum ab Herode Magno: & ille quidem theſauros magnos, hoc eſt, 3000. talentorum aſportauit: hic pecuniæ nihil, ſed aurea monilia multa reperit, & ſatellites duos longius progreſſos flamma, ex adytis erumpente, amiſit. Theſauri ab eo relicti referuntur 1. Paral. 22. auri centum millia talentorum, argenti decies centena millia.

SARVIA, memoratur à filiorum fortuna, quæ cùm illuſtris fuerit, hîc hiſtoriam eorum ſubijcio.

IOABVS, adiungit ſe DAVIDI exuli: Quem poſt reducem in Iudæam ſecutus, ſummum copiarum imperium obtinet: Abnerem pro Sauli domo propugnantem prælio ſternit, nec multò poſt prætextu uindicandę fraternæ necis per inſidias obtruncat: expugnat Idumæos & Ammonitas: Abſalomum patri aſtu conciliat: & regnum ſibi uēdicare auſum, fundit & in fuga perimit: regem id gementem metu defectionis ad officium reuocat: Amaſam conſobrinum ex imperij æmulatione iugulat: opprimit ſeditioſum Sebam: populum inuitus cenſet, & cætera fidus cognitus, cum Adonia ueterem Dauidis offenſionem renouatam auget. Quare teſtamento puniendus Solomoni traditur:

ABISÆVS, Zonaræ Abeſa, deſcendit cum Dauide in Sauli caſtra, cumque trucidari ſecuritatis omnium cauſa ſuadet: fratri cædis Abneris conſcius fit: indignatur Semeis maledictis, & de uindicta iterum inſtat: perſequitur Sebam: regem animoſè in prælio contra Palæſtinos propugnat, & Ieſbibenobo Gigante ſua manu obtruncato, Idumæos prælio uincit. Inter heroës Dauidis locum tertium promeruit. 1. Reg. 26. 2. Reg. 2. 3. 10. 16. 19. 20. 21. 1. Paral. 11. 18. Zonaras, Cedrenus.

ASAEL, oppugnat cum fratribus Abnerem: cui fugienti dum inſtat pertinacius, iaculo ab eo tranſuerberatur. 2. Reg. 2. 23. 1. Paral. 11. 27. Zonaras, Cedrenus.

cumque

cumq́ ab Adoniæ cæde ad aram profugiſſet, ſeq́ moriturum ibi oſtenderet, Solomonis mandato ab Banaía perimitur, & domi ſuæ in ſaltu tumulatur. 2. Reg. 2. 3. 8. 10. 11. 12. 14. 18. 19. 20. 24. & 3. Reg. 1. & ſeq. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus.

ABIGAIL, Cedreno Abigæa, fuit in matrimonio Iethræ, qui alibi Iſraëlita, alibi Iſmaëlita nominatur, & filium Amaſam enititur.

AMASA, Zonaræ Abeſa & Ameſias, honoratur exercitus præfectura ab Abſolomo: quo peremto, retinere idem munus ab Dauide permittitur. Itaq́ infenſiſsimum Ioabum accipit: cumq́ ad Sebam perſequendum cunctatus, Ioabo demum ad Gabaonem occurriſſet, ſcelere eius perimitur. 2. Reg. 17. 19. 20. 3. Reg. 2. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus.

Coniuges Dauidis nominantur 1. Paral. 3. ſeptem: prima Achinoama, Iezraëlitis, edidit Amnonem: altera Abigail, Carmelitis, Danielem ſeu Cheleabum: tertia Maacha, Tolmais, regis Geſſuris F. ABSOLOMVM & Thamarem: quarta Hagitha, Adoniam: quinta Abital, Saphatiam: ſexta Egla, Iethraamum: Septima Bethſaba, Semaam, Sobabum, Nathanem & SOLOMONEM. Adduntur tamen his ibidem filij alij nouem ἀμήτορες: Iebaares, Eliſama, Eliphaletus, Noga, Nephegus, Iaphias, Eliſama, Eliadas, Eliphaletus: item geniti è concubinis aliquot ἀνώνυμοι: Quæ concubinæ decem numero, arcis cuſtodiæ relictæ, inceſtantur publicè ab Abſolomo, ideoque poſtmodo ab rege reuerſo in cuſtodiam dantur, & uiduæ uiuere iubentur. Variat filiorum nomina modicè Ioſephus, nec planè de natalibus & numero conuenit.

AMNON, accenditur inſano ſororis Thamaris amore: E quo animo æger, Ionadabi patruelis inflatu morbum ſimulat: patrem uiſentem prætextu pulmenti cõficiendi, ſororis acceſſum poſcit, & admiſſam ſtuprat, moxq́ cum contumelia à ſe expellit. Igitur capitalem Abſolomum fratrem hoſtem accipit: A quo ad conuiuium inuitatus, inter uina obtruncatur. 2. Reg. 13. Ioſephus, Zonaras.

DANIEL, celebratur à rebus geſtis nullis, & nomine tenus indicatur. Meminit Ioſephus lib. 7. cap. 1.

ABSOLOMVS, ſolatur Thamarem ſororem ad Amnone uitiatam, & probri tegendi gratia, commigrare domum ſuam iubet. Iamq́ in fratrem inde odio capitali accenſus, dum rex flagitij uindicationem negligit, ipſe eam molitur, neque in regem amicè cogitat. Quem cum ad inſidioſum conuiuium fruſtra inuitaſſet, de fratribus inſtat, impe-

tratos magnificè excipit, & omnibus in hilaritatem ſolutis, Amnonis cædem parat peragitꝙ, & ad Tolmaim auum Geſſur profugit. Ibi aliquantiſper commoratus, per Ioabum reditum impetrat, & poſt bienniũ demum in patris conſpectum uenire permittitur. Per quod tempus cùm multitudini uarijs ſe technis inſinuaſſet, ſtipatores legit & equitatum: proceres, inꝙ his Achitophelem muneribus corrumpit: & ſacrificio ad Hebronem ſimulato, per emiſſarios bellum mouet, ſeꝙ Regem apertè gerit. Ad hanc famam patre fugam ineunte, Hieroſolymam petit: regias concubinas conſtuprat publicè: patrem periculo proximum ſuaſu Chuſæi elabi patitur, & coactis copijs ualidiſsimis, bello ſibi maximè exitiali oppugnat. Etenim infeliciter præliatus, in fuga quercui cæſarie adhæret, proditusꝙ Ioabo, haſtis tribus transfigitur. 2. Reg. 13 14. 15. 16. 17. 18. Ioſephus, Suidas, Zonaras. Pulcritudinis laudem inter Iſraelitas omnes primã tulit: & cæſaries eius ſemel quotannis detonſa ſiclos ducentos pependit. Nominantur in liberis eius.

FILII tres ἀνώνυμοι, neque nominis, neque rerum geſtarum famam promeruere, indicanturꝙ tantummodo in ſacra Regum hiſtoria.

THAMAR, fuit eximia formæ pulchritudine. Verſio Græca Roboami coniugem nominauit. Quam ſententiam cùm ſequatur Ioſephus lib. 7. Ant. cap. 8. & ſeq. uariat ita lib. 8. cap. 3. ut Maacham, ac Thamaris filiam nuncupet.

THAMAR, amatur afflictim ab Amnone: Quem patris mandato & uiſere & reficere pulmento iuſſa, dum hoc præparatum ante eum effundit, ad ſtuprum rapitur, & maiore mox odio, quàm extiterat antea amor, foras protruditur. Itaꝙ cùm tam infandũ facinus ijs ſignis, dolentium eſſent, hoc eſt, lamentis, laceratione ueſtis & cineris inſperſione teſtificata fuiſſet, ab Abſolomo fratre ſolatio leuatur, eiusꝙ domi permanere deinde iubetur. 2. Reg. 13. 1. Paral. 3. Ioſephus, Zonaras.

ADONIAS, iuuenis ſingulari pulcritudine, aſpirat ad regnum extrema patris ſenecta: ſatellitium & currus more regio ſibi parat: trahit in partes Ioabum & Abiatharem Pontificem: cœtus agitat ſeditioſos, & deniꝙ in ſacrificio regem ſe proclamari patitur. Hoc conatu, Nathanis ſagacitate, & Solomonis inauguratione, interturbato, ad aram cõfugit: & dimiſſus incolumis, dum Abiſagæ coniugio iterum res nouas molitur, Solomonis iuſſu perimitur. 3. Reg. 1. & ſeq. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus.

SAPHATIAS, Iethraamus, Semaas & Sobabus, rebus geſtis nullis inclaruerunt, ſoloq́ue nomine memorantur. Iethraamus tamen credi Ierimothus rectè poſſe uidetur 2. Paral. 11. Cuius filia.

MAHALATHA, promeruit coniugium Roboami.

NATHAN, accipit regni ius cum Solomone fratre commune, idq́ue poſteris cum appellatione Ahiſarim relinquit. Auctor eſt Philo: & Lucas poſteritatem eius uſque ad Zorobabelem hac ſerie pertexuit.

MATHATHAN.

MENAMVS.

MELEA.

ELIACIMVS.

IONAMVS.

IOSEPHVS.

IVDAS.

SIMEON.

LEVIS.

MATTHA.

IOREMVS.

ELIEZER.

IESO.

HERVS.

ELMADAMVS.

COSAMVS.

ADDIS.

MEL.

MELCHIS.

NERIS.

SALATHIEL, quo genitus Zorobabel propagauit Dynaſtarum ſub monarchia Perſica familiam. De hac infrà.

II. SOLOMON, accipit nomen hoc Nathanis uatis monitu. Cui à puero informandus in pietatis & literarum ſtudijs traditus, ob præclariſsimi ingenij indolem nouo Ieddiæ cognomento honeſtatur, & matri denique regni ſucceſſor promittitur. Id cùm occultè ureret Adoniam, ideoque conuiuio eius factioſo excluderetur, matris inſtinctu regno inauguratur. Cuius adminiſtrandi præceptis diuerſis à patre morituro inſtructus, ad omnia ſegnauum præſtat: plectit ſeditioſum Adoniam, Ioabum, Abiatharem & Semeim: cum Ægyptijs affinitatem iungit: Deum, poſt Gabaonenſem hecatomben, optionem ad res quas uellet impetrandas, facientem, ſapientiam poſcit: litem meretricum duarum dubiam prudenter dijudicat: & cum HIRAMO Tyrio fœdere & amicicia inita, & operas materiam ad templū & arcē accipit, eaque utraque magnificentiſsimè conſtruit, & denique in templi dedicatione Deum præſentem cōtuetur. Poſt Hieroſolymam mœnibus cingit: inſtaurat Haſor & Gazam: Bethoronem & Palmyram à fundamentis condidit: accipit propter ſapientiæ famam, Sabæ reginam hoſpitem, muneribusque ab ea ampliſsimis colitur: claſſem cum Hiramo ſociam in Ophirem emittit: & ex perpetua fœlicitate opes tantas congerit, ut & auri Hieroſolymæ non minor foret copia, quàm lapidum, & cedrorum quàm ſycomororum campeſtrium, tum militem ipſe chryſaſpidem legerit. Ad extremum tamen ex mulierum amoribus, quas diuerſas è gentibus diuerſis duxit, tum ſapientiæ laudem amittit, tum in ipſa religione mutatur, & deaſtrorum Aſtorethi, Chamoſi & Molochi cultum publicè permittit. Qua ex re Deo grauiter offenſo, Razonem & Adadum Idumæum hoſtes, IEROBOAMVM regni æmulum accipit, & filio obuenturas calamitates uatum denunciatione audit. Moritur anno regni quadrageſimo, ætatis quinquageſimo ſecundo 2. Reg. 1. uſque ad 11. Siracides, Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus. Sapientiæ eius encomium extat 3. Reg. 4. & repetijt idem Siracides cap. 47. Sententiarum tria millia ei aſſcribuntur, carmina quinque ſupra mille memorantur. Diſſeruit de arboribus, quadrupedibus, uolucribus, ſerpentibus, piſcibus. Hodie in operibus eius extant Prouerbia, Eccleſiaſtes & Canticum. Nam ſapientia auctoris alterius creditur. Remediorum liber eius morbi cuiuſuis, ueſtibulo templi inciſus fuit. Quem poſt ideo reuellit Ezechias, quòd

populus

populus neglecto Deo nec inuocato ſanationem malorum inde peteret, teſtibus Suida & Cedreno. Ioſephus & incantationes eius, quibus pellerentur morbi, & coniurationes in Dæmones retulit. Hiſtoriam de Sabæ reginæ acceſſu repetijt memorando Seruator Chriſtus, qui idem alibi lilij pulchritudinem omni eius ſplendori præfert.

Coniuges Solomonis 700. concubinæ 300. memorantur: atque in illis unica Naama Ammonitis nomine exprimitur, quæ edidit ROBOAMVM. Reliqui filij καὶ ἀνώνυμοι καὶ ἀμήτορες ſunt: & ignorantur itidem filiarum Taphatæ & Baſemathæ matres. Habet autem de πολυγαμίᾳ iſta hoc memorabile ἐπιφώνημα Suidas: ἡ γὰρ πολυγαμία τὴν ἀτεκνίαν ποιεῖ.

REGES HIEROSOLYMITANI, SEV TRIBVS IVDAE ET BENiamitidis.

ROBOAMVS, I. capeſsit regnum hæreditate poſt patrem: Cui dum populi aſſenſum in Sichemenſi conuentu quærit, hunc iugi paterni petentem leuationem ſtultè alienat, nec multò poſt tribus decem defectione amittit. Id bello uindicaturus, à Semeia diuino prohibetur, & IEROBOAMI æmuli artibus hoſtem SESACVM, regem Ægypti accipit. Cui etſi ſe ſub fide dederet, tamen & templi & regiæ theſauros, ipſosque adeò patris clypeos aureos direptione amittit, & potentia deinde atque auctoritate infirma regnat. Fuit cum poteſtate ann. 17. 2. Reg. 12. 14. 2. Paral. 10. 11. 13. Siracides, Ioſephus, Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

TAPHATA, nupſit Beniaminadabo, tractus Dorenſis præfecto. 3. Reg. 4.

BASEMATHA, memoratur ab Achimaaſi coniugio, ibidem.

Fuêre ROBOAMO coniuges 18. concubinæ 60. è quibus filios ſuſtulit 28. filias 60. Exprimuntur autem inter coniuges nominibus tres tantùm, prima Mahalatha, Ieremothi F. Dauidis N. prole caruit: altera Abichail, Eliabi F. liberos edidit: Ieum, Samariam, & Zahamum: tertia Maacha, uiro maximè dilecta, liberos procreauit, ABIAM, Attaim, Zizam & Solomithum.

Ieus, Samarias & Zahamus referuntur nomine tenus. 2. Paral. 11.

II. ABIA, præfertur patris ſtudio cæteris fratribus, & regno denique ſucceſſor deſtinatur. Hoc ab obitu eius ſuſcepto, contra IEROBOAMVM bellum facit: occurrentem cum duplicato copiarum numero primùm oratione graui accuſat, deinde tam à tergo quàm à fronte urgentem animosè ſuſtinet, & prælio ingenti uictum urbibus aliquot exuit.

Regnauit

Regnauit ann.3. Reg.15.2.Paral.11.& 13. Ioſephus, Clemens,Euſebius. Suidas,Zonaras,Cedrenus.

ATTAIS, Ziza & Solomithus,memorantur ſolis nominibus.2. Paral.11.

Duxit Abia uxores 14.è quibus filios procreauit 22.filias 16. Nominatur autem in uxoribus illis una Maacha, Abeſolomi F. (etſi aliqui matrem credidere.)indeq; filius itidem unus,ASA.

III. ASA, potitur regno poſt patrem: Quod à pietatis munijs exorſus,tollit peregrinas aras & ſacella:perfringit ſtatuas:lucos ſuccidit:ſimulacra ex oppidis aufert, & patrium Dei cultum edictis ſancit. Mox eadem cura in Rempub. conſtituendam incumbit: regni urbes opere,turribus & propugnaculis munit,& otio ad annos decem propagato,ea potentia accreſcit,ut exercitum è Iudæis 300000,è Beniamitis 280000.coëgerit.Quare ZARÆ Æthiopi cum Barbarorum copijs 1000000. bello laceſſenti, intrepidè occurrit: prælium uotis pijs init,& hoſte uicto fugatoq;, uictoriam poſt homines natos ampliſsimam reportat,& ſpolijs ingentibus locupletatur. Inde urbem repetens, ab Azaria uate excipitur, & de ope cœleſti confirmatur prolixè. Itaq; denuò ad religionem animum adijcit:idola & è ſuis & Ephraimitarum ſubditorum(nam & in hos & Manaſſenſes & Simeonios imperium propagârat) finibus exterminat: inſtaurat aram ad templi ueſtibulum:peragit hecatombē:matrem,Panos deaſtri cultum amplexantem,imperio abdicat,& ipſum Panem comminutum apud fl. Cedronem cremat.Poſtremis regni annis BAASAM regem Iſraëlitarum hoſtem accipit,& Rama ei arcendo munimentum opponitur. Quod prohibiturus,non Deum,ut antea, ſed BENADADVM Syrum auxiliatorem,miſsis muneribus accerſit:Baaſæ ad eum nuncium fugato inſtat haſtiliter, & Rama à fundamentis deſtructa, foſſam ei aliam opponit.Cumq; è tantis ſucceſsibus iam faſtu turgeſceret, Vatem fœdus externum taxantem liberius,carcere mulctat,& complures de populo trucidat.Ideo è uindicatione diuina graui pedum morbo conflictari occipit:Quo in morbo cùm iterum Deo neglecto,ad medicos ſolos reſpectum haberet, diem claudit extremum, & in ſepulchro ſuo, quod in urbe Dauidis ſibi exciderat, tumulatur,combuſta in eius funere ui odorum ingenti.Regnauit ann.41.3.Reg.15.2.Paral.14.15.16.Ioſephus,Euſebius,Zonaras, Cedrenus.Foſſæ ab Aſa ductæ meminit Ieremias cap. 41. & in ſeditione Iſmaëlis poſt captam à Nabochodonoſore Hieroſolymam,impletam cæſorum cadaueribus,ait. Clemens Athamanem uocat.

Fuit cum ASA connupta Azuba, quæ filium enixa eſt IOSAPHATVM.

IV. IO.

IV. IOSOPHATVS, ſucceſsit in paterni regni ſolium: cùm Iſraelitis belligerat feliciter: religionis puritati, ut qui maximè ſtudet: excindit ſacella & lucos: populū è legis diuinę pręſcripto doceri, fideliter curat: finitimos ſolo nominis terrore in officio continet: accipit uectigales Palæſtinos & Arabas: de rebus ad bellum neceſſarijs diligenter proſpicit, & aſſeruandis facultatibus & arces & oppida noua condit. Inde cum Achabo, rege Iſraelitarum affinitatē contrahit, & ad bellum Syriacum hunc ſocius conſectatur. In quo preſſus ſagittariorum incurſu, ope diuina liberatur, & Hieroſolymam incolumis reuertitur. Vbi occurrentem Iehum uatem, & cum Achabo iūctum fœdus culpantem audit benignè: Eccleſias denuò perluſtrat: conſtituit iudicia, & nullum dehinc pij & diligentis principis officium omittit. Quare cùm Ammonitarum, Moabitarum & Idumæorum infeſtaretur bello, & hoſtes Syros accepiſſet, ieiunijs & precibus numen cœleſte opē poſcit, & mox ſucceſſu, quem Iahaziel uates prędixerat, hoc eſt, prodigioſo prorſus, uincit. Nam hoſtem ſacro tubę cantu ad cędem mutuam cōpulit: & præda è cadaueribus ampliſsima lecta, cum triumpho Hieroſolymā repetit, & Deo laudes prolixas agit. Poſt hoc tempus cum OCHOZIA, Achabi filio, ſocietatē renouat: in qua claſsis in Ciliciā mittēdæ ſumptum pactus cōmunem, increpatur grauiter ab Eliezere uate, & conatus eius euentum infelicem experitur. Iterum tamen cum IORAMO, fratre & ſucceſſore Ochoziæ, fœdere & amicitia iungitur: in Moabitas bellum uiribus communibus urget: uictoriam audit ex Eliſæo uate: & rebus ex ſententia confectis, immanis ſpectaculi commiſeratione domum reuertit. Regnauit ann. 25. 3. Reg. 22. 2. Paral. 17. 18. 19. 20. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Suidas Zonaras, Cedrenus. Vt de imperij annis diſcrepantia, quæ extat 4. Reg. 2. 3. 8. conciliari debeat, Funccius diſcutit in Chronol. Præcationis eius tanquam ἐπιφώνημα, quod extat 2. Paral. 20. his uerſiculis reddidit.

In tenebris noſtra & denſa caligine mentis,
Cùm nihil eſt toto pectore conſilij,
Turbati erigimur, Deus, ad te lumina cordis,
Noſtra tuamq; fides ſolius orat opem.
Tu rege conſilijs actus, pater optime noſtros,
Noſtrum opus ut laudi ſeruiat omne tuæ.

RELIQVIT Ioſaphatus liberos, IORAMVM, Azariam, Iehielem, Zachariam, Azariam, Michaëlem & Saphatiam.

V. IORAMVS, accipit regnum legato patris: Cui à fratrib. metuens, ad unum omnes iugulat, & pari immanitate in proceres graſſatur. Mox ad Achabicę domus, cui affinitate iunctus eſſet, exemplū ſeſe totum componit: inſtaurat ſacella mōtana: Iudęos impudicū Deorū

cultum adducit,& Eliæ Comminationes eludit.Ideo ex numinis cœle
ſtis offenſa,Idumæos & Lebnã defectione amittit: uexatur à Palæſti-
nis & Arabibus,& impreſsione horum tum liberis,tum cõiugib. ſpo
liatur. Dum ne ſic quidẽ ad frugẽ redit,inteſtinorũ morbo afficitur:
quo totum biẽnium cruciatus, ipſa demũ inteſtina eijcit,& uitam in-
ter immanes dolores cum morte cõmutat. Vixit ann. 40. regnauit 8.
atq; uti mortuum nullus deſiderauit,ita neq; in regum ſepulcro cõdi-
tus fuit,4.Reg.8.2.Paral.21.Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras,
Cedrenus.

AZARIAS, Iehiel, Zacharias, Azarias, Michael & Saphatias,
donantur à patre auro,argento &rebus alijs precioſis, & munitis op
pidis præfecti imponũtur.His acceſsionibus inhiante IORAMO
fratre,ſcelere eius trucidantur.2.Paral.21.

IORAMI coniuges & liberi nominant̃ cõplures ἀνώνυμοι. Ex A-
thalia ꝓcreant̃ OCHOZIAS & Ioſaba.Reliqui liberi cũ ipſis ma-
trib. perimunt̃ à prædonib.Arabibus.Memorant̃ aũt ex his nepotes,
q̃s adminiſtros habuerit OCHOZIAS rex.2.Par.22. Ac intelligo
de iiſdẽ cõſanguineorũ nomẽ.4.Reg.10.ubi numero 42. definiũtur.

VI. OCHOZIAS, alio nomine IOACHAZVS, fratrum
natu minimus,euadit feliciter prædatoriã Arabũ manum, & patri in
regno ſucceſſor datur. In hac dignitate,cùm omnia ad matris ageret
arbitrium,Achabicæ domus impietatẽ imitatur, & cõſultoribus im-
probis totũ ſe corrumpendũ præbet.Profectus cum Ioramo auuncu
lo in Hazaëlem,regem Syriæ,Iezraële è uulnere decumbentẽ uiſit,nec
multò pòſt ad Iehum hoſtem comitatur.A` quo Samariæ comprehen
ſus,capite plectitur,& ob Ioſophati aui memoriã ſepultura afficitur.
uixit annos ?3. regnauit 1. 2.Paral.22 4.Reg.8.9. Clemens, Euſebius,
Zonaras.Ioſephus de morte & ſepultura eius eam ſequitur narratio.
nem,quam habent libri Regum.

IOSABA, fuit cum IOIADA,Pont. Max.In quo matrimonio
cùm aliarum uirtutum,tum regiæ ſtirpis cõſeruatæ laudem tulit. Nã
bacchante in hanc immanibus cædibus Athalia matre, regiam petit:
Ioam inter cadauera latitantem cum nutrice ſurripit,& in templi con
claui abditũ in ſpem regni educit.4.Reg.11.2.Paral.22. Ioſephus, Cle-
mens,Euſebius,Zonaras, Cedrenus.

NASCVNTVR Ochozæ filij plures, ſed nominat̃ ſolus [IO-
AS ſucceſſor,editus matre Sebia Berſabeenſi.

VII. IOAS,deſtinat̃ cum fratribus ad necem ab Athalia: Quo in
periculo protectus diuinitus,cum nutrice è cubiculi cõclaui, à Ioſaba
amita ſurripitur,& in tẽplo per ſexenniũ clàm educat̃. Huius rei IO-
IADA Pontifice,qui uxori conſcius eſſet, indiciũ uerito, opera eius

Rex

Rex audit: inſtaurat religionem & templum,& quandiu doctorem retinet Ioiadam,in pietatis cultibus ſe gnauum & ſincerũ prǽſtat. Nam mortuo illo,ita procerum adulationibus mutatur,ut & lucis & ſtatuis ſeruiret,& tum uates cæteros id taxantes faſtidierit, tum Zachariã, Ioiadæ F. pœnas cõminantem,interfici à populo permiſerit. Quare ex ultione cœleſti aliquãto pòſt Hazaëlis,regis Syriæ,bello uexatur: proceres id defenſuros cum exercitu florentiſsimo internecione amittit,& Hieroſolymę à Barbaris per obſidionem includitur. Ad quos auertendos cùm templum donarĳs,fiſcum theſauris exhauſiſſet, in odium uenit,& conſpiratione ſuorum trucidatus,in urbe Dauidis extra regum ſepulcra inhumatur. Fuit in uita ann. 47. cum poteſtate 40. 4. Reg. 11. 2. Paral. 22. 23. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras. Cedrenus. A' Suida perperam Ioannes nominatur.

Duxit IOAS, auctore Ioiada, coniuges duas: è quibus ſexus utriuſq; liberos ſuſtulit. Refertur autẽ ex altera, Ioadane, filius AMASIAS, cui alĳ addidere ἀμίτορα Amoſum.

IIX. AMASIAS, ſurrogatur in regno patri. Huius cædem acerbè ultus, ad bellorum ſtudium animum aduertit: delectus magna cura agit,& mercenarios ex Iſraëlitis conducit. Quod obiurgantem uatem audit,& in Amalecitas & Idumęos, uno domeſtico milite pergit,hoſteq; profligato cum triumpho redit. Inde inſolẽtior factus, contemtu patriæ religionis Deos captiuos colere audet: Iſraëliticorum mercenariorum proteruiam,qui dimiſsionem ignominiam rati, Iudaicos fines rapinis & cędibus uaſtarent,de rege Ioas ulciſci inſtituit,eiq; bellum improuidè indicit. Etenim exercitu ante prǽlium terrore Panico dilabente,in hoſtis poteſtatem uiuus peruenit. Cui Hieroſolymam permittere iuſſus,per triumphi ludibrium eò reducitur: deĳciuntur ad ſpacium 300. cubitorum muri: diripiuntur templi & regiæ theſauri: & ipſe ueluti exanguis in regno relinquitur. Quare iam & in contemtu & in odio apud ſuos eſſe occipit,& inſidĳs deniq; manifeſtis appetitur. Quas fuga in Laches urbem declinare fruſtra aggreſſus,ab inſequentibus perimitur,& cadauer Hieroſolymam reportatum regia magnificentia tumulatur. 4. Reg. 12. 13. 14. 2. Paral. 25. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

AMOSVS, nominatur inter uates à Cedreno: & acquiſita inde ei æternitatis fama,& filio confirmatur. Is fuit.

|

ESAIAS, uates magnus, & in diuinatione fidelis, docuit annos circiter 80. Concionum initium fecit ſub OZIA & Ioathamo,& illius hiſtoriam ſcripto cõplexus eſt. Ab Achazo reiectus, benignè ab

Ezechia auditur, eiꝗ & defenſionē contra Aſſyrios, & uitā lōgiorem impetrat. Quæ tanta beneficia dum contemnunī impiè à Manaſſe, & ſimul uera religio repudiatur, comprehenditur, & ceu lęſæ maieſtatis reus, ſerra diſſecatur. Eloquentia eius planè diuina fuit: & de Chriſto, quem cap. 5. patruelem ſuum nominat maximè perſpicuè concionatur. Prædixit multorum regnorū mutationes, & Cyrum regem etiam nomine expreſsit.

SARIASVBVS, nominatur ab Eſaia cap. 7.

HABVIT Amaſias in matrimonio Iecholiam, qua filius naſcitur AZARIAS.

IX. AZARIAS, alio nomine Ozias, daī populi ſuffragijs ſucceſſor patri: inſtaurat Elotha: cōſeruat religionis puritatē, doctore uſus Zacharia uate, ideoꝗ à Deo multipliciter felicitaī. Etenim ueteres illos Ebræorū hoſtes Palæſtinos, Amonitas, Arabes, bello edomitos uectigales fecit. Adhęc Hieroſolymę mœnia lōgo ambitu reficit. Solitudines aliquot habitabiles reddidit: tractauit agriculturā & pecuariam, & eas uires parauit, ut milites 307500. armārit, & fama eius etiā in exteris percelebris eſſet. Quare faſtu exinde tanto inſoleſcit, ut contra maiorum inſtituta ſacrificare in templo aggreſſus ſit. Id quod cùm impediturum Azariam Pōtificem cum conuiuio & indignatione excepiſſet, diuinitus lepra puniī, & extra regiā habitare in domo ſemota uſꝗ ad uitę finem cogitur. 4. Reg. 14. & ſeq. 2. Par. 26. Ioſephus, Hegeſippus, Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus. Meminit Zacharias uates cap. 14. & terrę motum ad tempora eius retulit.

FVIT Oziæ uxor Ieruſa, è qua filium ſuſtulit IOATHAMVM.

X. IOATHAMVS, adminiſtrat regnum pro patre leproſo, & incolarum rationes dextrè procurat. Ideo defuncto ſurrogatus, etiam pietatem eius exprimit, portam templi ſuperiorem magno ſumtu inſtaurat, & eodem mox inſtituto reliquum regnum & ornare & munire aggreditur. Nam oppida in montanis, caſtella & turres in nemoribus cōſtruxit. Bellū unum cum Amonitis geſsit, quos uictos tributum annuum argenti talenta cētum, tritici corororum 10000. & totidem hordei pendere coēgit. Regnauit ann. 16. 4. Reg. 15. 2. Paral. 27. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

XI. ACHAZVS, adit regnum adoleſcentulus annorum 20. quod adminiſtratione infami tenet ann. 16. Nam à maiorum religione ita defecit, ut non ſolum Baales conflauerit, ſed etiam in filij Hennoni ualle adoleuerit, & filios ſuos igni cremauerit, inꝗ ſacellis & col libus,

libus,& paſsim ſub frondoſis arboribus ſacra ſuffitūq; fecerit. Quare ex Dei uindicatione iuſta ita plectitur, ut RAZINEM & Phacam, Syrorum & Iſraëlitarum reges, hoſtes acceperit, & bello horū, quod pro reducendo Tebealis F. ſuſceptum eſſet, populo partim cæſo, partim in captiuitatem abducto, Hieroſolymæ obeſſus ſit. Adhæc incurſionibus Idumæorum & Palæſtinorum atrocibus uexatur, & urbes non paucas amittit. Quibus tantis in difficultatibus Deum poſcere opem iuſſus ab Eſaia uate, contumaciter id detrectat, & Tiglatphilaſſarem Aſſyrium, muneribus promiſsiſq; ingentibus oneratum, euocat. Ad hunc ab urbe capta Damaſcum profectus, aræ maximæ exemplar ad Vriam Pontificem mittit, & conditam de mandato eius ſimilem, ſacrificio ſolenni conſecrat, inſtituti huius eam ad populum proteſtatus cauſam, Deos Syrorum genti huic opitulari, ideoq; ſibi etiam conciliandos. Neque dehinc adeò frugem redit, ut clauſis templi oſtijs, aras ſibi in omnibus Hieroſolymæ angulis extruxerit, & paſsim in Iudææ oppidis ad adolendum Dijs alienis ſacella fecerit. Defunctus non in regum ſepulcreto, ſed in urbe conditur. 4. Reg. 16. 2. Paral. 25. 10. Eſaias cap. 7. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

MEMORANTVR Achazi filij duo: primus Maaſa ἄκληρος, alter EZECHIAS, genitus matre Abia, Zachariæ F.

MAASA, occumbit in prælio contra Zechrim, ducem Iſraëlitarum. 2. Par. 28. Ioſephus.

XII. EZECHIAS, retinet regnum hereditatis ſucceſsione: Quod à pietatis munijs auſpicatus, fanum iterum aperit, apertum reficit luſtratq; ſacrificijs, & cultus diuinos ſolenniter obit atque inſtaurat. Cùm ad Paſcha Iſraëlitas fruſtra euocaſſet, magna id ſuorum feſtiuitate & apparatu celebrat: perfringit æneum Moſis ſerpētem: tollit idolatricos lucos, ſtatus & ſacella: ſacerdotes in claſſes diſtinguit: ſacrificia reditibus auget, & omni officio ſe Deo & ſubditis probat. Qua ex re auctus cœleſtis numinis benignitate opib. mirificè, ab Aſſyrijs deficit, ſeq; in libertatem uendicat, & Palæſtinos armis deuictos ad Gazā uſq; infeſtat. Hoc bello uindicaturum SENNACHERIBVM, dum metu potētiæ eius placare muneribus fruſtra aggredit̄, etiam minas atroces reportat, & impia in Deū Opt. Max. conuicia audit. Itaq; ad uota & preces confugit, hiſq; uictoriam demū prodigioſam impetrat. Nā cæſis à genio diuino & hoſtili exercitu 185000. hominum, obſidio à Barbaris ſponte ſoluitur. Aliquātò pòſt morbo afficitur lethali: & reſtitutus ab Eſaia uate, ac de uita longiore confirmatus oſtento, improuida erga Merodachi Babylonij legatos, qui quæſitum de eodem oſtento aduenissent, beneuolētia grauiter Deum offendit:

ſendit:Quippe quos tractatos cumulatiſsimè etiã theſauros ſuos inſpicere paſſus ſit. Quare in hoſtilem manum hos deuenturos ex Eſaia audit,& filios Babylonijs ſpadones ſeruituros & cognoſcit. Regnauit ann.29.uixit 54.4. Regum 18.19.20.2. Paralipom.29.30.31.32. Eſaias cap.38.& ſeq.46.& ſeq.Siracides,Ioſephus,Hegeſippus, Clemens,Euſebius,Zonaras,Cedrenus.Tradidère Suidas & Cedrenus, Solomonis remediorũ morbi cuius uis librũ, qui ueſtibulo tẽpli inciſus eſſet,ab Ezechia reuulſum,ꝓpterea nimirũ,quod populus neglecto Deo,nec inuocato,ſanationem malorum inde peteret.Inter uates Ezechiæ. συγχρόνους nominat Ieremias Micheam cap.26.

IN uxoribus Ezechiæ memoratur Haphſiba, quæ filium enixa eſt MANASSEM.

XIII. MANASSES, ſuſcipit regnum annos natus 12. cui adminiſtrãdo præfuit ann. 55. A paterna pietate atq; morib.ita degenerauit,ut ſacella ab eo deleta inſtauràrit:altaria Baali extruxerit: lucũ ſeceerit:omnes cœli copias adoràrit,ijsq; in ambobus templi atrijs aras extruxerit. Adhęc filios ſuos in ualle filij Hennonij per ignẽ traiecit: admiſit hariolationes:uẽtriloquos & magos inſtituit:luci à ſe facti ſimulacrum in æde Dei collocauit,& ſanguinis innocẽtis tantũ effudit,ut eo Hieroſolymã paſsim repleuerit. Hæc tanta flagitia taxantem Eſaiam uatẽ ſerra diſſecat,& fatidicos cæteros ex iuſſu cœleſti pœnas denunciantes contumaciter faſtidit. Quare ex ultione diuina hoſtes Chaldęos accipit:à quibus in agro oppreſſus,Babylonẽ captiuus abducitur,& cuſtodia arctiſsima aſſeruatur.In ea acerbitate ſui totq; ſcelerum ſuorũ pœnitens,miſericordiã pijs uotis Deũ poſcit & impetrat. Etenim rege Babylonico prolixè benigno uſus, in regnũ reſtituitur. Ad quod cum ſtudiũ iam afferret ſanctius,urbẽ reficit: delectus agit, & pręſidia oppidis imponit:exterminat peregrinorũ Deorum cultũ, & aram Dei inſtaurat, huncq; coli deinceps ſolum edicto imperat. 4. Reg.21.2. Paral.33.Ioſephus,Clemens,Euſebius,Zonaras,Cedrenus. Suidas Chaldęorũ regem,Manaſsis hoſtẽ,Merodachũ facit: à quo diſcedimus,& lectoris itidẽ iudicio permittimus,quæ de Manaſſe in æneo ſimulachro aſſeruato,& pacto pane furfuraceo & aquę potu,infarſit. Idẽ alibi adoratas à Manaſſe cœli copias Solẽ & Lunã & ſtellas accipit.Inter cauſas deſtructę Hieroſolymę,& ipſius gentis abductæ, ſancti Prophetæ,inq; his Ieremias,Manaſsis ſcelera nominàrunt.

MANASSIS coniugem reperimus Meſſalemetham, Haruſi F. Iotebanam,qua naſcitur AMON.

XIV. AMON, Zonaræ & Cedreno Amoſus,excipit ſucceſſor patris regnum: cuius facinora æmulatus, omnibus eius ſimulacris ſacrificat, & maiorum Deum impiè relinquit.Addidit his crudelitatem

tem in domeſticos,à quibus per cõiurationem oppreſſus, perimitur, & in hortis Oziæ tumulatur.4.Reg.11. 2. Paralip.33. Ioſephus, Clemens,Euſebius.

FVIT cum Amone connupta Idida,qua editur IOSIAS.

XV. IOSIAS, ſurrogatur patri à populo: religionis puritati à puero ſtudet,& eandem,ætatis anno duodecimo, apud regni ordines uniuerſos urget. Quod ipſum ut facilius perficeret, Baalum aras euertit,excindit lucos,perfringit ſtatuas,ſacrificorum oſſa in ipſorum cremat altaribus,& Iudæam atq; Ieroſolymam expurgat.Mox idem in Iſraëlitarum finibus audet,& aris luciſq; euerſis, ſigna minutatim contudit.Inde templo reficiendo incumbit: inuentum librum legis ab HELCIA Pontifice cum pia attentione audit, & conſulta de eo Holda uate,populo proponit, hunc& decretis eius ſeruandis ſecum obligat. Paſcha tanta magnificentia egit, ut apparatu omnes Iſraëlitarum reges ſuperaret,& occaſione iſta etiam ſacerdotum ordines inſtaurârit. Cumq; iam & religioni & Reipub. optimè proſpexiſſet,temerè in NECHAONEM,per fines ipſius in Babyloniós profecturum,bellum ſuſcipit.Quem dum per legatos id deprecantem faſtidit,& nimis cupidè in prælium ruit, à ſagittarijs transfigitur, & mortuus Hieroſolymam deuectus,in patrio ſepulchro conditur. 4.Regum 11.12.13. 2.Paral.34.35.3.Eſdræ 1. Ioſephus,Clemens, Euſebius, Suidas,Zonaras,Cedrenus.Meruit ab illuſtribus beneficijs totius populi luctum,& præterquam quod Ieremiæ nænia celebratus fuit,etiam in conſuetudinem uenit,ut cantores & cantrices in ſuis nænijs eius mentionem facerent.Meminit luctus Magedonij Zachariæ cap 12. Regnum & nomen Ioſiæ prædixit Ieroboami temporibus Iadon uates. ut narratur 3.Reg.13. Ab Siracide hoc elogio ornatur: Ioſiæ memoria quaſi quædam ſuffiminis compoſitio confecti arte unguentarij in omnium ore dulcis eſt ut mel,aut ut Muſica in uinoſo cõuiuio.In emendando populo dexteritate uſus,ſuſtulit nefaria flagitia: animo fuit bene erga Dominum compoſito,& ſceleratorum tempore pietatem compoſuit.Hactenus Siracides.

IOSIÆ Coniuges duæ memorantur: Prima Hamutal filios edidit IOACHAZVM & Sedechiã:altera Zebuda Ioachimũ & Sellumum.Etſi lib.2.Par.Sedechiã Ioachimo natũ tradidit. Et Ieremias cap.22.Sellumi nomẽ de Ioachimo intelligit.Habetq; in hãc gentilitatem explicationes alias; ... ..ditas Lauaterus in cap 3.lib.1. Paral.

XVI. IOACHAZVS, alio nomine Iohannes legitur à patris interitu Rex populi ſuffragijs: Qua in dignitate dũ ſcelesto inſtituto idolatricos inſtaurat cultus,exauctoratẽ à Nechaone, & cũ regni primatibus captiuus in Ægyptũ deportatus,exul ibi uitam finit. Regna-

uit tantum mẽſes tres. 4.Reg.13.2.Paral.36. Eſdræ 1. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus. Clemens anteceſſorem huius & parentem Iechoniam facere uidetur.

XVII. ELIACIMVS, accipit cum IOACHIMI nomine regnũ à Nechaone, & ita accipit, ut tributum, æſtimatione in ſingula capita facta, pendêret. Ex tam triſti ſeruitute dum nihil emendatur, & Deorum peregrinorum ſtudet cultui, etiam NABOCHODONOSOREM Babylonicũ hoſtẽ accipit. A' quo captus, & rurſus tributi pactione à uinculis dimiſſus, fidem ei turpiter frangit: Vriã uatem in impietatem eius inuehentem, de uita tollit, & Ieremiæ necẽ molitur. Quare iterum à Chaldæis inſectatur, & finitimorum Ammonitarum, Syrorum, Moabitarũ incurſionibus crudelib. uexatur. Cumq́ tandem ſpe ueniæ Nabochonodoſorẽ in urbem admiſiſſet, in uincula conijcitur, & damnatus regij conſilij ſententia, ſupplicio afficiẽ, & extra mœnia proijcitur. 4.Reg.24. 2.Paral.36.3.Eſdræ 1.Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrinus. Ieremias de interitu eius in hanc ſentẽtiam uaticinatur: Non plangetur, heu frater, heu ſoror: non plangetur, heu domine, heu maieſtas. Aſini ſepultura ſepeliẽ, raptatus & proiectus extra portas Hieroſolymę.

XIIX. IOACHIN, Ioſepho & Zonaræ Ioachimus, alio nomine Chonias & IECHONIAS, genitus matre Nehoſta, Elnathanis F. obtinet regnum poſt patrem. Cuius mores imitatus, etiam fortunam eandem ſubit. Nam Hieroſolymę per obſidionem à Nabochodonoſore incluſus, cùm periculorum metu ei ſe permiſiſſet, & templum & regia direptionibus exhauriuntur, & ipſe cum matre, clientibus, ducibus & populi parte florentiſsima Babylonẽ abducitur, ibiq́ uſq́ ad Euilmerodachi regnũ, id eſt, annos 37. captiuus aſſeruatẽ. Huius benignitate è carcere dimiſſus, & regijs honorib. affectus, etiã conuictor eius fit, & quotidiano demenſo è regio penu, quàm diu uiuit, alitur. 4.Reg.24.& ſeq.3.Eſdrę 1.Baruchus cap. 1.Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus. In Paralip. libris hiſtoria eius omittitur. Prædixit captiuitatem & exilium eius Ieremias cap.22.

XIX. MATTANIAS, ſurrogatẽ Ioachini cũ SEDECHIÆ cognomento à Nabochodonoſore. Cui obſequiũ & tributũ iuramẽto pollicitus, cum pietate erga Deũ utrunq; negligit, & Ægyptijs fœdere ſibi adiũctis, reb. nouis ſtudet. Quapropter obſidione intra urbem Hieroſolymã ab Nabochodonoſore infecta premiẽ: Ieremiã de deditione inſtantẽ habet cõtumelioſè: & cùm alimentis deniq; deficientibus fugã iniuiſſet, ab hoſte intercipiẽ, & è feliciſsimo mortalium omnium fit miſerrimus. Nam filij & proceres uita, ipſe luminibus priuatur:

priuatur: abſumitur urbs & fanum flammis: populus migrare Babylonem iubetur: & captiuus ipſe ad triũ phi ludibria abductus, in uinculis uſq; ad uitæ finem aſſeruatur. 4.Reg.25. 2. Paral.26.3. Eſdræ 1. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus. Exitium ei ita denunciârũt Ieremias & Ezechiel, ut alter Babylonem uiſurum negaret, alter uerò id affirmaret. Euenit autem cæcitate eius utrũque: cùm peruenerit quidem iſthuc, non autem uiderit. Cęterum regnũ ſcelere & infelicitate ipſius amiſſum, ad Dauidis familiam rediſt nunquam. Nam qui poſt reditum è Babylone imperârunt, Principum dignitate contenti, regio nomine abſtinuerunt: de quibus ſuo loco plenius agemus.

SELLVMVS, nominatur 1. Paral.3.

SEDECHIA geniti filij capto eo à Chaldæis, ferro trucidantur: filiæ relinquuntur in Iudæa cum Godolia, & poſt cædem huius primùm in Ammonitas deſtinantur ab Iſmaële, deinde in Ægyptum cum populi reliquijs abducuntur à Iohanne, Careæ F. Fuit autem & Iſmaël iſte à regia ſtirpe oriundus, homo audax & facinoroſus. Nam Godoliã, quem Iudęæ Nabuchodonoſor præfecerat, per inſidias oppreſsit: reliquos ciues ad ſacrificium profecturos immaniter iugulauit, & Aſę foſſam interfectorum cadaueribus repleuit. Qua ex re hoſte uſus Iohanne, Careæ F. cum deſereretur ab omnibus, ad Ammonitas exul profugit. Extat hiſtoria expoſita apud Ieremiam cap.40.& ſeq.4. Reg.25. & Ioſephum. Propagauit etiam è Sedechiæ genere Ioſephus DANIELEM, Ananiam, Mizaëlem & Aſariam, quorum hiſtoria ex eiuſdem Antiq. & Daniele repetatur.

A' Iechonia gemine ſtirpis extitit propago: quam ita libri Paral. & Matthæus pertexuêre.

IECHO-

IECHONIAS

ASIR. MEL- PHA- SALA- SENE- IERE- HO- NA
chira- daias, thiel,no- ſer mias ſama dabi
mus. memo minatur as.
SALA- rať lib. cum hac
thiel 1. Par. poſteri-
cap. 3. tate à Mat-
cũ po- thæo
ſteritate eiuſmodi

Zorobabel Simeis Zorobabel.
Moſol- Ananias. Solomi Abiud.
lamus tha F.
Phaltias Eſaias. Eliacimus
Raphaias Azor.
Arnan Sadocus
Abdias Achimus
Sechenias Eliudus
Semeias Eleazarus
Hat- Iega- Bari- Naa- Sapha Matthan.
tus al as rias tus
Elieonais. Ezechias. Azri- Iacobus, cui hæc attribuitur à
camus quibuſdam progenies.
Oduias & alij ſex.

Ioſephus maritus Salome—Zebedæus Cleophas—Maria, ſoror
MARIÆ uirginis Mariæ Vir-
Iacobus Ioannes ginis.
Euangeliſta. Simon, Epiſco Iudas
pus Hieroſoly Thad-
mę poſt Iaco- dęus.
bum.

Vita horum tum Simeonis & Iudæ, repetatur ex hiſtoria Apoſtol. Camerarij.

REGES

REGES ISRAELITICI, SEV SAMARITANI.

I.
FAMILIA IEROBOAMI.

NABATHVS,—SERVA.
Ephratæus. |

I. IEROBOAMVS, præſtat operam mercenariam SOLOMONI regi in Mellonis cōſtructione, & ob induſtriā Ioſepheę tribui pręfectus imponitur. Ex eo tempore in honore habitus, ab Ahia, ſymbolo diſcerpi in partes decem pallij, ſpe in totidē tribus regni impletur. Itaq; hoſtē Solomonē indicio accipit, & metu periculi, ad SESACVM ꝓfugere exul in Ægyptum cogitur. Ibi bene ſperare à Rege iuſſus, & tractatus cumulatè, demum ab obitu Solomonis procerum ſtudio reuocat̄, nec multò pòſt à tribubus decē per defectionem Rex proclamatur. Quàm dignitatē tam cupidè quàm prudēter ſuſceptam gerit animosè: inſtaurat Sichemam, regni ea ſede cōſtituta, & cætera regis boni perfunctus munere, uno mutatæ religionis inſtituto omnium hominū reprehenſionē promeruit. Cùm enim ex Hieroſolymę aditu nouū populi motū metueret, aras in Bethele & Dane, quib. ſigna uituli aurei additi eſſent, exſtruit: ædem in loco edito facit: ſacerdotes legit è uulgo: uatē Iudæū, ſacrificium Bethelenſe taxantem comprehendi iubet, ideq; tum punitus tum reſtitutus diuinitus, haud tamen emendatur. Quare iterum in grauem cœleſtis numinis indignationem incidit: domus interitū ex Ahia uate audit: Abiam filiū immatura morte amittit: cum ABIA, rege Iudæę, pugnat infeliciter, eumq; deinde uſq; ad uitæ finem hoſtem grauē experitur. Moritur anno regni 22. 3. Reg. 11. 12. 13. 14. 15. 1. Paral. 13. 2. Paral. 9. 10. 11. 13. Siracides, Ioſephus, Clemens, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

NOMINANTVR in IEROBOAMI natis Abias & NADABVS.

ABIAS, floruit eximia patris & populi gratia, & in pietatis cultibus ſe ſincerum pręſtat. Morbo affectus, parentibus iſta de re ſolicitis, matri ab Ahia moriturus prædicitur. Id quod ita euenit, ut ea domus limen tranſgrediente, animam exhalârit, & à cuncto populo ſepultus atq; defletus ſit. 3. Reg. 14. Ioſephus, Suidas, Zonaras.

II. NADABVS, ſuccedit in regno, & religionis corruptæ ſtudio, patri: belligerat cum Palęſtinis, & Gabathonē urbē obſidione infeſta urget. Quę cùm minus feliciter ſuccederet, in odiū uenit, & per coniurationem è Baaſa perimitur, familia ipſa à ſtirpe exciſa. Regna-

uit ann.

uit ann.2.3.Reg.14.15.Ioſephus, Euſebius, Zonaras.

II. FAMILIA BASÆ.

AHIAS, tribu Iſſacharianus.

I. BAASA, Inuadit regnum cæde Nadabi:Ieroboami domum delet ſtirpitus:regiã Therſam deligit:cũ ASA rege bello acri decertat,& ut aditum huic exitumq́ intercluderet,Ramam munire aggreditur.Ab eo conatu Syrorum irruptione,quos fœdere ſibi Aſa adiunxiſſet,reuocatus,hoſtem utrunq́ omittit, & dum formidine quadam Therſę ſubſtitit,in Nephtalenſi tractu urbes quatuor amittit,& apparatus Ramẽſis Aſæ cedit.Nec quicquã deinde præclari facinoris edidit:dumq́ Ieroboami impietatem audet, minas etiam pœnarum in familiam ſimilium ex Iehu uate audit. Fuit in regno ann.24.3.Reg.15. 16.2.Paral.16.Ioſephus,Euſebius,Zonaras.

II. ELA, capeſsit regnũ poſt patrem, quod cum ad mores huius adminiſtraret,& impietatem eius accumularet,pœnas à Iehu uate denunciatas ſubit.Nam Therſæ apud Arſen diſpenſatorem comeſſans, in uino à Zambri trucidatur,& familia omnis à ſtirpe excinditur. Regnauit ann.2.3.Reg.16.Ioſephus, Euſebius, Zonaras.

¶ ZAMBRIS,tenuit pręfecturam dimidiæ partis quadrigariorum apud Elam.Cuius mores peroſus,cõſpiratione hominem occulta tollit,& regno in ſe translato,in familiã ipſius cædibus crudelibus ſæuit.Ea ex re cùm graue exercitus odiũ incurriſſet, aduerſarium Ambriũ accipit,& Therſæ per obſidionẽ includit. De cuius defenſione deſperãs,regiam incendit,ſeq́ ipſe in ignẽ pręcipitat, cum imperaſſet dies ſeptem. 3.Reg.16. Ioſephus,Zonaras.Ab Euſebio omittitur.

III. FAMILIA AMBRIS.

I. AMBRIS, declaratur belli Palęſtini Imperator ab ELA rege. Cuius percuſſori Zambri aduerſarius oppoſitus, hunc Therſæ obſeſſum,ad mortem uoluntariam cogit.Eadem felicitate alterum æmulum Thebnin opprimit,& Therſam regiam dedignatus, hãc SAMARIAM, quam primùm ipſe Condidiſſet, & de domino, cuius fuiſſet locus iſte,denominaſſet,transfert.Cumq́ ob tot ſucceſſus nihil iam anteceſſorũ caſibus moueretᷣ, totum ſe ad Ieroboami exemplum componit,& populi confirmatam impietatem auget. Fuit cum poteſtate ann.12. 3. Reg.16.Ioſephus,Euſebius,Zonaras.

Geniti

Geniti Ambri ſunt ACHABVS & ATHALIA.

II. ACHABVS, regnauit ann. 22. Defendit mordicus corruptam Ieroboami religionem: & uxore ducta Iezabele Sidonia, eò uenit, ut Baalem coleret, & ei templum atque aram Samariæ conderet, & lucum conſecraret. Ob ea ſcelera famem ex Elia audit: homines diuinos opprimi ab Iezabele patitur: & cum Abdia, domus procuratore, quæſitum iumentis paſcua profectus, ex inopinato in Eliam incidit. Hunc dum inconſultè tanquam pacis publicæ perturbatorem obiurgat, eiuſdem ipſe criminis grauius accuſatur, & populi conuentum & ſacrificium indicere ſolenne iubetur. Neque refragari auſus, ignis cœleſtis oſtento Baalis religionem impiam cognoſcit, ideoque tum Baalis uates trucidari permittit, tum de pluuia ab Elia confirmatur. Mox tamen Iezabeli ſe corrumpendum iterum præbet, & Eliam agi extorrem ſinit. Quare ex diuina indignatione hoſtem BENADADVM, regem Syriæ accipit: à quo Samariæ obſeſſus, audaci eruptione barbarum in fugam conijcit, bellumque inſtaurantem prælio profligat, & ex deſperatione dedentem ſeſe ſpontè, nō ſolum uiuere permittit, ſed & amicum & regem nominat. Ob eam intempeſtiuam clementiam grauiter reprehenditur à uate quodam, & dum Iezraële deſidet, importunis cupiditatibus ſuis Nabotho, qui uineæ uenditionem denegaſſet, exitium conflat. Ideo acerbè obiurgatus ab Elia, etſi cum ſtomacho uatem exciperet, tamen territus pœnarum minis iuſſu cœleſti denunciatis, Deo ſe ſubmittit, eaque re calamitatem domui ſuæ imminentem aliquantiſper auertit. Nec multò pòſt pro Ramothis recuperandis cum ſocio Ioſaphato rege expeditionem in Syros parat: Qua ipſa in re dum nimium falſis uatibus auſcultat, & Michæam rectè monentem temerè reijcit, paulò pòſt periculum, quod is prædixiſſet, ſubit. Nam congreſſus cum Syris, iaculo inter commiſſuras & loricam uulneratur: cumque educi ſe ex acie imperaſſet, ſub ueſperam decedit è uita, & Samariæ regio apparatu tumulatur. 3. Reg. 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22. Ioſephus, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

ATHALIA, Ioſepho & Zonaræ Gotholia, fuit in matrimonio IORAMI, regis Iudææ: è quo OCHOZIAM ſucceſſorem enixa, inter reginas locum principem, & potentiam præcipuam, conſequitur. Huic ab filij interitu metuens, nepotes eo genitos, uno excepto Ioa: cæde crudeli tollit, & Tyrannam ſeſe ad annos ſeptem gerit. Tum enim Ioa, quem conſeruatum clàm in templo educaſſet Ioſaba amita, inuncto à Ioiada Pontifice, dum temerè ad populū eius rei impediendæ gratia in templum progreditur, & uindictam minatur, ſepto templi educi, & confici à militibus iubetur. 4. Reg. 8. 11. 2. Paral. 22. & ſeq. Ioſephus, Euſebius, Cedrenus.

Suſtulit ACHABVS è Iezabele liberos: OCHOZIAM, IORAMVM & Ioam: quibus alij filij ἑτερώνυμοι adduntur ſeptuaginta, ſed matribus geniti diuerſis, & fortè numero pluribus.

III. OCHOZIAS, excipit cum religionis corruptæ ſtudio patris regnum. Etenim ut à Ieroboami ſceleribus nihil receſsit, ita Baalē & ipſe coluit atq; adorauit. Quare à Deo ita punitur, ut Moabitas defectione, claſſem in Ciliciam amandatam naufragio, amiſerit, et è lapſu quodam morbo affectus ſit lethali. De hoc Accaronenſe Beelſebubi Deaſtri oraculum per legatos conſulturus, ex Elia uate, qui his occurriſſet, & redire iuſsiſſet, interitum cognoſcit. Quē cùm propterea per ſemicēturiones duos fruſtra euocaſſet (utrūq; enim Elias cœleſti igne confecerat) à tertio ſupplice adductum coràm audit, atq; in columem dimittit, nec multò poſt uitam cū morte commutat, anno regni ſecundo. 3. Regum ult. 4. Reg. 1. 2. Paral. 20. Ioſeph. Euſeb. Suidas, Zonaras, Cedrenus.

IV. IORAMVS, impetrat poſt fratrem ann. 12. In religione ſe medium geſsit, fracta Baalis ſtatua: uindicauit bello, cum ſocijs IOSAPHATO & rege Idumææ, Moabitarum defectionem: in eoq; bello in difficultates grauiſsimas ex aquę penuria coniectus, per Eliſæum & de hac impetranda, & de uictoria felici, confirmatur, moxq; prædictionis utriuſq; euentus proſperos experitur. Nam & aquæ magna copia ex Idumæa affluxerunt, & hoſtē adoriri caſtra auſum ſecundo prælio ſternit, Eamq; fortunam uti urgeret, agrum omni maleficij genere exhaurit: Haſaretham regiam obſidione grauiſs. infeſtat, & internecione huius ſola hoſtis miſeratione, qui filium natu maximum ſupra mœnia Dijs placandis immolaſſet, abſtinet. Inde pacem aliquantiſper trahens, NAAMANEM ad ſe à BENADADO Syro curandū miſſum, cùm falſò belli cauſam ſuſpicatus eſſet, reſtitui prodigioſè ab Eliſæo conſpicit. Nec multò pòſt & equites Syriacos ad comprehendendum Eliſæum miſſos, ſed precibus huius cæcitate percuſſos, itaq; Samariā profectos, incolumes dimittit. Quanquam neutrius beneficij à Benadado gratiam reportauit, bello nimirum ab eo ſæuiſſimo oppugnatus, & in ipſa urbe Samaria obſeſſus. Qua in obſidione è commeatus inopia laboratum ita accepimus, ut aſini caput argēteis 80. uenditum ſit, & ſtercus columbinum in condimēti locum ſucceſſerit, ac deniq; ad humanas carnes deuentū ſit. Quare uehementi in Eliſæum ſtomacho exardeſcit: à quo & liberationē & uilitatem annonæ ſperare iuſſus, mirifica rerum cōmutatione utrunq; experitur. Etenim hoſte tumultu Panico dilapſo, populus præda locupletiſs. augetur, & annona ita minuitur, ut ſimilæ ſata ſiclo uenderentur. Cumq; poſt id tempus iterum ocium ſectaretur, ex Giheſi, famulo Eliſæi, facta huius

diuina

diuina cum admiratione audit: & mulieri, quæ aliquandiu patria abfuiſſet, de commendatione eiuſdem, bona amiſſa reſtituit. Poſtremum bellum de Ramothis geſsit cum Hazaële, Benadadi ſucceſſore. In quo cùm inter aſsiduas dimicationes uulneratus, Iezraël ſui curandi gratia deflexiſſet, hoſtẽ abſens, ex Eliſæi inunctione, Iehum accipit. Huic irruenti obuiam in fundum uſque Nabothi progreſſus, dum de pace quærit, primùm maledictis excipitur, deinde telo ea ui fertur, ut id à ſcapulis per pectus exiret, & exanimis in fundum abijcitur. 4. Reg. 2. uſq; ad 9. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus. Suidas perperam Ochoziæ filium facit.

IOAS, accipit à patre aſſeruandum Michæam uatem, qui expeditionem in Syros diſſuaderet. 3. Reg. 22. 2. Paral. 13.

FILII ſeptuaginta ἀνώνυμοι, educantur apud optimates Samariæ: Qui poſt Iorami cædem à Iehu uirtute ex his præſtantiſsimum regem creare iuſsi, cùm ſucceſſu eius territi, in eius poteſtate ſe fore oſtendiſſent, alumnos contrucidare & afferre capita Iezraël iubẽtur: quæ fiſcellis iſthuc miſſa in duos aceruos ante portam congeruntur. 4. Reg. 10.

IV.
FAMILIA IEHV.

NAMSES.

|

IOSAPHATVS.

|

I. IEHVS, claruit inter duces IORAMI. Quem Ramotha ad bellum contra Syros conſectatus, eo Iezraël reuerſo, ex inopinato à uate quodam, iuſſu Eliſæi, Rex inungitur, & dum collegis ducibus ur gentibus rem geſtam enunciat, mox ſolenni horũ inauguratione confirmatur. Hoc ut clàm eſſet, exitus Ramothorum præcludit: Iezraël cum fidiſsimis petit, & regijs nuncijs, qui huius aduentus cauſam ſciſcitarentur, ſe qui ſe iuſsis, progreſſum cum ſocio OCHOZIA, rege Iudææ, IORAMVM, telo traijcit, & abijci in fundo Nabothi iubet, moxq; Ochoziam perſecutus lethaliter uulnerat: Iezabelem, regiam matrem, rebellionis intentare crimen auſam, præcipitio tollit: filios Achabi ſeptuaginta interfici Samariæ per altores curat, & cùm capitibus Iezraël allatis facti ſui rationẽ ad populum reddidiſſet, in reliquam Achabi domum ita graſſatur, ut neq; proceribus, neq; neceſſarijs, neq; ſacerdotibus pepercerit, itaq; omnibus, à quibus motus noui timeri poterant, ſublatis, ire deniq; Samariam intenderit. In hoc iti-

nere obuiam factos Ochoziæ regis cognatos, comprehendi, & iugulari ad unum omnes (erant autem numero 42.) imperat: Ionadabum, Rechabi filium, partium earundē propugnationē profeſſum, ideoq; ad ſe in currum receptum, Samariam ſe comitari, & erga Deum ſtudij ſui ſpectatorē fieri iuſsit. Quod ſanè ſtudium mox tam religioſè quàm prudenter executus, firmam tum primum & religioni & reipub. pacem peperit. Cùm enim ex Achabi domo iſthic ſuperſtites internecione deleuiſſet, Baalis deaſtri cultū ſimulat: uates huius & cultores atq; ſacerdotes ad ſacrificium, quod ad fanum Baalis fieret, adeſſe frequentes edicit, itaq; maximo numero cōgregatos, iamq; ſacrificare aggreſſos, per circumfuſos ſatellites mactat: Baalis ſimulacrum cōfringit ere matq;, & templū ipſum in latrinas publicas redigit. Quare huius pietatis ceu βραβεῖον de poſteritatis imperio duraturo uſq; ad ab nepotē promiſſum diuinum accipit: ſed dum non planè à Ieroboami ſceleribus recedit, uexandus Hazaëli, regi Syriæ, addicitur, uaſtatis armis huius Galaaditarum, Gadinorum, Rubenitarum & Manaſſenſium tractibus. Regnauit ann. 28. & defunctus Samariæ humatur. 4. Reg. 9. 10. 2. Paral. 22. Ioſephus, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

II. IOACHAZVS, retinuit ſucceſsione patris regnum, potitus eo ann. 17. In religione Ieroboami ſe ſectatorem præbuit. Ideo ex uindicatione diuina ita ab Hazaële & Benadado, regibus Syriæ, attenuatur, ut ex omni copiarum numero equites tantum 50. currus decē, decem millia peditum, reliqua habuerit. Qua tanta rerum acerbitate fractus, etſi ad Dei patrij cultum redijt, à Ieroboami tamen flagitijs abduci nequiuit, ita quidem ut & lucum apud Samariam relinqueret. 4. Reg. 13. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

III. IOAS, regnauit ann. 16. Perſeuerauit in paterna auitaq; Ieroboami religione. Cùm Eliſæum ægrotantem cum lamentis uiſiſſet, uictoriarum ab eo trium promiſſum accipit, nec multò pòſt glorioſè eas reportat. Mortuo enim Hazaële rege, ab ſucceſſore Benadado, & Iſraëlitica oppida recuperat, & barbaros prælijs tribus cædit. Inde ab Amaſia, rege Iudææ, temerario bello prouocatur: Quem conſilij ſui optimi monita faſtidientem, & contendere prælio auſum, ingenti clade profligat, & apud Bethſamen uiuum capit: cumq; inde Hieroſolymam perrexiſſet, muros huius ad 400. cubitos diruit, aſportat templi & regiæ theſauros, obſides poſcit, & Samariam cum triumpho redit. 4. Reg. 13. 14. 2. Paral. 25. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

IV. IEROBOAMVS, regnauit ann. 41. Tuetur & ipſe moridicus corruptam maiorum religionem: bella cum finitimis gerit feliciter,

citer,& Iſraelitarum fines abuſq; Hematha ad lacum Aſphaltitem recuperat. 4.Reg.14. Ioſephus, Euſebius, Suidas, Zonaras, Cedrenus. Meminit Amos uates cap.7.

V. ZACHARIAS, Zonaræ Azarias, obtinet regnum poſt patrem tantum menſes ſex. Cùm enim nihil à maiorum religione impia diſcederet, ex cœleſtis numinis ultione æmulum Sellumum accipit: A' quo dum minus ſibi cauet, per coniurationem de uita tollitur. 4.Reg.15. Ioſephus, Euſebius, Cedrenus.

¶ SELLVMVS, filius Iabis, affectat regnum contra Zachariam: idq; cæde acquiſitum cæde itidem amittit, interfectus nimirum ab Manahemo, cùm non niſi unius menſis ſpatio imperaſſet. 4.Reg. 15. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus. Euſebius imperium eius dierum duorum facit.

V.
FAMILIA MANAHEMI.
GAD.

MANAHEMVS. I. Zonaræ Monaimus, accenditur hoſtili in Sellumum animo ex uſurpata in Zachariam regem perfidia, eoq; per inſidias obtruncato, regnum ſibi uendicat. Hoc uiolentia confirmaturus, Thapſenſes, claudere ſibi portas auſos, plectit crudeliter, & prter exhauſti agri iniurias, etiam mulieres grauidas dilaniare audet. Inde ad corruptam Ieroboami religionem animum adijcit. Quod diuina uindicante iuſticia, bello Phulaſſaris Aſſyrij oppugnatur, & argenti talentis mille mulctatur, pecunia ea potentiſsimis quibuſq; imperata. Regnauit annos decem. 4. Regum 15. Ioſephus, Euſebius, Zonaras.

II. PHACEIA, Zonaræ Phaceſia, Cedreno Phalcias, excipit ſucceſsione patris regnum, nec aliam niſi à corrupta religione defenſa ſui memoriam reliquit: cuius eas pœnas dedit, ut poſt biennium interfectus ſit à Phaca. 4.Reg.15. Ioſephus, Euſebius, Zonaras.

¶ PHACA, Romeliæ filius, floruit triumuiri dignitate apud Phaceiam. In quem odio immani accenſus, per inſidias circumuentum iugulat, & regnum in ſe tranſlatum tenet ann.20. In religionis cultibus, totus Ieroboami inſiſtit ueſtigijs: Quæ res cùm alienationem in Iudæos acuiſſet, Iudæam ſub Iothamo excurſionibus uexatam, poſt cum ſocio Razine, rege Syriæ, bello contra Achazum adoritur, cæſis uno

die 120000. Iudæorum, & ipſam Hieroſolymam obſidere aggreditur. Itaq; Achazo rege ad externa auxilia confugiente, grauius ab Tiglatphulaſſaris expeditione ſubit periculum, quam ipſe intulerat. Etenim Galilæam totam amittit, & tribus Nephtalenſis populariter in Aſſyriam migrare iubetur. Quare apud proceres in odium uenit, & Oſeæ oppreſſus conſpiratione, perimitur. 4. Reg. 15. & ſeq. 2. Paral. 28. Eſaiæ cap. 7. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

¶ OSEA, Elæ filius, occupat regnum cæde Phacæ. Quod cùm potentia & auctoritate non magna adminiſtraret, Salmanaſſari Aſſyrio uectigalis fit. Hoc imperij externi iugum excuſſurus, Ægyptios fœdere ſibi adiungit, & de defectione conſilia agitat. Qua re prodito indicio, in uincula conijcitur: Samaria cum regno ipſo deſtruitur, & gens tota in perpetuum exilium deportatur. Regnauit ann. 9. 4. Regum 15. 17. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus.

DYNASTIA
IVDÆORVM.

IVDÆI, deſtructis Hieroſolymis, in Chaldæam à Nabochodonoſore abducti, annos iſthic exulârunt 70. Cùm eius exilij tempus prædixiſſent definiendo Ieremiæ uaticinia. Ac quæ tum gentem ærumnæ exercuerint, quæ è diuerſo ex numinis cœleſtis clementis, protectione ſuſtentârint ac confirmârint feliciſsimorum euentorum caſus, è Daniele notum eſt. Capta uerò Babylone à DARIO & CYRO, utriuſq; edicto & reditus in patriam, & inſtauratio fani & urbis Hieroſolymitani, Iudæis permittitur. Quæ res cùm uicinorum inuidentia multipliciter impediretur, & deniq; CAMBYSES edictum id planè retractaſſet, tandem ZOROBABEL cum mandatis & poteſtate noua à DARIO Hyſtaſpis ablegatur, uſurpatamq; inde ſeu Principis ſeu Ducis dignitatem etiam ad poſteros propagat. Eſt ergo hoc Iudææ gentis (ἰουδαϊκῶς ita nominatæ) & regiæ Dauididarum familiæ imperij genus alterum. Cui nos dynaſtiæ nomen tribuimus, quòd potentia in eo Dauididarum magna non fuerit, ſed res geſtæ præcipuæ de Pontificibus memorentur. Quò pertinet quod Ioſephus & Zonaras ſcripſère, inſtitutam tum Ariſtocratiam, & ſummam potentiam penes Pontifices fuiſſe. Ita enim hoc accipiamus neceſſe eſt, ut ſua Eſdræ, Philoni & Euſebio conſtet auctoritas. Cæterùm qua originis propagine deduxerit à Dauide per maiores Nathanis poſteros genus ZOROBABEL, ſuprà oſtendimus. Neq; enim audiendus Philo, qui Zorobabelem regis Iechoniæ

hiæ nepotē fecit. Cui etſi cūa ſcriptores Eccleſiaſtici ſubſcripſere, nos tamen ſentire cum Ieremia (capite 22.) malumus, ubi imperium ſtirpi eius in Iudæos rediturum negat. Succeſſorem Zorobabelis, & cæterorum poſterorum ſeriem uſq; ad deiparam Virginem Lucas Euangeliſta pertexuit, & conuenit item nonnihil Philo. Tantum enim nomina quædam enunciatione mutauit, & διωνομίαν illam ſuam repetijt, de qua tamen ſuum cuiq; iudicium liberum eſſe uolumus. Neq; impugnat nos, quod de Ioſepho ſcripſit Lucas ὁ τοῦ ἡλί. Nam Attica ἐκθλίψις iſta non filius, ſed gener accipitur: Sicuti ibidem de Adamo dicitur ὁ τοῦ θεοῦ, nempe creatura uel imago: Et Act. 1. legimus ἰούδας ἰακώβου, id eſt, frater. Dominatus Principum horum concidit in Iohanne Hyrcano, cùm ſecundùm Philonem ſtetiſſet ann. 355. Nam ea quidem parte in hac hiſtoria auctori illi præcipuè debemus: Cùm Ioſephus uti nomina pauca retulit, ita annos prorſus omittat. Sed tamen familia aliquot ſeculis diutius, hoc eſt, uſq; ad Domitiani & Traiani tempora ſe conſeruauit. Quorum ille cùm ſuperſtites è Daui dis ſtudioſè perquiri iuſsiſſet, & Iudæ Thaddæi nepotes ad ſe adductos cum contemptu dimiſiſſet, Traianus iterum accuſatos ſupplicio affecit, & eandem mox ſæuitiam cùm in Simonem Epiſcopum tum in domum regiam uniuerſam conuertit, eamq; à ſtirpe excidit, ut retulit in Eccleſiaſtica hiſtoria ex Hegeſippo Euſebius.

FAMILIA ZOROBABELIS, QVÆ POST REDITVM E Babylone, ſeu Ducum ſeu Principum dignitate Iudæis imperauit ann. 355.

ZOROBABEL. I. remittitur cum gente ſua in Iudæam dignitate Principis à CYRO Magno, & ita remittitur, ut fanum & urbem Hieroſolymitanam inſtauraret. Ea in re cùm ſeſe cum ſocio Eſdra cum primis gnauū præſtaret, impeditur accolarū iniurijs, & edicto deniq; CAMBYSIS deſiſtere incœpto iubetur. Ideo in ſummas difficultates coniectus, ex DARII Hyſtaſpis imperio in ſpes iterū nouas erigitur. Hunc enim cùm adhuc priuatum familiarem habuiſſet, regē creatum ſalutat, & amicitiæ priſtinæ cōmonet, ob idq; officium exceptus benignè, ſatellitis dignitatē promeretur. Nec deinde uel diligētiæ fide, uel induſtriæ ſtudio cōmendare ſe Regi deſiſtit. A' quo ex inſomniæ occaſione propoſitā quæſtionē cùm omniū ſapientiſsimè ſoluiſſet, ꝓ præmijs, quæ certaminis huius uictori debebantē ampliſsima, Hieroſolymæ & tēpli inſtaurationē & petit & impetrat,

& prætерquam quòd integritatis de ſe opinionem apud regem confirmat, etiam ueteres Iudææ limites à Syris & Idumæis recuperat. Cumq́ ad templi ædificationem aggreſſus, ab extraneis finitimis de eo communicando ſolicitaretur, fortiter eos contemnit, neq́ deſiſtentes noua ad Darium legatione compeſcit. Eſdras, Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus. Meminere Haggæus & Zacharias, & ille ex oraculo pro anulo, hoc eſt, cariſsimum & coniunctiſsimum à Deo habitum, ait. Quo alludens Siracides quaſi quoddam ſigillum in Iſraëlis manu dextra fuiſſe, tradit. Philo principatus eius annos 58. nominat.

In ZOROBABELIS liberis Eſdras, Lucas & Philo retulêre MOSOLLAM & Ioacimum.

II. MOSOLLA, alio nomine Rieſa, retinet ſucceſsione patris principatum, cui præfuit annos 66.

IOACIMVS nominatur 3. Eſdræ 5.

MOSOLLA genitus eſt IOHANNA.

III. IOHANNA, alio nomine Benreſa, fuit cũ poteſtate ann. 53.

IV. IVDAS, cognomento Hyrcanus, ann. 14.

V. IOSEPHVS. I. ann. 7.

VI. SEMEIS, alio nomine Abner, ann. 11.

VII. MATATHIAS. I. alio nomine Eli, ann. 12.

IIX. MAATVS, alio nomine Aſar, ann. 9.

IX. NANGES, Philoni Nagid Artaxat, ann. 10.

X. ESLIVS, Philoni Agai Hellus, ann. 6.

XI. NAVMVS, Philoni Maſlot, ann. 7.

XII. AMOSVS, cognomento Sirachus, ann. 14.

XIII. MATA-

XIII. MATATHIAS. II. cognomento Siloa, Ioſepho Tobias ann.10. Duxit in matrimonium filiam SIMONIS Iuſti, Pontificis, è qua filios procreauit: IOSEPHVM, Solymium & Hyrcanum.

XIV. IOSEPHVS, II. cognomento Arſes, ann.60. Prædicatur ab eximia prudentia, iuſticia & erga patriam amore. Nam ONIA Pontifice, auunculo, conſueta PTOLEMÆO Euergetæ tributa denegante, cùm periculum inde pręſentiſsimum impendêre cerneret, uerbis hominem acribus caſtigat, & ad regem placandum legationis ſuæ operam policitus, etiam populum ſpe prolixa complet. Quare ſtudio huius eximio colitur, & legatum ipſe Ægyptium, quem tractaſſet cumulatè, mox gratum experitur. Etenim regi ab hoc commendatus, habitusq; honorificè, ONIAM in gratiam reducit: redimit auctione noua Phœniciæ & Cœleſyriæ tributa, impetrato etiam ſatellitio: plectit Aſcalonitarum & Scythopolitarum contumaciam, & aulæ beneuolentiam induſtria & munificentia retinet. Poſt id tempus nouo fratris filię coniugio irretitur: genitum inde filium cùm initio ob induſtriam complexus eſſet ut qui maximè, ob profuſionem immodicam auerſari occipit, & cædi deniq; deſtinatum à fratribus cæteris, exulare permittit. Vixit in publicani munere ann.22. Ioſeph. Euſeb. Zonaras.

SOLYMIVS, uixit cum Ioſepho fratre coniunctiſsimè: Quem Alexandriam comitatus, amores eius importunos filiæ concubitu furtiuo ſubleuat, & deniq; re detecta hanc illi uxorē collocat. In IASONIS & MENELAI contentione de Pontificatu tyrannica, cum Hyrcano fratre pro Menelai partibus propugnat. Ideo pulſus urbe, ad ANTIOCHVM Epiphanē profugit, & relictis patrijs inſtitutis religionem regis & Græcanicos ritus aſſumit. Ioſephus, Zonaras.

HYRCANVS, memoratur ab opulentia & theſauris in fano Hieroſolymitano depoſitis. 2. Maccab. 3.

IOSEPHO coniuges fuêre duæ ἀνώνυμοι. Prima filios ſeptem itidem ἀνωνύμους edidit, altera è fratre Solymio neptis, filium HYRCANVM.

FILII ſeptem ἀνώνυμοι degenerant à patris uirtute, & ita degenerant, ut neq; adoleſcentuli in literarum ſtudijs profectus fecerint, neq; tractandæ Reipub. ætate uirili ſe idoneos præſtiterint. De quibus utriſq; præclarum ingenij ſpecimen edentem HYRCANVM fratrem, primùm occultè odiſſe, deinde inſidijs manifeſtis oppugnare, conſcio patre, occipiunt; & cæſis duobus, quinque ſuperſtites odij acerbitatem ita accumulârunt, uti exulem armis perſecuti ſint, eaq; re magnarum calamitatum, quæ gentem omnem peruaſere, initium prębuerint. Ioſephus, Euſebius.

XV. IOHAN.

XV. IOHANNES, cognomento HYRCANVS, adoleſcit cum magnarum uirtutum indole: quam patri in agricultura documento eximio probatam, mox rerum maiorum gerendarũ initium habet. Etenim legati pro eo ad PTOLEMÆVM ſubire munus iuſſus, cùm regi ſe comitate cõmendâſſet mirificè, è profuſione immodica (nam talenta 200. in donaria impenderat) & patrem alieniorẽ & fratres in reditu inſidiatores experitur, & profligatis hiſce fortiter, iam ciues etiam hoſtes accipit. Quare exul in Arabiam profugit: barbaros incurſionibus uexat: fratrũ bellum Tyri caſtri, quod ipſe à fundamentis conſtruxerat, munitionibus defendit, & Principis dignitatem uſq; ad ANTIOCHI Epiphanis regnum retinet. Nam huius ueritus potentiam, manus ſibi infert, & poſſeſsiones ipſius Antiocho cedunt. Philo principatus eius ann. 16. Ioſephus & Zonaras ſeptem numerârunt, & ille quidem etiam familiæ principatum in eo finit. Nam exinde ASMONÆORVM præualuit potentia.

MELCHIS, amplexus eſt uitam priuatam: & poſteritas ipſius facultatibus omnibus exuta, ea laborare cœpit egeſtate, ut ex opificijs & manum opere uictum quæſierit. Naſcitur autem illa Seruator CHRISTVS hac ſerie.

LEVIS.

MATHATVS.

ANNA——ELIS, alio nomine Ioachimus.

ALPHÆVS.—MARIA—CLEOPHAS, MARIA.

alter maritus.

IACOBVS minor, Apoſtolus. Huius fratrumq; uita repetatur ex hiſtoria Apoſt. Camerarij.

SIMON, Apoſtolus.

IVDAS THADDÆVS: de cuius nepotibus Euſebius Eccleſ. hiſt. lib. 3. cap. 15. & 26.

IESVS CHRISTVS.

NOBI-

NOBILITATE GENERIS, INGENIO ET VIRTVTE ORNATISS. ADOLESCENTI, GOTHARDO, MAGNIFICI V. D. IOHANNIS SCHAFF. A GVTSCH, IN KINAST & Greiffenſtein, &c. F. amico ſuo obſeruando. S. D.

REINERVS REINECCIVS Steinhemius.

CVM Politica gentis Iſraeliticæ de Iudicibus, Regibus & Ducibus hiſtoria, coniungere de Pontificibus explicationem uiſum fuit, tum quòd altera alteram explanat, & tanquã mutuis operis adiuuat, tum quòd de grauiſs. rebus, quibus maximo cum fructu informari animus poſsit, documenta præbet. Inſtituerat id in ſacro ordine munus Deus Opt. Max. & ideo inſtituerat, ut religio rectè procuraretur, & Sacerdotes ac Leuitę, hoc eſt, ſacrorum munium miniſtri, ad unum aliquod caput reſpicerent. Hoc in eo principes, AARON, ELEAZARVS, PHINEES, de ſe ita præſtitere, ut etiam poſtremus Phinees propter ardentiſs. pietatis ſtudium ex peculiari rogatione diuina Pontificatum uni familiæ ſuæ conciliârit, obſeruante inſtitutum hoc poſteritate expreſsione religioſa uſq; ad ELIM. Is enim ſeu ob merita in Rempub. ſeu fortè tutelæ nomine, ad dignitatem iſtam euectus, & Phineis poſteros excluſit, & cum Eccleſiaſtica poteſtate Reip. adminiſtrationem coniunxit. Manſitq; exinde quadam ueluti præſcriptione, familiæ ipſius Pontificatus uſq; ad Solomonis tempora. Ab hoc cùm ſibi uni (ſub Dauide enim duo fuerant Pontifices) recuperaſſet SADOCVS, deinde eodem iure in poſteros propagauit. Niſi quod iterum ſucceſsionem eorum interrupit IOIADA, de quo ſuo loco pleniùs agemus. Cùm alioqui multum tum Pontificum auctoritati detraxiſſet Regum potentia: qua eadem ex cauſa ipſos quoq; ſtudijs & moribus diſsimilibus uixiſſe reperimus. Ferè enim ad regũ ingenia ſe accommodârunt, nec defuère, qui & religionem eandẽ ſibi obtrudi paterẽtur. Quos inter celebratiſs. VRIAS cùm Achazo regi in idolatricis cultibus iuuandis ſe adminiſtrũ præbuiſſet, poſt cũ rege nouo Ezechia animum quoq; nouum induit. Eſtq; adeò ab iſta regũ αὐτοκρατία, tota Pontificũ hiſtoria obſcurior & perplexior, utpote qui obiter tantùm referantur. In quibus qui à reb. geſtis nominis celebritatem promeruère, facilè præcipui ſunt AZARIAS ſeu AXIORAMVS, IOIADAS, HELCIAS & SARAIAS poſtremus.

Hoc

Hoc enim à capta Hieroſolyma de regij Nabochodonoſoris conſilij ſententia cum optimatibus cæteris Reblatæ iugulato, & gens uniuerſa in exilium deportatur, & regnum & Pontificatus ceſſat. Neq; regnũ Dauidis familiæ, quæ in Iudæis hoc ad id uſq; tempus retinuerat, unquam rediit: Pontificatum uerò Saraiæ nepos Ieſua etiam cum potentia illuſtriore recepit. Etenim cum ZOROBABELE de Cyri M. edicto in Iudæam regreſſus, & in Hieroſolyma & fano inſtaurando huic adiutor factus, eas poſteris opes reliquit, ut etiam Reipub. negotia deinde ſoli ferè adminſtrârint. Eſtq; inde, quod de Ducibus & Dauididis tam pauca, quæ famam & æternitatem mereantur, inuenias. Qua de re ulterius cogitantibus nobis, etiam id in mentem ueniebat, quòd cùm potentiæ neruos his incidiſſent Reges Perſarum, & propter religionis tractationem apertiori ſtudio Pontifices complecterentur, populus paulatim ab his ſolis pendere cœperit. Cæteroquin & merita ipſorum non obſcura legimus. In quibus à IADDO inſtituta ad ALEXANDRVM M. ſupplicatio, gentem ab internecione conſeruauit, & beneficijs compluribus cumulauit. Acceſsêre his poſtmodo cum regibus è Macedonica proſapia neceſsitudines, in quibus ea maximè illuſtris extitit, quam Bibliorum translatio in linguam Græcam ELEAZARO conciliauit cum PTOL. Philadelpho. Et meruit eandem deinde ab ANTIOCHO M. SIMON II. ab SELEVCO Κεραυνῷ ONIAS III. Cuius fratres IASON & MENELAVS (nam ea nomina pro gentilitijs, Ieſus & Onias, uſurpârunt) dum inſana ambitione ſummam aliquam in eo felicitatem ponunt, & Pontificatui contra fas inhiant, et patriam & religionẽ & libertatem ANTIOCHO Epiphani prodidere, & cùm genti uniuerſæ clades horribiles, tum familiæ ſibiq; ipſis interitum acceſſiuere. Nam ASMONÆI iniuſtam ſæuitiam depulſuri, & præcipuè in religionem conſulturi, & Antiochi exercitus profligârunt fortiter, & Pontificatum ultrò deferente ALEXANDRO Epiphane, Antiochi filio, ad ſe pertraxere, & deniq; cum hoc regium nomen coniunxere. Vt ad id tempus propriè pertineat, quod ſcripſit Dion: Regi nomen ſummi Pontificis apud Iudæos eſt. Exuuntur autem rurſus Aſmonæi dignitate utraq; ab Cn. Pompeio Magno & HERODE, quorum poſterior etiam familiam ipſam à ſtirpe excîdit. Cumq; iam, qui ad Pontificatum ius aliquod afferrent, nulli ſupereſſent, munus hoc beneficiarium & uenale eſſe cœpit. Etſi emptionibus familiæ ſacerdotum aliquæ id ſibi peculiare fecere. Quibus ipſis etiam præteritis, deſignatur populi tumultuantis ſuffragijs Pontifex poſtremus PHINEES quidam, ſub quo Hieroſolyma capta, & dignitas iſta abolita eſt.

Habet

Habet autem hiſtoria hæc, quæ lectorem paſsim remorentur, ſanè plurima: ideoq; qui ad eam explicandam aggreſsi ſint, quàm paucisſimos reperias. Nos etſi & ingenij noſtri tenuitatem perſpiciebamus, & argumenti aliquantum deterreret difficultas, deſiderari tamen operam noſtram noluimus. Qua ſi qui ſatisfactum ſibi putauerint, erit quod & nobis & ſtudijs communibus, quibus iuuandis ſeruire eas cupimus, gratulemur. Nec repetere hîc neceſſe nobis eſſe duximus, quas ſecuti rationes ſimus, & obſeruari ex legendo rectiùs poterunt. Enimuerò ut inter tam aſperrimas ſalebras pergeremus tamē libentius, cùm alia tum explicationis illius utilitas multiplex, nos impellebat. Nam abſq; hac tanquam ἀναγωγῆς quoties in Bibliorum monumentis hærendum, & per quæ ueluti præcipitia ruendum fuerit?

Cæterùm ut nomini tuo, Gotharde Nobiliſs. commentarium hunc noſtrum dicarem, tum ingenij tui, ad uirtutem nati, indoles generoſa, tum neceſsitudo quædam noſtra, quam & conuictus, & beneuolentia erga me tua conciliaſſet, inuitabat. Etenim ſicuti à me utriq; defertur meritò plurimum, ita neq; officio noſtro nullo coli debuit. De quo neque animum meum tibi addictiſsimum, faſtidias, & quam cœpiſti, uoluntatem nauare pergas, oro. Nos quidem ab ingenio tuo non niſi ſumma expectare, par eſt: quod cùm generis tui nobilitate, teq; ipſo, dignisſimum ſit, tum poſcere exemplum domeſticum uiri magnifici, parentis tui, cenſebis: Qui maiorum nulli uirtute inferior, & in primis GOTHARDI illius, cuius fortibus facinoribus poſſeſsiones ampliſs. ad montes Boiemicos ceu βραβεῖον dedit Imp. Cæſ. CAROLVS IV. ſectatus ueſtigia, partam meritis in Remp. Equitis aurati dignitatem ita tuetur, ut familię ſuę ornamentum, patrię pręſidium ſit. Quod reliquum eſt, te & in uirtutis ueluti ſtadio, & in cœpto ſtudiorum curſu, pergere feliciter, opto etiam atq; etiam. Ad quod utrunque ſi quid his laborum noſtrorum χελιάσμασι, in quæ illuſtriſs. familiarum hiſtorias breuiter digeſsimus, allatum opis intellexerimus, neq; operæ nos pœnitebit, & tibi fuerit, quod uehementer debeamus. Vale. E muſeo noſtro Lipſiæ. M. April. D. XVI. CIↃ.IↃ. LXXIV.

DE PONTIFICVM ISRAELITICORVM SEV IVDAICORVM PRINCIPIO, MVNERE, FAMILIIS. QVAEQVE HARVM SVCCESSIO, QVIS INTERITVS, QVAE conſuetudines.

ISRAELITICÆ gentis, ſeu Iudæorum, Pontificatus, quemadmodum & politia ipſa, per MOSEN cœpit, cui à prodigioſo illo ex Ægypto egreſſu præſcripſiſſet ritum huius in Sina monte Deus Opt. Max. Eratq́; dignitas illa principiò ſacrorum tantùm, & rei Eccleſiaſticæ, adminiſtratio: iſthuc deſtinata præcipuè, ut in religionis conſuleretur tranquillitatem, quando nimirum hæc ab uno ueluti capite gubernaretur. Legitur autem primus à Moſe Pontifex AARON, frater; & ita legitur, ut functio iſta, hereditate ad filios & poſteritatem reliquam tranſiret. Quippe quos itidem Moſes SACERDOTES conſecraſſet, idq́; nomen ac munus cum poſteris gerere tantùm iuſsiſſet. Ac tametſi iam ab ambitus ſuſpicione liberare Aaronem auctor beneficij illius Deus potuiſſet, idq́; adeò ex meritis non obſcuris ei deberetur, tamen tribuliũ effugere inuidiam nequiuit. Quos inter CORA patruelis cum gregalibus Dathane & Abiramo inuadere Pontificatum auſus, horribili exemplo à Deo plectitur, & documentum ſuo interitu cęteris præbet, ut in inſtitutis diuinis acquieſcerent, nec quid amplius mouere ſeditioſè auderent. Excipit ergo patris dignitatem cùm peculiari mandato diuino, tum hæreditatis nomine ac iure ſucceſſor, filius ELEAZARVS. Quo genitus PHINEES, cùm pia excandeſcentia Zambris libidines ultus eſſet, noua Dei rogatione in Pontificatum ſurrogatur, et propagare eundem in ſtirpem iubetur. Id quod quidem ad OZIN uſque per ſobolis gradus quatuor obſeruatum ita fuit, ut ſemper parenti hæres ſuccederet filius. Facimus enim hîc cum Ioſepho, à quo Nicephorus diſſentiens, & Abiſuam & Buquin, & Ozin in Pontificum ſerie omiſit. Cæterum poſt OZIN familia aliquandiu priuata manet, & cedit Pontificatus ELI, oriundo ab ITHAMARO, altero Aaronis F. Quæ tanta mutatio unde & quibus ex cauſis extiterit, traditum in ſacrarum literarum monumentis nuſquam eſt: etſi haud ſuſceptam temerè fuiſſe, ſuſpicari piè poſſumus. Maiores ELIS, ſeu generis gradus ab Ithamaro intermedios, non memorantur. Nec diſertæ ſatis ſunt de poſteris eius explicationes: de quibus cùm aliç aliorũ ſint aſſertiones, nos Ludouic. Lauaterum ſequi maluimus. Qui Elis pronepotẽ ACHIMELECHVM ex Theophylacto

binominem

binominem facit, & ex Marco Euangeliſta etiam Abiatharem appel-
lat, tum cõtra Ioſephum (is enim hoc unum è poſteris Elis accipit) ter-
tium ipſe ex lib. 1. Reg. cap. 14. ei nomen Ahias apponit. Adhæc ex 1.
Reg. 8. & 1. Paral. 18. & 24. per Achimelechum Abiatharẽ, filium Achi-
melechi, intelligit: Vt ſic nempe Pontificum emergat numerus, quem
ab Aarone uſq; ad SADOCVM definiuit Procopius Gazeus, hoc
eſt, undecim. Neq; enim audiendi Ioſephus & Hegeſippus, qui trede-
cim numerârunt. Cùm quidem de Boceia ſeu Buqui ita ſecum Ioſe-
phus pugnet, ut alibi Pontificibus hunc accenſcat, alibi uerò ſerie ho-
rum excludat. Ceſſat autem iterum familiæ huius Pontificatus in A-
BIATHARE, & ceu poſtliminio per SADOCVM ad Phine's redit
progeniem. De cuius Sadoci prògenitoribus quæ habet Ioſephus
Ant. lib. 8. cap. 1. Vt ab ijs diſcrepant, quæ retulit lib. 5. cap. ult. ita neq;
cum libris Paralipom. conueniunt. Nam & nomina uariant, ac ſobo-
lis gradus unus deficit. Eſtq; errata eadem obſeruare apud Clemen-
tem, qui Ozi patrem Rhieſum attribuit, & Sadocum ab Aarone octa-
uum facit. Ac repetijt poſterius hoc etiam Euſebius in Chronol. Qua-
propter meritò hîc literarum ſacrarum præfertur auctoritas indubita-
ta & certa. Quæ cùm Abiatharis collegam nominet SADOCVM,
credi de hoc ex Ioſepho (nam is cùm Hebronem ad Dauidem perue-
niret, iam Pontificem fuiſſe, aſtruit) rectè poſſe uidetur, Pontificẽ cum
primùm à SAVLO poſt cædem Achimelechi creatum, & uirtutis cõ-
mendatione dignitatẽ eandem Dauidis beneficio retinuiſſe. Etſi Sau-
li tempore ætate ipſum nõ magna fuiſſe, ex lib. 1. Paral. euidens fit: per-
tinetq; eodem, quòd uſq; ad SOLOMONIS regnum uitam pro-
duxerit, & ita produxerit, ut opera huius Pontificatum ſolus obtinue-
rit. Qua de re obſeruatam deinceps conſuetudinem, ut etiam uiuenti-
bus alij ſurrogarentur, ab Sadoci exemplo profectum, autumo. Quan-
quam ſucceſsio iſta principiò ut neque ad omnes Sadoco progenitos
(nam amplam ſatu eius propagatam poſteritatem, ex Ezechiele uate
planum fit) ita neq; ad alios Sacerdotes pertinebat, ſed tantùm filijs à
parentibus relinquebatur. Hoc enim diſerta Ioſephi mentione confir-
matur Ant. lib. 10. cap. 11. Vt mirari hinc diſcrepantiam libeat, quæ de
Sadoci ſucceſſoribus in ſacris Biblijs & Nicephoro occurrit. Qua de
re cùm uaria in mentẽ uenirẽt, primùm de Biblicis monumentis ſequi
id cõmodiſsimum uiſum eſt, ut, quandoquidem in libris Regum non
inſtituitur ſeries Pontificũ continua, eos credamus hîc tantum nomi-
nari, quorum res geſtæ ad regũ hiſtoriam pertinerent, neq; ſemper no-
mẽ id de Pontifice Max. ſed etiã de ſecundario & claſsium Principe, in-
telligamus. Nam ea loquendi conſuetudo etiam ex locis alijs probari
poteſt. At in Paralipomenis, & Eſdræ hiſtoria, aliquos omiſſos, inde

quocp patet, quòd alibi plura alibi pauciora nomina referantur,quaſcuncp ſanè huius opinari cauſas uoluerimus.Necp enim id ueritatē hiſtoriç iſtius cōuellit:Cùm necp hoc obſcurū ſit,phraſi Ebræa ſæpe libe rorū appellatione poſteros intelligi.Iam deNicephoro,nihil eſt quod laboremus:Quippe qui & de ſuperioribus Pōtificibus lapſus craſsiſ ſimè ſit,& hanc expoſitionem eo ſuſpectam ipſe faciat,quod ACHIMAM Sadoci fuiſſe filium neget, eicp mox Azariam, qui Zacharias eſt,IOIADÆ F.ſubiungat.Iccirco rectè hîc Ioſephū ſequi poſſumus: ſiquidem Pontificum numerum iſtum etiam Hegeſippus retinuit. Et quod de IOIADA dubiū relinquitur, facilè ex ĳs explicari poterit ra tionibus,quas de libris regum attulimus. Nam uel ſecundarium Pon tificem,uel claſsis ſacerdotum Principem aliquem,accipimus.Cùm & hoc fieri potuerit,ut tutelæ nomine dignitas ei iſta obuenerit:ſicuti ea dem ratione hanc poſtmodo ELEAZARVM geſsiſſe, conſtat. Quò pertinet,quòd Zacharias filius in eam non ſucceſsit: necp enim uſquam ille Pontifex,ſed tãtum ſacerdos nominatur. Et notum eſt de ſecundario Pontifice exemplum ſimile de SOPHONIA, quem Ieremias uates σύγκλον habuit.Quod ad reliqua nomina attinet, nihil repugnârim,ſi cui cum Ioſephi nominibus ea componere accommodãdo libet.Quando de monumentis huius necp hoc credere quicquã ue tat,uel potius plurima cogunt,hæc alicubi deprauata eſſe,ut ita & nomina hæc uicĳ aliquid fecerint.Quanquam ſic etiam aqua,quod dicitur,hæret.Nec aliud quod hîc afferam habeo,quàm ut binomines fuiſſe aliquos credamus.Quę conſuetudo non primùm IOÆ regis tem pore introducta,ut ſentit Philo,ſed inde ab Iſaaci filiorum ætate uſurpata,multis durauit ſeculis.Sit ergo Ioramus Iohanna,ut nepos Axio ramus rectè Amarias ſeu Azarias(idem enim nomen aſtruimus, cùm non niſi unum elementum diſcrimen faciat) qui in IOSAPHATI nominatur hiſtoria,creditur.Poſt quem tres denuò ſcriptura ſacra omiſit.Nam quihos ſequuntur Iothamus, Vrias,Nerias, Odeas, Azariam,Amariam,Achitobum & Sadocum accipimus.Etſi de Vria mirum uideri alicui poſsit,quod ſcripſit Nicephorus, fuiſſe fidelem Eſaiæ uati.Nã hiſtoria ſacra impietatis, & immodici erga ACHAZVM regem obſequĳ,accuſat.Vt opinari libeat,cū rege denicp nouo EZECHIA, ipſum etiam animum nouum induiſſe, cùm doctore fortè Eſaia uteretur,indecp hanc illorum familiaritatem cœpiſſe.Cæteroquin haud diu ſuperſtitem fuiſſe, itidē Nicephorus inde planū facit,quòd ad Ezechiæ tempora Sammam referat,qui ACHITOBVS eſſe uide tur,ut trinominem hūc intelligamus,ſicuti SADOCVS abſcp dubio Eliacimus eſt,non filius,ſed pater Sellumi.Potior enim hîc nobis Ioſe phi debet eſſe auctoritas, qui Sellumum Pontificibus annumerat.

Quan-

Quanquam idem auctor mox de HELCIÆ ſobole, à ſacra ſcriptura receſsit longius. Nam filium & ſucceſſorem Saraiam facit. Quæ ſententia rectè repudiatur, & filius Helciæ Azarias, pater Saraiæ retinetur. Neq; enim aliter Pontificum ſeries, quam à Sadoco uſq; ad Ioſedechum Ioſephus inſtituit, conſtare poteſt. Niſi fortè id, quod de regum tempore ſcripſit, etiam ad Saulum & Dauidem extendere uelimus. Eſt autem iam deinceps tanquam poſt aſperrimas ſalebras expoſitionis uia iterum plana & perſpicua. Nam de IOSEDECHO uno omnes & perpetuo conſenſu conueniunt. Cuius filius IESVA de Cyri Magni edicto cum ZOROBABELE in Iudæam regreſſus, præter Pontificatum etiam amplam in Repub. poteſtatem poſteris reliquit. Etenim auctoritatem exinde penes Pontifices præcipuam fuiſſe, Ioſephus & Zonaras ſcripſêre. Atq; omnino multum hîc Ioſepho debemus, ut de annorum obſeruatione, quibus ſinguli ſederunt, inde uſq; ad MANASSEM, operæ precium Philo fecit. Nam huius ſucceſſorem ONIAM non rectè omiſit, ſicuti neq; de Simonum cognomentis conuenit. Eſtq; uti haud minus, ita paulò ſuperius de Ieſu, Ioiadæ F. (is enim accipiendus tantum uidetur) in hiſtoria Nehemiæ dubium, ubi ob Sanabelletæ filiam in matrimonium ductam, pulſus ab eodem Nehemia dicitur: Cùm Ioſephus hoc nomine eum retulerit, quem Manaſſes, frater Iaddi, ſocerum habuit. Quare duos credamus Sanaballetas oportet: & ueriſimile eſt, Ieſum iunctam cum Sanaballete priore amicitiam etiam cum ſucceſſore eius Bagoſe continuaſſe. Nec fides iterum in eo Philoni debetur, quòd mox ONIÆ III. Iudam Maccabæum ſurrogat. Quod ſanè tam craſſum erratum, diſsimulatum ab Annio interprete, mirari ideo iuſtiùs poſſumus, quòd in fabuloſis illis explanandis ferè ad nauſeam uerboſus eſſe ſoleat. Eſtq; hac parte etiam, quod in Ioſephi narrationibus & lib. 2. Maccab. de ONIÆ III. filiorum hiſtoria deſideres. Quanquam Ioſephus in libello de imperio rationis, quæ de ONIA & IASONE prætermiſit in Antiquitatibus, ceu retexere uoluiſſe uidetur. De quibus ipſis etſi præclaræ ſunt lib. Maccabæorum expoſitiones, tamen ab eo rectè diſceditur, quòd MENELAVS Simoni proditori filius attribuitur, cùm huius credi frater ὁμομήτριος non incommodè Lyſimachus poſsit. Et hallucinatur haud modicè de Onia, Oniæ III. filio, Hegeſippus: Nam & nomen ei aliud Ananias fecit, & Menelai fratrem uocat. Concidit autem Sadoci & Ioſedechi poſteritas in MENELAO & ONIÆ III. nepotibus. Neutrorum enim ſoboles memoratur. Etſi Oniȩ ſatu editam progeniem ætatibus multis floruiſſe, Ioſephi docet hiſtoria. Et cœperat iam Pontificatus dignitas regum Syriæ beneficium eſſe: Quos cùm Menelai ſcelera a familia alienaſſent, ANTIOCHVS Eupator ſuaſu

Lyſię Pontificatum in ALCIMVM transfert. Neq; enim aliud huius uel meritum uel generis ius, reperimus. Tametſi Aaronis poſteris, qui à Pontificum tamen ſtirpe diuerſi eſſent, editum conſtat. Eſtq; adeò de reliqua eius hiſtoria aliquam obſeruare diſcrepantiam. Ac ſicuti adminiſtratio eius, ipſeq; uitæ exitus, funeſtus extitit, ita & liberi ſucceſſione exciderunt. Qua de re quod attexuit Ioſephus Ant. lib. 12. ca. 17. traditum mox Pontificatum Iudæ Maccabæo, ab eo rurſus ipſe diſceſſit lib. 20. cap. 8. & uacaſſe hunc ſeptennium integrum, hoc eſt, uſq; ad ALEXANDRI Epiphanis regnum, affirmat. Ab hoc IONATHÆ, Iudæ fratri, collatus, ita deinceps familiæ eius manſit. De qua familia cùm alibi à nobis explicatum luculentè ſit, hîc eam omittimus. Quando etiam exemplo illa nouo regiam tandem dignitatem cùm Pontificatu coniunxit. Qua poſtquam rurſus HYRCANI ignauia excidit, neq; Pontificatum diu conſeruare potuit, cœpitq; hic denuò familię Herodis & Romanorum præſidum beneficium eſſe, ita quidem ut deniq; annuus fieret, & precio locaretur: Cùm Herodes occaſionē eius rei primam prætendiſſet, Hyrcani mutilationem, ideoq; Pontificem creaſſet ANAELVM ſacerdotem. Cui etſi non multò pòſt dignitatem illam ademit, & ARISTOBVLO affini attribuit, tamen hoc necato reſtituit, exindeq; pro libidine ſacerdotibus quibuſuis contulit. Hæc enim ſola ueluti nota deducti ab Aarone generis tum ad Pontificatum ſufficiebat, ut eſt, auctor Ioſephus. Etenim Hegeſippus diſcrepans tum hoc negat, tum apud plærosq; Pontificum, dignitatis ſolam functionem, penes paucos uerò ius poteſtatis fuiſſe, ait. Cumq; inde iam familijs ſucceſsionis ius pręceptum fuerit, nos de huius temporis Pontificibus ita explicabimus, ut familiarum inueſtigationem operoſam omittamus, & ſucceſsionis ſeriem pertexamus. Etſi Ioſephus & Hegeſippus tradidere, certas fuiſſe familias, quibus Pontificatus conferri ſoleret. Et nominantur in Actis è Pontificum proſapia Alexander & Iohannes. Nec planè ſucceſsionis ſeries ſibi conſtat, ſed aliquoties uehementer hæret. Cuius rei cùm alias cauſas, tum hanc non minimam ſuſpicari poſſumus, quod Reip. ſtatus perturbatiſsimus eſſet. Ac magnam prorſus tum Herodis familia tum Romani præſides in dignitate illa conferenda licentia uſurpârunt: Cùm hac in poteſtate hi ita ſibi ſuccederent, ut mox poſt ARCHELAI exilium Romani eam ſibi uendicarent. A' quibus cùm recuperaſſet AGRIPPA prior, eoq; mortuo iterum inuaſiſſent Romani, HERODES, rex Chalcidis, poſtremò repetit, & familiæ hęreditarium uſq; ad Hieroſolymæ excidium relinquit. Affert & hoc obſcuritatis nonnihil, quòd ij etiam Pontifices nominantur, qui tamen non amplius munus id gererent. Qua de re cùm ex Euangeliſtis exempla notiſsima ſint, plura hîc addamus, opus

non

non eſt. Cæterùm ad familias illas Pontificum redeamus, habet de prima Boëthi diuerſas Ioſephus expoſitiones. Nam alibi genitum hoc Simonem, patrem Mariammes aſſeuerat, & eiuſdem Mariammes fratres facit Ioazarum & Eleazarum, alibi uerò hos Simoni fratres, Mariammen ſororem, adiungit. De quibus quid admitti, quid repudiari conueniat, non facilè dictu eſt. Attamen haud planè improbaretur mihi coniectura, Simonem & Ioazarum, & Eleazarum fratres à Boëtho patre credi, & Simoni filiam attribui Mariammē. Enimuero Ioazarus & Eleazarus perpetuò Boëthi filij appellantur. Vt Ioſephi locum Ant. lib.19.cap.5. quo de familia hac explicatio repetita tractatur fuſius, mo dica nominum permutatione deprauatum appareat. Ab Boëthi familia, altera ANANI, & ipſa etiã ſæpe hæret, & dubium ingens nomina eadem, quæ diuerſorum fuère, pariunt. Etenim ANANVS II. quandoque Ananias uocatur: & quædam de hoc ita referuntur, ut etiam de patre accipi poſſe, uideãtur. Sicuti Eleazarus, Ananię eius frater, apud quem PAVLVS Apoſtolus cauſam dixit, etiam Anani II. frater haberi poſſet. In cæteris quæ lectorē remorentur de Simone, Iſmaëlo & Ioſepho Canei expoſitiones ſunt, eſtque quod in ipſa ſucceſsione apud Ioſephum haud immeritò deſideres. De quibus ſi cui noſtræ rationes minus ſatisfecerint, facilè meliora afferentibus cedemus. Neque enim nos præterit, in coniecturis alios alijs feliciores eſſe. Et cùm hoc ſaltē, quod præſtari à nobis potuit, pręſtare etiam opera diligenti ſtuduerimus, ita ſcilicet conatus noſter haud improbabitur. Porrò autem exuuntur & familiæ illæ Pontificatu denique populi tumultuantis uesania in bello Iudaico, & transfertur is in PHINEEM poſtremũ. Nam Hieroſolymis aliquantò pòſt expugnatis à T. VESPASIANO, gens cũ ornamētis alijs ſpoliatur, tum ſeruitute perpetua mulctatur: Poſtquã iam dignitas hæc poſt AARONIS ſacerdotium duraſſet annos 1581. Nã ea Chronologia multis probari argumētis poteſt: Cùm ipſos Põtifices alio numero Ioſephus & Zonaras, hoc eſt, 83. alio Nicephorus, nempe 62. definiant. Quorũ tamē neutrũ nos probamus: etſi plus errores habet Nicephorianus, Ac ſicuti à Ioſepho inſtituta ſeries prima uſque ad SADOCVM duobus redundat: ita altera quã exilio Babylonico terminat, uno deficitur. Cui denique ab eo ſubiuncta tertia, in qua ipſe Põtificatus cõcidit, cuiuſmodi ſit, expoſitione noſtra ſequẽti oſtẽdemus. Cùm quidē auctor hic eo etiam caliginis nonnihil offundat, quòd Pontifices à munere numerat, & nouũ Pontificem nominat, ad quem fortè Põtificatus redijſſet. Sint ergo hi in uniuerſum LXXVI. ut Ioſephi numero detrahantur ſeptem, & Nicephori 14. adijciantur.

Conſuetudines & inſtituta Pontificum, pręſcripta tam his quam reliquo ſacerdotum ac Leuitarũ ordini cœlitus, diligenter expoſita ſunt

in literis ſacris, unde repeti omnia, quàm commemoratione noſtra noua inculcari, ſatius fuerit. Prætermittendum tamen hoc de Pontificibus minimè erat, hos numero duos præſediſſe: quorum primus, cuius auctoritas pręcipua eſſet, Maximus cognominabatur, alter Minor ſeu ſecundarius. Et diſtinctè ab his Sacerdotes erant, non origine, ſed munere & dignitate: Vtriq; enim generis auctorem AARONEM habebant. Etſi Pontificum munus peculiari quodā beneficio ad PHINEEM & poſteros huius ſanctio diuina tranſtulerat, ualuitq; ſanè eadem ſanctio uſq; ad ELIM. Qui cùm ſuæ familiæ Pontificatum uendicaſſet, deniq; per SADOCVM ad Phineis progeniem rediјt, & ita rediјt, ut hæc etiam inter pericula & mutationes multiplices inde uſque ad ASMONÆOS retinuerit. Tum enim SADOCI poſteritate excluſa, illi ſibi eam uſurpare cœperunt. Tractumq; id poſtmodo eſt ita in exemplum ab Herode & Romanis, ut è ſacerdotibus quoſuis Pontifices legerent. Diſtinxerat autem ſacerdotes DAVID Rex in claſſes 24. & ELEAZARI poſteris ſedecim. ITHAMARI octo attribuerat. Ad Eleazarianas princeps IOARIBIANA pertinet, quæ edidit ASMONÆOS, item ABIANA octaua, unde Lucas Euangeliſta Zachariam, patrē Iohannis Baptiſtę, propagauit. Et qui his claſsibus præerant, & ipſi ἀρχιερεῖς ſeu Pontifices appellati ſunt. Quod quidem certè obſcuritatis in Pontificū hiſtoria non minimū parit. Ac facilè iam hinc diſſolui quæſtio poterit, quę relinquitur ex Act. cap. 19. ubi Sceua quidā Pontifex nominatur: Cùm in Pontificū catalogo, quē habent Ioſephus & Nicephorus nomē eius nō reperiatur. Reliqui ex Leuitis, hoc eſt, qui ab Aarone orti non eſſent, ac nomine conditoris appellarētur, & ipſi in claſſes 24. diſtributi, miniſterijs ſacerdotum uacârunt, ut eſſent inter hos & θυρωροὶ & ἀναγνωσταὶ & ψαλταί. Ac quæ priora geſſerint munia familiæ, è ſacrarū literarū expoſitionib. repeti malumus. Poſtremum ψαλτῶν peculiariter Dauid Rex tranſtulit in ASAPHVM, HEMANEM & IDITHVNEM, & ita tranſtulit, ut etiam poſteris manere uoluerit. Vt credibile ſit, ab eo inſtituto prætextum ſeditionis ſpecioſum quæſiuiſſe CORAM: cùm nempe genus ſuum conditione & loco deteriore eſſe dedignaretur. Quanquā nō humana hìc auctoritas, ſed ſanctio diuina ualebat. Cui cùm impiè derogare Cora conaretur pœnas ſceleris ſui iuſtas luit. Inter ornamēta Pontificū Ioſephus nominauit pileum conſutilem ex hyacintho uariatum, quem corona ordine triplice circundaret. Quod neſcio an exprimere imitando Pontifices Romani uoluerint: Quippe qui munus idem æmularentur. Cùm inter tot Reges unus omnino reperiatur ARTABANVS Parthus, eius nominis quartus & ultimus, qui gemino diademate uſus ſit.

PON-

PONTIFICES IVDAEORVM, SEV FAMILIA AARONIS, E LEVITIS CAHATINIS, QVAE VSQVE AD HIEROSOLYMAE EXCIDIVM FLORVIT dignitate illa annos M.D. LXXXI.

PONtificum Iudæorum proſapiam deduco repetendo à conditore LEVI, ut nempe eæ etiam includantur familiæ, quæ reliqua ſacra munia præcipua obſerunt. Enimuero CORA, Aaronis patruelis, quodam inſolentis animi faſtu dignitatem illam inuadere apertè auſus eſt. Cuius ſceleris etſi pœnas iuſtas luit, tamen poſteritatis eius nobilitas illuſtris extitit: Quippe in quà cùm alij claruerint, tum inprimis magnus ille SAMVEL, qui primùm regnum Iſraëliticum conſtituit. Cœteroquin tota hec hiſtoria ui debatur fieri poſſe planior, ſi membrorum ueluti compage continua cohæreret. Cùm quidem inde uſq; à Leui documenta & clementiæ & bonitatis diuinæ, à reſpectu ſuo excludentis neminem, ſuppeditet exēmia. Etenim uti Leuis, hominis ſanguinarij, poſteri cæteri miniſterijs diuinis deſtinati fuère, ita & Corani tum auitæ culpæ ueniam meruerunt, tum propagatione generis felice aucti fuerunt.

LEVIS, Iacobi F. è Lea coniuge tertius, Iſaaci N. Abrahami Pronep. aduerſatur cũ Simeone patri obſtinatiſsimè: ſororis DINÆ ſtuprum tam perfidè quàm crudeliter uindicat: in Ioſepho opprimendo partes ſibi primas ſumit: cumq; idem ingenium pòſt in Ægyptum attuliſſet, diras è patre etiam in poſteritatem graues audit, eaq; ab hæreditate excluſa, in locum ipſius Manaſſes, filius Ioſephi, adoptatur. Vixit ann. 137. Gen. 35. 36. 49. Ioſephus.

Editi LEVI liberi ſuut, Gerſon, Cahatus, Meraris & Iochabeda.

GERSON condidit familiam Gerſoniam, è qua naſcitur hac ſerie ASAPHVS.

LEBNIS.

IAHATVS.

ZIMMA.

IOAS.

IDDO.

IDDO.

ZERA.

IEATHRAIS.

MALCHIAS.

BAASEIAS.

MICHAEL.

SAMMAA.

BARACHIAS.

ASAPHVS, præfuit cum fatidici regij dignitate cantionibus ſacris ſub DAVIDE, idq́ munus, quod in choro dextro obiret, deinde ad poſteros propagat. 1. Paral. 25. Extant pſalmi eius aliquot inter Dauidicos. Et meruit eam eximiæ pietatis laudem, ut EZECHIAS rex religionem inſtauraturus, Dauidis & Aſaphi uerbis uti in precibus ſolennibus Leuitas iuſſerit. Filij Aſapho hi attribuuntur.

ZACCVR. IOSEPHVS. NATHANIAS. ASARELA.

De quibus plura eodem Paralip. loco. Poſteri horum multis ſeculorum ætatibus floruerunt, nominanturq́ diſertè Ioſiæ Regis hiſtoria 2. Paral. 25.

CAHATVS, claruit maximè à poſteriorum nobilitate. Extat nomen eius Gen. 46. Vbi & uitæ anni 133. nominantur. Num. 3. 4. 26.

MERARIS, propagauit Merarenſium familiam, qua editur hiſce maioribus IDITHVN.

MVSIS.

MOHOLIS.

SAMERIS. 1. Paral. 6.

BANIS.

AMZIS.

AMZIS.

HELCIAS.

AMASIAS.

HASABIAS.

MALLVCHVS.

ABDIS.

CISIS.

ETHAN,alio nomine IDITHVN,accipit magiſtri cantorum munus à DAVIDE,eiq́ꝫ muneri in choro ſiniſtro præſidet,cum uaticinando in cithara Deum celebraret,atq́ꝫ laudaret.1.Paral.25.Vbi hi filij eius adduntur.

GODOLIAS. SERIS. ESAIAS. HASABIAS. MATATHIAS.

IOCHABEDA, naſcitur à patris in Ægyptum migratione. Ætate nubili, collocatur AMRAMO, & liberos utriusq́ꝫ ſexus tres procreat.In quibus cum minimum natu MOSEN expoſuiſſet,mox à Pharaonis F. educandum recipit, & deniq́ꝫ in aula florentem conſpicit.Exod.2.6.Num.26.Cedrenus.

CAHATO filij procreantur, AMRAMVS, Iſaar, Hebron & Oziel.

AMRAMVS, prædicatur ab eximio pietatis ſtudio & liberorum claritate.Quos cùm ex Ichobeda amita utriusq́ꝫ ſexus duos ſuſtuliſſet, genitum inde tertio loco MOSEN etſi aliquandiu occultaſſet, exponere tamen deniq́ꝫ metu regiorum edictorum cogitur.Cumq́ꝫ de tam immanis ſeruitutis acerbitate dolore iuſto augeretur,et uotis pijs pro filij ſalute Deo ſupplicaret, & incolumem hunc atq́ꝫ inter liberos educandum recipit, & aulæ benignitatem illuſtrem experitur.Exod.2.6.Ioſephus,Zonaras.

ISAAR,alio nomine Aminadabus,tulit inter fratres proximam ab Amramo de poſterorum claritate laudem,cętera obſcurus. Habet nomen prius Moſes.Exod.6.Num.3.16.poſterius lib.1.Paral.cap.6.

HE-

HEBRON, memoratur à Moſe Exod. 6. & lib. 1. Paral. cap. 23.

OZIEL, celebratur à Moſe ibidem filiorum trium progenie, quorum nomina.

MISAEL. ELISAPHAN. SETHRIS.

In quibus Miſael & Eliſaphan Nadabum & Abium, Aaronis Pontificis filios, cœleſti igne ob alienum ignem confectos, è conſpectu ſanctuarij auferre, & exportare è caſtris iubentur, Leuit. 10.

Ab AMRAMO & ISAARE deducta poſterorum propago uti in Leuitis nobiliſsima extitit, ita floruit diutiſsimè. Quare ſeparatim de ſingulis explicabimus, ſubijciendo primùm Iſaaridas, ut Pontificum ſeries, quæ fuit ex Amramidis, cohæreat rectiùs.

POSTERITAS ISAARIS.

Suſcepti ſunt ab Iſaare liberi, CORA, Nephegus & Zechris.

CORA, emigrat cum Moſe ex Ægypto, & facinora huius miranda, quæ præſentiam Dei manifeſtam teſtificarentur, præſens contuetur. His non ad uenerationem hominis diuini, ſed ad potentiæ æmulationem accenditur, & pertractis in partes Dathane, Abiramo, One, cum alijs ducentis quinquaginta, tam Moſen quàm Aaronem tyrannidis, & raptæ per uim potentiæ, accuſare audet. Cumque ab hac ueſania uti deſiſteret, nec precibus, nec minis flecti poſſet, & diſceptatione ad Deum reiecta, cum Aarone Sacerdotis munus obiret, tellus ei ſub iecta ita deſedit, ut & ipſum & gregales unà cum domibus & facultatibus uiuos abſorpſerit. Exod. 6. Num. 16. 26. 1. Paral. 6. Ioſephus, Zonaras.

NEPHEGVS & Zechris facinoris cuiuſpiam de ſe memoriam nullam reliquerunt & nomine tenùs referuntur à Moſe. Exod. 6.

CORA liberos procreauit: Aſsirem, Elcanem, & Abiaſaphum. Qui patri ſuperſtites, clementiæ diuinæ exemplum memorabile præbuerunt, nimirum quòd hæc clauſa ijs nunquam ſit, qui parentum improborum ueſtigijs haud inſiſtendum exiſtimauerint. Habet nomina Moſes Exod. 6. conſeruationis mentionem Num. 26.

ASSIRIS natu maximi progenie hæc ſata poſteritas eſt.

ASSIR, Coræ F.

ELCANA.

ABIASAPHVS, 1. Paral. 6.

ASSIR.

TAHATVS.

VSIEL, alio nomine Sophonias.

OZIAS.

SAVLVS, alio nomine Ioël.

ELCANA.

AMASIAS.

ACHIMOTHVS, alio nomine Mahatus.

ELCANA.

SAPHAIS, alio nomine Suphus.

NAHATVS, alio nomine Toas.

ELIABVS, alio nomine Eliel & Elius.

IORAMVS.

ELCANA, collocat fortunarum ſedem Ramathæ: pietatis cultus obit iuuatq; ſedulò, & exemplum idem familiæ exprimit. Cumq; facultates poſsideret ampliſsimas, patrio more uxores duas ducit: quas animi & corporis dotibus diſsimilimas ita tolerat, ut alterius moroſitati ignoſcendo, alterius ſterilitatem benignè ſubleuando,

utranque in officio contineret, & ex altera deniq; ſobole felici augeretur, prophetæ nimirum maximè parens factus. 1. Reg. 1. & 1. Paralip. 6. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus.

Habuit autem Elcana coniuges, Phenennam & ANNAM. Illa ſuſcepti liberi nominibus carent: hæc SAMVELEM procreauit cum filijs alijs tribus & filiabus duabus. De Annæ pietate plura 1. Reg. 1. & 2.

SAMVEL, impetratur à Deo uotis maternis, & Nazaræus adhuc in utero conſecratur. Ideo uix deliculus ad ELIM Pontificem adductus, diuinis miniſterijs à puero aſſueſcit: cœleſtem doctrinam tam attentè quàm piè addiſcit: oſtiarij munus induſtria promeretur, & uitæ religioſæ ſtudium etiam continentia eximia ornat. Qua ex re cùm & Eli altori & toti populo probaretur mirificè, ab illius latere nunquam dimittitur: ad uatis munus, & Eli, domui eius imminentes clades, denunciandas, à Deo nominatim uocatur, indeq; cõcionibus ea auctoritate præeſt, ut nullum eius dictum irritum haberetur. Itaq; ab Iſraëlitarum in Palæſtinis clade, Eli è fractæ ceruicis lapſu defuncto, ſummam rerum adminiſtrandam ipſe populi ſcito accipit: exterminat Baalum & Aſtarothi cultum: de Palæſtinis uictoriam & finium uſque ad Getham amplificationem prece impetrat: ius dicit laborioſiſsimè, & religione præclarè conſtituta, Eccleſias quotannis inſpicit. Cumq; his inſtitutis iam conſenuiſſet, à filiorum, quos pro ſe rectores conſtituiſſet, moribus improbis in odium uenit, & populi rogatione creare REGEM iubetur. Ea re offenſus grauiter, etiam Dei incandeſcentiam audit: & quanquam de regij dominatus ſeruitute præmoneret incautos prolixè, nihil tamen proficit, & cedere peruicaciæ obſtinatæ cogitur. Itaq; re tum dilata, aliquantò poſt SAVLVM, de aſinabus inquirendis ad ſe profectum, Regẽ inungit, diſsimulãtemq; dignitatem illam modeſtè, ſorte in Maſphenſi conuentu indicat, & iterum in Galgalis confirmat. Nec ſuę amplius innocentiæ ratus differendam teſtificationẽ, de ea ita perorat, ut de repetundis accuſare auſus nemo fuerit, potiusq; ab impetratarum pluuiarum oſtento uenerationem ſui omnibus maiorem iniecerit. Poſt ita otio conſulit, ut ne tamen deeſſe Reip. operam ſuam pateretur: quippe qui Saulo conſultor in primis fidus adeſſet. Quẽ iniuſſu Dei ſacrificare auſum, ſpe regni ſimul diuturni ſimul in poſteros propagandi priuat. Eandem comminationem ob Amalechiticũ bellum adminiſtratũ ſegnius repetit, & tum AGAGVM captiuum ſua manu conficit, tum regem nouum DAVIDEM inungit. Id quod cùm deinde contentiones grauiſsimas peperiſſet, Dauidem exulem Ramathæ hoſpitem accipit: conſpicit gemebundus uaria Sauli ſcelera: cumq; in hoc tempore ab omni adminiſtratione

ſtratione excluſus, tantum pietatis ſtudijs occuparetur, uitam exitu placidiſsimo claudit, poſtquam cum Saulo in imperio fuerat ann. 40. 1. Reg. 1. uſq; ad 16. & 19. 27. 1. Paral. 6. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Zonaras, Cedrenus. A' Samuele ſumit Prophetarum initium Petrus Apoſtolus Act. 3. Siracides etiam ab obitu prædixiſſe futura, ait: de quo loco quid credere nos atq; ſentire conueniat, ab alijs expoſitum diligentius hîc ut repetatur, opus non eſt. Tradidit Clemens, biennio ante Saulum obijſſe, quod ipſum etiam relinquo in medio. De nomine eius priores libri duo de regum Iſraëliticorum hiſtoria nominari ſolent: Cùm dubium nullum ſit, à Samuele eos inchoatos.

Geniti SAMVELE liberi ſunt, Ioel & Abias.

IOEL, alio nomine Vaſuis, præficitur à patre ſeneſcente Reip. adminiſtrandæ. Quò in munere cùm ab integritate eius deflectendo totus auaritia arderet, & in iudicando non tam ad iuſticiam, quàm ad quæſtum attenderet, regis efflagitandi populo occaſionem præbet, et adminiſtratione ipſe omni excidit, 1. Reg. 8. 1. Paral. 25. Ioſep. Cedren.

HEMAN, floruit apud DAVIDEM fatidici in dictis diuinis ad euehendum cornu dignitate, & progenie filiorum felice augetur. Procreauit enim numero quatuordecim: quorum nomina.

- BOCCIAS.
- MATHANIAS.
- OZIEL.
- SABVEL.
- IEREMOTHVS.
- ANANIAS.
- HANANIS.
- ELIATHA.
- GIDDALTHIS.
- ROMAMTHIEZER.
- IOSBECASSA.
- MALLOTHIS.
- HOTHIR.
- MAHAZIOTHVS.

Habuere in miniſterijs diuinis functionem canendi cymbalis, nablis, & citharis ad templi diuini munus. 1. Paralip. 25.

ABIAS, fit fraterni imperij conſors: quod dum ipſe etiam malis artibus adminiſtrat, infamiam denique abdicandi huius cum eo communem ſubit. 1. Regum 8. Ioſephus, Cedrenus.

POSTERITAS AMRAMI.

FVit in AMRAMO Iochabeda amita, quæ liberos enixa eſt: AARONEM, Mariam & MOSEN.

I. AARON, claruit inter populares eloquentiæ fama. MOSEN fratrem ab exilio Madianitico reuerſum primus excipit, indeq; cùm cæterorum mirificorum operum eius, tum eductionis ex Ægypto particeps fit. Quæ merita mox in Sinis deſerto uulgo poſthabente, coturnicum & mannæ prodigio furorem huius ſedat: Victoriam de Amalecitis adiuuat prece: Pontificatum ad Sinam montẽ ſanctione diuina accipit, & Moſe iſthic apud Deum commorante diutius, populo inde de ſalute ipſius deſperanti, & Deos tutelares efflagitanti, ita obſequitur, ut aureos ei uitulos conflauerit, hosq; honoribus coli diuinis permiſerit. Id tantum nefas acriter Moſe taxante, culpam, ut erat, in populum reijcit, nec multò pòſt cum eodem cenſum obit: Mariæ ſororis æmulationi nimis temerè aſſentitur: reſiſtit multitudinis è ſpeculatorum inflatu Ægyptum repetituræ, ueſaniæ: contra CORAM dignitatem ex auctoritate diuina retinet, & uirga ipſius fruticans ſeditioſis exemplo datur. Cumq; iterum ad aquam iurgij Deum offendiſſet, adeundæ Chananææ ſpe prorſus excidit, & deniq; in Idumæorum finibus & Pontificatus ornamenta & uitam exuere cœlitus iubetur. Habet hiſtoriam eius ſparſim traditam Moſes in Exod. Leuit. & Num. Cui adiungantur expoſitiones Ioſephi, Siracidæ, Euſebij, Zonaræ, Cedreni.

MARIA, intendit Moſis fratris ſaluti, in Nilo expoſiti, eumq; à Pharaonis filia inuentum reddi educandum atq; enutriendum matri curat. Vbi uiro maturuit, collocatur Vri, è tribu Iudæa, in eoq; coniugio & felicitatis à prole, & pietatis laudem promeruit. Edidit enim nobiliſs. artificem BESELELEM, & ſuperato mari rubro, mulieribus ad canendas Deo laudes, exemplo præit. Pòſt tamen ex ambitione muliebri cum Aarone æmulatione cõtra Moſen accenditur: quòd cùm hic diſſimularet, à Deo uindice ſeptem dierum lepra plectitur, ijsq; diebus degere extra caſtra cogitur, populo interea à profectione quieſcente. Moritur in deſerto Cade, & publico ſumptu humatur. Exod. 2.15. Num. 12.20.1. Paral. 6. Ioſephus, Zonaras, Cedrenus.

MOSIS hiſtoriam ſuprà inter Iudices ſeu dynaſtas dedimus, unde & poſteritas eius repeti poterit.

AARON in matrimonio habuit Eliſebam, filiam Aminadabi, ſororem NAASONIS Principis, è qua liberos ſuſcepit: Nadabum, Abium, ELEAZARVM & Ithamarum.

NADABVS & ABIVS, deducunt Moſen comites in Sinæ montis

montis aſcenſu,ibiq; & ipſi claritatem Dei cōſpiciunt. Poſt ab eodem cum patre & fratribus ſacerdotio inunguntur. Qua inflati dignitate, cùm ignem coram Deo libarent alienum,hoc eſt,non ſumtum ex ara, in qua ignis ab ipſo Deo accēſus ſeruaretur, flamma cœleſti cōficiuntur. Exod.6.24.28.Leuit.10.Num.3.26.1. Paral.6. Ioſephus, Zonaras.

II. ELEAZARVS, augetur & ipſe ſacerdotij dignitate à Moſe: fratrum Nadabi & Abij interitu miſerabili officium ſanctius exequendi documentum capit, conſeruat acerras ſacras in Corana clade,& patre in Hore monte mandato cœleſti mori iuſſo,& ornamenta & munus eius ſucceſſor excipit. Ab hoc tempore uel pietate erga Deum,uel in munijs ſacris obeundis diligentia, nuſquam ſui diſsimilis, cum Moſe cenſum agit: populum à Madianitico bello reuerſum expiationis ritum docet,& à Moſe inter principes,qui Chananæam populo diſpertirentur allectus,poſtmodo cum collegis ſilunte id exequitur. Moritur modico poſt IOSVAM interuallo,& in colle Phineis F. ſepelitur. Hiſtoria eius ſparſim exponitur in Exod. Leuit. Num. & Ioſuæ libro, unde repetijt Ioſephus, & attigere Euſebius, Nicephorus, Zonaras, Cedrenus.

ITHAMARVS, fit fraternæ dignitatis conſors, & ab Nadabi & Abij interitu,& cauere ſibi exēplo iubetur,& de munere iſto rectè gerendo pręceptis uarijs informatur. Exod.6.28.Leuit.10.Num.26.1.Paral.6.Ioſephus,Nicephorus.

In fratribus hiſce Nadabus & Abius abſq; ſobole moriuntur. Cum ELEAZARO connupta fuit N. Phutielis F. qua naſcitur PHINEES. Ithamari liberorum nomina ignorantur: quibus edita progenies,per ELIN deniq; Pontificatum adepta eſt. Hanc Phineis poſteritati,ubi ipſa dignitate illa excidit,hoc eſt,poſt OZIN, inſeremus, ut nimirum Pontificum ſeries cohæreat concinniùs.

III. PHINEES, floruit eximio caſtitatis & pudoris ingenui ſtudio. Itaq; populares ſuos cum Moabiticis fœminis turpiter conſueſcere indignatus, Simeonium quendam,ſcortum adducere in ipſos Moſis oculos & reliquæ multitudinis auſum, in præſtibulum ilico conſequitur,ibiq; telo ambos transfuerberat. Huius rei tum comprobationem diuinam audit, tum ueluti ἀῤῥαβῶνα Pontificatum,qui propagandus etiam in poſteros eſſet,accipit. Bello Madianitico ſacra tela & tubas ferre ad clangendum iubetur: quod munus tam piè,quàm grauiter executus, ea deinde auctoritate creſcit,ut Tranſiordaninas tribus, de ara in Iordanis ripa conſtructa,legatus miſſus eſt. A' patris obitu Pontificatum hæreditate adit,eumq; annis benè multis,hoc eſt,uſque ad ciuile Beniamitarum bellum adminiſtrat. Hoc in tempore poſt iteratam cladē,de tertij prælij euentu oraculum conſulere iuſſus, omnia

ſecunda,& uictoriam certam renunciat.Num.25.31.Ioſuæ 22. 24. Iud. 20.1.Paral.6.Pſal.106. Siracides cap. 40. Ioſephus, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

IV. ABISVA, Ioſepho Abiezeres, Nicephoro Abiu, tenuit Pontificatum poſt patrem.1. Paral.6.Ioſephus Ant. lib. 5.cap.12. Nicephorus.

V. BVQVIS, Ioſepho Boccias, Nicephoro Bechi, excipit ſucceſsione patris Pontificatum,& hęreditate eadem in filium propagat.

VI. OZIS, Clementi Ozius,attigit BARACI & Deboræ principatum, & nominis memoriam ab utraq; fortuna relinquit. Nam Pontificatus dignitatem, acceptam à maioribus, conſeruare ipſe filio nequiuit,obtinuitq; illam ex Ithamari familia ELIS. Quocirca familiam iam illius hîc interſero.

¶ FAMILIA ELIS, EX POSTERITATE ITHAMARI.

VII. ELIS, potitur Pontificatu poſt OZIN, & Rempub.adminiſtrandam populi ſcito accipit. Hoc utrunq; munus cùm ita gereret, ut officium ſuum deeſſe nemini pateretur, ANNAM, Elcanę coniugem,numini cœleſti de filio ſupplicantem, etſi à tumulentiæ ſuſpicione habitam principiò durius,pòſt tamen tractat cumulatè,& bene ſperare iuſſam fauſtis ominibus proſequitur. Cumq; his ita reſpondiſſet euentus,ut filium illa SAMVELEM enixa ſit,deliculum ad ſe adductum,erudit in pietatis ſtudijs diligenter, & quòd malè ceſſerat in filijs,parte iſta ueluti compenſat. Nam hos planè perditos habebat, cumq; eo nomine crebræ ad ipſum querelæ deferrentur, tantum obiurgaſſe eos contentus fuit. Quare pœnarum grauium comminationes è uate quodam audit, easq; deniq; à Samuele iuſſu cœleſti repetitas,aliquantò pòſt cum totius gẽtis clade ueras experitur. Cùm enim bello Palæſtino,proceribus efflagitantibus arcam diuinam cum filijs ambobus permiſiſſet, & his cæſis, illa in hoſtis poteſtatem perueniſſet,conſternatione ad eum nuncium tanta percellitur,ut de ſella in dorſum delapſus,fracta ceruice expirârit,cum in imperio fuiſſet annos 40. 1.Reg.1.uſq; ad 4.Ioſephus,Clemens, Euſebius,Suidas, Nicephorus, Zonaras,Cedrenus.

Generantur ELI liberi,Hophnis & Phinees.

HOPHNIS, adhibetur cum fratre quadam patris indulgentia ad

ad ſacerdotale munus. Quod cùm totum ex libidine gereret, & ſacrificia in rapinam uertit, & mulieres, quæ pro oraculi tabernaculo excubarent, nefariè conſtrupat. Hæc taxantem patrem ridet, & pœnas iuſſu cœleſti denunciantes tum alios uates, tum SAMVELEM, faſtidit. Itaq; ultionem deniq; diuinam quanto tardiorem tantò grauiorem experitur. Etenim à patre in caſtra cum arca ablegatus, in prælio contra Palæſtinos occumbit, & arca ipſa in hoſtis poteſtatem peruenit. 1. Reg. 1. 3. 4. Ioſephus, Suidas, Zonaras, Cedrenus.

PHINEES, æmulatur fraternos mores atq; impietatem, ideoq; pœnas ex uindicatione cœleſti cum illo eaſdem luit. 1. Reg. 1. 3. 4. Zonaras, Cedrenus.

Stirpem in fratribus hiſce ſolus Phinees reliquit, cùm in eo tempore, quo interijt, uxor adhuc grauida eſſet. Nominantur autem filij eius Achitobus & Ichabodus.

IIX. ACHITOBVS, ſurrogatur in Pontificatus dignitate ELI auo, nec aliud quicquam præclari facinoris edidit. Meminit lib. 1. Reg. cap. 14. Zonaras Achiam uocat.

ICHABODVS, naſcitur patre in Palæſtinis peremto poſthumus, &, ut Ioſephus addidit, ſeptimeſtris. Cumq; mater animi conſternatione & partus doloribus confecta, bono animo ob marem editum eſſe iuberetur, ad hoc quidem animum planè non aduertit, ſed puero Ichabodi nomen ab euentu poſuit, propterea quòd arca diuina capta Iſraëlitæ gloria priuati eſſent. 1. Reg. 4. & 14 Ioſephus.

ACHITOBO filius procreatur. ACHIMELECHVS.

IX. ACHIMELECHVS, ſuccedit in Pontificatu patri, & domicilium Nobam transfert. Vbi hoſpite DAVIDE exule uſus, diſſimulanti caſum illum panes appoſititios impertit, & gladium Goliathi permittit. Itaq; læſæ maieſtatis à Doëgo Idumæo SAVLO accuſatur: à quo ad cauſam dicendam cum familia euocatus, cùm rex excuſationem eius iuſtam non admitteret, capite mulctatur, atq; tum in familiam reliquam ſæuitur crudeliter, tum ipſum Nobenſe collegium deletur, & urbs ſexus omnis ætatisq; exhauſta cædibus, ſolo æquatur. 1. Reg. 21. 22. Clemens, Suidas, Zonaras. Sunt qui 1. Reg. 14. Ahiam dici uelint, & Marcus Euangeliſta tertio nomine Abiatharem uocat. Cui Suidas addidit: ἦν δὲ διώνυμος. λέγεται γὰρ καὶ Ἀβιμέλεχ. A Niceph oro planè omittitur.

X. ABIATHAR, euadit ex paternæ domus clade, & ad DAVIDEM ſoſpes peruenit. Ab hoc cùm exceptus benignè, tũ manere iuſſus, poſt captã deniq; & deuaſtatã Sicelegã Pontificis munus pro eo ſuſcepit, reducẽ ab diuturno exilio in Iudæã dignitate eadẽ cõſectatur,

indeq́ in omni officio & ſtudium, & fidem de ſe eximiam præſtat. Nam ABSOLOMI bello ad exilij noui ſocietatem ſe ſponte offert, ac in urbem remiſſus, regem de hoſtium conſilijs edocet diligenter, belloq́ unius prælij uictoria confecto, legati munus ad tribum Iudæam obit. Poſtremis Dauidis annis adhærere ADONIÆ occipit, & conuiuia huius factioſa aſſecla ſectatur. Quare & Dauidis gratiam effundit, & SOLOMONEM hoſtem accipit. A' quo poſt Adoniæ cædem molitionum ſeditioſarum acerbè increpitus, & Pontificatu ſe abdicare, & in prædio Anathotenſi ſe continere priuatus & exul cogitur. 1. Reg. 22. 30. 2. Reg. 15. 17. 19. 30. 3. Reg. 1. 2. Ioſephus, Clemens, Euſebius, Nicephorus, Zonaras. 2. Reg. 8. & 1. Paral. 24. Achimelechus dici uidetur.

IONATHAS, deſtinatur à DAVIDE communicandorum à patre, conſiliorum ABSOLOMI internuncius. Quod munus dum obit gnauiter, grauiſsimum ſalutis diſcrimen adit, & ab inquiſitoribus perſequentibus uno mulieris receptatricis commento defenditur. Itaq; ad regem elapſus, tum ab Abſolomi oppreſsione hunc ſaluum præſtat, tum uictoriæ felicis initium præbet. Pòſt in Adoniæ ſeditione nimium patri obſequitur: cumq́ malè ſibi ominans ad concurſum inaugurationis Solomonis conuiuio egreſſus eſſet, rei huius nuncium primus refert. 1. Reg. 15. 17. 2. Reg. 1.

¶ POSTERITAS OZIS, EX PROSAPIA ELEAZARI.

OZI Pontifici hæc attribuitur poſteritas 1. Paral. 6.

RAHIAS.

MERAIOTVS.

AMARIAS.

ACHITOBVS.

XI. SADOCVS I. recuperat familię, ab ACHIMELECHI cæde, Pontificatus dignitatem, indeq́ ea integritatis, & fortitudinis bellicæ uiuit exiſtimatiõe, ut mox ad Hebronē acceſſu inter familiares

DAVI-

DAVIDIS locum promeruerit,& de uoluntate huius Pontificatum cum Abiathare adminiſtrare per uices iuſſus ſit. Bello ABSOLOMI ſequi Dauidem in exilium uetitus, de hoſtis conſilijs edocet illum per Achimaam filium fideliter, & apud Iudæam tribum iterum in gratiam ponit. Neq; hoc erga regem opt. propenſiſsimæ beneuolentiæ ſtudium deinde unquam immutat: & auerſatus temerariam ADONIÆ audaciam, ideoq; ſeditioſo huius conuiuio excluſus, SOLOMONEM inungere, & proclamare ad populum Regem iubetur. Quo merito cùm gratiam à Solomone mirificam inijſſet, etiam Pontificatum per eundem ſolus obtinet. 2. Reg. 8.15.19.17. 3. Reg. 1. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras. Tradidit Clemens, Stromat. libro 1. Sacra in Solomonis templo Sadocum primum feciſſe. Et Euſebius ad undecimum Solomonis annum hæc apponit: Sadocus Ebræorum ſacerdos, habetur illuſtris.

Procreantur Sadoco filij, ACHIMAAS & Azarias.

XII. ACHIMAAS, reuertit cum patre in urbem iuſſu DAVIDIS, & enunciandis hoſtium conſilijs explorator deſtinatur. Id munus mox tum induſtriè quàm fideliter exequitur, et elapſus Abſolomi ſpeculatoribus, regem opportuno conſilio adiuuat, & Ioabum ad prælium aſſecla cõſectatur. Quo feliciter depugnato, cùm curſoris ad Dauidem operã Imperatori ſuo deferret, etſi quadam beneuolentiæ propenſione nonnihil detineretur, tandem tamen dimittitur: dumq; inter eundum, quæ Ioabus præmonuiſſet, ad animum reuocat diligentius, neq; referre, ut geſta omnia fuerant, audet, uictoriam tantum nunciat, Abſolomi uerò cædem prudenter diſsimulat. A' patris obitu Pontificatum hæreditate adit, & in poſteros etiam ita propagat, ut perpetuò patris ſucceſſor filius fieret. 2. Reg. 15.17.18. Ioſephus, Nicephorus. Clementi lib. 1. Stromat. Achimelechus dicitur, & Pontificatum uſque ad ROBOAMI regnum, & decem tribuum defectionem geſsiſſe, aſtruitur. Repetijt nomen idem Euſebius in Chronol. & Pontificatum eius uſq; ad Abiæ regis annum ſecundum duraſſe, ait.

AZARIAS, floruit apud SOLOMONEM Principis dignitate. Memoratur 3. Reg. 4.

Naſcitur Achimaa, filius AZARIAS.

XIII. AZARIAS. I. refertur abſq; rerum geſtarum mentione 1. Paral. 6. Nos ex Ioſepho Pontificem, & patris ſucceſſorẽ, credimus.

XIV. IORAMVS, fortè in lib. Paral. Ioanna, rerum geſtarum memoria nulla celebratur. Credi tamen & hic Pontifex rectè poteſt, aſſerimusq; eandem nos dignitatem etiam filio Iſo.

XV. ISVS,

XV. ISVS, nominatur à ſolo Ioſepho, nec adduntur res geſtæ.

XVI. AXIORAMVS, alio nomine in lib. Paralip. appellatus Amarias, in regum hiſtoria Azarias, attigit IOSAPHATI regnum. Quo amiciſsimè uſus, religionis puritati cum eo tam piè quàm gnauiter attendit.

¶ Hîc familiam interrumpo, & interſero breuiter IOIADÆ hiſtoriam. Qui fortè Pontificis ſecundarij potitus munere, eam integritatis atque ſanctimoniæ promeruit exiſtimationem, ut Ioſabam, IORAMI regis filiam, uxorē acceperit. Hoc coniugio feliciſsimo uſus, etiam regiæ ſtirpis conſeruatæ laudem communem tulit. Cùm enim IOAM ex medijs ATHALIÆ cædibus ereptum clàm ad ſeptennium in fano eduxiſſet, cum centurionibus deniq; re communicata, hiſq; auxilium beneuolentia prompta deferentibus, puerum, redimitum corona & oraculo, apertè producit, & REGEM de more inungit: Athaliam ipſam, fama ea ad ſpectandum excitam, & uindictam parantem, trucidari ferro imperat: inſtaurat religionem, ad eamq; & rege & populo ſolenniter obligato, fanum Baalis à fundamentis diruit. Cumq; & Leuitis munia ſua reſtituiſſet, & ad motus cauēdos, qui adhuc à Tyrannæ ſtudioſis metuebantur, ſtationes per urbem frequentes collocaſſet, populo regem ſiſtit, atq; in arcem deductum, noua inauguratione in regium ſolium collocat. Poſt & doctoris & conſiliarij apud regem munus retinet. Cui cùm coniuges duas collocaſſet, ad fani inſtaurationem animum adijcientem adiuuat ſtudioſè, & quamdiu in uita manet, tum Regem in officio continet, tum religionem incorruptam præſtat. Moritur autem ſenex decrepitus annorum 130. & in urbe Dauidis apud reges tumulatur. 4. Reg. 11. 12. 2. Paral. 22. 23. 24. Ioſephus, Euſebius. A' Zonara Iodae nominatur.

ZACHARIAS, perſequitur imitando paternarum uirtutum ueſtigia, & gentilitium ſacerdotis munus tam grauiter quàm piè gerit. Quapropter cùm religionem, patris opera inſtauratam, mox ab obitu huius deſeri, & ſeruiri iterū lucis & ſtatuis conſpiceret, tum IOAM regem, hac in re aulicis obſequentem, tum reliquam multitudinem, ad regis exemplum ſe componentem, nefariæ impietatis incuſat, & ni ad frugem redirent, pœnas graues comminatur. Hunc zelum obtrectatoribus impijs ſceleratè calumniantibus, & læſę maieſtatis crimen inde intentantibus, regis mandato lapidibus in atrio templi obruitur. 2. Paral. 24. Zonaras, Cedrenus. Exprobrat cędem eius Iudęis Seruator Chriſtus, Lucæ 8. quam uindicatione cœleſti punitam ita accepimus, ut anni non planè exacti interuallo, auctores illius interierint

omnes:

omnes: cùm ipſe iam moriturus hæc uatidica uerba prolocutus eſſet, Animaduertet Deus & ulciſcetur. A' Nicephoro Azarias appellatur, & Pontificibus accenſetur: à qua ſententia diſcedimus.

¶ AXIORAMO hanc poſteritatem Ioſephus attribuit.

XVII. PHIDEAS, Axiorami filius.

XIIX. SVDEAS.

XIX. IVLVS.

XX. IOTHAMVS, fortè 2. Paral. 26. Azarias, habuit OZIAM regem σύγχρονον. Quem faſtu quodam uſurpare inter ſacrificandum ſacerdotis munus auſum, increpat acriter, dumq; nihil proficit, lepra punitũ cœlitus tẽplo deturbat. Lyranus etiam cũ eo Azaria, qui in Ezechiæ hiſtoria nominatur, eundem fecit. Sed is rectius Amarias filius creditur, ut nempe mutatum uno elemento nomẽ intelligamus.

XXI. VRIAS, alio nomine Amarias & Azarias, floruit maximè ACHAZI regis temporibus. Quem dum nimio obſequio colit, etiam impietatis eius conſors fit. Nam miſſum ab eo Damaſcenæ aræ exemplum effingit ilico, & ad præſcriptum regis ſacrificium in eo peragit. Pòſt ſub Ezechia rectiorem mentem ſumit, indeq; etiam ESAIÆ uati familiaris fit. Cumq; regem nouis contributionibus, ſacerdotum reditus augentem de populi alacritate mirifica edocuiſſet, ceu flabello quodam etiam huius munificentiam adauget. 2. Paral. 31. Nicephorus. Poſteritas eius libro 1. Paralip. capite 9. & ab Eſdra hæc recenſetur.

XXII. ACHITOBVS, Ioſepho Nerias, Nicephoro Sommas.

XXIII. SADOCVS. II. Ioſepho Odeas, Nicephoro, ut uidetur, Eliacimus.

XXIV. SELLVMVS, alio nomine Moſollamus, Ioſepho Soldumus.

Funguntur Pontificatu ſub regibus EZECHIA, MANASSE & AMONE. Qui cùm inſtitutis &

tis & moribus diſsimilimis uixerint, credibile eſt ipſis etiam, ceu ex contagione, labis aliquid adhæſiſſe. Ratum enim omnium ętatum exempla fecere, quod ſcripſit Claudianus:

——Componitur orbis
Regis ad exemplum, nec ſic inflectere ſenſus
Humanos edicta ualent, quàm Vita regentis.
Mobile mutatur ſemper cum principe uulgus.

Adhæc primi Achitobi ingenium prauiſsimum inde cognoſcitur, quòd etiam ſub rege optimo Ezechia cùm in alijs ſceleribus, tum in libidinibus turpibus uolutatus ſit, ut ſcripſit Nicephorus.

SELLVMO filius naſcitur HELCIAS.

XXV. HELCIAS, Ioſepho Eliacias, geſsit Pontificatum ſub IOSIA, eaq́ re una & patre & auo felicior extitit. Præfectus cum collegis Aſaia & Saphane ſcriba inſtaurando templo, munus id fide optima adminiſtrat, & dum aurum, quod hanc in rem impenſum non eſſet, de regis mandato ad uſus alios promit, in ſacros Moſis libros, qui ſub MANASSE amiſsi eſſent, incidit, eosq́ prolatos Saphani ad regem deferendos tradit. Hoc uehementer inde perturbato, ac quantopere à maioribus peccatum eſſet cum ſummo animi dolore gemente ac deplorante, Oldam prophetriam, quid facto opus eſſet, conſulere iubetur. A' qua cùm reſponſum benignum retuliſſet, uaſa ſimulacris conſecrata templo exterminat, & cremari igne curat. 4. Reg. 22. 23. 2. Paral. 34. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras, Cedrenus. Variat de hiſtoria eius Clemens, & patrem Ieremiæ uatis facit, cumq́ in librum legis incidiſſet in templo reconditum, lecto eo, uitam finiſſe, ait.

XXVI. AZARIAS. II. creditur patri ſucceſſor datus, nec ab alio facinore famam meruit. Cùm fortè ipſa ἰλιὰς κακῶν, quæ mox gentem totam oppreſsit, adminiſtrationem eius obſcuriorem reddidiſſet. Habet nomen eius lib. 1. Paralip. cap. 6. & 9. Baruchus cap. 1. Ioachimum uocat, & cum IECHONIA rege abductum Babylonem captiuum innuit.

GAMARIAS, mittitur ab SEDECHIA legatus ad Nabochodonoſorem. Ieremias cap. 29.

*

XXVII. SA-

XXVII. SARAIAS, præſidet pōtificatui ſub SEDECHIA, hoc eſt, tēpore calamitoſiſsimo. Nam & Hieroſolyma, ab Nabochodonoſore fame expugnata, cū fano ſacratiſsimo ſolo æquatur, & ipſe captiuus à Nabuzardane imperatore Reblatam ad regem mittitur. Vbi cum cæteris optimatibus de regij conſilij ſententia rebellionis damnatus, capite plectitur. 4. Reg. ult. Ioſephus, Nicephorus.

¶ APPONO SOPHONIAM, ſecūdarum partium, ſeu minorem Pontificem, ut nimirum dignitas illa ab exēplo hoc altero intelligatur rectiùs. Qui cùm multum poſſet apud SEDECHIAM regem, legatus ab eo de Babilonici belli euentu ſciſcitando ad Ieremiam mittitur, dum confidentia ſecura hominem diuinum faſtidit, aliquantò pōſt prædictiones eius uatidicas malo ſuo ueras experitur. Nam capta urbe comprehenſus, & in uinculis ad Nabochodonoſorē miſſus, ſupplicio afficitur. 4. Reg. 25. Ieremias cap. 21. 29. 37. Ioſephus.

EDITI SARAIA liberi ſunt, IOSEDECHVS & ESDRAS.

XXIIX. IOSEDECHVS, abducitur Babylonem à Nabochodonoſore captiuùs, & in cuſtodia iſthic aliquandiu aſſeruatur. Hanc calamitatē cum excelſo animo pertuliſſet, iamq; uictoris iracundia nonnihil deferbuiſſet, clementi huius benignitate tum dimittitur incolumis, tum Pontificatus dignitate augetur. Ioſephus Ant. lib. 10. cap. 11. Nicephorus, Zonaras, Cedrenus. Tradit Hegeſippus, fuiſſe eum in uita uſq; ad CYRI Magni imperiū, ideoq; edicto huius cum popularibus dimiſſum, ut ritus ueteris ſolēnitatis per aſſueti ſacerdotis ſcientiam reformaretur.

ESDRAS, fit tam calamitatis quàm liberationis fraternæ conſors: eumq; uirtute & patriarum legum eruditione eximia eſſet, ARTAXERXIS Longimani amicitiam intrat. A' quo cum ampliſsima poteſtate regredi Hieroſolymā permiſſus, populares exules ea de re per literas edoctos ad Euphratem colligit: iter per infeſtas gentes abſq; præſidio conficit: Satrapas finitimos literis regijs ab iniuria deterret: diſſoluit Sacerdotum ac Leuitarum, tum cæterorum Iſraëlitarum, cum alienigenis coniugia: inſtaurat religionem, & dum ſacerdotis religioſi munus nullum omittit, omnibus ſe uenerabilem facit, atq; ut reduces nōnihil reſpirare cœperint, ſua opera præſtat. Vixit uitam longiſsimam, & ſumma cum gloria defunctus, magnifico apparatu Hieroſolymæ tumulatur. Hiſtoriam eius liber de nomine ipſius inſcriptus complectitur: unde repetiere Ioſephus Ant. lib. 11. capite 5. Clemens libro 1. Strom. Zonaras Tom. 1. Etſi Ioſephus, & hunc ſecutus Zonaras, non rectè Xerxem pro Artaxerxe nominârunt. Cæ-

terum Eſdrę liber ille ſolus γνήσιος exiſtimatur: Nam de reliquis duobus cur dubitare iure liceat, cauſæ multę ſunt. Auctor eſt Euſebius, diuinas ſcripturas Eſdrã memoriter condidiſſe, & ne Samaritanis miſcerentur, literas iudaicas commutaſſe.

NASCVNTVR ex Ioſedecho, IESVA, & filij alij tres ἀνώνυμοι.

XXIX. IESVA, remigrat in Iudæam de CYRI Magni edicto cum collega ZOROBABELE, & auditam pontificatus dignitatem hęreditate ſuſceptam meritis erga totam gentem illuſtriorẽ reddit. Nam urbis & fani inſtaurationem adiuuit ſtrenuè, & ut Haggeo uati ſatisfieret, urgendo fani operi ipſe præfectus fit. Quo tempore finitimis communicationem huius poſcentibus, tam piè quàm animosè reſtituit, dumq́ nihil proficit, in Perſidem legatus proficiſcitur, ac detentus iſthic octennium integrum, tandẽ ab ARTAXERXE Longimano nuncium exoptatum refert. Haggæus cap. 1. 1. Eſdræ 2. 3. 4. 5. Siracides, Ioſephus, Clemens, Euſebius, Nicephorus, Zonaras, Cedrenus. Meminit Zacharias uates cap. 3. & 6. Philo ante profectionem in Perſidem ann. 30. à reditu ann. 20. præſediſſe ait, & hiſtoriam Iudithæ conſcriptam ab eo cenſet.

Filij ἀνώνυμοι, adiungunt ſe fratri reditus in Iudæam comites, & urbis iſthic atq́ fani inſtaurationem ope & opera communi addiuuant. Eſdras, Ioſephus.

GENITI Ieſua filij complures ſunt, & nominantur item fratrum aliquot liberi. Ac Ieſuæ quidem præter IOACHIMVM ſucceſſorem etiam Maſſeias rectè credi poſſe filius, uidetur. Fratrum liberis ex Eſdra accenſeo: Eliezerem, Iaribum & Godoliam. Qui unà cum Maſſeia externis connubijs impliciti, Eſdra eam patriarũ legum uiolationem incuſante acriter, ad dimittendas illas conſentiunt, & arietem criminis ſui piaculum dant. Eſdras cap. 10.

XXX. IOACHIMVS, Cedreno Iacimus, accipit Pontificatum opera uicaria pro patre in Perſide abſente adminiſtrãdum: quem cũ reuerſo reddidiſſet, demũ ab obitu eius recipit, & annos totos 48. tenet. Scripſit hiſtoriã Estheræ, & memoriã Phurim inſtituit, hortãte, ad hoc illũ MARDOCHÆO. Nehem. Philo, Ioſephus, Niceph. Cedrenus ei Iacobũ anteceſſorem prę mittit, de quo alij nihil habent.

XXXI. ELIASIBVS, Cedreno Iliaſimus, excipit patris Pontificatum circa id tempus ſucceſſor, quo Rempub. cõſtituere cœpit Nehemias. Cuius impulſus hortatu, cum cognatis ſacerdotibus balantũ portam extruit, eamq́ uſq́ ad turrim centenariã luſtrat. Eundem conceſſam Tobiæ propinquo cellam, quæ antea ſacerdotũ fuiſſet, reprę-

henden-

hendentem audit benignè,& cõfeſtim ad priores uſus reſtituit. Sedit ann.20. Nehemias cap.3.12.13. Philo, Nizephorus.

XXXII. IOIADA, alio nomine Iudas, Nicephoro Iodae, ſedit ann.23. cętera obſcurus. Philo, Ioſephus. Meminit Nehemias cap. 12. & 13. Cedrenus perperam Ioſebi filium nominauit.

IOIADÆ filios Ioſephus attribuit IOHANNEM & Ieſum.

XXXIII. IOHANNES, Nehemiæ, Ionathan, Philoni Ioathamus, Nicephoro Ionas, ſedit ann.24. Manſit religioſo ſtudio in patriorum inſtitutorum obſeruatione. Quæ negligentē impiè Ieſum fratrem ceu peſtem aliquam auerſatur, & aduerſari deniq; procacius auſum, nimiæ iracundiæ uehementia in ipſo templo obtruncat. Quare hoſtem grauem BAGOSEM Satrapam accipit: quem tanquã alienigenã templi aditu prohibiturus, maioris ipſe criminis de cæde perpetrata inſimulatur, & Iudæa tota ſeptennij tributo mulctatur. Nehemias, Philo, Ioſephus, Zonaras, Cedrenus.

IESVS, uiolat connubio extraneo accepta cœlitus maiorum inſtituta, ducta in uxorem SANABALLETÆ Satrapæ F. Quare pellitur urbe & ſacerdotio à Nehemia, & apud totam gētem malè audit. Cumq; exinde uagaretur extorris, cum Bagoſe, Sanaballetæ ſucceſſore amicitiam coniungit, & de Pontificatu ſpe ampla completur. Qua dum effert ſe inſolentius, & Hieroſolyma repetita etiam Iohanni fratri ſe proteruius opponit, iracundia huius perimitur, Nehemias, Ioſephus, Zonaras.

IOHANNIS filios Ioſephus fecit, IADDVM & Manaſſem.

XXXIV. IADDVS, Nehemiæ & Philoni Iaddua, Clementi Iodeas, Zonaræ Ioad, ſedit ann. 10. Afficitur grauiſsimorum incommodorum moleſtijs ex fratribus Manaſsis leuitate. Quem extraneo Sanaballetę Satrapæ filię coniugio implicitum, in eoq; inſtituto perſeuerantem pertinaciter, tandem ſacris arcet. Quare Sanaballete minus placato utitur, & alienatos ab ſeſe, qui coniugijs ſimilibus patrias leges uiolaſſent, fraternæ aduerſationis adiutores experitur. Cumq; turbis hiſce nõdum compoſitis, noua ex ALEXANDRI Magni ad Iſſum & Tyrum uictorijs acceſsiſſent pericula, & ideo acceſsiſſent, q Tyrum obſidenti, & commeatum atq; auxilia petenti, denegaſſet, miro euentu conſeruatur. Etenim de humanis auxilijs deſperans, cœleſtia prece poſcit. Itaque ſupplicare Alexandro iuſſus oraculo, iracundiam eius ita frangit, ut & odorationis honorem ab eo retulerit, & in ipſa urbe hoſpitem acceperit: Quo tempore cùm ſacrificantem de DANIELIS uaticinio, quo Perſarum ab homine Græco euerſum iri imperium prædicitur, condocefeciſſet, & αὐτονομίαν, & tributorum

immunitatem ſabbatario anno, impetrat. Nehemias, Philo, Ioſephus, Euſebius, Nicephorus, Zonaras, Cedrenus. Alexandri clementiam iſtam erga Iudęos inopinatam, & inprimis adorationis honorem Pontifici impertitum, demirantibus pleriſque omnibus, ita hunc Parmenioni id excuſaſſe accepimus, ut, non Pōtificem, ſed Deum, cui ille ſeruiret, ſe adoraſſe diceret, propterea quòd in Dio Macedonię, cùm de bello Perſico deliberaret, quendam, qui pergere in Aſiam iuberet, & ſucceſſus ſecūdos polliceretur, hoc habitu per quietem uidiſſet, quem iam oblatum recognouiſſet.

MANASSES, iungit amicitiam & mox affinitatem cum Sanaballete, DARII ultimi Satrapa. Ideo ſacerdotio prohibitus, ad ſocerum exul profugit: infortunium ei ſuum, & coniugij incōmoda, cum ſtomacho & lachrymis refert: & ſpe bona eſſe, ac pontificatus alterius honorem expectare, modo coniugem retineret, iuſſus, & perſuaderi ſe patitur, & complices ſibi ex gentibus adiungit, qui ſimilib. de cauſis exularent, hisq́ in Samaria agros impetrat. Nec ita multò pòſt ALEXANDRO ab uictoria ad Iſſum in Phœnicen progreſſo, cū ſocer fortunã ſecutus prouinciã ei ſuã dediſſet, & prętextu diſtrahendarum Iudaicarū opum poteſtatē extruendi genero templi impetraſſet, reducem hunc perfectorem eiuſdem templi, quod in monte Garicino, Hieroſolymitano ſimile ędificaretur, gnauum experitur, & ſacerdotio ipſe præficitur. Itaque dum nihil iam fratri concedit, & ijs, qui flagitijs ſimilibus obnoxij eſſent, aut quauis alia de cauſa ad ipſum ſe reciperent, protectionem præſtat, turbas in Iudęis magnas dat, & æmulatione mutua itidem ad rapinas mutuas utroſq́ accendit. Ioſephus, Euſebius, Zonaras. Garizinum templum, Manaſsi extructū, deleuit poſt annos 200. IOHANNES Hyrcanus, à quo tempore inſtauratum deinde nunquam fuit.

IADDI coniugem ignoratur Manaſsi nupta fuit Nicaſſo, è qua proles eius nulla memoratur, uti neque de reliqua poſteritate quicquam in auctorum ſcripta peruenit. Iaddus libros procreauit, ONIAM & Manaſſem.

XXXV. ONIAS I. cognomēto Priſcus, ſedit ann. 27. Habuit adminiſtrationē turbulentiorem à PTOLEMÆI Lagi ſcelere: Quem ſacrificij prętextu in urbem admiſſum, hoſtem acerbum experitur, abductis ex Hieroſolymę uicinia, & montano tractu, deniq́ ipſa etiam Samaria, multis hominum millibus. Philo, Ioſephus, Euſebius, Nizephorus, Zonaras. Citatur à Ioſepho contra Appionem Ezechias Pontifex ex Hecatęo, qui Ptolemęi Lagi tempore uixerit. Is rectè Onias hic intelligitur, ſeu deprauatum nomen illud, ſeu cognomentum, accipere maluerimus. Cedrenus Ioniam uocat.

XXXIIX.

XXXIIX. MANASSES, potitur Pontificatu poſt ELEAZARVM, ſeditq́ ann. 27. Vſus eſt amiciſsimo SELEVCO Callynico, rege Syriæ, nec alio facinore poſteritatis memoriã meruit. Philo, Ioſephus, Nicephorus, Zonaras, Hieronymus in Euſebij Chronologia auunculũ Eleazari credidit: quem errorem uox Græca θεῖος peperit, quippe qua & patruus & auunculus ueniat.

ONIÆ I. filij editi ſunt, SIMON & ELEAZARVS.

XXXVI. SIMON I. cognomento Iuſtus, non Priſcus, ut Philo, ſedit annis 13. Floruit inſigni pietatis & probitatis gloria, indeq́ conſenſu omnium cognomentum acquiſiuit. Gubernatio eius turbis caruit, quòd ALEXANDRI M. ſucceſſores ciuilium bellorum contentionibus inter ſe cõmiſsi eſſent. Philo, Ioſephus, Euſebius, Nicephorus, Zonaras.

XXXVII. ELEAZARVS, ſurrogatur tutelæ nomine SIMONI fratri, ſeditq́ ann. 20. Inclaruit ad poſteritatem à Iudæorum captiuorum (Abduxerat autem Ptolemæus Lagi) liberatione in Ægypto, & ſacrorum Bibliorum uerſione: quorũ illis à Ptolemæo Philadelpho ex Ariſtæi cuiuſdam interceſsione λύτρα in ſingulos 120. drachmarum ad 120000. redemptis: huic iuuanda legatione honorifica inuitatur, & munerib. tam ipſe quàm fanum ampliſsimis honoratur. Itaq́ è tribubus ſingulis interpretes ſex deligit: quos cum donis ablegatos, & tractatos regis benignitate toto uerſionis tẽpore (id ſeptuaginta tantum dierum fuiſſe accepimus) cumulatè, cum ἀνταλλάγμασι recipit, & opera iſta laudabili cognoſcendæ ſcripturæ etiã alijs gentib. occaſionem præbet. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenus. Philo inimico ANTIOCHO θεῷ uſum, ait: Quod ſi admittimus, à bello, quod regi huic aliquandiu cum Ptolemæo fuit, profectam ſimultatem eam, credibile eſt. Bibliorum translatio ſeptuaginta interpretũ nomine etiam hodie in uſu eſt: de qua cùm Theologorum iudicia in medio ſint, addi à nobis quicquam opus non eſt.

SIMONE Iuſto liberi procreantur, ONIAS II. & Filia ἀνώνυμος.

XXXIX. ONIAS II. amiſit patrem infans, & Pontificatu primum ab ELEAZARO tutore, deinde à patruo Manaſſe excluditur. Huic denique iam ſenex ſurrogatus, ita præſidet, ut dignitas collata ſerius non fortunæ iniuria, ſed animi parui pœna fuiſſe uideatur. Totus enim colligẽdæ pecuniæ incubuit, & ita incubuit, ut etiã PTOLEMÆO Euergetæ uſitatum 20. talentorum argenti tributum annum denegare, auſus ſit. Quæ res cùm ad gentis uniuerſæ perniciem tenderet, eamq́ rex per legatum minaciter denũciaret, nihil tamẽ mouetur, & periculum omne in populum & legatum Ioſephum, ſororis filium, reijcit. Ioſephus, Euſebius, Zonaras, Cedrenns.

N. Filia ἀνώνυμος, fuit in matrimonio Tobię, orti à regia Dauidis familia, eoq́ matrimonio prole in primis felicißimo utitur. Ioſephus.

ONIÆ è Ioſepho & Euſebio filium aſtruo SIMONEM.

XL. SIMON II. à Philone cognominatus Iuſtus, ſedit ann. 28. Meruit amicitiam ANTIOCHI Magni, eiusq́ ſtudio cultus fuit prolixo. Fanum Hieroſolymitanum inſtauratum altitudine dupli ci & numine firmauit: cumq́ gentis curam Principe dignã gereret, urbem contra caſus ſubitos, & obſidionis pericula communiuit diligenter. Philo, Ioſephus, Euſebius, Nicephorus. Habet elogium eius illuſtre Siracides cap. 50. Quippe qui πανάρετον, ſuum, ut nominauit Euſebius, tum ediderit, cùm ab auo inchoatum ipſe demum abſoluiſſet.

SIMONIS II. filij à Ioſepho memorantur: ONIAS, IASON & MENELAVS.

XLI. ONIAS III. ſedit annos 39. Exercitatus à puero fuit in omnibus uirtutis rationibus: in quibus eos fecit profectus, ut in congreſsibus grauis eſſet, moribus comis, oratione facundus, & adijceret his deniq́ mirificum pietatis & beneficentię ſtudium. Quare ab AREO, Rege Spartano, de amicitia, cui generis & originis prætexebatur cognatio, ultrò ſolicitat, & SELEVCI ἱερατῶ ueneratione tanta colitur, ut ſumtus ad ſacrificiorum procuratione͂ neceſſarij è regio fiſco penderentur. In ea felicitate annis bene multis peractis, ex leui de fori rationibus contentione Simonem æditimum hoſtem accipit, & cum alijs iniurijs uexatur, tum in inuidiam ipſius pecunia, quæ in templo aſſeruabatur (erat autem depoſitum uiduarum & pupillorũ, tum etiam Iohannis, Tobiæ F.) hominis perfidia Apollonio, Cœleſyriæ & Phœniciæ præſidi, indicatur. A' quo cùm porrò rex edoctus, & penſionem in ſacrificia annuam denegaſſet, & per Heliodorũ quęſtorem pecuniam illam depoſitam fiſco adiudicaſſet, Onias, quod unum poterat, cum gente uniuerſa ad uota & preces confugit, & hac tanquam πανοπλίᾳ ita contra regem uincit, ut Heliodorum, qui proteruè ad adyta pergeret, prodigio in uitæ periculum coniectũ iterum prece reſtituerit, indeq́ ad regẽ reuerſo, teſtimonij præclari de Iudęorum religione confeſsionem expreſſerit. Cumq́ ne ſic quidem Simonis, quem confirmaret inſtigando Apollonius, ceſſarent criminationes, & à neceſſarijs huius cædes fierent, controuerſiæ cõponendę gratia ad regem iter ſuſcipit. Quo inter ea defuncto, noua calũnia ſucceſſori ANTIOCHO Epiphani ab IASONE fratre accuſatur, & Pontificatu regia ſententia abdicatur. Itaq́ uim ueritus, in aſylum ad Daphnen confugit. Vbi cùm aliquantiſper extra periculũ delituiſſet, MENELAI denique rapinis ita incandeſcit, ut publicè eas argueret. Hoc dum homo facinoroſus ulciſci ſatagit, occulta pactione eius

Andro-

Andronico purpurato conficiendus traditur. A' quo iuramenti religione euocatus, tam nefariè quàm crudeliter perimitur, & innocentia ſua etiam Antiochi lachrymas & uindictam promeretur. Etenim Grȩcis religionem loci uiolatam frementibus, rex etiam ira inflammatus, parricidam purpura continuò exutum, ueſtibus laceratis, per urbem ad illum locum, ubi facinus in Oniā perpetrauerat duci, & illic interfici impetrauit. 2. Maccab. 3. 4. Philo, Ioſephus, Euſebius: à quibus Ioſephus, & hunc ſecutus Zonaras, de morte planè uariant, nec quicquam de ſacerdotij priuatione memorant.

ONIAS, orbatur patre infans deliculus, & periculis ſub Iaſone & Menelao, patruis, grauiſsimis defungitur. In his cū poſteriore ſupplicio affecto, Pontificatus ceſsiſſet ALCIMO, indignatus eam familiȩ ignominiā, in Ægyptū ad PTOLEMÆVM Philometora profugit, & inter duces eius primarios locum promeretur. Quam dignitatem dum uirtute eximia tuetur, indeque regis gratiam mirificā colligit, de fano Iudæis Ægyptijs in Heliopolitana prȩfectura ad Bubaſtin agreſtem extruenda conſilia init, & inſtituto illi ſuo Eſaiæ uaticinium prȩtexit. Cumque rex id totū conſilij ipſius eſſe uellet, in incœpto pergit, ac Sacerdotes & Leuitas ſui ſimiles legit. Ioſephus Ant. lib. 12. cap. 6. & lib. 13. cap. 6. Euſebius, Zonaras. In quib. Ioſephus de bello Iud. lib. 1. cap. 1. hanc hiſtoriā repetens, circumſtātijs quibuſdā uariat, & li. 2. cōtra Apionem, defuncto Philometore etiā cōtra Phyſconem pro Cleopatra propugnaſſe, ait. Fanum Oniæ poſt annos 333. clauditur iuſſu Imp. Cȩſ. VESPASIANI à Lupo præſide. Qui cùm eā tum moderationem prȩſtitiſſet, ut donarijs etiā ſuis ornaret, Paulinus ſucceſſor ut religionis cauſa adire amplius quenquam uetuit, ita quoque foribus oclusis tam inacceſſum fecit, ut ne ueſtigiū quidem cultus diuini in eo reſideret. Quomodo de nomine & de ſtirpe ipſius Hegeſippus uariet, ſuprà monuimus.

HELCIAS ANANIAS.

Succedunt in paternæ profecturȩ dignitatē: Quā apud CLEOPATRAM, matrē PTOL. Lathuri, ea fide & integritate adminiſtrant, ut regina de ſententia ipſorum gereret omnia, & denique in bello contra eundem Ptolemæum, ſummum copiarum regimen permitteret. Quo tempore cùm Helcias nullū ſtrenui Imperatoris munus omitteret, & Ptolemæum in Cœleſyria urgeret acriter, morbo, quo ex laboribus continuis conflictari cœperat, extinguitur. Ioſeph. Antiq. lib. 13. cap. 18. & 21. De poſteritate ipſorum nihil in auctorum monumenta peruenit

XLII. IESVS, à ſe mutato aliquantum patrij nominis ſono, appellatus IASON, inſinuat ſe arte, & adulationum blāditijs, in ANTIOCHI Epiphanis familiaritatem, & Pontificatū largitione, hoc eſt, talentis 500. fratri ONIÆ prȩripit. Eo in munere dum totum ſe ad regis ſtudia accommodat, Grȩcanicos mores inuehit: gymnaſium ſub ipſa arce condit: adiuuat Tyriorum quinquennales Herculis ludos pecunia: regem ab Ægyptia expeditione ad urbem deflectentem cum funalibus & fauſtis acclamationibus excipit, neque ullas uel obſequij uel munificentiæ deſiderari in ſe partes paſſus, pro remuneratione, prȩſidij ueluti cōpedes recipit, & genti toti ſeruitutē acerbam attrahit. Quare exinde apud ſuos auctoritate deteriore eſſe occipit, & repetente ab eo pœnas in fratrem commiſsi ſceleris ultrice Nemeſi, ipſe etiam à fratre MENELAO euertitur. Hunc enim ad Antiochum miſſum, ut pecuniam ei ferret, & de rebus neceſſarijs commentarios faceret, pro legato hoſtem experitur, & ne in manus eius perueniret, profugere exul ad Ammonitas cogitur. Ibi uſque ad Antiochi alteram in Ægyptum expeditionem commoratus, cùm de interitu huius, rumor falſus increbuiſſet, manum facit: urbem de improuiſo adoritur atque occupat: cædem ciuium ingentem facit, & arcis denique occupādæ ſpe fruſtratus, etiam Ammonitide redux excluditur, & atrociter ARETÆ, regi arabum, accuſatur. Itaq; dum conſiſtere nuſquam audet, & ceu execrandum κάθαρμα, & religionis patriȩ, ciuium proditor atque carnifex in odio eſt omnibus, primùm in Ægyptum, deinde ad Lacedæmonios, tanquam præſidio propter cognitionem futuros profugit. Neque pro ſpe exceptus, denique ab omnibus rebus inops moritur: atque ut multos ipſe inſepultos abiecerat, ita ipſe etiā defletus nulli eſt, ſed omni funeris honore, patrioq; ſepulcro caruit. 2. Maccab. 4. 5. Ioſephus, Euſebius, Nicephorus, Zonaras.

XLIII. ONIAS, itidem à ſe nominatus MENELAVS, fit fraternȩ in ONIAM III. conſpirationis conſors, & fidem ſibi ſimulatione facit. Itaq; ad ANTIOCHVM legatus miſſus, Pontificatum auctione, hoc eſt, additis tributo ab Iaſone promiſſo talētis trecētis, emit, exindeq; religionē Ethnicā apertè amplectitur, & ciues tum ad eandem ui cogit, tum omni rapinarum genere exhaurit. Cumq; ſic etiam pecunia deficeretur, tam ipſe quàm arcis prȩfectus Soſtratus dignitate exuti, iterum in ordinem rediguntur. Nec multò pòſt rege in Ciliciam ad componendas Tarſenſium & Mallotarum cōtrouerſias profecto, aurea uaſa quȩdam è templo depeculatur, hisq; Andronicū, prȩfectū corruptum etiam ad ONIÆ fratris cædem impellit, & nouo ſcelere, Lyſimachi, quem ſucceſſorem acceperat, ſacrilegia adiuuat.

Qua ex

Qua ex cauſa cùm illo populo tumultu oppreſſo,ipſe apud regem di cere cauſam iuſſus eſſet,per Ptolemæum quendam & abſolutionem & aduerſariorum ſupplicium impetrat, aggreſſusq́ mox largitionibus purpuratos cæteros, etiam Pontificatum recuperat.In hoc tempore dum ſecurè otio indulget,ſubita Iaſonis irruptione graue ſalutis diſcrimen adit: & elapſus in arcem,Antiochum ab Ægyptia expeditione altera reuerſum fremebundum, in urbem recipit, & ad ſcelera eius immania ducem ſeſe adiutorem præbet.Quæ res cùm iuſta tandem arma ASMONÆÆ gentis principibus induiſſet, nihil tamen de impietate & ſæuitia ſua remittit, & denique cum ANTIOCHO Eupatore contra IVDAM Maccabæum ſe coniungit.Inter hos pace feliciter reconciliata,regem ſequi Antiochiam iubebitur: Vbi à Lyſia,tanq̃ turbarũ omnium concitator & fax accuſatus,de regij cõſilij ſententia ad cineres dãnatur,cùm ſediſſet annos10.2. Mac cab.4.5.15. Ioſephus,Hegeſippus,Euſebius,Nicephorus,Zonaras.

¶XLIV. IACIMVS, alio nomine ALCIMVS,demeruit officiorũ promtitudine & obſequij cultu amiciciã Lyſiæ: cuius hortatu cùm MENELAO necato,etiam familiæ huius auita dignitas erepta eſſet,Pontifex ipſe audit,ſedet'que ann.4.Religionis Ethnicæ ſtudium non minore quàm Menelaus ueſania amplexus palàm eſt,indeq́ & hoſtilem huius animum in IVDAM Maccabæum & ASIDÆOS ſumit.Quos cùm atrociter DEMETRIO Soteri accuſaſſet,Bacchidi duci commendatur,& cum exercitu reduci Hiero ſolymam iubetur. Ibi inſidioſarum in Iudam machinationum, ex crudelitate in Aſidæos uſurpata, fruſtratus ſucceſſu, & à diſcedente Bacchide copiarum partem retinere præſidij cauſa permiſſus,ad fraudes ſe conuertit: clementiam erga omnes propenſam ſimulat:in congreſſibus ſe comem prę ſtat & facilẽ,itaq́ iam confluentibus ad eum plurimis,ad ingenium redit,& Iudę ſtudioſos comprehenſos immanibus ſupplicijs excarnificat. Nec tamen ſic etiam in Eccleſia delenda quicquam proficit,& Iuda talionem in ipſius complices reddente, de nouis auxilijs ſolicitare Demetrium cogitur. A' quo miſſum Nicanorem ducem etſi felici prę lio cecidit Iudas, tamen contra alterum Bacchidem, bellum cum firmioribus copijs inſtaurantem ſuccumbit. Cumq́ inde ALCIMI rebus confirmatis, ille ueterem adyti parietem,quod Sanctorum Vatum ædificium eſſet,demoliri inſtitueret, in morbum incidit repentinum,& obſtructo ore ſideratus neque loqui amplius, neque teſtamentum facere potuit, brutiq́ inſtar maximo cum cruciatu uitam finit. 1. Maccab. 7. 9. 2. Maccab. 14. Ioſephus, Hegeſippus, Euſebius, Zonaras: in quibus Ioſephus & Euſebius de mortis eius tempore uariant, & de Iuda Maccabæo id erratum

tum ſubtexunt, quod Pontificatum tum de populi uoluntate adierit, poſſederitq́ trienniū. A` Nicephoro alienigena nominatur, quod externum intelligo: neque enim ἀλλόφυλος fuit, sed ἐχ ἐπιχώριος, ut addidit interpres Io. Camerarius.

AB ALCIMI morte uacauit Pontificatus ſeptēnium. Et Aſmonæa familia, cui tunc dignitas illa regum Syriæ beneficio ceſsit, ea minimè contenta, tandem etiam regiam adiunxit, Regesq́ in uniuerſum quinque, Pontifices octo edidit. De ea nihil hoc in loco agemus, & dedimus de illa alibi explicationes pleniores. Qui autem ſequuntur Pontifices, ut nouis, & tam ab Aſmonæis quàm ueteriorum Pontificum ſatu deſtinctis, procreati fuêre familijs, eoq́ modo ſucceſsionis ius nullum habuêre, ita neque ipſi poſteris id reliquere, pependitq́ omne eorum munus à regibus Idumæis & Romanis prætoribus. Nec aliter quam uel fauore horum uel pecuniæ interuentu cōferebatur, & quidem definito annorum numero, qui ubi effluxiſſent, nouas interuenire licitationes oportebat. Sed iam ad Pontifices accedo, in quib. poſt ASMONÆOS primus memoratur ANAELVS.

¶LIII. ANÆLVS, Vixit auita Sacerdotis dignitate Babylone, & HERODIS regis amicitiam uirtute promeretur. A` quo ob HYRCANI mutilationē ad Pontificatū euocatus, & inauguratus ſolenniter, Alexādræ & MARIAMMÆ reginæ artibus ita abdicatur, ut dignitatē eam tunc in ARISTOBOLVM, ex Aſmonæis ultimum, translatam, ab interitu huius non minori quàm antè regis beneuolentia receperit. Philo, Ioſephus Ant. libro 15. cap. 2. & ſeq. Hegeſippus, Nicephorus.

¶LIV. IESVS, Phabetis F. obtinuit pontificatū poſt ANAELVM, & eundum denique concedere SIMONI Cantharę cogitur. Ioſeph. lib. 15. cap. 12. Niceph.

BOETHVS, patria Alexandrinus, celebratur à rara filiorum felicitate: quippe quos loco priuato genitos, Pontifices omnes uiderit. Memorantur autem hi: SIMON, IOAZARVS & ELEAZARVS.

LV. SIMON, cognomento Cantharas, floruit auita ſacerdotis dignitate, & in coniugio caſtiſsimo, filiæ itidem & caſtiſsimę & fortiſsimę parens fit. In hanc cum HERODE commoto, regię tamen affinitati impar cenſeretur, ut nuptiæ fierent honeſtiores, Pontifex legitur. Quam dignitatem etſi ita gereret, ut omnibus ſe uenerabilem præberet, pòſt tamen propter filiam in odium uenit, & pontificatum concedere Matthiæ cogitur. Cumq́ exinde iterum uitam priuatam ſectaretur, ab AGRIPPA tandem iam ſenex primum THEOPHILO Anani, deinde ÆLIONÆO ſurrogatˀ. Ioſephus, Ant. lib.

lib.15.cap.12.lib.17.cap.6.& lib.19.cap.5. Nicephorus,Zonaras.

MARIAMME, meruit totius gentis ſuæ admirationem ab exi-mia formæ pulchritudine: quippe qua facilè ſuæ tempeſtatis fœmi-nas omnes antecelleret. Itaq; cùm HERODE primùm fama dein-de ex aſpectu in eam commoto, diſpuderet tamen regium animũ uio-lentia uti, & patri Pontificatum, & regium ſibi connubium conciliat. Quo & regis amore & prole feliciſsimo uſa, tandem communicato-rum cum antipatro conſiliorum ſuſpecta fit: & cùm ipſa regio toro ex pellitur, tum filij nomen è teſtamento diſpungitur. Ioſephus Ant. lib. 15.cap.12.& lib.18.cap.6. Zonaras.

LVII. IOAZARVS, datur ab Herode ſucceſſor Matthiæ, in eoq; munere tum alia ei ex ſententia ſuccedunt, tum hac ſingulari feli citate augetur, quòd genitus tum eſt è ſemper uirgine Maria Serua-tor CHRISTVS. Ab ARCELAO inſimulatus, quod cum ſe-ditioſis feciſſet, Pontificatu iterum exuitur, & uitam exinde priuatam uſq; ad exilium illius, & Quirini proconſulatum uiuit. Tum enim di-gnitate recuperata, de cenſu parendum decreto docet, isq; uti tran-quillè ageretur, præſtat. Qua ex re cum multitudinis in ſe concitaſſet odium idq; demum in ſeditionem turbulentam erupiſſet, poſtremò pontificatu à Quirinio abdicatur. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

LIIX. ELEAZARVS, ſurrogatur fratri in Pontificatu ab ARCHELAO, eumq; mox æquè facilè atque acquiſierat rurſus amittit. Ioſephus Antiquit. libro decimooctauo, capite 15. Nicepho rus, Zonaras.

¶LVI. MATTHIAS, Theophili F. genere Hieroſolymita-nus, ſuccedit in Pontificatu Simoni. Quem Pontificatũ cętera obſcu-rum, caſus de unius diei Pontificatu, ipſius quaſi inſerto, memorabilẽ fecit. Nam cùm nocte diem ſolennis ſacrificij antecedente, uiſus eſſet uidere in ſomnis, ſe muliere conſueſcere, fungi munere Pontificis po-ſtridie ei non licuit, mandatũq; id fuit cognato ipſius IOSEPHO, Ellemi F. Excidit deniq; dignitate hac ob ſuſpicionem conſpirationis cum Iuda & Matthia, quos clara luce aquilam templi auream deijce-re auſos nõ prohibuiſſet. Ioſephus lib.17. Ant. cap.6. 8. Nicephorus, Zonaras.

LIX. IESVS, Siæ F. præficitur Pontificatui poſt ELEA-ZARVM Boëthi, quem qua uel adminiſtrauerit uel amiſerit for-tuna, incertũ eſt. Nã relegato aliquãtò pòſt ARCHELAO, redijt dignitas illa ad IOAZARVM. Ioſeph. Ant. li.18.cap.15. Niceph.

LX. ANANVS I. Zethi F. conſequitur Pontificatum à Qui-rino (Eſt autem hic Quirinus, quem Lucæ hiſtoria Euangelica Cy-renium

renium nominauit) quo ad ſatietatem, ut loquitur Ioſephus, perfunctus, amouetur deniq; à Valerio Grato, raraq; felicitate, filiorum in dignitate eadem ſucceſsiones penè continuas conſpicit. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras. A' Luca & Ioanne, Euãgeliſtis, Annas nominatur, & ſeruator CHRISTVS, proditione Iudę diſcipuli captus, primũ ad ipſum adductus ſcribit, & ita adductus, ut & de doctrina eius tùm primũ inquiſitũ fuerit. Additur his in Actis cap. 3. cum CAIAPHA & Pontificibus cæteris etiam Apoſtolis reſtitiſſe, atquè adeo ſilentium imperaſſe.

GENERANTVR ANANO liberi: ELEAZARVS, IONATHAS, THEOPHILVS, MATTHIAS, ANANVS & Filia ἀνώνυμος.

LXII. ELEAZARVS potitur Pontificatu, quem contuliſſet Valerius Gratus, poſt ISMAELVM, & tantum annum unum ſedet. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

LXV. IONATHAS, datˉ à Vitellio ſucceſſor IOSEPHO, CAIAPHÆ. Quo in tempore eam integritatis promeretur opinionem, ut pòſt ab AGRIPPA gerere munus id denuò iuſſus ſit. Hoc cùm excuſaſſet modeſtè, & regi fratrem MATTHIAM commendaſſet, & ueterem laudem ſuam hoc nouo ueluti cumulo adauget, & fratrem dignitatis illis compotem facit. Iamq; ab ea fama etiam Imp. Cæſ. NERONIS beneuolentiam ac gratiam conſecutus, præſidẽ ab eo Cl. FELICEM impetrat Quem tam auarè quàm improbè Rempub. gerentem cùm moneret liberius, odium eius acerbiſsimũ incurrit, & deniq; per ſubmiſſos ſicarios de uita tollitur. Ioſephus, Hegeſippus, Zonaras, Nicephorus etiam alterum Pontificatum ipſius nominauit: à qua ſententia diſcedimus. Nati autem fortè hoc Ionatha fuêre.

SIMON. IVDAS.

Claruerunt eloquentiæ fama, ideoq; ad IOSEPHVM (hiſtoricum) tyrannidis ſuſpectum mittuntur. Ioſephus de bello Iudaic. lib. 2. cap. 26.

LXVI. THEOPHILVS, excipit ex beneficio VITELLII, fratris Ionathę Pontificatum, huncq; deinde uſq; ad AGRIPPÆ regnum adminiſtrat, Ioſephus, Nicephorus, Zanaras.

LXXV. MATTHIAS, legitur ab AGRIPPA II. Pontifex poſt Ieſum Gamalielis. Quo tempore cœptum bellum aduerſus Romanos etiam ipſi exitium attulit. Etenim digladiantibus inter ſe

cædibus

cædibus inteſtinis Simone & Iohanne, à Simone, quem ciuitate donârat, perimitur. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

LXVII. MATTHIAS, accipit Pontificatum ab AGRIPPA ex commendatione Ionathæ fratris: nec multò pòſt abdicatus rurſus, deniq; bello Iudaico legatus ad Simonem, qui Zelotarum reprimeret tyrannidem, mittitur. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

LXXII. ANANVS II. alio nomine Ananias, honoratur Pontificatu poſt Ioſephum ab AGRIPPA II. & uerè quidem honoratur: quandoquidem ad munus id Pontifice dignas uirtutes nullas afferret. Erat enim audacia & ferocia effreni, & ueſana Sadduceorũ dogmata profeſſus tutatusq; palàm eſt. Itaq; cùm FESTO in prouincia mortuo, ſucceſſor huius Albinus aduentaret tardius, munus id ſibi uſurpat: iudicum conſilium cogit frequens, & IACOBVM, Hieroſolymæ Epiſcopum, cum alijs nonnullis impietatis falſò condemnatum, lapidandum multitudini obijcit. De hoc facinore accuſatus Albino, cùm is acerbè reſcripſiſſet, etiam in AGRIPPÆ offenſionem cadit, & Pontificatu ſe abdicare cogitur. Quam ignominiam dum arte diſsimulat, etiam Albini gratiam largitione recuperat, & tam Pontificem nouum quàm multitudinem liberalitate ſibi deuincit. Tametſi in terea longè atrocioribus ſceleribus ſe obſtringeret: Quippe qui ſeruos, qui areas obirent, & ſacerdotum decimas raperent, palàm aleret. Quare ita ex numinis cœleſtis uindicatione plectitur, ut filius in ſicariorũ peruenerit poteſtatẽ, cumq; hoc ea cõditione dimiſſo, ut & ſicarij aliquot captiui dimitterẽtur, indeq; iam cognati ipſius cõplures, de quibus idẽ obſeruaretur, caperentur, iſthuc deniq; audacia illa creuit, ut rapinæ per totã Iudæã fierẽt. In bello Iudaico cũ Ioſepho Gerionis rerum ſummæ præficitur: & quia Romanis omnia feliciter ſuccedebant, ad pacem animum adijcit, atq; in Zelotas, populum oratione uehementi accendit. Vnde cùm prælio depugnatum eſſet cruento, iamque Zelotæ in templum reiecti, euocaſſent Idumæos, etſi in hoc periculo ſe ciuitatemq; tueretur diligenter, tamen hoſte illo clàm intromiſſo, & ciuium lanienam crudelem conſpicere cogitur, & cum Pontificibus cæteris ad necem ipſe etiam depoſcitur, comprehenſusq; ilico iugulatur. Ioſephus, Hegeſippus, Nicephoras, Zonaras: è quibus Ioſephus de hiſtoria eius minus diſertè explicauit, & hærere lectorẽ ſæpe cogit. Cumq; idẽ alibi ab ijs, quæ retulimus ſuprà, eum uitijs notet, alibi & à iuſticia & modeſtia & Reip. pacisq; ſtudio tũ & eloquẽtię præſtantia prædicat, & mortẽ ipſius excidij Hieroſolymæ initiũ nomina.

FILIA ἐνώνυμος fuit cum Ioſepho CAIAPHA: ideo hiſtoriam hîc illius ſubijcio.

¶ LXIV. IOSEPHVS, cognomento CAIAPHAS, infe-

ritur Pontificum familijs affinitate Anani, & deniq; Pontifex ipſe poſt SIMONEM Camithi à Valerio Grato audit. In eo munere cum Seruatore CHRISTO actiones ingenium ipſius præclarè depinxerunt. Hunc enim ob auditorum frequentiam, & reſuſcitatum à morte LAZARVM, tum decantatos in Hieroſolymę ingreſſu populares pęanas, à ſacerdotum ordine in odium uocatum, opprimendum ſolum ſuadet: quòd auctore & duce è medio ſublato, ſectatores celeriter dilapſuri eſſent, præſtareq; adeò, unum mori, ut uniuerſi conſeruentur. Ergo cùm itum in hanc ſententiam eſſet, & CHRISTVS proditione Iudæ diſcipuli in factionis huius poteſtatem perueniſſet, ipſe domi ſuę acerbiſsimè in eum inquirit, & impietatis condemnatum, tractatumq; crudeliter, cum reliquo conſilio ad PILATVM deniq; adducit, neq; antè deſiſtit, quàm condemnationem extorſiſſet. Poſt Chriſti in cœlos aſcenſionem, Apoſtolis doctrinæ eius pręconium magna alacritate & libertate facientibus, cum Anna & reliquis Pontificibus his etiam ſe opponit, & interminationibus ſæuiſsimis ſilentium imperat. Matth. 26. Luc. 3. Iohann. 11. 18. Act. 3. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras, in quibus Iohannes Euangeliſta conſilio de ſolo Chriſto tollendo uaticinij uim attribuit, idquè totum muneri ſacerdotij aſſcribit: Quando nimirum mors Chriſti generi humano uniuerſo ſalutaris extitit.

¶ LXI. ISMAEL, Fabi ſeu Fabei F. capeſsit pontificatum poſt ANANVM I. beneficio Valerij Grati, & deniq; ab AGRIPPA II. recipit. Quo in tempore cùm auctoritas eius nulla eſſet, eò potentiorum ſacerdotum proceſsit licentia, ut & conuicijs lapidationibusq; ſe mutuis impeterent, & ſeruos mittere in areas auderent, qui decimas ui raperent, itaque tenuiores fame enecarent. Poſt tamen cum illis utcunq; conciliatis AGRIPPÆ ſeſe opponit, & extructioni cuiuſdam huius, unde in ipſum templum proſpectus pateret, aliam opponi permittit. De qua diruenda cùm uehementer apud Feſtum diſceptatum eſſet, & quandoquidem conuenire non poſſent, is, diſceptationem ad NERONEM deferri permiſiſſet, legatus ipſe cum Chelcia iſthuc mittitur: & quanquam pro ſacerdotibus uti pronunciaretur per POPPÆAM Auguſtam impetraſſet, tamen obſes Romæ detinetur. Ioſephus Ant. lib. 18. cap. 3. & lib. 20. cap. 6. & ſeq. Nicephorus, Zonaras.

¶ LXIII. SIMON, Camithi F. ſurrogatur à Grato ELEAZARO, & munus hoc annū unū gerit. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

LXXI. IOSEPHVS, cognomento Cabus, ſuccedit in Pontificatu ANANIÆ: nec ab alio facinore nominis famam meruit. Ioſephus, Nicephorus à Nerone conſtitutum Pontificem, ait.

¶ LXIIX. ÆLIONÆVS, Cithæi F. ſufficitur ab AGRIPPA I.

PA I. Pontifex in locum Matthiç, filij Anani. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

¶ LXIX. IOSEPHVS, Canei ſeu Camydç F. honoratur Pontificatu ab HERODE, rege Chalcidis. Ioſephus. Nicephorus cum Ælionæo eundem facit.

¶ NEBEDÆVS, ſacerdos, memoriã nominis aliam nullã, niſi à filiorũ fortuna, meruit, in quib. nominãtur ANANIAS & Ezechias.

LXX. ANANIAS, impetrat Pontificatum ab HERODE, rege Chalcidis. Quo & propter populi ſeditionem aduerſus Cumanũ, quã militis cuiuſdã petulãtia impudẽs excitaſſet, & Samaritanorũ tumultu turbatiſsimo uſus, cùm ipſe etiam contra hos gentilibus auxilia miſiſſet, à Quadrato, Syriæ præſide, in uincula conijcitur, & ad cauſam dicendã Romã ad CLAVDIVM Cçſarẽ mittitur. Ibi cùm benigna AGRIPPINÆ Auguſtç interceſsione, à qua precibus id obtinuiſſet AGRIPPA, Cæſare ceu prçmollito cauſa ab hoc legitimè cognoſceretur, tum abſolutionẽ impetrat, tũ aduerſariorũ & Celeris Tribuni necẽ, denicꝫ & Cumani exiliũ, gratiſsimũ ſibi ſpectaculũ utrũcꝫ, conſpicit, & munus ſuũ cũ dignitate recipit. Quod dũ nefario inſtituto ad opprimẽdos eos, qui CHRISTI nomẽ profiterentur, cõuertit, PAVLVM Apoſtolũ in ſacerdotũ conſiliũ ad doctrinæ ſuæ rationẽ explicandã adductũ, pugno feriri iubet. Quare cõuicio dealbati parietis acerbo excipitur, & defendentibus ipſum ex Põtificatus munere aſtãtibus, ea iterũ audit, quib. leuitatẽ & improbitatẽ ſuã notari maniſeſtè intelligeret. Cũcꝫ idẽ conſiliũ cõfeſsione Phariſaiſmi à PAVLO ſolutũ eſſet, hũc Cçſareã miſſum aliquãtò pòſt cũ alijs ſenioribus cõſectatur, & per Tertullũ oratorẽ grauiter apud TELICEM accuſat. Bello Iudaico pro optimatũ partib. propugnat: cũcꝫ uictis AGRIPPÆ regis auxiliarib. copijs cũ Ezechia fratre in regiã profugiſſet, hac dedita circa Euripũ ſe abdit, cõprẽhẽſuſcꝫ tandẽ à ſicarijs, perimitʳ. Act. 23. 24. Ioſephus, Zonaras, Nicephorus cũ ANANO II. eundem aſtruit.

EZECHIAS, fit fraternæ calamitatis conſors, & latibulis cum eo extractus, iugulatur. Ioſephus de bello Iud. lib. 2. cap. 18. Videtur autem idem eſſe, quẽ auctor ille eodem loco Eleazarũ uocat, & cũ fratre in regiam fugiſſe, ait, nomine nimirũ librariorum incuria deprauato.

ANANIÆ filij nominantur: Eleazarus, Iohannes & Simon.

ELEAZARVS, conſequitur ducis militum dignitatem ſub belli Iudaici exordium, & incendium hoc ſua audacia & peruerſitate auget. Cùm enim etiam Ethnicorum hoſtias in ſacrificijs admitti mos eſſet, ipſe ſuadere inſtitit, ut tantum Iudæorum reciperentur. Quare ſeditionem grauem conflat: in qua cum ſuis ſuperior, etiam patris uidere necem ſuſtinet. Ioſephus.

IOHANNES, accipit bello Iudaico Gophniticæ & Acrabatenæ adminiſtrationem. Ioſephus lib. 2. de bello Iud. cap. 25.

SIMON, mittitur ad FLORVM legatus de ſeditione ab Eleazaro conflata, nec ab homine inſolente reſponſum impetrat. Ioſephus de bello Iud. lib. 2. cap. 17.

¶ LXXIII. IESVS, Damnei F. ſurrogatur in Pontificatu ANANO II. Ioſephus, Nicephoras, Zonarus.

¶ LXXIV. IESVS, Gamalielis F. excipit ſucceſsione Pontificatum Ieſu Damnei. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

¶ LXXVI. PHINEES, Ioſepho Phanaſſus, Samuelis F. uixit uitam ruſticanam, & in agris ſuis, unis item operis ruſticanis ſtudet. Iamq́ in ea humilitate annis bene multis actis, ex inopinato Pontifex Max. fit. Cùm enim Hieroſolymæ omnibus in peius ruentibus, plebs etiam Pontificis creandi ſibi ius ſumſiſſet, & abrogatis prioribus familijs, rem ſorti commiſiſſet, ipſe caſu dignitate illa potitur, ilicoq́ in urbem pertractus, inauguratur. Tametſi ad munus id ita rudis eſſet, ut tum primùm rationem huius diſcere oportuerit. Quare lacrymas & ſibi & bonis omnibus excutit, & dum inuitus retinetur, tandem Hieroſolyma capta, in Romanorum poteſtatem peruenit. Ioſephus, Nicephorus, Zonaras.

IN

INDEX COPIOSISSIMVS OMNIVM EORVM NOMINVM, QVAE IN HOC OPERE COMPREHENDVNTVR, TAM REGVM AC FAMILIARVM AEGYPTII REgni, quàm Dynaſtarum ſeu Iudicum Iſraëliticorum, & Pontificum Maximorum Iudæorum.

Prior numerus folium ſeu paginam, poſterior Tabulam indicat.

A

Aaron I. Pōtifex Maximus Iudæorũ f. 822.t.34
Aaronis familia, è Leuitis Cahatinis, quæ usq; ad Hieroſolymæ excidium floruit dignitate illa annos 1571. f. 815.t.34
abdias filius Aſelis f.770.t.15
abdis f.817.t.35
abdon XIV. iudex Iſraëlitarum f.764.t.11
abelias filius Seroris fol. 766.t.15
abeſan XII. iudex Iſraëlitarum f.764.t.11
abia II. rex Hieroſolymitanũs f.781.t.19
abia cōiux Achazi regis Hieroſolymitani f.787.t.23
abias filius Ieroboami f. 793.t.16
abias filius Samuelis fol. 821
abiaſaphus f.819.t.35
abiathar X. Pontifex Maximus Iudæorum folio 825.t.34
abichail II. cōiux Rohoami regis Hieroſolymitani f.781.t.19
abiel filius Seroris f.766.t.15
abigail filia Iſaï f.777.t.79
abigail II. coniux Dauidis f.777.t.18
abimelechus Tyrannus IIX. iudex Iſraëlitarum f.763.t.11
abiſæus filius Saruiæ fol. 776.t.19
abiſua IV. Pontifex Maximus Iudæorum f.824.t.34
abital V. coniux Dauidis f.777.t.18
abiud f.792.t.23
abius filius Aaronis fol. 812.t.34
abner f.802.t.32
abner filius Neris f.767.t.15
abſolomus filius Dauidis f.777.t.18
acenchere filia Ori regis Aegypti f.722
achabus II. rex Iſraëliticus ex Ambris familia f.795.t.26
achaſ filia Eliabi f.773.t.18
achazus XI. rex Hieroſolymitanus f.786.t.23
acherres IV. rex Aegyptiorum ex Ori familia f.723.t.3
achimaas XII. Pontifex Maximus Iudæorum f. 825.t.28
achimelechus IX. Pontifex Maximus Iudæorũ f.825.t.34
achimothus alio nomine Mahatus f.819.t.35
achimus filius Sadoci fo. 792.t.23
achinoamá coniux Saulis f.768.t.15
achinoama coniux Dauidis f.777.t.19
achitobus IIX. Pontifex Maximus Iudæorum f. 825.t.34
achitobus XXII. Pontifex Maximus Iudæorũ f.829.t.34
achitobus filius Amariæ f.826.t.34
acoris rex Aegyptiorum f.738.t.5
actiſanes rex Aegyptiorum f.716
addis filius Coſani f.779.t.22
Aegyptium regnum Alterum quod in ſecundã Monarchiam incidit fo. 736. regnũ primũ 707
Aegyptus filius Beli fol. 723.t.3
Aegyptus qua bellorum motuũq; occaſione iterum regnum eſſe cœperit, & quæ hoc familiæ tenuerint f.736
de Aegyptij regni origine, & familijs regijs, quæq; ab his ſerie, quo annorum ſpacio regnarum: deniq; quæ regum conſuetudines fuerint f. 707
Aegypti regum familia f. 737.t.5
Aegyptiorum regum familia f.716.t.2.3
Aelionæus Cithæi filius LXIIX. Pontifex Maximus Iudæorũ f. 843.t.38

ågenor filius Libyæ folio 723.t.3
agrippas. f.845
ahais filia Roboami folio 782.t.19
ahazus filius Michæ fol. 770.t.14
ahias Iſſacharianus folio 794.t.26
alcimus XLIV. Pontifex Maximus Iudæorum f. 839.t.39
aliſphragmathoſis V. rex Aegyptiorum f.719.t.3
alphæus f.804.t.31
amaſa filius Iethræ folio 777.t.19
amarias f.829.t.34
amarias f.826.t.34
amaſias f.819.t.35
amaſias IIX. rex Hieroſolymitanus f.785.t.23
amaſias f.817.t.35
amaſis I. rex Aegyptiorum ex hac familia f.733. tab.4
amaſis familia. ibid.
ambris I. rex Iſraëliticus ex hac familia fol. 794. t.26
ambris familia. ibid.
amenophis I. huius nominis rex Agyptiorum fo. 720.t.3
amenophis I. huius nominis ex Ori familia IIX. rex Aegyptiorum fol. 724.t.3
amenophis II. huius nominis ex Ori familia XI. rex Aegyptiorum f.726. t.3
amenophis II. huius nominis XII. rex Aegyptiorum f.721
ameſſes filia Chebronis VII. regis Aegyptiorũ f.720.t.3
aminadabus filius Saulis regis Iſraëlitarum folio 768.t.14
aminadabus filius Iſai f. 773.t.18
aminadabus filius Arami f.772.t.18
aminadabus filius Cahati f.817.t.34
amnon filius Dauidis fo. 777.t.18
amon XIV. rex Hieroſolymitanus f.788.t.23
amoſis VI. rex Aegyptiorum f.719.t.3
amoſus filius Ioæ f.785. t.23
amoſus cognomento Sirathus XII. dynaſta Iudæorum f.802.t.30
amramus filius Cahati f. 817.t.34
amrami poſteritas f.822. t.34
amyrtæus Saites rex Aegyptiorum f.738.t.5
amyrtæus rex Aegyptiorum f.738.t.5
amyrtæi Saitæ familia fo. 738.t.5
amyrtæi familia. ibid.
amzis f.817.t.35
anælus LIII. Pontifex Maximus iudæorum f.849. t.39
ananias filius Hemani f. 821
ananias LXX. Pontifex Maximus Iudæorum f. 845.t.38
ananias LXXII. Pontifex Maximus Iudæorum f. 843.t.39
ananias filius Oniæ folio 837.t.38
ananias filius Zorobabelis f.792.t.22
ananus I. huius nominis LX. Pontifex Maximus Iudæorum f.841.t.39
ananus II. huius nominis LXXII. Pontifex Maximus Iudæorum folio 843.t.39
anna coniux Elcanæ fol. 820.t.35
anna f.804.t.31
anubis filius Oſiridis regis Aegyptiorum f.718. t.2
anyſis IIX. rex Aegyptiorum ex Vaſris familia f. 730.t.4
aodus IV. dynaſta Iſraëlitarum f.762.t.11
aphias, Ieminienſis folio 766.t.15
apoſtolorum conſtantia & perſeuerationes f.844
apryes IV. rex Aegyptiorum è Pſammichi familia f.732.t.4
aramus filius Haſronis f. 772.t.18
arceſilaus I. huius nominis II. rex Cyrenæorum f.743
arceſilaus II. huius nominis IV. rex Cyrenæorum f.744.t.6
arceſilaus III. huius nominis VI. rex Cyrenæorum. ibid.
arceſilaus IV. huius nominis IIX. rex Cyrenæorũ f.745.t.7
ariſtæus I. rex Cyrenæorũ cognomento Battus I. huius nominis f.743. t.6.7
armais fil. Armenophis IIX. regis Aegyptiorũ f. 724.t.2
armeus VI. rex Aegyptiorum ex Ori familia folio 724.t.2
armonis filius Nothus Saulis Iſraëlitarum folio 769.t.15
arnan f.792.t.22
arſes f.803
aſa III. rex Hieroſolymitanus f.782.t.19
aſaël filius Saruiæ f.776. t.19
aſaphatus filius Gerſonis f.815.t.35
aſar f.802
aſarela fil. Aſaphi f.816. t.35
aſel fil. Eleaſæ f.770.t.14
aſir filius Iechoniæ f.792. t.22
aſmonæa familia f.840. t.34
aſmonæorum familia fol. 804

aſomus

aſomus filius Iſaci f.774.t.18
aſair filius Abiaſaphi fol. 819.t.35
aſairis filius Ioræ fol.816.t.35
aſychis VII. rex Aegyptiorum ex Vafris familia f.729.t.4
alemethus filius Ioadæ f.770.t.14
athalia filia Ambris f.795.t.26
athyrtia filia Sethoſis fol. 726.t.3
axa fil. Calebi fol. 761. tab.10
axioramus XVI. rex Pontifex Maximus Iudæorũ f.828.t.34
axiorami poſteritas. ibid.
azanias I. huius nominis XIII. rex Pontifex Maximus Iudæorum f.827.t.34
azarias II. huius nominis XXVI. Pontifex Maximus Iudæorum f.830.t.34
azarias filius Ethanis fol. 772.t.19
azarias filius Ioſophati f. 784.t.19
azarias filius Ioſophati. ibid.
azarias f.829.t.34
azarias filius Sadoci fol. 827.t.34
azarias IX. rex Hieroſolymitanus f.786.t.23
azmotus filius Ioadæ fol. 770.t.14
azor filius Eleacimi fol. 795.t.33
azricamus filius Aſelia f. 770.t.15
azricamus filius Naariæ f.792.t.25
azuba coniux Aſæ f.782.t.19

B

BAaſa I. rex Iſraëliticus ex hac familia f. 794.t.26
baaſæ familia. ibid.
baaſeias f.516.t.35
bana filius Mozæ folio 770.t.14
banchyris rex Aegypti f. 727.t.3
banis f.816.t.35
baracus VI. rex Iſraëlitarum f.762.t.11
barachias f.815.t.35
barias filius Semeiæ folio 792.t.22
barſua coniux Iudæ fol. 771.t.18
bsiemata f.781
battus I. huius nominis I. rex Cyrenæorum folio 743.t.6
battus II. huius nominis III. rex Cyrenæorum f. 744.t.6
battus III. huius nominis cognomento ἰνδαίμων V. rex Cyrenæorum. ibid.
batti III. poſteritas folio 744.t.7
battus IV. huius nominis VII. rex Cyrenæorum f. 745.t.6
battiadarum regiæ familię, quę propagatio, quis interitus extiterit folio 742
battiadarum propagatio f.744.745.t.6.7
battiadarum familia, qui regnârunt annos ducentos f.743.t.6.7
bechoratus filius Sareti f. 766.t.15
belus filius Libyæ folio 723.t.3
beniamitidis tribus reges f.781
betſaba VII. coniux Dauidis f.777.t.19
bocchoris rex Aegyptiorum f.728.t.3
boccias filius Hemani f. 821.t.35
bochris filius Aſelia folio 770.t.15
boëthus Alexandrinus f. 840.t.39
boozus filius Salomonis folio 773.t.18
buquis V. Pontifex Maximus Iudæorum fol.824.t.34
buſiris rex Aegypti folio 721.t.3
buſiris fil. Libyæ fol.723.t.3

C

CAbria Pontifex Maximus Iudæorum f.844.t.38
cahatia filius Leuia fol. 816.t.34
caiphas LXIV. Pontifex Maximus f.843. tab.39
calebus filius Heſronis f. 761.t.10
callimachus filius Megathymæ f.746.t.7
callimachus poëta filius Batti f.746.t.6
canitbus f.844.t.38
ad Caſparũ à Bernſtein præfatio f.740
cenezus filius Heſronis f.761.t.10
cephrenes V. rex Aegyptiorum ex Vafris familia f.729.t.4
chebron VII. rex Aegyptiorum f.720.t.3
chemmis III. rex Aegyptiorum ex Vafris familia f.729.t.4
chenchres III. rex Aegyptiorum ex Ori familia f.723.t.3
cheops IV. rex Aegyptiorum ex Vafris familia f. 729.t.4
cherres V. rex Aegyptiorum ex Ori familia fol. 724.t.3
chriſtꝰ Ieſus ſaluator ſub quo paſſus ſit folio 844
chriſti Ieſu mediatoris ſtirps f.804.t.31
ciſia f.817.t.35
ciſus filius Abielis f.766.t.15
cleophas f.804.t.31
cleophas F. Iacobi f.792

cora fil. Iſaaris f.816. t.34
coræ poſteritas f.816.t.35
coſamus f.779.t.22
critaa fil. Arceſilai II. folio 744
cyrenaicum Battiadarum regnum f.741
cyrenæorum ueteriorum regum familia folio 743. t.6.7
cyrenæorum quæ origo fuerit, quæ regna, & familia Battiadarum: quæq; huius propagatio, quis interitus extiterit f.741

D

Danaus filius Beli f. 12.t.3
daniel filius Dauidis fol. 777.t.18
dauid I. rex Iudæorum ex hac familia f.774.t.18
dauidis familia poſt Solomonem tantum Iudææ & Beniamitidi Tribui imperauit f.771.t.18.19
dauidis poſteritas & coniuges f.777.t.19
druma cōcubina Gedeonis VII. iudicis Iſraëlitarum f.762.t.11
ducum Iudæorum familia f.801.t.30
dynaſtarum ſeu Iudicum Iſraëliticorum ſeries f. 758.t.10.11
dynaſtarum ſeu Ducum Iudæorum familia fol. 801.t.30.31

E

Ela II. rex Iſraëliticus ex hac familia fol. 794.t.26
elcana f.818.t.35
elcana fil. Sauli cognomento Ioëlis f.819.t.35
elcana filius Achimothi. ibid.
elcanæ coniuges f.820. t.35
eleaſa filius Raphæ folio 770.t.14
eleazarus filius Elitidi folio 792.t.23
eleazarus filius Ananiæ LXX. Pontificis Maximi Iudæorum fol. 845. t.38
eleazarus II. Pōtifex Maximus Iudæorum folio 813.t.34
eleazarus LXII. Pontifex Maximus Iudæorum f. 842.t.38
eleazarus XXXVII. Pontifex Maximus Iudæorum f.835 t.38
eleazarus LIIX. Pontifex Maximus Iudæorum f. 841.t.39
egla VI. coniux Dauidis f.777.t.19
eli f.802
eliabus alio nomine Eliel & Elichus f.819.t.35
eliabus filius Iſai folio 773.t.18
eliacimus f.779.t.19
eliacimus XVII. rex Hieroſolymitanus fol. 790. t.23
eliac'mus fil. Abiundis f. 792.t.13
eliaſibus XXXII. Pontifex Maximus Iudæorū f.832.t.38
eliatha fil. Hemani folio 821
elibeſa filia Aminadabi f.772.t.18
eliel f.819.t.35
elielis. ibid.
eliezer f.823.t.38
eliezer f.779.t.22
elimelechus filius Aminadabi f.778.t.18
eliphaletus filius Eieri f. 770.t.14
elipœnais filius Naariæ f. 792.t.22
elis alio Ioachimus folio 804.t.51
elis Pontifex Maximus XVI. iudex Iſraelitarum f.765.t.11
elis VII. Pontifex Maximus Iudæorū f.824.t.34
eliſaphan filius Ozielis folio 818.t.34
eliſeba coniux Aaronis f. 822.t.34
eliudus filius Achimi fo. 792.t.23
elmadus filius Heri folio 779.t.22
elon XIII. iudex ſeu dynaſta Iſraëlitarum f.764
epaphus filius Telegoni f.722
epigrāma de Syntagmate f.850
er filius Iuda f.777.t.18
eryxo filia Critoæ folio 744.t.7
eſaias Propheta unde ſit oriundus f.785.t.23
eſaias filius Ananiæ folio 791.t.72
eſaias F. Idithuri f.817.t.35
eſdras fil. Saraiæ Pontificis Maximi Iudæorum f.837.t.38
eſecus fil. Eleaſæ f.770. t.14
eslius X. dynaſta Iudæorum f.802.t.30
ethan filius Ciſis f.817.t.35
ethan fil. Zaræ f.772.t.19
ezechias filius Nebodæi f.845.t.38
ezechias XII. rex Hieroſolymitanus f.787.t.23
ezechias filius Naariæ f. 792.t.22

G

Gamarias filius Helciæ f.830.t.34
Gedeon VII. iudex ſeu dynaſta Iſraëlitarum f.762.t.11
gerſon filius Leuis folio 815.t.34
giddalthis filius Hemani f.821
godolia f.832.t.38
godolias filius Idithunis f.817.t.35

H

Hagitha coniux Dauidis f.777.t.18
hamural coniux Ioſiæ regis Hieroſolymitani fo. 789.t.23

Hanan

hanan fil. Aſelis f.770 tab.15
hananis fil. Hemani folio 821
Hapſiba cōiux Ezechiæ regis Hieroſolymitani fol. 788.t.23
haſabias filiꝰ Idithuni fo llio 817.t.35
haſabias f.817.t.35
hathatus filius Othonielis f.761.t.10
hattus filius Semeiæ f.792 tab.22
hebron filius Cahati folio 818.t.34
helcias filius Oniæ f.837 tab.38
helcias XXV. Pontifex Maximus Iudæorum folio 830.t.34
helcias f.817.t.35
heman filius Ioëlis f.821 tab.35
herus f.779.t.22
heſron fil. Pharis f.772 tab.18
hieroſolymitanum regnū fol. 751
hieroſolymitani reges folio 781.t.19
hophnis filius Elis Pontificis Maximi f.824.t.34
hoſama fil. Ierhoniæ f.792 tab.23
hoſea cognomēto Ioſua II. iudex Iſraëlitarum folio 760.t.10
hothir filius Hemani folio 821
hypermneſtra filia Danai f. 723.t.3
hyrcanus filius Matathiæ fol. 803.t.30

I

IAchobeda coniux Atami f.772.t.18
Iacimus alio nomine Alcimꝰ XLIV. Pont. Max. Iudæorum f.839.t.39
iacobus filius Zebedæi fol. 792.t.23
iacobus Minor Apoſtolus unde ſit oriundus folio 804.t.31
iacobus filius Matthani fol. 792.t.23
iaddus XXXIV. Pontif. Maximus Iudæorum folio 833.t.38
iahatus filius Lebnis folio 815.t.35
iairus X. Dynaſta ſeu Iudex Iſraëlitarum f.763 tab.11
iaribus f.832.t.38
iaſiel filius Abneris f.768 tab.15
iaſōn XLII. Pontifex Maximus Iudæorum f.838 tab.38
ichabodus filius Phineæ fol. 825.t.34
iddo f.816 t.35
idida coniux Amonis regis Hieroſolymitani folio 788.t.25
idithun filius Ciſis f.817 tab.35
ieathrais f.816.t.35
ieboſtus & Ieboſtes Rex Iſraëlitarum f.768.t.14
iecholia coniux Amaſiæ fol. 786.t.23
iechonias XIIX. rex Hieroſolymitanꝰ f.790.t.13
iechoniæ poſteritas f.791 tab.22,23
iegaal filius Semeiæ f.792 tab.22
iehiel filius Ioſophati folio 784.t.19
iehu familia f.797.t.27
iehus I. rex Iſraëliticus folio 797.t.27
iephtha XI. Dynaſta ſeu Iudex Iſraëlitarum folio 764.t.11
ieramiel filius Heſronis fol. 761.t.10
ieremias filius Iechoniæ fol. 792.t.23
ierenothus filius Hemani f.821.t.35
ierobael VII. Iudex Iſraëlitarum f.762.t.11
ieroboamus I. rex Iſraëliticus f.793.t.26
ieroboamus IV. rex Iſraëliticorum ex Iehu familia f.798.t.27
ieroboami familia f.793 tab.26
ieruſa coniux Azariæ folio 786.t.23
ieſo f.779.t.22
ieſſuis filius Sauli regis Iſraëlitarum f.769.t.14
ieſua XXIX. Pōtifex Maximus Iudæorum folio 832.t.38
Ieſu Chriſti Saluatoris ſtirps f.804.t.31
ieſus Damnei filiꝰ LXXIII. Pont. Max. Iudæorum fol. 846.t.83
ieſus, Siæ fil. LIX. Pontifex Maximus Iudæorū fol. 841.t.34
ieſus alio nomine Iaſon XLII. Pont. Maximus Iudæorum f.838.t.38
ieſus, Hamalielis LXXIV. Pontifex Maximus Iudæorum f 846.t.39
ieſus filius Ioiadæ Pontificis Maximi Iudæorū fol. 833.t.38
ieſus LIV. Pontifex Maximus Iudæorum f.840 tab.39
iethraamus filius Dauidis f.779.t.18
iethres f.777 t.19
iethres filiꝰ Gedeonis folio 763 t.11
ieus filius Roboami f.781 tab.19
ieuſus filius Eſeci f.770 tab.14
iezabel coniux Achabi fol. 796.t.26
inarus rex Aegyptiorum fol. 737.t.5
inari familia ibid.
ioabus filius Saruiæ folio 776.t.19
ioabus filius Saraiæ f.768 tab.11
ioachazus II. rex Iſraëliticorum ex Iehu familia fol. 798.t.27
ioachazus XVI. rex Hieroſolymitanus f.289 tab.22

ioachazus VI. rex Hieroſolymitanus f.784
ioachimus XXX. Pontifex Maximus Iudæorũ fol. 882.t.38
ioachimus f.804.t.31
ioachimus XVII. rex Hieroſolymitanꝰ f.790.t.23
ioachin XIIX. rex Hieroſolymitanus ibid.
ioada fil. Ahazi f.770 tab.14
ioannes cognomẽto Hyrcanus XV. dynaſta Iudęorum f.804.t.31
ioannes Euangeliſta undeſit oriundus f.792 tab.23
ioas filius Achabi f.797 tab.26
ioas f.815.t.35
ioas VII. Rex Hieroſolymitanus f.784.t.23
ioas III. rex Iſraëliticorũ ex Iehu famil. f.798.t.27
ioathamus X. rex Hieroſolymitanus f.786 tab.23
ioazarus LVII. Pontifex Maximus Iudęorum folio 841.t.39
iochabeda coniux Amrami f.822.t.34
iocimus filius Zorobabelis I. Dynaſtæ Iudæorum f.802.t.30
ioel f.819.t.35
ioel filius Samuelis f.821 tab.35
iohannes XXXIII. Pontifex Maximus Iudæorum f.835.t.38
iohannes Ananiæ LXX. Pontificis Maximi Iudæorum fol.846 tab.38
iohanna alio nomine Benreſa III. Dynaſta Iudæorum fol.802 tab.30
ioiada ſecundarius Pontifex f.828.t.34
ioiada XXXII. Pontifex Maximus Iudęorum folio 833.t.38
ionadabus fil. Semmaæ fol. 774.t.18
ionamus fol.779 tab.19
ionathan filius Obedis fol. 773.t.18
ionathas filius Sauli regis Iſraëlitarum f.768 tab.14
ionathas filio Abiatharis X. Pontificis Maximi Iudæorum f.826.t.34
ionathas LV. Põtifex Maximus Iudæorum f.842 tab.38
ioramus filius Eliabi folio 819.t.35
ioramus XIV. Pontifex Maximus Iudęorum folio 827.t.34
ioramus IV. rex Iſraëliticus ex Ambris familia fol. 796.t.26
ioramus V. rex Hieroſolymitanus f.783.t.19
iorami coniuges f.784 tab.18
ioremus f.779.t.21
ioſaba fil. Iorami V. regis Hieroſolymitani f.784 tab.19
ioſaphatus IV. rex Hieroſolymitanus f.783.t.19
iosbecaſſa filius Hemani fol. 821
ioſedechus XXIIX. Pontifex Maximus Iudæorum f.831.t.38
ioſephus filius Aſaphi folio 816.t.35
ioſephus fil. Ionami f.779 tab.19
ioſephus cognomẽto Cabus LXXI. Põtifex Maximus Iudæorum f.844 tab.38
ioſephus LXIX. Pontifex Maximus Iudæorũ fol. 845.t.38
ioſephus cognomento Caiaphas LXIV. Pontifex Maximus Iudæorũ fol. 843.t.36
ioſephus I. huius nominis V. Dynaſta Iudæorũ fol. 802.t.30
ioſephus II. huius nominis cognomento Arſes XIV. Dynaſta Iudæorum f.803.t.30
ioſias XV. rex Hieroſolymitanus f.789.t.23
ioſiæ XV. regis coniuges fol. eod.
ioſua II. Dynaſta ſeu Iudex Iſraëlitarum f.760 tab.10
iothamus alio nomine Azarias XX. Pontifex Maximus Iudęorum folio 829.t.34
iothamus filius Gedeonis Dynaſtæ Iſraëlitarũ fol. 763.t.11
iſaar filius Cahati f.817 tab.34
iſaaris poſteritas f.818 tab.34
iſæus filius Obedis f.779 tab.18
isboſethus II. Rex Iſraëlitarum fol.768 tab.14
iſis coniux Oſiridis regis Aegyptiorum f.717 tab.2.3
iſmaël LXI. Pontifex Maximus Iudæorum f.844 tab.38
iſmadi filius Aſelis f.770 tab.40
iſraëlitarum reges f.766 tab.14.15
iſraëlitarum imperia folio 754.t.55
iſraëliticę gentis dynaſtia & regna f.751
iſraëliticorum Dynaſtarum ſeu Iudicum ſeries, cum breui familiarum indicatione f.758 tab.10.11
iſraëliticorum ſeu decem tribuum regum familię fol. 793.t.2
iſraëliticorum Pontificũ principium, munus, familiæ, quæq; harum ſucceſſio, quis interitꝰ quæ conſuetudines .808
iſra-

Iſraëliticum regnum folio 757
iſus XV. Pontifex Maximus Iudæorum f.828 tab.34
ithamarus filius Aaronis Pontificis Maximi folio 823.t.34
ithamari poſteritas f.824 tab.34
de Iudaicorum ſeu Iſraëliticorum Pontificum principio, munere, familijs, quæq; harum ſucceſſio, quis interitus, quæ conſuetudines f.808
iudæorum Pontifices pro ſapia f.815
iudæorum dynaſtarũ ſeu ducum familia f.801 tab.30.31
iudæorum quæ uera fuerit origo, & quæ imperia in Iſraëlitis floruerint f.751.752.& ſic deinceps
iudæorum Dynaſtia folio 800
iudęorum Pontifices, ſeu familia Aboreeris, è Leuitis Cahatinis, quæ uſque ad Hieroſolymę excidium floruit, dignitate illa annos 157. folio 815
iudas Thaddæus unde ſit oriundus f.804 & 792. tab.31.& 23
iudas filius Ionathę f.842 tab.38
iudas proditor Chriſti folio 844
iudas filius Ioſephi f.779 tab.19
iudas Patriarcha Iudæorum fol.771 tab.18
iudas cognomento Hyrcanus IV. Dynaſta Iudęorum f.802 tab.30
iudæ tribus reges f.781 tab.19
iudicum ſeu Dynaſtarũ Iſraëliticorum ſeries folio 758.t.10.11
Iuſtus f.835 tab.38

L

Lebnis f.815.t.35
Leuis f.779 tab.19
leuis Iacobi filius f.815 tab.34
libya fil. Telegoni f.722 tab.3
lynceus filius Aegypti folio 423.t.3

M

Maacha III. coniux Roboami Regis Hieroſolymitani f.781 tab.19
Maathas III. cõiux Dauidis f.777.t.18
maaſa filius Achazi regis Hieroſolymitani folio 787.t.23
maatus IIX. Dynaſta Iudæorum f.802 tab.30
macedo filius Oſiridis regis Aegyptiorum f.718 tab.2
mahalatha filia Saphatię fol. 779.t.18
mahalatha coniux Roboami I. regis Hieroſolymitani f.781.t.19
mahaziothus filius Hemani f.821
matharus f.804.t.31
malchias f.816.t.35
malchiſua filius Saulis regis Iſraëlitarum f.768 tab.14
mallothis filius Hemani fol. 821
malluchus f.817.t.15
manahemus I. rex Iſraëliticorum f.799.t.27
manahemi familia f.799 tab.27
manaſſes XXIIX. Pontifex Maximus Iudæorũ fol. 835.t.38
manaſſes filius Iohannis XXXIII. Pontificis Maximi Iudæorum f.834 tab.38
manaſſes XIII. rex Hieroſolymitanus f.788.t.23
mariamme filia Simonis cognomento Cantharę fol. 841.t.38
maria, ſoror Mariæ Virginis f.792.t.23
maria filia Amrami f.822 tab.34
maria, mater Ieſu Chriſti unde ſit oriunda f.804 tab.31
maria coniux Alphæi folio eod.
maſeias filius Ieſuæ f.832 tab.38
maslot f.802
matathani f.779.t.19
matathia I. huiꝰ nominis VII. Dynaſta Iudęorum fol. 802.t.30
matathias II. huius nominis cognomento Siloa XIII. Dynaſta Iudæorũ fol. 803.t.30
matathias filius Idithuni fol. 817.t.35
mathanias filius Hemani fol. 821.t.35
mattha f.779.t.19
matthan filiꝰ Eleazari folio 792.t.23
mattanias XIX. rex Hieroſolymitanus f.790.t.23
matthias LXXV. Pontifex Maximus Iudæorũ fol. 842.t.38
matthias LXVII. Põtifex Maximus Iudæorũ folio 843.t.39
matthias LVI. Pontifex Maximus Iudæorũ folio 841.t.39
megathyma filia Batti folio 746.t.7
melchis f.780.t.22
melchis fil. Ioannis Hyrcani f.804.t.31
melchitamis fil. Iechoniæ tab.22
melechus filius Michę folio 776.t.14
melea f.779.t.19
menamus ibid.
menelaus XLIII. Pontifex

fex Maximus Iudæorũ fo. 838.t.38
mephiboſethus filius Nothus Sauli regis Iſraëlitarum f.709.t.15
mephres IX. Rex Aegyptiorum f.720.t.3
meraiotus f.826.t.39
merarenſiũ familiæ ſtirps fol. 816
meranis filius Leuis f.816 tab.39
meroba filia Sauli regis Iſraëlitarum f.269 tab.14
meſſalemetha coniux regis Hieroſolymitani folio 788.t.23
meſſenes XIII.rex Aegyptiorum f.726 tab.3
micha fil. Mephiboſethi fol. 770.t.14
michaë filius Ioſophati folio 784.t.19
michaël f.816.t.35
michaëlis Boëmi Pirmēſis carmen f.847
michol filia Sauli regis Iſraëlitarum f.769 tab.14
miſael filius Ozielis folio 818.t.34
miſpharmuthoſis X.Rex Aegyptiorum f.721 tab.3
moholis f.816.t.35
moſes Dynaſta ſeu Iudex primus Iſraëlitarum folio 758.759.t.10
moſes filius Amrami folio 822.t.34
moſes in Nilum proiectꝰ ab Acenthera Ori filia extractus & educatus fol. 722
moſis nominis Etymon fol. 759
moſolla II. Dynaſta Iudæorum f.802.t.30
moſollamus filius Zorobabelis fol.792 tab.22
moza fil. Zamris f.770 rab.14
muſis f.816.t.35
mycerinus VI. rex Aegyptiorum ex Vafris familis f.729.t.4

N

NAams, Ammonitis coniux Salomonis f.781.t.19
naarias filius Semeiæ folio 792.t.22
naaſſon filius Aminadabi f.772.t.18
nadabus II. Rex Iſraëliticus f.793.t.26
nadabus filius Aaronis Pont.Max. f.822.t.34
nadabias fil. Iechoniæ folio 792.t.23
nahatus, alio nomine Toas f.819.t.35
namſes f.797.t.27
nanges alio nomine Nagid IX. Dynaſta Iudæorum f.802.t.30
nathan filius Dauidis, cũ ſua poſteritate f.779 tab.19
nathanaël filius Iſæi folio 774.t.18
nathanias filius Aſaphi fol. 816.t.35
naumus XI. Dynaſta Iudæorum f.802.t.30
nebedęus ſacerdos f.845 tab.38
nechaus ſeu Neus II.Rex Aegyptiorum è Pſammitichi familia f.731 tab.4
nectabis I. huius nominis rex Aegyptiorum folio 739.t.6
nectabis II. huius nominis Rex Aegyptiorum fol. 739.t.5
neochabes Rex Aegypti fol. 727.t.3
nephegus filius Iſaacis folio 816.t.34
nephtes rex Aegyptiorũ fol. 738.t.5
ner filius Abielis f.766 tab.15
neris f.786.t.22
nitetis fil. Apryes regis Aegyptiorum f.733 tab.4

O

OBea filius Boozi folio 773.t.18
ochozias III.rex Iſraëlitarum ex Ambris familia fol. 796.t.26
ochozias VI.rex Hieroſolymitanus f.784.t.19
oduias filius Elioenais fol. 792.t.22
othoniel III. Iudex Iſraëlitarum f.760.t.10
onan filius Iudæ f.771 tab.18
onias alio nomine Menelaus LXIII.Pontif.Maximus Iudæorum f.838 tab.38
onias I.huius nominis cognomēto Priſcꝰ XXXV. Pontifex Maximus Iudæorum f.834.t.39
onias II. huius nominis XXXIX. Pontifex Maximus Iudæorum f.835 tab.38
onias III. huius nominis XLI.Pontifex Maximꝰ Iudæorum f.836.t.38
onias filius Oniæ III.Pōtificis Maximi Iudæorũ fol. 837.t.38
orus II.rex Aegyptiorum fol. 718.t.3
orus alio nomine Buſiris I.rex Aegyptiorum folio 721.t.3
Ori familia ibid.
oſea rex ultimus Iſraëliticorum f.800.t.27
oſiris I.rex Aegyptiorum fol. 716.t.2.3
oſiridis familia ibid.
ozias f.819.t.35
ozias rex Hieroſolymitanus f.786.t.23
oziel fil. Cabati f.818.t.34
oziel filius Hemani f.821 tab.35
ozis poſteritas ex Meſapia Eleazari f.826.t.34
ozis VI. Pontifex Maximus Iudæorũ f.829.t.34

Psu-

P

Paulus Apoſtolus in iudicium conuocatur f.845
pauſiris rex Aegyptiorũ f.738.t.5
ad Pflugium prefatio fol. 747
phaca rex Iſraëliticus fol. 799.t.27
phaceia II. rex Iſraëliticorum ex familia Manahemi. ibid.
phadaias fil. Iechoniæ f. 792.t.23
phaltbias filius Ananiæ f.792.t.22
pharaonũ ſeu regum Aegyptiorum familiæ fol. 716.t.2.3
phares filius Iudæ è Thamare f.781.t.10
phares filius Iudæ Patriarchæ f.771.t.19
phenenna coniux Elcanæ f.820.35
pherima coniux Batti IV. regis Cyrenæorum fol. 745.t.6
phideas XVII. Pontifex Maximus Iudæorum f. 829.t.34
phinees LXXVI. & ultimus Põtifex Maximus Iudæorum f.864.t.38
phinees filius Elis Pontificis Maximi f.325.t.34
phinees III. Pontifex Maximus Iudæorum folio 823.t.35
pithon filius Michæ fol. 770.t.14
polyarchus filius Critolę f.744.t.7
polydamna coniux Proces f.727.t.3
polymneſtus rex Cyrenæorum f.743.t.6.7
de Pontificum Iſraëliticorum ſeu Iudaicorũ principio, munere, familijs, quæq; harum ſucceſsio, quis interitus, quæ conſuetudines f.808
priſcos f.834.t.38
proteus XIV. rex Aegyptiorum f.726.t.3
pſammenitus II. rex Aegyptiorum ex Amaſis familia f.735.t.4
pſammis III. rex Aegyptiorum è Pſammitichi familia folio 732. tab.4
pſammitichus I. rex Aegyptiorum f.730.t.4
pſammitichus filius Inari f.737.t.5
pſammitichus rex Aegypti. ibid.
pſammitichi familia fol. 730.t.4

Q

Quadratus, Syriæ præſes Ananiam Pontificem Maximum in uincula conijcit folio 845

R

Raddais filius Iſai f. 774.t.18
rahias f.826.t.39
rampſes X. rex Aegyptiorum ex Ori familia fol. 725.t.3
rampſinitus XV. rex Aegyptiorum ex Ori familia f.727.t.3
rapha fil. Banę fol. 770. tab.14
raphsias filius Eſaiæ fol. 792.t.72
rathoris II. rex Aegyptiorum ex Ori familia folio 722.t.2
rathoris poſteritas f.723. tab.3
remeſſes VII. rex Aegyptiorum ex Ori familia f.724.t.3
reſpha concubina Sauli regis Iſraëlitarum folio 768.t.15
roboamus prim9 rex Hieroſolymæ ſeu tribus Iudæ & Beniamitidis f. 781.t.19
roboami coniuges. ibid.
romamthiezer filius Hemani f.821
rutha coniux Salomonis f.773.t.18

S

Saadias filius Aſelis f. 770.t.15
ſabachus rex Aegypti fo. 730.t.4
ſabuel filius Hemani fol. 821.t.35
ſadocus filius Azoris fol. 791.t.23
ſadocus I. huius nominis XI. Pontifex Maximus Iudæorum folio 286. t.34
ſadocus II. huius nominis XXIII. Pontifex Maximus Iudæorum f.829. t.34
ſalathiel filius Neris fol. 780.t.22
ſalathiel filius Iechoniæ f. 791.t.23
ſalathiel filius Aſiris fol. 792.t.22
ſalmon filius Naaſſonis f.772.t.18
ſalome filia Iacobi folio 792.t.23
ſamariaa filius Roboami f.781.t.19
ſamaritanorum regum familiæ f.792.t.2
ſamaritanum regnum fo. 757
ſameris f.816.t.36
ſamgarus V. dynaſta Iſraëlitarum f.762.t.11
ſammaa f.816.t.35
ſamſon XV. iudex ſeu dynaſta Iſraëlitarum folio 764.t.11
ſaphais alio nomine Suphus f.819.t.35
ſaphatias filius Dauidis f.779.t.18. filius Ioſophati f.784.t.19
ſaphatus filius Semeiæ f. 792.t.22
ſamuel Deo conſecratur f.820.t.35
ſamuel XVII. dynaſta ſeu iudex Iſraëlitarũ f.765
ſaias filius Cenezi folio 767.t.10

ſaraiaſ

ſaraias XXVII. Pontifex Maximus Iudæorum f. 831.t.38
ſaretus filius Aphiæ folio 766.t.15
ſariſibus f.786.t.23
ſarois filius Iſaï fol. 776. t.19
ſaulus alio nomine Ioel f. 819.t.35
ſaulus I. Iſraëlitarum rex f.766.t.15
ſauli familia. ibid.
ſechenias f.792.t.22
ſenefer filius Iecboniæ f. 792.t.23
ſela filius Iudę Patriarchę f.771.t.18
ſellumus filius Ioſiæ fol. 791.t.23
ſellum9 alio nomine Moſallamus XXIV. Pontifex Maximus Iudæorũ 829.t.34
ſellumus rex Iſraëliticorũ f.799.t.27
ſemmaa filius Iſaï f.773. t.18
ſemaas filius Dauidis fo. 779.t.18
ſemeias f.792.t.22
ſemeis alio nomine Abner VI. dynaſta Iudæorũ f.801.t.30
ſennyes rex Aegyptiorũ f.728.t.3
ſepbora coniux Moſis f. 700.t.10
ſeris filius Idithunis folio 817.t.35
ſeror filius Becborali fol. 766.t.15
ſeſacus II. rex Aegyptiorum ex Vafris familia 728.t.4
ſeſonchoſis III. rex Aegyptiorum folio 718. tab.3
ſeſoſtris III. rex Aegyptiorum f.718.t.3
ſethon cognomẽto Actiſanes XII. rex Agyptiorum f.726.t.2
ſethon rex Aegyptiorum f.730.t.4
ſethoſis IX, rex Aegyptiorum f.724.t.2
ſethris filius Ozielis fol. 818.t.34
ſiloa f.803
ſimeis filius Phadaiæ fol. 792.t.22
ſimeon f.779.t.19
ſimon Camithi fil. LXIII. Pontifex Maximus Iudæorum f.844.t.38
ſimon filius Ionathæ fol. 842.t.38.
ſimon cognomento Cantharas LV. Pontifex Maximus Iudæorum folio 840.t.38
ſimon, Epiſcopus Hieroſolymæ poſt Iacobum f. 792.t.23
ſimõ Apoſtolus unde ſit oriundus f.804.t.31
ſimon fil. Ananiæ LXX. Põtificis Maximi Iudęorum f.846.t.38
ſimon I. hui9 nominis cognomento Iuſtus XXXVI. Pontifex Maximus Iudæorum f.835
ſimon II. huius nominis XL. Pontifex Maximus Iudæorum f.836.t.38
ſirachus f.802
ſmerdes rex Aegyptiorũ f.718
ſobabus filius Dauidis f. 779.t.18
ſolomitha fil. Zorobabelis f.792.t.22
ſolomithus filius Roboami I. regis Hieroſolymitani folio 782. t.19
ſolomon II. rex Iudæorum ex hac familia folio 780.t.19
ſolomonis coniuges fol. 781.t.19
ſophonias f.819.t.35
ſophonias ſecundarius Pontifex Maximus Iudæorum f.831.t.38
ſolymius filius Matathiæ f.803.t.30
ſudeas XIIX. Pontifex Maximus Iudæorum f. 829.t.34
ſupbus 819.t.35

T

TAchus rex Aegyptiorum f.739. tab.5
tabatua f.819.t.35
taphata f.781
taphnis coniux Vafris f. 728.t.4
telegonus filius Ori folio 722.t.3
tertullus orator f.845
timaris IV. rex Aegyptiorum f.719.t.3
thamar filia Dauidis fol. 778.t.18
thamar fil. Abſolomi fol. 778.t.18
thannyra rex Aegyptiorum f.737.t.5
tharea fil. Michæ fol. 770.t.14
theophilus LXVI. Pontifex Maximus Iudæorũ f.842.t.38
thola IX. iudex Iſraëlitarũ f.763.t.11
thules rex Aegypti folio 727.t.3
thuoris XIV. rex Aegyptiorum ex Ori familia f.726.t.3
toas f.819.t.33
tone Pherſobis rex Aegypti f.728.t.3
tuthemoſis XI. rex Aegyptiorum f.721.t.3

V

VAfres I. rex Aegyptiorum ex hac familia f.728.t.4
uafris familia, quę in Aegypto regnauit. ibid.
uexores III. rex Aegyptiorum folio 718.t.3
ulamus filius Eſeri folio 770.t.14
urias alio nomine Amarias & Azarias XXI. Pontifex Maximus Iudæorum f.819.t.34
urſiel alio nomine ſophonias f.814.t.35

Zabdis

Z

Zabdis filius zaræ f.771.t.19
zaccur filius Aſaphi fol. 816.t.35
zacharias filius Ioiadæ f. 828.t.34
zacharias v. rex Iſraëliticorum ex Iehu familia f. 799.t.27
zacharias filius Ioſophati f.784.t.19
zahamus filius Roboami f.781.t.19
zambria rex Iſraëliticus folio f.794.t.26
zamris filius Ioadæ folio 770.t.14
zara fil. Iudæ Patriarchæ f.771.t.19
zebedæus pater Ioannis Euangeliſtæ folio 792.t.23
zebrida coniux Ioſiæ regis Hieroſolymitani f. 784.t.33
zechris filius Iſaaris folio 816.t.34
zera f.816.t.35
zimma f.815.t.35
ziza fil. Roboami regis Hieroſolymitani folio 782.t.19
zorobabel filius Salathielis f.793.t.23
zorobabel I. dynaſta ſeu dux Iudęorũ f.801.t.30
zorobabel filius Phadaię f.792.t.22
zorobabelis familia, quę poſt reditum è Babylone, ſeu ducum ſeu principum dignitate Iudæis imperauit annos 355. f. 801.t.30.31

FINIS HVIVS INDICIS.

ERRORES RELEGENDO PASSIM OBSERuatos, Lector ſic emendabit.

Prior numerus paginam, poſterior uerſum, denotat.

Aſſyriam fol.1.uerſ.35. principibus tribus fol.2.uerſ.2. 20 doctorum 6.323. deſiit 13.21. Arbace 15.16. Zerzes. ibid.uerſ.23. aureum 20.24. monitionum 22.3. exquiſitius 23.32. terribiles 24.15. Mogolenes 24.18. ſatellitium 33.4. Germania 36.17. Elami 41.28. paſſim reges 43.27. Perſicas 46.33. Theaſpi 63.28. Pherendatem 56.29. liberos 63.37. ACORIDE 72.26. ſimp. 79.40. XERXIS 86.40. prognatum 97 32. ἀνώνυμοι 106.4. contenderit 109.13. Philippum 114.16. de re 16.11. ARIDAEVS 120.6. capto 127.33. Atheoxus 128.36. contra 129.13. ob uictoriam 161.32. Cicero 132.13. edicto 133.10. Meſech 169.9. errat 182.35. Nicomedis 193.32. utiundos 203.16. Pharnace CIC. 213.33. Atropati 218.26. infelicitas 221.3. Arſaces 250.34. origine 254.4. conqueſtos 283.31. reuiſiſſet 286.36. abducitur 291.17. matris 295.4. præfecturam 297.11. Archelau 300.34. figmento 332.17. principatus 349.24. etſi ter 351.26. Agelaus 373.14. Piſiſtratidas 418.38. ob 419.9. ab eo 420.21. coniunxiſſet 423.26. uel abundat 431.21. annos 432.22.

EX OFFICINA HENRICPETRINA,
ANNO SALVTIS NOSTRAE RECVPERATAE, CIↃ.IↃ LXXIV.
Menſe Martio.

TABVLÆ,

DE FAMILIIS,

QVÆ ÆGYPTVM GV-
BERNARVNT.

STEMMATA PHARAON
PTIQRVM

FAMILIA

I. OSIRI

ANVBIS.

Macedo.

IIX

IX.

X. NI

XI. T

XII.

FAMIL

I. OR

ACENCHERE.

II. R

III. C

IV. A

V. C

VI. ARMEVS.

Armais.

XII. SETH

...IVM, SEV REGVM ÆGY-
...PRIMORVM.

...I.
...OSIRIDIS.

...———ISIS.

II. ORVS.

III. SESONCHOSIS, *alio nomine* SESOSTRIS & VEXORES.

IV. TIMAVS.

V. ALISPHRAGMATHOSIS.

VI. AMOSIS.

VII. CHEBRON.

...AMENOPHIS. I. — AMESSES.

...EPHRES.

...ISPHARMVTHOSIS.

...TVTHEMOSIS.

...AMENOPHIS. II.

...II.
...IA ORI.

...VS. *alio nomine* ...VSIRIS.

...RATHORIS.

...CHENCRES.

...CHERRES.

...HERRES.

Telegonus.

Epaphus.

Libya.

AGENOR. — BELVS. — BVSIRIS.

AEGYPTVS. — DANAVS.

LYNCEVS.———*Hypermnestra.*

VII. REMESSES.

IIX. AMENOPHIS. I.

IX. SETHOSIS.

X. RAMPSES. — *Athyrtia.*

XI. AMENOPHIS. II.

...HON. — XIII. MESSENES.

Polydamna.———XIV. THVORIS, *Græcis* PROTEVS.

XV. RAMPSINITVS.

¶ BANCHYRIS.
¶ THVLIS.
¶ NEOCHABES.

BOCCHORIS.

¶ SENNYES.
¶ TONEPHERSOBIS.

III.

FAMILIA VAPHRIS.

I. VAPHRES. —— *Taphnis.*

II. SESACVS. — *Filia ἀνώνυμος.*

III. CHEMMIS.

IV. CHEOPS. — V. CEPHRENES.

VI. MYCERINVS.

VII. ASYCHIS.

IIX. ANYSIS.

¶ SABACHVS.

¶ SETHON.

IV.

FAMILIA PSAMMITICHI.

Necus, Saites.

I. PSAMMITICHVS.

II. NECHAVS.

III. PSAMMIS.

IV. APRYES.

NITETIS.

V.

FAMILIA AMASIS.

I. AMASIS.

II. PSAMMENITVS.

STEMMA

STEMMATA FAMILIARVM QVÆ ALTERVM AEGYPTI REGNVM TENVERVNT.

FAMILIA INARI.

Pſammitichus.

INARVS.

THANNYRA. PSAMMITICHVS.

FAMILIA AMYRTAEI.

AMYRTAEVS.

PAVSIRIS.

FAMILIA AMYRTAEI SAITAE.

AMYRTAEVS, *Saites.*

NEPHRES. ACORIS.

NECTANABIS. I. TACHVS.

NECTANABIS. II.

STEMMA FAMILIÆ B
GVM CYRENAEO

Po

I. *Ariſt*
BA

II. ARC

III. BA

IV. ARC

V. BATTVS. III. *cognomento εὐδαίμων.*

VI. ARCESILAVS. III.

N.N. Filij ἀνώνυμοι.

VII. BATTVS. IV.——PHERETIMA.

IIX. ARCESILAVS. IV.

* *
*

Battus.——*Meſatme.*

CALLIMACHVS,
Poëta.

ATTIADARVM, SEV RE-
RVM VETERIORVM.

...neſin.

...s, cognomento
...TTVS. I.

...ESILAVS. I.

...TTVS. II.

...ESILAVS. II.

Critola.

Polyarchus. *Eryxo.*

Megathyma. — *Staſenor.*

Callimachus.

SEV IVDICVM ISRAELITICO.
EVI FAMILIARVM
ICATIONE.

Eleazarus.

thohobias.

¶ IV. AODVS.

V. SAMGARVS.

VI. BARACVS.

¶ *Ioas, tribu Manaſſenſis.*

VII. GEDEON, *cognomento Ierobaal, dynaſta ſeptimus.* — *Druma concubina.*

Iethres.

Iothamus.

IIX. ABIMELECHVS, *Tyrannus.*

¶ IX. THOLA.

¶ X. IAIRVS.

¶ XI. IEPHTHA.

¶ XII. ABESAN.

¶ XIII. ELON.

¶ XIV. ABDON.

¶ XV. SAMSON.

¶ XVI. ELIS, *Pont. Max.*

¶ XVII. SAMVEL.

Saraias.

Ioabus.

Achino
IONATHAS.
Ieſſuis.
Malchiſua.
Aminadabus.
II.
Mephiboſethus.
Micha.
Pithon.
Melechus.
Tharea.
Ahazus.
Ioiada.
Azmotus.
Zamris.
Moza.
Bana.
Rapha.
Eleaſa.
Eſecus.
Vlamus.
Ieuſus.
Eliphaletus.
Azricamus.

M ISRAELITICORVM.

I.

FAMILIA SAVLI

Aphias.

Sarethus.

Bechoratus.

Seror.

Abiel.

Ciſus. — *Ner.*

na. — I. SAVLVS, *primus Iſraëlitarum Rex.* — *Reſpha, concubina.* — ABNER

Iaſiel.

ISBOSETHVS. *Merobe.* MICHOL. *Armonis.* *Nephiboſethus.*

Alemethus.

Aſel.

Bochris. *Iſmael.* *Saarias.* *Abdias.* *Hanan.*

FAMILIA DAVIDIS, QVÆ

IVDAEAE ET B

I M

Batſua coniux. — ❡ IVD

Er. *Onan.* *Sela.*

Ichobeda. —

Aminadab

NAASSON. *Elimelechus.*

SALMON. — *Rachaba.*

BOOZVS. — *Rutha.*

OBED.

ISAEVS. *Iona*

Eliabus. *Ammadabus.* *Semmaa.* *Nathanael.* *Raddais.* *Aſom*

Abichail. *Ionadabus.*

☞ Coniuges. *

* 1. *Achinoama.* * 2. *Abigail.* * 3. *Maacha.* * 4. *Haguba.* * 5. *Abital.* * 6. *Egla.*

Amnon. *Daniel.* ABSOLOMVS. *Thamar.* ADONIAS. *Saphatias.* *Iethraamus.* *Sem*

Filij tres ἀνώνυμοι. *Thamar.* MAHALATHA.

II.

POST SOLOMONEM TANTVM
NIAMITIDI TRIBVI
PERAVIT.

S, *Patriarcha.* —— *Thamar nurus.*

Phares. — *Zara.*

Heſron. — *Labdis.* — *Ethan.*

Aramus. — *Charmis.* — *Azarias.*

Achan.

Eliſeba.

an.

I. DAVID, *primus ex hac familia Rex, Cui fuêre.* — *Saruia.* — *Abigail.* —— *Iethres.*

IOABVS. — *Abiſæus.* — *Aſaël.* — AMASA.

Concubinæ decem.

* 7.
THSABA.

Sobabus. NATHAN. — II. SOLOMON. —— *Naama. Ammonitis.*

Mathathan. — I. ROBOAMVS, *primus rex Hieroſolymæ, ſeu tribus Iudææ & Beniamitidis. Cui fuêre.*

Menamus.

Coniuges.

Melea.

* 1 *Mahalatha.* — * 2. *Abichail.* — * 3. *Maacha.*

Eliacimus.

Ieus. *Samarias.* *Zahamus.* — II. ABIA. — *Maacha.* *Attais.* *Ziza.* *Solomithus.*

Ionamus.

Ioſephus. — *Azuba.* — III. ASA.

Iudas. — IV. IOSAPHATVS.

Simeon. — ATHALIA, *Tyranna.* — V. IORAMVS. *Azarias.* *Iehiel.* *Zacharias, &c.*

Leuis.

Sebia. — VI. OCHOZIAS. IOSABA.

Mattha.

* †

*

Ioremus.

Eliezer.

Ieſo.

Herus.

Helmadaſnus.

Coſaſnus.

Addis.

Melchis.

Neris.

Salathiel.

ZOROBABEL, condidit ſtirpem dynaſtarum ſeu ducum Iudææ.

Ioadane.——

Iecholia.——IIX. AMASI

IX. AZARIAS.——Ie

X. IOATHAM

XI. ACHAZ

XII.

XVI. IOACHAZ

Aſir. Melchiramus.

Salathiel. Zorob

Moſollamus. Ananias.

Phaltias.

Hattus Iegaal. Barias. Naarias.

Elioenais. Ezechias.

Oduias. &c.

Ioſephus, maritus MARIAE Virginis.

VII. IOAS. —— *N. ἀνώνυμος.*

AS. *Amoſus.*

uſa. ESAIAS, *Propheta.*

VS. *Sariaſubus.*

IS. —— *Abia.*

EZECHIAS. —— *Hephſiba.*

XIII. MANASSES. —— *Meſſalemetha.*

XIV. AMON. —— *Idida.*

Hamuthal. —— XV. IOSIAS. —— *Zebuda.*

IS. XIX. SEDECHIAS. XVII. IOACHIMVS. *Sellumus.*

XIIX. IOACHIN, *ſeu Iechonias.*

Phadaias. *Salathiel.* *Senefer.* *Ieremias.* *Hoſama.* *Nadabias.*

abel. *Semeis.* *Zorobabel.*

Solomitha. *Abiud.*

Eſaias. *Eliacimus.*

Raphaias. *Azor.*

Arnan. *Sadocus.*

Abdias. *Achimus.*

Sechenias. *Eliud.*

Semeias.

Saphatus. *Eleazarus.*

Azricamus. *Matthan.*

Iacobus.

Salome. —— *Zebedaeus.* *Cleophas.* —— *Maria, ſoror Mariæ Virginis.*

Iacobus. *Ioannes Euangeliſta.* *Simon, Epiſcopus Hieroſolymæ.* *Iudas Thaddaeus.*

FAMILIÆ REGVM IS
CEM

I.

FAMILIA IEROBOAMI.

Nabathus. —— *Serua.*

I. IEROBOAMVS.

Abias. — II. NADABVS.

II.

FAMILIA BAASAE.

Ahias.

I. BAASA.

II. ELA.

¶ ZAMBRIS.

III.

FAMILIA AMBRIS.

I. AMBRIS.

II. ACHABVS. —— *Iezabel.* — ATHALIA.

III. OCHOZIAS. — IV. IORAMVS. — *Ioas.*

IV.

FAMILIA IEHV.

Namſet.

Ioſaphatus.

I. IEHVS.

II. IOACHAZVS.

III. IOAS.

IV. IEROBOAMVS.

V. ZACHARIAS.

¶ SELLVMVS.

V.

FAMILIA MANAHEMI.

Gad.

I. MANAHEMVS.

II. PHACEIA.

¶ PHACA.

¶ OSEA, *Rex Vltimus.*

FAMILIA DYNAS

IVD

I. ZOROBABEL.

II. MOSOLLA. — Ioacimus.

III. IOHANNA.

IV. IVDAS.

V. IOSEPHVS.

VI. SEMEIS.

VII. MATATHIAS. I.

IIX. MAATVS.

IX. NANGES.

X. ESLIVS.

XI. NAVMVS.

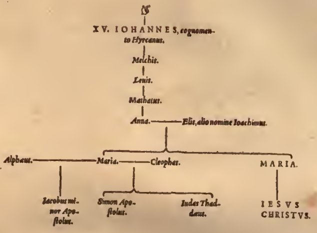
XII. AMOSVS.

XIII. MATATHIAS. II. — *N. Filia Simonis Iuſti Pont. Max.*

XIV. IOSEPHVS, *cognomento Arſet.* — *Solymius.* — *Hyrcanus.*

15

TARVM SEV DVCVM
AE O R V M.

FAMILIA PONTIFICVM IS

CORVM A' CO

DED

L

Cahatus.

Iochabeda.—AMRAMVS. *Iſaa*. *Hebron.*

I. AARON, *primus Pont. Max.*—*Eliſeba.* *Maria.* *Moſes.* CORA. *Nephegus.* *Zechris.*

Nadabus. *Abius.* II. ELEAZARVS. *Ithamarus.* *Elcanes.* *Abiaſaphus.*

III. PHINEES.

IV. ABISVA.

V. BVQVIS.

VI. OZIS.

Rahias.

Meraiotus.

Amarias.

Achitobus.

XI. SADOCVS. I.

XII. ACHIMAAS. *Azarias.*

XIII. AZARIAS. I.

XIV. IORAMVS.

XV. ASVS.

XVI. AXIORAMVS.

XVII. PHIDEAS.

XIIX. SVDEAS.

XIX. IVLVS.

XX. IOTHAMVS, *alio nomine Azarias.*

XXI. VRIAS, *alio nomine Amarias & Azarias.*

XXII. ACHITOBVS.

XXIII. SADOCVS. II.

XXIV. SELLVMVS.

XXV. HELCIAS.

XXVI. AZARIAS. *Gamarias.*

☞

¶ VII. ELIS, *oriundus ab Ithamaro.*

Hophnis. *Phinees.*

IIX. ACHITOBVS. *Ichabodus.*

IX. ACHIMELECHVS.

X. ABIATHAR.

Ionathas.

¶ IOIADA, *ſecundarius Pontifex.*

Zacharias.

Boccias. *Mathanias.*

RAELITICORVM, SEV IVDAI
NDITORE LEVI
DVCTA.

LEVIS.

Oziel.

Miſael. Eliſaphan. Sethus.

Aſiir. — Elcana. — Abieſaphus. — Aſiir. — Tahatus. — Vriel. — Ozias. — Saulus. — Elcana. — Amaſias. — Achimothus. — Elcana. — Saphais. — Nahatus. — Eliabus. — Ioramus.

Phenenna. — Elcana. — ANNA.

SAMVEL.

Ioel. Abias.

HEMAN.

Oziel. Sabuel.

Gerſon. — Lebnis. — Iahatus. — Zimma. — Ioat. — Iddo. — Zera. — Ieathrais. — Malchias. — Baaſeias. — Michaël. — Sammaa. — Barachias. — ASAPHVS.

Zaccur. Ioſephus. Nathanias. Aſarela.

Meraris. — Muſis. — Mohalis. — Sameris. — Banis. — Amxis. — Helcias. — Amaſias. — Haſabias. — Malluchus. — Abdis. — Ciſis. — IDITHVN.

Godolias. Seris. Eſaias, &c.

Iehobeda.

FAMILIA PONTIFICVM IS

CORVM A' C

D E

Cahatus.

Iochabeda. — AMRAMVS. *Iſaa-.* *Hebron.*

I. AARON, *primus Pont. Max.* — *Eliſeba.* *Maria.* *Moſes.* CORA. *Nephegus.* *Zechris.*

Nadabus. *Abius.* II. ELEAZARVS. *Ithamarus.* *Elcanes.* *Abiaſaphus.*

III. PHINEES.

IV. ABISVA.

V. BVQVIS.

VI. OZIS.

Rahias.

Meraiotus.

Amarias.

Achitobus.

XI. SADOCVS. I.

XII. ACHIMAAS. *Azarias.*

XIII. AZARIAS. I.

XIV. IORAMVS.

XV. ASVS.

XVI. AXIORAMVS.

XVII. PHIDEAS.

XIIX. SVDEAS.

XIX. IVLVS.

XX. IOTHAMVS, *alio nomine Azarias.*

XXI. VRIAS, *alio nomine Amarias & Azarias.*

XXII. ACHITOBVS.

XXIII. SADOCVS. II.

XXIV. SELLVMVS.

XXV. HELCIAS.

XXVI. AZARIAS. *Gamarias.*

☞

¶ VII. ELIS, *oriundus ab Ithamaro.*

Hophnis. *Phinees.*

IIX. ACHITOBVS. *Ichabodus*

IX. ACHIMELECHVS.

X. ABIATHAR.

Ionathas.

¶ IOIADA, *ſecundarius Pontifex.*

Zacharias.

Boecias. *Mathanias.*

RAELITICORVM, SEV IVDAI
ONDITORE LEVI
DVCTA.

LEVIS.

Gerſon. — Meraris. — Ichobeda.

Oziel.

Miſael. Eliſaphan. Sethur.

Gerſon. | Lebnis. | Iahatus. | Zimma. | Ioat. | Iddo. | Zera. | Ieathrais. | Malchias. | Baaſeias. | Michail. | Sammaa. | Barachias. | ASAPHVS.

Zaccur. Ioſephus. Nathanias. Aſarela.

Meraris. | Muſis. | Mobalis. | Sameris. | Banis. | Amxis. | Helcias. | Amaſias. | Haſabias. | Malluchus. | Abdis. | Ciſis. | IDITHVN.

Godolias. Seris. Eſaias, &c.

Aſiir. | Elcana. | Abioſaphus. | Aſiir. | Tah atus. | Vriel. | Ozias. | Saulus. | Elcana. | Amaſias. | Achimothus. | Elcana. | Saphais. | Nahatus. | Eliabus. | Ioramus. | Phenenna.——Elcana.——ANNA.

SAMVEL

Ioel. Abias.

Ioel. | HEMAN.

Oziel. Sabuel.

XXVII. SARAIAS. ¶ SOPHONIAS.

XXIIX. IOSEDECHVS. ESDRAS.

XXIX. IESVA. *Filij tres ἀνώνυμοι, quibus geniti.*

XXX. IOACHIMVS. *Maſeias.* *Eliezer.* *Iaribus.*

XXXI. ELIASIBVS.

XXXII. IOIADA.

XXXIII. IOHANNES. *Ieſus.*

XXXIV. IADDVS. *Manaſſes.*—*Nicaſſo.*

XXXV. ONIAS. I. *cognomento Priſcus.* XXX

XXXVI. SIMON. I. *cognomento Iuſtus.* XXX

XXXIX. ONIAS. II. *Filia ἀνώνυμος.*

XL. SIMON. II.

XLI. ONIAS. III. XLII. *Ieſus, alio nomine* IASON.

Onias.

Helcias. *Ananias.*

LV. SIMON, *cognomento.* *Cantharas.*

MARIAMME. ¶
¶

¶

LX. A

LXII. ELEAZARVS. LXV. IONATHAS. LXVI. THEOP

Simon. *Iudas.* LXXV. MATT

¶ LXI. ISMAEL.

¶ *Camithus.*

LXIII. SIMON.

LXXI. IOSEPHVS,

¶ LXIIX. AELION AE

¶ LXIX. IOSEPH VS.

¶ *Nebedaeus.*

LXX. ANANIAS.

Eleazarus *Iohannes.* *Simon*

¶ LXXIII. IESVS.

¶ LXXIV. IESVS.

¶ LXXVI. PHINEES.

Godolias.

IIIX. MANASSES.

IVII. ELEAZARVS.

XLIII. Onias, alio nomine MENELAVS.

¶ XLIV. ALCIMVS.
¶ LIII. ANAELVS.
¶ LIV. IESVS.
¶ Boëthus.

¶ ASMONAEAM familiam, quæ hic proximè inſerenda eſſet, alibi dedimus.

LVII. IOAZARVS. LIIX. ELEAZARVS.

LVI. MATTHIAS.
LIX. IESVS.

tethus.

ANVS. L

IILVS. LXVII. MATTHIAS. LXXII. ANANVS. II. ſeu Ananias. Filia ἀνώνυμος. — LXIV. IOSEPHVS cognomento CAIAPHAS.

IIAS.

cognomento Cabus.

S.

Ezechias.

ontifex VI.

TOMVS III.

HISTORIA,

FAMILIA-RVM, QVAE IN TRO-IANO ET LATINIS RE-gnis, Hoc eſt, Laurenti, Lauinienſi, Al-bano & Romano, à ſedibus diuerſis ita cognominatis,

imperârunt: pertinens ad utriuſq; linguæ
ſcriptores præcipuos illu-
ſtrandos.

*ADDITA EST EXPOSITIO DE FAMILIIS RE-
gum Lydiæ, ad eorundem ſcriptorum lectionem tàm
utilis, quàm neceſſaria.*

AVCTORE,
REINERO REINECCIO STEINHEMIO.

Cum Gratia & Priuilegio Cæſ. Maieſt.

BASILEAE, EX OFFICINA
HENRICPETRINA.

IN HISTORIAM,

REGVM TROIANORVM

AD

NOBILISS. VIROS

ANTIQVITATE GENERIS

EQVESTRIS, DOCTRINA, DIGNITATE ET

VIRTVTE AMPLISS. BVRCARDVM ET HENRICVM

de Salder, in Lauuenſtein, eruditæ doctrinæ
Mecænates, Patronos ſuos perpetua
obſeruantia colen-
dos.

Proœmium,

REINERI REINECCII STEINHEMII.

VT INSTITVTVM noſtrum de ueterum regnorum familijs perſequerer, aggredi nunc ad hiſtoriam regũ Troianorum uiſum fuit. Etenim & nomen illi inter nobiliſsimos meruerunt, & ipſo excidio clari facti ſunt. Enimuero fatales quædam ſunt regnorum & imperiorum quaſi conſtitutiones & conuerſiones: & Troiani, ut pleræq; gentes aliæ, à principijs creuerunt exiguis & præcipuè quidem regum uirtute creuerunt. Hos inter cùm principes, Dardanus, Erichthonius, Tros, Ilus, continentib. ſucceſsibus regni fines propagaſſent, Primus Laomedon eius felicitatis inclinationem fecit. Quod etſi mox ueluti correxit Priami induſtria, & ita correxit, ut Ilium reddiderit ſplendidius: tamen dum nimium uindictæ incumbit, ideoq; etiam ad Paridis ſcelus conniuet, regno excidium attrahit extremum. Nam Græcis Helenam bello repetentib. etſi Hectoris fortitudine ad decenniũ hos ſuſtinuit, uincitur tamẽ pertinacia,

& urbs capta ſolo æquatur, ciuibus partim cęſis, partim pulſis, aut ad ſeruitutem abreptis.

Præbet autem hiſtoria illa uariarum rerum documenta. Iuſtitia, moderatione, prudentia, fortitudine, imperia augeri & conſeruari; Dardani & ſucceſſorum trium proximiorum exempla addocent. Hæc dum negligit Laomedon, & omnia agit tam impiè, quã temerè, graue regno uulnus infligit, & ut diximus, uindictæ cupidine immodica, tum quòd patrocinari filij libidini ſtuderet: deniq; totum id euertit Priamus. Ideò qui florere diu regna & Reſp. uolunt, & in uirtutum illarum ſtudium incumbant, & pari contentione uitia illa declinent. Cæteroqui imperiorum mutationes ferè ab iſta libidinum cauſa extitiſſe, plurima omnium ætatum oſtendunt exempla: atq; in his plectendis cœleſtis numinis uindicationem acerbiorem eſſe ſolere, & ex hac Troiana hiſtoria, & è tot gentium excidijs planũ fit. Nam præter Troianos ipſos, & gentes horum auxiliares, etiam Græci ἀμυνόμενοι clades grauiſs. perpeſſi ſunt: Vt rectè hinc tractum prouerbium ſit: Ἰλιὰς κακῶν. In quam ſententiam Catullus quoque cecinit:

Troia, nefas, commune ſepulchrum Europæ Aſiaq;,
Troia uirûm & uirtutum omnium acerba cinis.

Hæc cùm ita ſint, & ea Troianæ hiſtoriæ dignitas atque celebritas, ea utilitas cognóſcatur, authores etiam, qui de ea explicârũt, à ueteribus plurimi nominantur: nec pauciores reperias, qui particulatim atque obiter eam monumentis ſuis inſperſêre. In primis ſunt Homerus, Dictys, Dares, Virgilius: Quibus addi poſſunt Herodotus, Thucydides, Liuius, Meſſala, Halicarnaſſeus. Homeri carmen omnium ætatum admirationem meruit. Et Alexander Achillem felicẽ prædicauit, quòd laudum ſuarum illum præconem adeptus eſſet. Idem etiam dormiturus ſub puluino hoc ponere ſolitus eſt, Et uicto ad Iſſum Dario, cùm ingentis precij arcula capta eſſet, & alij ad uſus alios eam deſtinarẽt, ipſe Homeri poëma, quòd in ea aſſeruaretur, dignum pronunciauit.

Quanquam

Quanquam eſt tamen quòd in hiſtoriæ fidem impingat, id quòd ſcilicet illi, ut poëtæ, ignoſcitur. De Dicty Xylandri iudicium in medio eſt: quod idem ad Daretem transfero. Nam, ſi adulterini illi authores non ſunt, ab ijs quidem, qui belli Troiani tempore uixêre, diuerſos eſſe conſtat. Nec modicè totius expoſitionis fidem de equo Troiano repetita fabula conuellit. Quàm etſi Iuſtinus etiam aſſeruit: potior tamē hîc nobis eſt Pauſaniæ & Plinij authoritas. Quos his ſubiecimus ſcriptores, tradita à prioribus repetiuêre, & de ſuo iudicio quædam uel limârunt, uel addidêre. Et ſi de Meſſala etiam dubitare iurè poſſumus. Et Virgilius ſuum ſecutus inſtitutum, magis poëtam, quàm hiſtoricum agit. Eſt etiam quòd hac parte in Herodoti hiſtoria deſideres, Qua de re ſuo loco plura monuimus. Iam quòd ad eos attinet, quorum monumentis particulatim Troianam hiſtoriam inſperſam diximus, nominaſſe in his poëtas ſufficiat. Cuius auctorum illorum inſtituti, ſi cui etiam cauſam fortè perſcrutari libet, eàm ſcilicet, de qua ſuprà explicatum, credere licet: cū quæ obſeruatu digna eſſent, haberet Troiana hiſtoria plurima, unde & partes alios alias pertractaſſe reperimus. Quas inter cum facilè princeps ſit, quæ de principibus, qui id geſſere, agit, præteriri hoc de iiſdem mētione noſtra haud debebat: nobiliſsimas apud Romanos & Græcos familias ab eis propagatas fuiſſe. Etenim, ut ex multis paucas enumerem, ab Achille Pyrrhidę ſunt, ab Aiace Euryſacidæ, qui procrearunt Miltiadas & Alcibiadem, à Teucro Teucridæ, à quibus prognatus eſt EVAGORAS Cyprius. Et in Latio Aeneas per Syluium filium reges Albanos propagauít, à quibus origine materna oriundi Romulus & Remus, condidiſſe Romam creduntur, per Aſcanium & nepotem Iulium familiam Iuliam, quæ edidit Iulium Cæſarem, primum apud Romanos monarcham. Atq; ut hoc quoque adijciam, ne ipſa quidem Græca & Romana hiſtoria abſq; hac de bello Troiano, ueluti fundamento, intelligi poteſt: Quando etiam Græci ipſi inde primùm & præcipuè

inclaruerint,& temporum eò ſupputationem accomodârint: Quemadmodum Romani conditores ſuos Troianos prædicârunt,quòd nempe Aeneæ ſocij Ceteis Latinis immiſti,ingentem deniq; & nomen unum coaluiſſent.

Cæterùm dum recepta publicantibus ſcripta ſua, conſuetudine cum animo de patrocinij cogito tutela,quà commentarius hic noſter, ceu communiretur, ad Ampl. V. potiſsimũ me pelliciebat, quòd in liberalibus doctrinis eruditio utriuſq; prædicaretur eximia, prædicaretur in bonas literas tractantes ſtudium propenſum: Quibus illuſtris decoris ornamentis duobus ſplendeſcere generis nobilitatem, ſecundum diuini numinis cultum,& artes militares,præcipuè,conſtat. Etenim repetendo memoriæ omnis de hominibus claris prodita exempla,ab hac armorum & literarum tractatione,tanquam uberr. fonte manaſſe dignitatẽ eorum,& cum hac coniunctam æternitatis famam, comperiemur. Enimuerò meruit iam inde à multis ſeculorũ ætatibus laudatiſs.Saxonum nobilitas,& uirtute bellica, & in Rempub. Germaniæ noſtræ meritis, nomen illuſtre. Quæ laus,ut nobiliſs. Salderanæ domui communis eſt, & ita communis eſt, ut inter gentis ſuę familias concedat nulli: ita refloreſcentibus eruditæ doctrinæ ſtudijs, ſic in illa eã incubuiſſe nouimus,ut hac noua gloria ſuperet pleraſq;: cũ ſcilicet eadem ſtudia uerè πηγὰς καλῶν,ſecundũ Xenophontem agnoſceret, & uàto, ut locuti ueteres ſunt, iudicio, etiã ætatis noſtræ inſtitutis & moribus,dandum inſtituto eo aliquid exiſtimaret. Quemadmodum enim tempora alia, ſtudia ſecum alia trahunt: ita noſtrum hoc ſeculum non militarem tantùm, ſed & doctam nobilitatem poſcit,ut,quod uetuſtas fano Palladis & Martis communi ſignificare uoluit,nunc non minus locum habeat. Et docuit experientia, Reſp.tum demum ſuam quaſi perfectionem adipiſci, cùm artes utræq; coniunguntur. Quã de re notiſsima Græca & Romana exempla: atq; ſummi illi heroës, Alexander, Scipio, Cæſar dictator, Auguſtus, Adrianus, Alexander Seue-

rus

rus,& in noſtris. Impp. Carolus Magnus, Ludouicus II. Ottones, Fridericus II. &c. non bellatores ſolum fortes, ſed & inſigniter eruditi fuêre. Iccircò officium hoc noſtrum literarium, reiq́; literariæ ac præcipuæ hiſtoriarum lectioni iuuandæ deſtinatum, tribui ſibi Ampl. V. à me benignè patiatur: Muſas noſtras uoluntate & patrocinio complectatur, oro. Equidem meritum utrunq; memoria colam perenni, & hanc in γενεαλογιῶν diligentiæ operam noſtram urgebo diligentius: Quando nimirum neceſsitatem explicationis iſtius tot paſsim obuia in plurimorum ſcriptis oſtendãt errata: & utilitatem cum ſuauiſs. delectatione fateri, qui in hiſtoriarum lectione uerſantur, omnes cogantur.

Ampl. V. benè & feliciter ualeat. Viteberga pridie Non. VIIIbr. CIↃ. IↃ. LXXIV.

FAMILIÆ,

REGVM TROIA-
NORVM, ALBANORVM, ROMA-
NORVM, LYDORVM, CARVM
ET CAPPADOCVM, TA-
bulis comprehenſæ.

FAMILIA REGVM

DARD

TROIANORVM, SEV
ANORVM.

Coritus.

. DARDANVS, condidit familiam Dardanorum. —— Chryſe. Iaſion. HARMONIA. — CADMVS, rex Thebarum.

HONIVS. Idæus. Dimas. Corybantus.

ı.

R. —— Theano.

Coon. Helicaon. Laodocus. Acamas. Archilochus. Polybus. Laodamas. Demoleon. Glaucus. Crino.

—VI. Podarces, cognomento PRIAMVS. —— HECVBA. HESIONE. Aſtyoche. Euthria. Antigone.

us.

. Helenus. Polites. Antiphus. Hipponous. Polydorus. Troilus. Cruſa. Laodice. Polyxena. CASANDRA.

Ceſtrinus. Priamus.

FAMILIÆ RE

FAMILIA
L

I. PICVS
Piſ

Marica. — II. FA

Venilia, — Daunus, rex Rutulorum.

TVRNVS. Iuturna. Filia

FAMILIA ÆNEÆ,
SES

Creuſa, prima coniux.

II. EVRYLEON, cognom
ASCANIVS, prim
rex Albanorum.

Iulus.

XVI. SYL. NVMITOR

Aegeſtus.

ROMVLVS.

GVM LATINORVM.

PICI, SEV REGES
VRENTVM.

cognomento —— *Canens.*

INVS. —— *Fatua Fauna, ſoror & coniux.*

¶ *Telephus, cognomento* LATINVS. —— *Amata, ſoror Veniliæ.*

LAVINIA.

SEV REGES LAVINIEN.
ET ALBANI.

I. AENEAS. —— *Lauinia, altera coniux.*

mto *Aemilia.*

III. SYLVIVS *Poſthumus, condidit familiam Syluiam.*

IIII. SYLVIVS AENEAS.

. SYL. LATINVS.

VI. SYL. ALBA.

VII. SYL. ATYS.

VIII. SYL. CAPYS.

IX. SYL. CAPETVS.

X. SYL. TIBERINVS.

XI. SYL. AGRIPPA.

XII. SYL. ALLADIVS.

XIII. SYL. AVENTINVS.

Iulius.

XIIII. SYL. PROCAS.

Iulius.

XV. SYL. AMVLIVS.

Iulius.

Ilia, ſeu RHEA SYLVIA.

Antho.

IVLIVS PROCVLVS.

REMVS.

FAMILIÆ REGVM ROMANORVM.

I.
FAMILIA ROMVLI.

I. ROMVLUS. —— *Herſilia.*

Prima. *Aollius.*

¶ T. TATIVS.

Tatia.

II.
FAMILIA NVMÆ POMPILII.

Pomponius.

Tatia, T. Tatij F. —— II. NVMA POMPILIVS.

Pompilia. *Pompo.* *Pinus.* *Calpus.* *Mamercus.*

III.
FAMILIA TVLLI HOSTILII.

Hoſtilius, ut alij, Hoſtus.

Hoſtus Hoſtilius.

III. TVLLVS HOSTILIVS.

IIII.
FAMILIA ANCI MARTII.

Martius.

Martius. —— *Pompilia, Numæ F.*

IIII. ANCVS MARTIVS.

Martius. *Martius.*

V. FAMILIA

FAMILIA TARQ

Aruns.

Aruns Tarquinius, cognomento
EGERIVS.

Collatinus.

LVCRETIA.—L. TARQVINIVS COLLATINVS.

Tarquinia maior.

FAMIL

Tullius

V.

VINIA, E BACCHIADIS.

Demaratus.

V. *Lucumo, alio nomine* L. TARQVINIVS PRISCVS. —— *Tanaquil, ſeu C. Cæcilia.*

Tarquinius. *Tarquinia maior.* *Tarquinia minor.*

VII. L. TARQVINIVS SVPERBVS. —— *Tullia.* *Aruns, Tarquinius.*

Tarquinia minor.

T. Tarquinius. *Aruns.* *Sextus.* *Tarquinia.*

VI.

LIA TVLLIA.

Corniculanus. —— *Ocriſia.*

VI. SERVIVS TVLLIVS. —— *Tarquinia.*

Tullia maior. *Tullia minor.*

FAMILIÆ

FAMIL

Adies.

Lydus.

FAMILIA H

A.

L

A R

A

M

C A

REGVM LYDIÆ.

L

AMASNIS.

ASNES.

OTYS.

ATYS. —— *Callithea.*

Tyrrhenus. *Torybus.*

* * *

¶ ALCIMVS.

* * *

¶ ANDRAMYTES.

* * *

¶ CAMBLETES.

* * *

¶ TMOLVS.

Theoclymenus.

* *

¶ MARSYAS.

* * *

¶ IARDANES.

OMPHALE. —— *Hercules.*

ALCÆVS.

IL

ERACLIDARVM.

LCÆVS.

Belus.

Ninus.

LEON.

* * *

RDISVS.

LYATTES.

LES, *alijs Myrſus.*

NDAVLES.

III.

FAMILIA MERMNADARVM.

Daſcylus.

I. GYGES.

II. ARDYS.

III. SADYATTES.

N. Carica, prima coniux. —— IIII. HALYATTES. —— *Iade.*

VI. CROESVS. *Ariena.* *Pantaleon.*

Atys. *Filius ἀνώνυμος.*

FAMILIAE

FAMILIÆ REGVM CARIAE.

¶ CINDAPSVS.

MASANORADES.

* * *

¶ BARGASES.

CYARDES.

* * *

¶ ICARVS.

DAMAETHVS.

SYRNA.

* * *

¶ MAVSOLVS.—ARTEMISIA, *interfuit expeditioni Xerxis in Græciam.*

PISINDELES.

LYGDAMIS.

MENANDER. GLVTVS. HECATOMNVS.

MAVSOLVS. II. — ARTEMISIA, *cõdidit Mauſoleum, unum è ſeptem orbis miraculis.*

IDRIEVS.—ADA, *adoptauit* ALEXANDRVM, *eiq; Cariæ regnum reliquit.*

Euromus.

PEXODARVS. — *Aphneis, Cappadociſſa.*

Ada, nupta Orontobatæ Perſæ.

S TE

FAMILIARVM QV

R E G N

FAMILIA

I. PHA

II. SME

III. ATA

IIII. ANA

V. ANA

VI. DATAMES.

VII. ARIAMNES. I. DATA

VIII. ARIARATHES. I. IX. OLOPHERNES. *Aridaus.*

X. ARIARATHES. II. ARYSAS.

XI. ARIARATHES. III.

XII. ARIAMNES. II. *Filij duo ἀνώνυμοι.* *Filius ἀνώνυμος.*

XIII. ARIARATHES. IIII. —— *Stratonica.*

Antiochis. —— XIIII. ARIARATHES.

Laodice. —— XV. MITHRADATES, *cognomento* ARIARATHES. *Stratonice.* *Ariarathes ſuppoſitit.*

Filij quinq; ἀνώνυμοι. XVI. ARIARATHES. VI. —— *Laodice.*

XVII. ARIARATHES. VII. XVIII.

EMMA.

AE IN CAPPADOCIA
NARVNT.

I.

PHARNACIS.

RNACES, *alio nomine Aribaus, Rex Cappadociæ.*

ERDIS.

AMNAS.

APHAS. I.

PHAS. II.

Arimnæus.

AMES.

Sciſnus.

OLOPHERNES.

I. ARIARATHES. VII.

II.

FAMILIA ARIOBARZANIS.

I. ARIOBARZANES. I.

II. ARIOBARZANES. II. — III. ARIARATHES.

III.

FAMILIA ARCHELAI.

Fratres Cappadoces.

Archelaus, Dux Mithradatis Eupatoris. — *Neoptolemus.*

ARCHELAVS, *rex Aegypti.* — *Diogenes.*

Archelaus ſacerdos Comanorum in Ponto. —— *Glaphyra.*

Pythodoris altera Coniux —— ARCHELAVS *primus & ultimus ex hac familia Rex Cappadociæ.* —— *Pannychis Concubina.*

Alexander, Herodis Magni è Marianme Aſmonææ filius primus maritus. —— GLAPHYRA, *nata è prima Archelai coniuge.* —— IVBA, *Rex Numidiæ & hiſtoriarum ſcriptor clariſſimus, alter maritus.*

DE TROIANORVM ORIGINE, IMPERIIS, REGIA DARDANI FAMILIA, ET QVAE HVIVS INITIA, PROPAGATIO, INTERITVS, QVAE ITEM REGIAE SEDIS ILII

inſtauratio ac reliqua fortuna: deniq; quæ regni Troiani duratio, conſuetudines & principatus extiterint.

TROAS, quæ eadē & Troia dicitur, Phrygię pars eſt, alio nomine à Ptolemęo appellata Phrygia minor. In hac gens effloruit fama uirtutis illuſtris, TROES ſeu TEVCRI. Quorum origo auctorū monumentis ſententia traditur quintuplici. Nam alij Cretenſes, alij Italos; alij Samothraces, alij Athenienſes, alij Arcadas aſtruunt. Nec planè de prima ſententia cōcordatur: Sed colonię deductio partim Dardano, partim Teucro tribuitur. Italicā ſtirpem Beroſus aſſeruit, unde repetiuiſſe uidentur Virgilius & Meſſala. Tertia, quarta & quinta de Samothracenſi, Atheniēſi, & Arcadica origine opinio Diodorum & Halicarnaſſeum auctores habet: è quibus Halicarnaſſeus ipſum Teucrum Athenienſem facit, & pagi Axonēſis principem nominat. Sed ab his ut diſcedere omnibus poſſumus, ita craſsiſsimè tamen Beroſus & Virgilius impegerunt. Nec de illo uos laborare par eſt, cùm, quæ nomine ipſius circumfertur iam hiſtoria, magno doctorū conſenſu adulterina iudicetur. Idem de Meſſalæ libello ſentio, quē nouum prorſus eſſe, dubiū nullum eſt. Virgilius magis inſtituto ſuo ſeruiuit, quàm uero ſtuduit. Et dare quidem ille Auguſti Cæſaris gratiæ rectè aliquid, ut poëta potuit, Qui cùm genus ſuum ad Æneam & Dardanum maiores referret, fortè id ἐγχώριον quàm externum credi maluit. Quanquam interim eo ipſo ſe & familiam ſuam grauiſsimi criminis infamia obſtrinxerit: Siquidem Dardanus ob parricidium fratris, uertere ſolum exilio coactus, dicatur. Iccircò ut de gentis huius origine certius nunc aliquid afferamus, omninò in eam inclino ſentētiam; eſſe Troianos indigenas à Phrygibus. Propagauit autem hos Ioſephus à conditore THOGORMA, filio Gomer. Quanquam non eſt nihil, quod in hac ſententia iure deſideres. Nam præterquam quòd argumento nullo nititur, etiam Ezechiel uates, à Thogorma ortas gentes, ad Septentrionem collocat: & cùm nomen ad Germanos alludat propius, hos ei progeniem rectius attribuimus. Ergò cum Strabone Phryges potiùs Thraces credimus: Quia cùm alijs inſtitutis plurimis, quæ de gente utraq; prodita ſunt, tum maximè religionum ſuperſtitione conueniunt. In qua uti Phrygum notatur Veſania uecors: ita Thraces etiam immodicos fuiſſe reperimus.

Vnde inuenias, qui nomen θρησκεύειν ad Thracum mores alludere, in-
deq́ desumptum uelint; quod nempe hęc genti illi impietas uſitatiſsi
ma eſſet. Pertinet huc etiam, quòd Dardano Samothracia patria tri-
buitur, quos Samothraces conditores Thraces habuiſſe, & nomen
indicat, & ſcriptorum conſenſus perpetuus teſtatur. Etſi Euſtathius
tradidit, Samothraciam antè Dardaniam dictam, haud dubiè inde,
quòd Dardani ibi habitârint: à quá gente fortè deinde etiam nomē
Dardanus proprium uiri eſſe cœpit. Cæterum THRACES cōdi
torem habere Thiram, filium Iaphet, & Ioſephus ſcripſit, & nomen
indicat. Quod idem nomen an Phryges etiam inde habuerint, enun-
ciatione nempe nonnihil mutata, nihil quod affirmem, habeo. Illud
quidem negari non poteſt, Troianorum & Teucrorum nomen con
uenire ſono propius. Ideò omninò iſtuc inclinatione propendeo, ut
nomina hæc tria: THRACES, TROES, TEVCRI, non
aliter, quàm enunciatione diſcernenda putem, & ad unum auctorem
Thiram referam. Quemadmodum in Græcis gentibus Elei, Æoles,
Ætoli, Theſſali, ab Eliſa: Cetei, Macedones, Arcades, ab CETHIM
nominati fuere: Et recentiores hiſtorię Sorabos & Seruios appellāt,
qui ueteribus Sarmatæ ſunt. Veruntamen & alias gentes Troianis
immixtas fuiſſe, hiſtoriarum teſtimonia manifeſta oſtendunt. Quas
inter uti Græcos haud excluſerim, ita è Germanis acceſſeo Aſcanios,
Myſos & Dardanos. Enimuerò regum & ducum Troianorum no-
mina maxima ex parte Græcam ſapiunt originem. Et Dardani, Aſca
nij & Cayci nomina ad noſtras gentes alludūt. Addo his, quòd My-
ſi ita Phrygiam accoluerint, uel potius ita genti illi ſeſe immiſcue-
rint, ut etiam prouerbio locum fecerint: ſunt ſeparati Myſorum ac
" Phrygum termini: ſed finire perquàm eſt arduum. Neque arcis Tro-
" ianæ (Pergama) notionem incommodam noſtra lingua ſuppeditat,
" ut ſcilicet uel locum editiorem (cōdebantur enim arces in collibus)
uel Germanicum Burgk accipiamus. Qui uerò Troadis Græci colo
ni intelligēdi ſint, etſi fortè ex aſſertionibus de origine Troianorum
Græcâ, definiri non incommodè poſſet: ego tamen Ceteos credere
malim: quippe qui inter confœderatas Troianorum gentes etiam ab
Homero nominentur. ASCANII, propagati ac denominati ab
Aſcane, filio Gomer, tum lacui & fluuio Aſcanio, tum Aſcaniæ ter-
ræ, quam poſt Homerum etiam Strabo celebrauit, nomen reliquère.
Qui pòſt cum Cimbris in Europam progreſsi, condidère in Germa
nia Tuiſcones ſeu Teutones. Neque enim origine, ſed enunciatione
tantū nomina iſta diſcerno: utpote quæ & ab Aſcanijs, adiecto prin-
cipio Germanici articuli προθέσει profecta ambo ſint. Quanquam &
priſcum ac ſimplex Aſcaniorum nomen in uſu manſerit. Nam uete-

res inde Aſciburgium memorant: Et hodiè Aſcania ad Hercyniam ſupereſt. Ac quæ Tuiſconum ſeu Teutonum in Germania fuerit celebritas, quæ potentia, eo etiam argumento planum fit, quòd hodiè etiamnum gentes noſtræ denominationem inde uſurpant, cum Gallis, Italis, Hiſpanis, Britannis, Alemannorum nomen uſitatius ſit, uti itidem Henetis à linguæ diuerſitate Nemetzi dicimur. Myſorum hiſtoriam, & reliquam in tractu iſto fortunam, alibi fuſius dedimus, cui id unū ex Herodoto adijcio, cum Myſis Europæis progreſſam Teucrorum partē in Europam, qui haud ſciò, an ijdem ſint, quos in Thracia Plutarchus Troadas nominauit. DARDANI Myſorum gens ſunt, Qui à Troia capta occupatis ad Iſtrûm ſedibus, difficilima cum Macedonibus bella geſſere, & graues hoſtes Romanis fuere. Ideò Curio, ut ferociam eorum effrenem compeſceret manibus eos mutilauit. A quo tempore etſi aliquantiſper quieuerunt, tamen dum de ea crudelitate indignantur acerbius, bellum contra C. Antonium, Ciceronis in Cōſulatu collegā inſtaurant, & ea ui inſtaurant, ut uictum fugârint, & ſigna militaria plurima reportârint. Porrò autē cùm decantatiſsima Troianorum ſit hiſtoria, & nomen antiquiſsimum, quidam ex recentioribus ſcriptoribus, inſtituto planè ridiculò, FRANCOS noſtros inde propagârūt. Et inuenias, qui TVRCOS eoſdem cum Teucris aſtruunt. Quæ pluribus hîc uti refutētur opus nō eſt. Etſi licentiam eam etiam ueteribus uſitatam fuiſſe reperimus. In quibus Hedui & Aruerni cùm & ipſi Troianorum ſibi arrogarēt originem, Romanorum ſe fratres appellârunt, id quod de Heduis ridet aliquoties Cicero, de Auernis Lucanus libro 1. Certè Francos Germanicam eſſe gentem, & è Germania in Galliam migraſſe, multis doceri argumentis poteſt. Et Turcos non à Teucris, ſed à Magog, filio Iaphet, propagatos, Apocalypſis & Ezechielis uaticinium planum facit: Cui addo, quòd Plinius & Mela hos Scythis accenſent. Id quidē apud me plus fidei inuenit, quòd aliqui tradidere, Friſios à Phrygibus deſcendere, non quòd originem ab his duxerint, ſed quòd primas in Phrygia ſedes habuerint, indeq; nomen id uſurpârint ac conſeruârint. Nam eodem modo & Marcomannis & Zechis Henetis Boiemia nomen dedit: Equibus, cùm illis patrij ſermonis uſus Boiorum nomen conſeruet, Latina enunciatione non rectè Bauari dicuntur. Nec ſono admodum diſcrepant nomina Phryges & Friſij: in quibus quod eſt diſcriminis referre iſthuc poſſumus, quomodo Cæſar noſtrate Welſche in Belgas mutauit, & Græci Gazam dixère, quod nobis eſt, ein Schatz. Cùm quidem neque hoc negari poſsit, diuerſas linguas nominum etiam eorundem diuerſas habere enunciationes. Enimuerò à gentibus noſtris linguæ etiam noſtræ uſum in Phrygia

fuiſſe, præter eas, quas hac de re ſuprà rationes attulimus, & de Pſam
metichο apud Herodotū & Suidā, docet hiſtoria. Nam βέκκος, quod
è Phrygū lingua panem interpretantur, eſt Germanicū Wed. Cumq́
inter uetuſtiſsimos Germaniæ colonos Friſij ſint, de migratione eo-
rum in Europā rectè credi poſſe uidetur, ſocios eos Aſcanijs & Cim
bris adiunctos fuiſſe. Quos utroſque ea felicitate ſuperârunt, quòd
perpetuò ſedes eaſdem retinuere, cùm Cimbri in bellis Romanis gra
uiſsimè attriti, etiam nomen amiſerint.

DE IMPERIIS TROIANORVM Diodorus tradidit,
hæc eos principio externa habuiſſe, & ſeruitutis iſtius initiū ſub Ni-
no cœpiſſe. Sed ab ea ſententia diſcedere rectiùs poſſumus, quòd di-
ſertè Philoſtratus affirmet, Troianos Priami tēporibus Aſſyrijs non
dominis, ſed confœderatis uſos. Et quia gentis hiſtoria ante TEV-
CRVM & DARDANVM incerta eſt, eam perſcrutari curio-
ſitatis ineptæ fuerit. Etſi dubium nullum eſt, etiam ante hos in Troa-
de regnatum, Ac refero ad hoc tempus CYNTHIVM, quem Ser
uius è Troicis Neronis nominauit. In alteris duobus uter prior fue-
rit, auctores non conueniunt. Nos cum Diodoro Siculo facimus, &
Dardano Teucrum præmittimus, eundemq́ indigenam credimus,
ut primę regum familiæ ultimus habeatur. Nam quæ de Cretēſi eius
origine quidam tradidere, repudiamus. Nec Dardano aliter quàm
connubio obueniſſe regnum cenſemus. Qua ipſa de re ut uirtutum
exiſtimationem eius non excludo, ita & cognationi datum aliquid,
reor. Nec negarim, etiam colonos eum aliquos è Samothracia ſecu-
tos: quibus tamen an ſuum nomen impertiuerit, dubito, & dubitari
poſſe cenſeo. Nam Diomedes Grammaticus non nationis, ſed fami-
liæ fecit. Et qui in Troade Dardani conſedere, eos ſuprà, Myſorum
fuiſſe gentem, oſtendimus. Ad hæc Dardanorum nomen non à rege
hoc cœpit, ſed à gente id mutuatus ipſe eſt, qua de re itidem ſuprà e-
xempla dedimus. Eſt ergò nouæ Dardanus in regno hoc familiæ au
ctor, de qua cum Diomede, quod dixi, Dardanorum nomen retinea
mus, quandoquidem conditor huius haberi uerè poteſt. Neq́ enim
de progenitoribus eius certi quicquam cōſtat. Etſi patrem nos cum
Lactantio Coritum non Hetruſcum ſed Samothracem credimus.
Quem Græcis gentibus amiciſsimum fuiſſe, cum ELECTRA, cui
genitor ATLAS attribuitur, coniugium arguit. De progenie Dar
dani quæ explicationis aut animaduerſionis aliquid requirent, ſuo
loco monebimus. Cuius quidem felicitas inde etiam non modica co
gnoſcitur, quòd regnatum ab hac ita reperimus, ut ſemper parētum
imperium filij exceperint, & ita exceperint, ut ſi fortè quandoque plu
res eſſent, ſponte & abſque turbis grandioribus iuniores ceſſerint.

Poſtremus in ea regnauit PRIAMVS: quem & ipſum cętera felicisſimũ immodica uindictæ cupido,& filiorũ peruicacia euertit. Ab his enim cùm totus dependêret, & raptã à Paride Helenam reddere negaret, bellum propterea motũ in eum deſijt finem,ut Ilium captũ, ipſe miſerabiliter interemptus,& regnũ totum deſtructũ ſit. Recuperatum tamen hoc poſtmodo ab HECTORIS filijs,Euſebius ſcripſit:Etſi nomina horum non addidit.Quod incõmodum ita ex Dictys ſubleuari poterit,ut accenſeamus his Laodamãta.Nec prętercunda hîc nobis diſcrepans de Scamandridis Halicarnaſſei ſententia. A' qua diſcedere rectius poſſumus,quod Scamandrius puer interijt,de qua ætate credi proles nequit.Eſtq; reſtitutio horũ de Heleno quàm de Aſcanio uerisſimilior. Nã & hoc ab Halicarnaſſeo traditũ eſt, cùm alterum de Heleno Euſebius & Dictys affirmet. Licet autẽ opinari etiam Iliũ ipſum tum inſtauratum,& regno ſedem deſtinatum.Quanquam pręter unum Laodamantẽ reliqui huius temporis reges ignorantur.Quod coniecturã præbet,potentia eos imbecilli fuiſſe: Cùm fortè tum Myſorũ è TELEPHI progenie reges præualerẽt:Quos ita curſus excœpere reges Lydiæ,ut tum Myſos ipſos tũ reliquã Aſiam anteriorẽ omnem ſuæ ditionis fecerint. Enimuerò Troadẽ Gygi paruiſſe,Strabo ſcripſit: Cui Herodotus & Xenophon addidere, etiam Phrygiam à Cræſo & Cyro ſubactam. Nec minorum mutationum pericula à CIMMERIORVM irruptione extitiſſe uidentur. Quo metu Teucri adacti,Aſia derelicta in Europam migrârunt. Vnde eſt,quod Pauſanias ſcripſit,ſua ætate Ilium Æolenſes colonos habuiſſe.Et de arce hæc habet Lucanus:

—Tota teguntur
Pergama dumetis: etiam periere ruinæ.

Attamẽ ſemper deinde conſeruatũ Ilium fuit,ſed ut Strabo ait,in fortuna tenui:Quippe quod ante ALEXANDRVM Magnũ tantùm uici formã habuerit,cùm neq; eo loco,quo antè fuiſſet, cõditum eſſet. Is autem à uictoria ad Granicum Ilium ingreſſus,urbem appellauit,& ut ædificijs repararetur, curatoribus mãdauit, tum inter ciuitates liberas atque immunes retulit. Nec multò pôſt,Perſis iam ſubactis,epiſtolam humaniſsimam ad Ilienſes miſit,& præter alia & templum & ſacrum certamen promiſit. Quod utrunque cùm mors eius immatura impediſſet,impletur pôſt utrunq; à Lyſimacho: Quippe qui & delubrum conſtruxerit,& muris iterum additis,etiam uicinorum aliquot oppidorum habitatores in eam immigrare coẽgerit. Vt iam uicus eſſet in modũ urbis,ut loquitur Strabo: quoad ſtudioſius inſtaurando Ilio poſt uictorias de Antiocho Magno Romani incubuere. Hi enim & Rhiteo & Gergitho Ilienſes donârunt,quẽadmodum eſt auctor Liuius. A' quo tempore cùm nõnihil ueluti reſpiraſ-

ſent, Fimbriæ ſcelere magnam iterum cladem accipiunt. Etenim hominẽ ſeditioſum auerſati, portas ei occluſere: Quod ille indignatus, exercitum urbi admouet, & mox undecimo die ui expugnatam, iniurijs uarijs uexat, & ciuibus eo ſarcaſmo inſultat, ut quod tantis copijs Agamemnon uix decem annis perfeciſſet, ſe diebus ferè totidem effeciſſe diceret. Quanquam nõ inſulſè ad hoc quidam ex Ilienſibus reſpondit, inde id eueniſſe, quòd Hectore iam ſuo caruiſſent. Attamen leuauit rurſus id aduerſi caſus infortuniũ beneficentia prolixa SYLLA, & deniq; CLAVDIVS Cæſar tributa in perpetuũ remiſit, & regionem ac libertatem tribuit, recitata uetere epiſtola Græca Senatus populiq; Romani, Seleuco regi amicitiam & ſocietatem ita demum policentis, ſi cõſanguineos ſuos Ilienſes ab omni onere immunes præſtitiſſet. Acceſsit deniq; ampliſsimum iuris beneficium, quod extat.ff.lib.27.lib.20.his uerbis: Ilienſibus & propter inclytam nobilitatẽ ciuitatis, & propter cõiunctionem originis Romanæ, iam antiquitus & Senatuſconſultis & conſtitutionibus principum pleniſsima immunitas tributa eſt, ut etiam tutelæ excuſationem habeant, ſcilicet eorum pupillorum, qui Ilienſes non ſint.

CHRONOLOGIAM Regum Troianorum, hoc eſt, qui à Dardano uſq; ad Priamũ regnârunt, aliam Archilochus, aliam Manetho tradiderũt. Nos rem totam in medio relinquimus: etſi rectius fortaſsè ſequi Archilochum poſſumus, ut initiũ regni collocetur in annum mundi 2486. finis in annum 2782. Nam ab Archilocho collecti anni ſummam explent anno 296. Et Troiæ excidium referendum in eum annum mundi, argumentis doceri multis poteſt, quæ diligenter à Chytræo in Chronologia collecta inde repeti malumus. Nec prætereundũ hîc à nobis erat, quod eſt apud Plutarchum, captam Troiam circa 27. Aprilis, quo die etiam Timoleon uicit Carthaginienſes. Omitto autem prorſus Hectoris filiorum imperium: Quod uti obſcurum fuit, ita de annis eorum traditum nihil eſt. De conſuetudinibus regum Troianorũ hoc unum ex Meſſala addo, inſigni eos uſos ſcropha. Quod cùm aliam quàm Virgilij auctoritatem nullam habeat, per nos de eo amplius quærere cuiuis licet. Eſt enim res obſcurior, & quid de ipſo Meſſalæ ſcripto ſentire conueniat, ſupra oſtendimus. Nec de Troiani regni amplitudine nõ attingere debebamus; quod ſcripſit Strabo, hoc in principatus nouẽ diſtinctũ fuiſſe: In quibus primus Lyrneſſum complectabatur: alter Myneta: tertius Lelegum ditionem: quartus Dardanos: quintus Lycios: ſextus tractum inter Æſapum & Abydum: ſeptimus Thebas Ciliciæ: octauus partem alteram Troadis: nonus regionem Eurypylo ſubditam. Et habuiſſe in his tractibus aliquos, ſuos & peculiares principes; ut Eu-

rypyli hoc exemplum docet,& Æneæ hiſtoria confirmat. Qua de re non diſsimilem forte credere conſuetudinem poſſumus, quam obſeruari hodie in Imp. Romano uidemus, & Iouius de Perſarum nobilitate Saracenica prodidit.

NVMMI DVO TROIANI.

PRIAMI.

ILIENSIVM.

E nummis, quos adiecimus, primum Priami cõmunicauit nobiſcum Iacobus Preſcherus, alterum Ilienſium Ludouicus, Ioachimi F. Camerarius. Quod indicandum duximus, ut & in amicos officium noſtrum conſtaret, neq; nothos aut fictitios quis ſuſpicaretur. Addo & hoc de inſcriptione nummi Ilienſis, quæ abbreuiationibus obſcurior eſt, eam legi ita debere: *αὐτοκράτωρ καῖσαρ Μ. Αὐρήλιος Ἀντωνῖνος*. Eſt autẽ Antoninus, cognomento Philoſophus, genere & ſucceſſor Antonini Pij.

FAMILIAE REGVM

TROIANORVM.

TEVCER, Scamandri & Idæ F. hoc eſt, indigena ad fluuij illius atque montis confinia fortè genitus, imperat Troadi fama nominis illuſtri, & cætera mirificè felix, cõiugio ſteriliori utitur, filia in hoc ſuſcepta unica. Quare tam in regnum quàm in familiam cõſulturus: DARDANVM Samathracem generum deligit, & imperio ſucceſſorem deſtinat, eiusq́ instituti utriuſq́ euentus cum primis ſecundos experitur. Diodorus, Stephanus, Pomponius Sabinus. A' quibus diſcrepãtes Hellanicus apud Stephanum, Ouid. Metam. 13. Vir-

lius, Meſſala, & Seruius in 1. Æneid. Teucrum Cretenſem credidere, & poſt Dardanũ ueniſſe in Troadem uolunt, regno non illi commu nicato, ſed ab hoc ſocietate accepto. Verùm ab ea nos ſententia diſce dimus, atq; ut in gentib. ſubiectis haud detraxerim Teucro Græcos, ita de Cretenſibus tamen dubito, & dubitare licere, ſentio. Suntquè craſsius illi hallucinati, qui originem nominis Teucrorum ad condi torem Teucrum referunt: qua de re ſupra plura monuimus.

CONIVX TEVCRI ignoratur: è qua tamen filia unica ab alijs Batia, ab alijs Atia, ab alijs etiam Ariſbe nominatur. Hæc collo cata DARDANO, paterni ei regni ſucceſsionem conciliat. Hella nicus, Mnaſeas, Cephalon apud Stephanũ, Pomponius Sabinus in lib. 3. Æneid.

FAMILIA DAR-DANORVM.

FAmiliam DARDANORVM, quod nomen ex Diome de retinere libuit, ordior cum Beroſo, Seruio & Lactãtio in CO RITO, etſi quòd Beroſus regnum huius in Italia nominat, repudio. Rectius enim fuerit hoc Samothraciã inſulam credere. Atq; cur pro gnatã eo ſobolẽ ad Iouem patrẽ retuliſſe uideatur antiquitas, è Gel lij expoſitione planum fit, lib. 15. cap. 21. Quod Seruius ita confirmat, ut Iaſium genitum Corito dicat. Nec de Beroſi ſentẽtia diſputo, qui propriũ nomen Corito poſuit Camboblaſco. Fuit autem cum CO RITO Electra, Atlantis F. quæ liberos enixa eſt: DARDA NVM, IASIONEM & HARMONIAM.

I. DARDANVS, obtinet auitũ Samothraciæ regnũ poſt pa trem, & nominis exiſtimationẽ ab induſtria, & ſuperſtitionis religio ſæ ſtudio illuſtrem promeretur. Etenim regno præclarè conſtituto, dotalitia Chryſes cõiugis munera, hoc eſt, Palladia ſeu Palladis effi gies, & magnorũ Deorum ſacra, templo honorauit. Quare à TEV CRO gener ultrò accerſitur, & regno eius ſucceſſor deſtinatẽ. Quod à morte illius ſuſceptũ, cùm ueteri laude ſua adminiſtrat, tum acceſ ſionibus nouis amplificat, & cũ finitimis belligerat feliciter. Cumq; regni ſedẽ de ſuo nomine Dardanã urbem cõdidiſſet, alterũ mox in Thymbręi amici honorẽ Thymbrã adijcit, & ita iterũ religioni atten dit, ut è Samothracia Palladia Dardanã trãſtulerit, ſacris uſq; ad mor tẽ Iaſionis iſthuc relictis. Tum enim eò regreſſus, hęc etiã aſportauit. Fuit in regno ann. 64. ſeu ut alij 31. Dictys, Beroſus, Homerus, Mane tho, Diodorus, Halicarnaſſeus, Euſebius, Tzetzes. Scholiaſtes Apol lonij,

Ionij, Ouidius, Silius. Palladia, quibus oraculi reſponſo fata urbis tributa eſſent, tranſlata pôſt Ilium accepimus: Vbi cùm bello Troiano alterum (duo enim fuêre) ſurripuiſſent Vlyſſes & Diomedes, alterũ Æneas in Italiam aſportauit, & Lauinij collocauit: cœperuntq́ inde poſtmódo à Romanis ambo Penatum coli nomine. Oraculũ de Palladijs in hanc ſententiam Halicarnaſſeus retulit:

Fata dabunt urbem, pôteris quã condere ſacrã,
Cœlicolasq́; illic feſtis colere atque choreis.
Munera namque deæ ſeruabis arce repoſta
Palladis: hæc quondam cœpit tua regia coniux,
Seruatura tuam duris procul omnibus urbem.

Vt Beroſus, Virgilius, Meſſala, & Virgilij interprés Seruius de Dardano uarient, & quid de horum aſſertionibus credi nos conueniat, ſuprà oſtendimus. Nec fides Euſebio & Oroſio debetur, qui belligeraſſe cũ Pelope, uolunt. Rectiùs enim Suidas de Paphlagonibus hoc accipit, idq́ ipſum bellum carmine à Corinno Iliensi, diſcipulo Palamedis, deſcriptũ, ait. Vrbis Dardanę nullum ſuo tempore ſuperfuiſſe ueſtigium, Strabo ſcripſit lib. 13. Meminit Euſebius lib. 2. de præparat. Euangel. cap. 5. & deorum fabulas in myſteria deduxiſſe, narrat.

IASION, alio nomine Ection, retinuit Samothraciæ regnum à Dardani fratris diſceſſu, & acquiſitã ab eo è religionis ſtudio famam nouo cumulo adauget. Nã cùm cęteros hoſpites initiauit, tũ CADMVM, à quo regnũ Thebanũ cœpit, ſacrorũ myſteria docuit, et collocata HARMONIA ſorore, affinẽ aſciuit. Fuit in regno an. 49. Diodorus, Scholiaſtes Apollonij. Beroſus, Virgilius & Lactantius Iaſium, Halicarnaſſeus Iaſum uocant, & Beroſus tum alijs circũſtantijs diſcrepat, tum cœſum à fratre, tradit. Accedit huc craſsius Virgilij erratũ, qui patrem Dardani facit. De morte hęc retulit Scholiaſtes Apollonij ex Hellanico: καὶ φασὶ κεραυνωθῆναι αὐτὸν ὑβρίζοντα ἄγαλμα τῆς Δήμητρος, ut μυθολογίαν hanc traditæ ab Apollodoro fabulæ intelligamus.

CORYBANTVS, genitus, ut eſt in fabulis, matre Cybele, fingitur de ſe matris deûm ſacerdotibus nomẽ dediſſe. Habet de eo multa Diod. lib. 5. cap. 11.

HARMONIA, promeruit coniugiũ CADMI, regis Thebani: è quo proles aliquot enixa, deniq́ in Illyrios ꝓfectũ exulẽ ſponte comitatur. Vbi dũ adhærere ei pergit, etiã fortunę cũ illo caſus eoſdẽ ſubit. Archilochus, Diodorus, Pauſanias, Apollodorus, Stephanus, Scholiaſtes Apollonij. Variat de natalibus Palæphatus, de nuptijs ex Arriano Euſtathius, & raptã à Cadmo, aſtruit: nec cõuenit Stephanus, qui à Dardano elocatã, cenſet. Fabula de trãsformatione eius in Draconẽ, rectè ad exilij calamitates referrĩ: quippe in quo cũ marito

de

de illuſtri loco depulſo, deinceps obſcura uixerit. Etſi fortè & ad Illyricæ gentis naturã ea alluſum fuit. De hac enim aliqui in literas retulêre, ueteres gentis eiuſdem homines binas habuiſſe in ſingulis oculis pupillas, & acerrimã oculorum aciem, inſtar draconum, qua irati, ut Gellius teſtis eſt, interimebant, ſi quem diu intuebantur. Quare ut ille in Tragœdia ſe χόνιον ἐμβαρβάροις factum barbarum, ait, ita fortè & Cadmo ac Harmonię & Illyriorũ contagio aliquid adhæſit. Fit enim ferè, ut gentis & tẽporis, in quo uſuimus, mores induamus ac repræſentemus. Habet tamen aliam etiam μυθολογίαν Euſtathius in Dionyſium pag. 65. Nuptias Cadmi & Harmoniæ, quas fabulæ à Dijs Deabusq́ frequentatas tradidêre, hoc Muſarũ carmine ornat Theognis:

ὅττι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί.

DARDANI coniuges duæ nominantur ab Halicarnaſſeo: prima Chryſe, Dicty Amalxione, quæ liberos edidit Idæum & Dimantẽ: altera Batia: unde geniti Zacynthus & ERICHTHONIVS. Quibus Apollodorus ἀμήτορας addidit Ilum & Idæam.

IDÆVS & DIMAS potiuntur auito in Arcadia regno: unde diluuiorum ui extruſi, in Aſiam colonias deducunt. Auctor eſt Halicarnaſſeus. Quã nos expoſitionẽ totam in medio relinquimus.

ZAZYNTHVS, deduxit coloniam in Zacynthum, idq́ inſulæ de ſe nomen poſuit. Traduntur ab Halicarnaſſeo libro 1. ubi & hoc additur, Æneam à Troia capta ad Zacynthum appulſum in eius rei memoriam habitum ab incolis benignè. Inuenias etiam, qui Saguntum Hiſpaniæ è Zacyntho deductam coloniam uelint. Quæ oppugnata ab ANNIBALE, & tardantibus Romanis capta, bello Punico ſecundo initium dedit. Et uſurpauit inde Auſonius prouerbium, Saguntina fames, de extrema & rebus difficillimis.

II. ERICTHONIVS, collegit ab eximia indole illuſtrem patris & gentis ſubiectæ gratiam. Itaque è fratribus altero in coloniam ablegato, altero morte abrepto, regno ſucceſſor deligitur, quod poſt patrem tenet anno 46. ut alij, 75. Conſectatus eſt pacis & otij ſtudia, quòd bella plus periculorum quàm emolumenti afferre cenſeret, indeq́ diuitijs & opibus immenſis accreuit. Nam

ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων.
τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀπαλῇσι, &c.

Secundum Homerum. Idem Iliad. γ. Dictys, Manetho, Diodorus, Halicarnaſſeus, Euſebius, Tzetzes, Meſſala, Silius, Ouidius. Nomẽ Erichthonius Græcũ prorſus eſt: quod argumento eſt, iam tum gentis illius linguam in regno iſto præualuiſſe. Quanquam fieri & hoc de eo potuerit, quòd ſcripſit de Solone Plato in Atlantico, cum Bar-

barorum

barorum noīa Grȩcis interpretatū,ſicuti itidē Ægyptij Grȩca ſuæ lin guȩ uocabulis reddidiſſent. Ergò cum aliud fortè Rex hic,ſeu patriū, hoc eſt,Thraciū haberet, Grȩci coloni è ſua lingua ita interp̄tati ſunt ut iā inde Homerū retinuiſſe,credibile ſit. Quia aūt etiā inter Athenie ſes reges Erichthonius memoratͤ,aliq inde Teucris originē Atheniē ſem attribuere. Quȩ aſſertio q̄ ſit frigida & infirma,apertū omnib. ſit.

ILVS, Erichthonio fratre natu maior, ante illum cedit è uita, & ſuo hoc occaſu regni eum cōpotem facit, Apollodorus. Nominis no tio fortè eſt à Grȩco ἶλος: quemadmodum Aſcanio Virgilius cecinit:

At puer Aſcanius,cui nunc cognomen Iulo
Additur (Ilus erat,dum res ſtetit Ilia regno)

Quòd ſi cui Germànica origo (nam gētes Germanicas Troianis im mixtas fuiſſe,ſuprà oſtendimus) magis probabitur, ut ſit à celeritate, nihil repugno. Nam habent eiuſdem ſignificati atque enunciationis nomen Saxones. Et celebrant Romanæ hiſtoriæ Celeres, Romuli Equites,& in nobiliſs. Metallorum familia Celeres reperimus.

IDÆA, ſociatur matrimonio PHINEO, regi Thracum. E quo priuignos Plexippum & Pandionem peroſa, tentatæ pudicitiæ ſuæ falſo inſimulat, & orbari luminibus curat. Hoc ſcelus diuina uindicante Nemeſi, tum alijs calamitatibus opprimitur, tum in uiro talionem experitur. Apollodorus.

Fuit cum ERICHTHONIO connupta ASTYOCHE, qua editur filius unicus, TROS.

III. TROS, regnauit an. 60. Iecit Ilij urbis fundamenta, eāq; à ſe Troiā, à filio natu maximo. & regni ſucceſsioni deſtinato, Iliū appellauit. Cūq; deinde ad eiuſdē urbis dedicationē finitimis principib. ſtudioſè cōuocatis, unū TANTALVM, Sipyli regē, prætermiſſet, hoſtē eum accipit, & GANYMEDEM F. per fines illius in Europā ad donaria Ioui Europȩo perferēda proficiſcentē, raptu amittit. Icit eò iniuriā bello uindicaturus, cū ſucceſſus haberet rariores, et de filio angeretͤ uehementius, uitā cū morte cōmutat. Dictys; Homerus, Manetho, Diod. Halicarnaſſeus, Euſebius; Suidas, Meſſala, Silius, Ouid. Oroſius. Nomē Tros cōtractū arbitror è Thiras, à quo ſuprà Troianorū originē deduximus, ut gentis & uiri propriū intelligamus, qua de re itidē ſuprà exēpla dedimus. Nā quod Græci aſſertione contraria ab eo primùm denominatos Troianos uolūt, rectè reijcitur. Nec referre arbitror, ſeu à gente ſeu ab urbe Troia Troadem appellemus: modò hoc teneatur, colonis Troianis id nomen adhuc ante urbem illam fuiſſe, profectum nempe à gentis conditore. De Minoe et Troe hoſpitio ſuſcepto, & rapto ea occaſione Ganymede, fabulam habet Suidas. Qui alibi nominis Aſiæ Troen auctorem facit, & de Palladio nouam ſententiam affert:

Habuit

Habuit TROS in matrimonio Acaliden, ut Halicarnaſſeus, Callirhoën, ut Apollodorus: è qua liberós ſuſcepit, ILVM, GANYMEDEM, Aſſaracum & Cleomeſtram. Neq; enim audiendus Hyginus, qui Ganymedem Erichthonij filium facit.

IIII. ILVS, excipit ſucceſsione & regnū & bellum patris contra TANTALVM: Atque uti illo ſe dignisſimum præſtitit, ita hoc ea urſit conſtantia, ut uictoriam reportarit ampliſsimam, & hoſte finibus, omniq; Aſia, eiecto, Sipyli regnum euerterit. Eadem fortuna póſt cum Pelope, Tantali F. & BYSNO, rege Bebrycum belligerauit, & utroque prælio uicto, illum Aſia, hunc uita expulit. Itaque è tanto ſucceſſu amatus à ſuis, formidatus ab exteris, ad regnum conſtituendum animum adijcit, & Ilium à patre inchoatum tum amplificat, tū ædificijs magnificis exornat. Moritur anno regni 52. ut alij, 55. Dictys, Homerus, Manethó, Stephanus, Suidas, Meſſala, Silius. Meminit Herodianus lib. 1. & prælij cum Tantalo locum Peſinuntē uocat, indeq; urbi manſiſſe nomē, cenſet. A' Plutarcho traditum eſt, regnante Ilo, templū Mineruæ de cœlo tactum: cumq; Rex Palladium ex incendio ſuſtuliſſet, ſeu è flammis, ſeu ex numinis fictitij faſcino aliquandiu cœcum manſiſſe. Alludunt ad eandem hiſtoriā Ouid. Faſt. 6. Apollodorus lib. 3. Sed circumſtātijs uariant, & totam in fabulam commutant: Qua in re ut Ouidius tamen modicus eſt, ita Apollodorus ineptit prorſus. De Ilio etiam pauló aliter differit Strabo lib. 13. Diod. lib. 4. cap. 12. & uariat prorſus Meſſala. Tumulum Ili Batiæ nomine celebrat Strabo lib. 13.

GANYMEDES, adoleſcens forma & robore corporis præſtantiſsimus, idcoq; à patre unicè amatus, ablegatur cum donis & uictimis Ioui Europæo obmouendis, & comitatum perhonorificum hoc eſt, quinquaginta uirorū accipit. Cum quibus dum per TANTALI fines pergit incautius, & pro exploratore habetur, captiuus detinetur, & inſtituto barbarico ad ſtuprum abripitur. Itaque dum ob tantam contumeliam lachrymis ſe & triſticiæ tradit, in morbum incidit: Quo intra paucos dies abſumtus, in loculo honorificè conditur, & comites eius incolumes dimittuntur. Dictys, Diodorus, Euſebius, Suidas, Auguſtinus, Oroſius. De rapto Ganymede à Ioue, ſpecie aquilæ, fabulā habent Homerus in hymnis, Ouid. in Metam. Apollod. lib. 3. Quam Suidas de celeri eius interitu accipit. Sanè Græcos infandam illam Venerē maſculam hac palliare precipuè ſtuduiſſe, certum eſt: Sicuti eodem modo Theocritus poëta PTOLEMÆI Philadelphi cum ſorore Arſinoë cōiugium à Iouis & Iunonis exemplo celebrauit. Necdum hodie in Græcia & quibuſdā alijs Europæ locis flagitium id ceſſauit. Nominis Ganymedis notionem

refert Xenophon in Sympoſio, & raptus eius cauſam aliã fingit. Variant etiã de morte Suidas & Herodianus lib. 1. de raptore & raptus loco Athenæus & idem Suidas & inter ſe & ab alijs. Quæ ex Cretenſium & Chalcidenſium efficta moribus, neque Athenæus negat, & res oſtendit. Vtroſq; enim puerorum amoribus infames fuiſſe, conſtat. Et Plato in hanc ſententiam de Cretenſibus edifferens: Omnes, inquit, Cretenſium de Ganymede fabulam damnamus, uelut qui talem rationem in ea iniuerint, ut cùm leges à Ioue ipſis traditæ credantur, hanc fabulam contra Iouem effinxerunt, quò ſequentes Deum, etiam hac uoluptate fruerentur, &c. Addo his quod ſcripſit Stephanus: ἁρπάγια τόπος περὶ κύζικον, ὅθεν ἡρπάσθαι φασὶ Γανυμήδην. Bellũ quod geſtum ob Ganymedem fuit horrificum, carmine à Patrocle poëta deſcriptum, præter Euſebium Oroſius meminit lib. 1. cap. 12. quod ut multa alia antiquitatis monumenta hodie deſideratur.

BALLENÆVS, genitus matre Medeſigiſte, inſtituit in memoriam patris dies feſtos Ballenæos, ijsq; de ſe nomen, quod Phrygia lingua regium exprimit, imponit. Plutarchus de fluuijs cap. 12.

ASSARACVS, floruit Troiæ Principis dignitate, & eandem ad poſteros propagat. Dictys, Homerus, Diod. Apollodorus, Virgil. Meſſala, Ouid. Silius.

CLEOMESTRA, ut Dictys: Cleopatra: ut Apollodorus, nomine tenus & à poſterorum fama memoratur.

TROE rege editis liberis hiſce ſata poſteritas ampliſsima eſt: De qua explicare ſeparatim uiſum fuit, ut propagines ipſæ cohærerent concinniùs: ſiquidem præter ſolum Ganymedem, de cuius filio iam egimus, ſinguli procreârunt ſingulas. Attribuitur autem ILO, quẽ natu maximum fecimus, coniux ab Hygino LEVCIPPE, qui ex eadẽ liberos nominauit TITHONVM & LAOMEDONTEM. Hanc enim ſequi & amplecti ſentẽtiam, maluimus: à qua Apollodorus, Ouidius, Hyginus ſecuti Homerum ita deflectũt, ut Tithonum Laomedontis filium faciant: & addidit craſsius erratum Apollodorus, qui ex quorundam ſententia eidem regi coniugem Leucippen adiungit.

TITHONVS, ſtuduit ex ingenij militaris generoſitate uenationibus, & bellis ſe totum addixit. Quę ignobiliora cum accolis ratus, ad Aſſyrios, qui in monarchia tum rerum potirẽtur, ſe deportat, & ea mox uirtutis exiſtimatione creſcit, ut militari TITANVM ordini aſſcriptus ſit, & Perſidis præfecturam promeruerit. In eo munere nuſquam ſui diſsimilis, indeq; TEVTAMI regis gratia eximia uſus, de uoluntate illius patriæ laboranti contra AGAMEM-

b NONA

NONA cōpias auxiliares cum MEMNONE F. mittit. Quem interfectum iſthic ab Theſſalis dum luget acerbiùs, laborare tabe accipit: nec ſenecta iam extrema (nam uixiſſe diutiſsimè, accepimus) ferendo morbo illi ſufficiente, diem uitæ extremum morte conficit. Dictys, Diodorus. Fabulam de Tithono amato & rapto ab aurora habent Homerus in hymnis, Ouidius in Metamorph. Hyginus, Seruius. Quam totam ad uenationum referimus ſtudia. Hæc enim præcipuè matutinum depoſcunt tempus: & quia uehementer ualetudinem adiuuant, credibile eſt, ipſum etiam robur inde corporis eximiū contraxiſſe, & uitam uixiſſe ſaluberrimam & longiſsimam. Quod alteri rurſus figmento de mutato ipſo in cicadam, & prouerbio τιθώνου γῆρας, quod de longæuis retulit Suidas, occaſionem præbuit. Etſi egomet de tabe, qua extinctum oſtendimus, hoc intelligere malim, cùm aliam adhuc eadem de re habeat μυθολογίαν Athenæus libro 12. cap. 26. Nomen ad militarem TITANVM in Aſſyrijs ordinem alludit, ut dignitatis hoc de Tithono, non proprium accipiamus: ſicuti ea peregrinorum nominum uſurpatio ſcriptoribus uſitatiſsima eſt. Enimuero TITANES, ſeu GIGANTES (ſunt enim nomina ſignificatis eadē) eos appellatos, quos NEMRODVS in monarchia conſtituendá ſocios & adiutores habuit, indéque & nomen & ordinem illum cœpiſſe, alibi oſtendimus: De quo ordine credere, forte, & ſentire, ea licet, quæ Herodotus de Calaſiribus & Hermotybibus Ægyptijs prodidit: & conuenire exemplo uidetur τάγμα λαγῶον, quod ad Ptolemæum Lagi auctorem refertur ab Epiphanio: & Nobilitas equeſtris in Germania, ab HENRICO Aucupe inſtituta, & militiæ, cuius ueluti rudimenta eſſent equeſtria illa certamina, aſſcripta. Addo his etiam ordines regios Georgianorū, Michaëlitarum, & aurei uelleris in Anglia, Gallia, Burgundia. Legimus aliā item de Tithono fabulam apud Athenæum libro 15. capite 10. quæ & in Æthiopia uixiſſe illum innuit: Sed de hoc quiſque quod uolet, ſentiat.

V. LAOMEDON, inducitur in regni ſpem diſceſſu fratris TITHONI, idq́ à patris obitu in ſe translatum tenet an. 36. Conſtruxit arcem Troianam, uſus hanc ad rem, ut eſt in fabulis, Neptuni & Apollinis opera, hoc eſt, theſauris, numinibus illis dicatis. Quare ex cœleſti ultione, & inundationibus & lue peſtilenti uexatur, & IASONIS ſocios Argonautas, ad fines ipſius appulſos, & belli interminatione diſcedere protinus iuſſos, hoſtes accipit. Quod bellum pòſt ultro illatū ab HERCVLE, dum defendere ſatagit, claſſem inuadit, & peremto Oileo, deinde ipſi Herculi occurrit, atq; animoſius quàm cautius pugnans, interficitur in acie, & Ilium ipſum in

hoſtis

hoſtis poteſtatem peruenit. Dares, Dictys, Homerus, Archilochus, Manetho, Meſſala. Variat de hiſtoria eius tota Diodorus, eamquè more ſuo fabulis commiſcet. Quas cùm è ueteribus etiam Seruius refutârit in 1. Æneid. addi de ijs à nobis plura, opus non eſt. Habent autem eaſdem fabulas præter Diodorum, Ouid. in Metamorph. Hyginus & Apollodorus, prolabiturq; in aſſertionem earum Strabo libro 13. Fuit ingenio turbulento & elato, quiquè religionis ac pactorum, fœdera contemneret. Nam iſthuc de Hercule & Dijs fraudatis figmentum pertinet. Viditq; etiam noſtra ætas exempla quorundam haud diſsimilia, qui diuorum ope ædificârũt, cùm ſcilicet uel monaſterijs uel templis dirutis, materiam & cæmenta in uſus eiuſmodi conuerterent. Id quod exagitari à nobis odioſè haud debet. Etſi autem rectè ſcripſit Perſius:

Dicite Pontifices, in templis quid facit aurum?
Quin ſuperis iuſtos mores caſtosq; dicamus.

Quod Imper. Cæſ. Alexandro Seuero familiare fuiſſe accepimus, tamen religioni dicata transferri ad profanos uſus nequaquam debent: eáque in re peccata, etiam apud Ethnicos cœleſti uindicatione non caruiſſe, tum hoc exemplum, tum alia infinita, ueterum monumentis prodita, oſtendunt. Meminit Stephanus λαοδαμαντέα, ſed perperam Trois filium facit.

TITHONO Stephanus coniugem attribuit Ciſiam, Diodorus Idam: qua liberi generãtur: MEMNON, EMATHION & Hemera.

MEMNON, æmulatur patris uirtutem bellicam, & ſtipendijs in Ægypto contra Æthiopas militat. Quos cùm fortiter debellatos, præmium operæ nauatę ſubditos accepiſſet, regiam ſibi ὁμώνυμον, ſeu ut alij, Abydum conſtruit, & Ægyptijs ſe fidelem, Æthiopibus accolis formidabilem præſtat. Quare & apud Aſſyrios gloriam illuſtrem promeruit: Quò deinde regreſſus, & Perſidis parti ſatrapa impoſitus, Suſa urbem, & arcem aliam de nomine ſuo condit. Vt patri gratificaretur, copias auxiliares, quæ preditum Æthiopum 10000, & totidem Suſianorum cum curribus ducentis conſtarent, Priamo adducit. Ac tametſi nullum ſtrenui imperatoris munus omitteret, & hoſtem contendere pręlio auſum fuderit feliciter, tamen dum minus ſibi ab inſidijs cauet, à Theſſalis opprimitur, & cadauer hoſti ereptũ, crematur honorificè, oſsibus ad patrem remiſsis. Herodotus, Diodorus, Euſebius, Suidas. Variant Dictys, Daretis, Homeri & Philoſtrati expoſitiones, nec inter ſe de ſepultura cõueniunt. Nam Dictys, qui cum facit Ioſephus, hanc in Phœnicia ad Ptolemaidem nominat, & ſorori Hemerę attribuit: Dares id ultimi honoris officium ad Pria

mum refert: Plinius uerò ad regiam in Æthiopia, meminit: Cum quibus etſi de Priamo conſentit Ælianus, translatum tamen cadauer Suſa cenſet, cenotaphio tantùm in Troade relicto, ad quod deinde Memnoniæ aues quotannis aduolârint. Memorant ſtatuam Memnonis uocalem ad Thebas Ægyptias Pauſanias in Atticis, Euſtathius in Dionyſium, Lucianus in Toxari. Quæ expoſitio cùm
„ mirifica ſit, hîc eam adijcio: Statua ibi eſt, inquit Pauſanias, ſeden-
„ tis hominis, quam multi Memnonis nominant. Eam Cambyſes
„ comminuit, & nunc etiam ſuperior pars à uertice ad medium trun-
„ cum humi neglecta iacet, reliquum adhuc ſedere uidetur, ac quoti-
„ die ſub ipſum ſolis ortum, ſonum edit, qualem uel citharæ, uel lyræ
„ nerui, ſi fortè dum tenduntur, rumpantur. Hactenus Pauſanias.
A' quibus ita diſcrepat Euſebius, ut non niſi uſque ad natum Chriſtum id αὐτόματον duraſſe, uelit. Et Iuuenalis Satyra 15. miraculum illud præſtigiarum magicarum inſimulat. Alibi idem Pauſanias ueterum armaturam æneam à Memnonis enſe, quem aſſeruârint Nicomedienſes, probat. Et in Phocicis de auibus Memnonijs hæc
„ addit: Eas uolucres dicunt Helleſpontij ad Memnonis ſepulcrum
„ ſtatis diebus quotannis aduolantes euertere ſoli aream, quæ circa
„ tumulum pura, & arboribus undique atque herba nuda ſit, & eam,
„ collecta pinnis ex amne Æſepo aqua, aſpergere, &c. Plura de ijſdem
Ouidius Metamorphoſeos libro 13. Nomen Stephanus Æthiopicum facere uidetur: μεμνόνες, inquit, ἔθνος αἰθιοπικόν, οἱ ἑρμηνεύονται, ὡς ὁ πολυΐστωρ φησίν, ἐγρίους τινας, ἢ μαχίμους καὶ χαλεπούς. Suidas hæc de Memnone ha-
„ bet: Memnon, qui ad Troiam militauit, dux Æthiopum fuit, cùm Æ-
„ thiops nõ eſſet, ſed è Suſis Perſicis, & Choaſpa fluuio, illius loci gen
„ tibus imperans.

EMATHION, uixit apud patruũ LAOMEDONTEM: cum quo in Herculem profectus, cadit in acie. Heſiodus, & Scholiaſtes Pindari. Probus Grãmaticus ab hoc Emathione Macedoniam Emathiam nominatã cenſet, quod relinquo in medio. Etſi Emathionis regis, cuius in Macedonia prima uirtutis experimenta extiterint, etiam Iuſtinus meminit lib. 7.

ROMVS, nominatur è quorundam ſententia inter Romæ conditores à Plutarcho in Romulo.

HEMERA, aſtruitur à Dicty lib. 6. nauigaſſe in Troadem, ablatum iſthuc Memnonis fratris reliquias, easq́ inuentas in Phœniciam aſportaſſe ac ſepelijſſe, ſed ut ipſa deinceps uiſa nuſquã ſit. Quorum omnium fides penes auctorem eſto. Nam nomen fabulam arguit,

guit,ſuntq́ itidē rationes fabuloſæ,quas auctor ille ἀπολλώνιος ipſius attulit.

LAOMEDONTIS coniugium obſcurius eſt, nec planè de hoc ſibi ipſi Apollodorus conſtat. Itaque de eo nihil adijcio, & ſobolem tantum recenſeo. Quam ſexus utriuſque hanc habuit, mares Tithonum, Lamponem, Clytum, Icetaonem & PRIAMVM: fœminas, HESIONEN, Cillam, Aſtyochen, Euthriam & Antigonen. Additur concubina Calybe, qua procreatur Bucolion.

TITHONVS, LAMPON, CLYTVS & ICETAON, ſectantur aulam patris, indeq́ belli & prælij contra Herculem participes fiunt. In quo dum animoſius quàm cautius ſe periculis offerunt, nec deſerere patrem ſuſtinent, cum eo in acie occumbunt. Apollodorus. Tithonum Dictys Timoëtem nominare uidetur.

VI. PODARCES, cognomento PRIAMVS, honoratur à patre uxore Hecuba, & parte regni. Vbi cùm ab eo remotiùs degeret, opitulari periclitāti cōtra HERCVLEM nequiuit, hocq́ à uictoria illa mox in Græciā regreſſo, Ilium repetit & inſtaurat: præſidia per regni fines firma conſtituit: de bello parenti per iniuriam illato cum Græcis per legatum ANTENOREM expoſtulat, & præcipuè de reddenda ſorore HESIONE inſtat. Id cùm fruſtra ageret, cum filijs uindictæ conſilia init, & ALEXANDRO petenti claſſem permittit. A' quo raptam in Cytheris inſula HELENAM, & Ilium perductam, dum non niſi permutatione reddere pro Heſione inſtituit, bellum ſibi totiq́ regno exitiale attrahit. Nam Atridis, quorum opes tunc maximę eſſent, de hoc facinore ad totius Græciæ concilium referentibus, hoſtis iudicatur, & bellum contra ipſum gerendum AGAMEMNONI decernitur. Quem etſi per HECTOREM F. ad decennium ſuſtinuit, & ſociarum gentium, hoc eſt, Aſſyriorum, Myſorum, Thracum, Ceteorum & Amazonum, auxilia promta habuit, tum cladis & intulit & accepit grauiſsimas, tamen cùm ab Hectoris cæde rebus in deterius prolabentibus, adhuc tamē obfirmato animo pacem reſpueret, hoſtis ſolertia, & nouo machinæ bellicæ, quam ueteres & Arietem & Equum nominārunt, inuēto, Ilium expugnatur ipſe ab ara, quò deſperabundus confugiſſet, à PYRRHO Neoptolemo, Achillis F. auellitur, iugulaturq́ crudeliter, & caput conto affixum, per ludibrium circumfertur, urbe & regia incenſa atque in cineres redacta. Dares, Dictys, Homerus, Meſſala, Seruius. Prædicat ingenium Priami mite Diodorus: & Dares uultu pulcro, uoce ſuaui, & corpore procero fuiſſe, ait: Quæ de eo ut credere ex auctoribus illis rectè poſſumus, ita in reliqua eorum hiſtoria meritò plurima deſideres. Nam uti Diodorus regnum

eius beneficium Græcorum facit, ita Dares poëticum de equo Troiano commentum infarcit. Nec ab his uitijs immunes ſunt Apollodori, Virgilij, Hygini & Seruij expoſitiones. Quanquam Virgilium & Apollodorum argumentum quod tractârunt excuſat: nec diſsimilis Hygino uidetur propoſitus fuiſſe ſcopus. E' quo itemq́ Apollodoro nomen etiã regis huius utrunq retineo: Tametſi quas cognomenti rationes affingũt Seruius & Apollodorus, repudio. Legimus apud Platonem, Troianos fiducia potentię Aſſyriorum bellum hoc mouiſſe. Cui quod idem auctor ſubiecit, Troianos Aſſyrijs paruiſſe, Philoſtratus negat. Eſtq́ credibile, etiam Agamemnonem bello hoc non recentem tantùm iniuriã, ſed à ueteri domus ſuæ in reges Troianos odio etiã progenitores TANTALVM & PELOPEM ulciſci ſtuduiſſe. Hos enim bello uictos Aſia expulerat Ilus, rex Troadis quartus. Cædem Priami eleganti carmine perſequitur Virg. lib. 2. cuius deſcriptionis uerſus poſteriores

——Iacet ingens littore truncus
Auulſumq; humeris caput, & ſine nomine corpus.

quidam in Cn. Pompeium dictos uolunt. Sicuti ſimilem alibi locum in Ciceronem obſeruare eſt. Ab Auſonio eiuſmodi epitaphio celebratur:

Hic Priami non eſt tumulus, nec condor in iſtã
Sede: caput Danai diripuere meum.
Aſt ego cùm lacerum ſine nomine funus haberem,
Corfugi ad cineres Hectoreos genitor.
Illic & gnatum, Troiamq;, Aſiamq; ſepultam
Vincui, & noſtrum quicquid ubiq; tacet.

Extat nummus Priami æneus, qui γνήσιος ne ſit, ſeu à poſteriore ætate in memoriam & honorem ipſius effictus, nihil quod affirmem habeo. Ab equi Troiani fabula extitit prouerbialis locutio: ἵππος δούριος, de clandeſtinis inſidijs; aut ubi repentè cõplures apparerent, qui antè latuerant. Et hac imitatione Cicero de Orat. ex Iſocratis ludo tanquam ex equo Troiano innumeros principes exijſſe, ait.

HESIONE, luit periculo grauiſsimo, patris impietatem. Quo liberata denique feliciter, nouum bello eius temerario & ſalutis & libertatis diſcrimen adit. Nam cæſo eo, & Ilio ipſo capto, in hoſtis poteſtatem peruenit, & operæ nauatæ premium TELAMONI conceditur. A' quo habita indignius, nec cõiugis, ſed pellicis tenere nomen iuſſa, à PRIAMO fratre per legatum ANTENOREM repetitur. Cumq́ neq à Telamone, neq à cæteris Græciæ principibus benignè quicquam reſponderetur, in ultionem ipſius expeditio in Græciam, & raptus HELENÆ ab Alexandro inſtituitur. Dares, Meſſala. A' Diodoro hiſtoria eius in fabulam mutatur, quam tetigere Apollodorus lib. 3. Hyginus Fab. 89. Ouidius in Metamor.

Refutauit

Refutauit autem hanc etiam à ueteribus Seruius in lib.1.Æneid.

CILLA & ASTIOCHE, nomine tenus ab Apollodoro commemorantur lib.3. cætera obſcuræ.

ANTIGONE, fingitur ab Ouidio contendiſſe de forma cum Iunone, ideoq; in Ciconiam mutata fuiſſe. Fabula eſt Metam. lib. 6. & meminit eiuſdem Seruius in 1.Æneid. Qua faſtus importunitatem muliebrem in foma oſtentãda intelligo, uitium nempe peſsimum & odioſiſsimum. Itaq; ut neq; hominum repręhenſionem effugit, ita & Deo immortali dediſſe pœnas uidetur.

EVTHRIA, fit paterni infortunij conſors, & à Græcis Ilio capto, ad ſeruitutem abducitur. Quod dedecus ſe & genere ſuo indignum rata, de uindictà & morte uoluntaria cõſilium init, & idem cæteris captiuis mulieribus perſuadet, dumq; iam eam ad rem occaſionem expectat, ad Pallanen denique, ubi Græci commeatus petendi gratia, in terram deſcendiſſent, commodiſsimam nanciſcitur. Etenim in naues igne cõiecta, & has & ſeſe cum reliqua turba cremat, & Græcos ipſos nauigiorum inopia permanere in loco illo coegit. Polyænus lib.7.

BVCOLION, nothus, à facinore nullo inclaruit, Niſi quod coniectari ex Apollodoro licet, patrẽ ad bellum contra HERCVLEM comitatum fuiſſe, in eoq; cum fratribus cæteris occubuiſſe.

ÆSEPVS, PEDASVS, gemelli ex Abarbarea, interficiuntur bello Troiano à Meciſtiade. Homerus Iliad.2.pag.65.

IN PRIAMI uxoribus nominantur ab auctoribus ARISBA ſeu Alyxothoe, & HECVBA. Illa filius unicus Æſacus, hac mares eduntur, HECTOR, Alexãder, Deiphobus, Helenus, Polites, Antiphus, Hipponous, Polydorus, Troilus: & fœminę CREVSA, Laodice, Polyxena & Caſſandra. Adducũtur his coniuges & concubinæ aliæ ἀνώνυμοι, ex ijsq; utriuſque ſexus liberi plurimi: de quibus Dictys lib.3. Homerus Iliad. ω. Euripides, Apollodorus, Hyginus: Nobis præcipuos hîc adijcere uiſum fuit. Qui ſunt, Ilus, Cebrionus; Ariſtomache, Aſtyoche, Ilione, Medeſicaſte. Cæterum cùm in Troiana hiſtoria HECVBE nomen illuſtre ſit, & uita eius documenta multiplicia ſuppeditet, hîc ceu corollariũ inſerere illam uiſum fuit. Patrem ei alij Dymãtem, alij Ciſſeum, alij Sangariũ attribuere. Cum PRIAMO matrimonium ſobole fœcundiſsimum habuit, & Paridis fatum ſomnio præuidit. De quo etſi regem promouit, tamẽ conſeruatum illum, deniq; apud patrem etiam in gratiam ponit, & ad raptæ Helenæ ſcelus conniuet. Quare ex uindicatione cœleſti pœnis

ijſdem inuoluitur, & delictum alienum caſibus ſæuiſsimis luit. Nam præter decẽnalis belli clades, & filiorum funera, etiam mariti cædem & regni interitum, tum ſuperſtitum liberorum captiuitatem turpem, conſpicit, & ipſa VLYSSI in ſeruitutẽ addicitur. Quo cùm minus benigno uteretur, & animum ægrum noua iniuria è Polyxenæ cæde irritaret, ita efferatur, ut conuicijs in totum exercitum baccharetur. Dumq́ compeſci nequit, multitudinis impetu lapidibus obruitur, & in Helleſponti littore ad Abydum inhumatur. Dictys, Dares, Suidas, Seruius. Sepulcrum Hecubæ Cynoſſema in auctorum monumentis nominatur, quaſi dicas Canis ſepulcrum. Nam in hoc animal transformatam fabulantur: quod cum Tzetze ad linguæ & conuiciorum refero mordacitatem, qua ueluti canis rabioſa ſæuiret. Habet tamen aliam etiam nominis huius notionem Suidas, & de morte itidem ſententiam diſcrepantem, quam & Hyginus ſequitur, inculcat. A' Darete Phrygio uirtutes ei regina dignæ attribuuntur, hoc eſt, animi robur, iuſticia & pietas, coniunctæ cum eximia corporis pulcritudine. Etſi quæ idem auctor de libertate illi ab Agamemnone conceſſa præmittit, fide carent. Inter res geſtas eius Plutarchus ex Euripide repetijt POLYMNESTORIS Thracis excæcationem: Cuius narrationis fides penes auctores eſto. Auſonius hoc affinxit Hercubæ epitaphium:

Quæ Regina fui, quæ claro nata Dymante,
Quæ Priami coniux, Hectora quæ genui:
Hic Hecuba iniectis perij ſuperobruta ſaxis,
Sed rabies linguæ me tamen ulta prius.
Fidite ne regnis, & prole & ſtirpe parentum,
Quicunq; hoc noſtrum σῆμα κυνὸς *legitis.*

ÆSACVS, filiorum PRIAMI natu maximus, claruit uaticinandi arte, & Paridis patriæq́ fatum ſagaci ingenio prædixit. Cui ſe ſubducturus, extra aulæ ſplendorẽ ferè ad Idam degit, & Steropen, Cebrionis F. uxorem ductam tenerrimè amat. Itaque cùm aliquantò pòſt defunctam ita lugeret, ut conſolationem omnem reſpueret, ipſe quoq; dolore extinguitur. Nam iſthuc traditã ab Apollodoro & Ouidio fabulam de mutato illo in mergũ refero, ut nempe ad auis huius naturam alludi intelligamus. Etſi Ouid. ſuum ſecutus ingenium non coniugalem ſed libidinoſum amorẽ hunc facit, ut pœnas dediſſe ambo uideantur. Meminit Seruius in lib. 2. Æneid.

HECTOR, redit cum patre Ilium ab Laomedontis aui interitu, & inſtaurationem huius ſtudio promto adiuuat. Vt militiæ ſibi uſum aliquem cõpararet, RHESO in Thracia militat, eiúsque opera felice nauata, etiam apud populares uirtutis fama illuſtri creſcit. Hac opinione patri hortanti, ut expeditionis in Græciam, quam ad uindicandam Laomedontis necem, & Heſionæ captiuitatẽ, ille inſtituiſ-

ſet,

ſet, ſe ducem præberet, prudenter ſe excuſat, & belli inde grauiſsimi pericula prædicit. Quod cùm ab HELENÆ raptu mox ſecutum eſſet, deeſſe officium ſuum patriæ periclitanti noluit, & exercitus imperium ſibi demandatũ geſsit animoſè. Etenim Græcos prælijs plurimis attriuit, & cùm alios duces illuſtres, tum inprimis PATROCLVM, propinquum & neceſſarium Achillis, neci dedit. Quare hoſtem hunc acerbiſsimum accipit, & ipſe maiores inde ſpiritus ſumit, interitus ſcilicet argumentum certiſsimum. Nam aliquantò pòſt cum Achille congreſſus, etſi prius hunc fœmur ſauciauit, tamen non tam auertit quàm accendit, & uiolentiore ipſe ad terram ictu proſtratus, confoditur, & corpus currui alligatum, circum Ilij mœnia raptatur, ac uix prece & precio ad ſepulturam redimitur. Dares, Dictys, Homerus, Euripides, Diodorus, Philoſtratus, Apollod. In quibus primi auctores duo ut de reliqua Hectoris hiſtoria alicubi, ita & de morte diſcrepant. Id quod attingendum non diſcutiendum hîc nobis cenſuimus. Fuit ingenio & corporis robore heroico, ſeu, ut habet Dares, membris pernicibus, uultu uenerabili, decens, bellicoſus, animo magnus, ciuibus clemẽs, dignus & amori aptus. Quibus hæc non modica felicitas acceſsit, quod laudum ſuarum præconẽ Homerũ adeptus eſt, quod prædicaſſe de Achille ALEXANDRVM, ferunt. Atque inuenias in poëta illo paſsim de Hectore uirtutum documẽta illuſtria. In quibus memorabile eſt, quod de patria defendenda & auguriorum uanitate habet Iliad. 2.

εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Et Iliad. 8.

οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν.

Item de officijs uirorum & mulierum in oratione ad Andromachen Iliad. 2.

ἀλλ' ὡς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Meruit poſteritatis religione ſuperſtitioſa honores diuinos, id quod ſubſannat Lucianus in Concilio Deorum. Oſſa eius poſtmodo ex oraculi reſpõſo Thebas tranſlata, ibiq́ ad aquam Oedipodiam monumento honorata, Pauſanias ſcripſit: Qui & oraculũ ipſum in hanc ſententiam addidit:

Excelſa incolitis Cadmi qui mœnia Thebes,
Si patriam optatis nunquam non eſſe beatam,
Ex Aſia transferte domum magni Hectoris oſſa:
Hic Iouis imperio heroem ſua iuſta manebunt.

Meminit Plutarchus in Arato, Lacedæmoniũ quendam adoleſcentem Hectori perſimilem fuiſſe, ideoq́ uetus Græcorum odium in eo

uelut

ueluti recruduiſſe. Cùm enim uulgo id innotuiſſet, à ſpectatum uenientum turba conculcatus, interijt. De nominis Hectoris notione & ſignificato diſputat Plato in Cratylo. Auſonius hoc eius habet epitaphium.

Hectoris hic tumulus, cum quo ſua Troia ſepulta eſt,
Conduntur pariter, qui periere ſimul.

Nummum in Hectoris memoriam ab Ilienſibus cuſum, ſuprà deduximus.

ALEXANDER, à Theſſalis cognominatus PARIS, præſagitur matris ſomnio adhuc in utero eius concluſus, patriæ pernicies: idq; cùm aliorum uatum, tum inprimis Æſaci fratris prædictionibus confirmatur. Quapropter de mandato patris, ubi editus in lucem fuit, exponi iuſſus, materna commiſeratione paſtoribus Idæ montis clàm educandus traditur. Vbi cùm forma luculenta adoleſceret, patris facilitate in integrum reſtituitur, & in regiam recipitur. Pro hoc beneficio ut gratum ſe oſtenderet, ad expeditionem in Græciam, quę ad uindicandam LAOMEDONTIS cædem, & HESIONES captiuitatem, parabatur, ſe ducem offert, & ſucceſſus ſibi proſperos è ſomnio de Iunonis, Palladis, Veneris, diſceptata à ſe formæ lite, in qua pro Venere pronunciaſſet, & promiſſum de coniuge pulcerrima accepiſſet, deſpondet. Cumq́ue facilè patri perſuaſiſſet, & cum claſſe ad Cythera inſulam, ut Dares, Lacedæmonem, ut Plutarchus & alij ſcriptores, appuliſſet, HELENAM formæ præſtantia in ſui amorem pellectam, ui rapit, & Iliam perductam uxorem ducit, Græcosq; legatos eam cum rebus ablatis repetentes, contemtim habet. Quare bello patriam horrifico & diuturno, hoc eſt, decennali, obijcit. Ad quod inter duces lectus, cùm alia non inſtrenuè agit, tum certare duello cum MENELAO audet. Ab Hectoris cæde cùm metu conſternatis omnibus, ſolamen ſpei nouæ afferre populo ſatageret, matris inflatu, inſidias in Achillem ſtruit, in easq; ſpe connubij cum Polyxena, pertractum, in Deiphobi complexu hauſtis ilibus perimit. Quod geminatum ſcelus ut hoſtium in ipſum odium exacuit, ita & cœleſtem ultionem acceſerauit. Nam ſagittarum certamine cum Philoctete congreſſus, & in fugam coniectus, à perſequente transfigitur, & cadauer uix hoſti eripitur. Dictys, Dares, Homerus, Plutarchus, Philoſtratus, Euſebius, Hyginus, Meſſala, Ouidius, Seruius. Variat de hiſtoria hac tota Herodoti expoſitio libro 2. Quæ cùm à ſacerdotibus Ægyptijs conficta ſint, nos Græcos Græca, id eſt, ſua tractantes, ſequi maluimus. Habet etiam de iudicio, in Dearum cauſa aliam μυθολογίαν Suidas πάριον, aliam Athenæus, quorum ille de

eruditione

eruditione ipſius in literis, & ſcripta in Veneris laudem oratione, qua & Iunoni & Palladi eam ῥητορικῶς prætuliſſet, accipit, hic ad uoluptatum ſtudia refert. Verùm in his ἀκριβολογεῖσθαι opus nõ eſt. Et relinquo in medio, quod his addidit Suidas, anno ætatis triceſimo primum ad patrem rediiſſe, cùm Philoſtratus id mortis eius tempus nuncupet: nec diſcutio fabulas; quas de nomine Apollodorus & Hyginus, de cæde Achillis ex inſtinctu Apollinis, poëtæ cõfinxere. Corporis eius atq; animi dotes eleganter Dares perſequitur, qui candidum, longum, fortem, oculis pulcerrimis, capillo flauo & molli, ore uenuſto, uoce ſuaui, uelocem & cupidum imperij, fuiſſe ait. Attigit eaſdem Philoſtratus, & eximiam ei ſagittandi peritiam attribuit. Cognomentũ Paris alij, ut diximus, ad auctores Theſſalos referunt; alij à factis deducũt: & Diomedes Grammaticus ad morem Romanum, nomen eius integrum fecit, Alexander Dardanus Paris.

DEIPHOBVS, adiuuat ſuo ſuffragio ALEXANDRI in Græciam expeditionem, ad eamq; milites in Pæonia cõſcribit. Quæ cùm HELENÆ raptum deſijſſet, & Græcorũ bellum peperiſſet; inter duces locum obtinet, & quòd ſe non inſtrenuũ geſsiſſet, ab Hectoris interitu, rerum ſummæ adminiſtrandæ præficitur. In hoc munere etſi iterum multa fortiter ageret, tamẽ ab ACHILLE per inſidias circumuẽto, infamiæ ſibi turpis labem aſpergit, & poſt Alexandri cędem cum Helena matrimonium inceſtum contrahit. Quare ex Nemeſis diuinæ ultione pœnas grauiſsimas pendit. Etenim Ilio capto, ex Helenæ proditione, ab ipſo MENELAO domi opprimitur, mutilatusq; auribus, brachijs, naribus, & omni parte truncatus ca fœdatus, crudeliſsimè perimitur. Dictys, Homerus, Philoſtratus, Virgilius, Hyginus, Seruius. A' quibus ita Dares diſſentit, ut ante Achillem à Palamede cæſum uelit. Meminit Horatius lib. 4. Carm. Od. 9. quem locum memorabilem adijcio;

——Non ferox
Hector, uel acer Deiphobus grauet
Excepit ictus pro pudicis
Coniugibus; puerisq; primus.
Vixere fortes ante Agamemnona
Multi, ſed omnes illachrymabiles
Vrgentur, ignotiq; longa
Nocte, carent quia uate ſacro.

Citat etiam Actij Deiphobum Priſcianus Grãmaticus lib. 9. Ab Auſonio hoc epitaphio celebratur:

Proditus ad pœnam ſceleratæ fraude Lacenæ,
Et deformato corpore Deiphobus.
Non habeo tumulum, niſi quem mihi uoce uocantis
Et pius Aeneas, & Maro compoſuit.

HELENVS;

HELENVS, claruit uaticinãdi ſciẽtia, & ab Alexãdri in Græciã expeditione bellum patriæ funeſtũ, parentibus & fratribus interitũ prædicit. Quod cùm fruſtrà ageret, & HELENAM raptam mox armis repeteret Agamemnon, patriam haud deſerit, & in prælijs ſe cum primis fortem præſtat, ipſumq́ Achillem graui uulnere afficit. Quare populi beneuolẽtia eximia colitur, & ipſe ab illuſtris uirtutis fama, in hoſtis admirationem accenditur. Quem pòſt nefarijs Alexandri inſidijs peremtũ indignatus, & patriæ res in deterius labi conſpicatus, ad Græcos transfugit, & Ilij capiendi modum demonſtrat. Ideo & ueniã impetrat, & ab Ilio expugnato Hectoris filios à PYRRHO Neoptolemo donum accipit, huncq́ deinde aſſecla in Epirum cõſectatur. Cui cùm ſe probaſſet mirificè, & gentis uniuerſæ gratiam collegiſſet, ab obitu illius & liberorũ ex Andromacha tutelam ſuſcipit, & ipſam Andromacham coniugem accipit. Eoq́ matrimonio non infelice uſus, etiam in tutela ſe in primis integerrimum præſtat. Etenim moriturus, regnum non filio, ſed pupillis relinquit. Dares, Dictys, Homerus, Euripides, Pauſanias, Philoſtratus, Virgilius, Seruius. De coniugio Andromaches diſcrepat modicè Iuſtinus, & à PYRRHO uiuente cum regno Chaonum conceſſam Heleno, ait. Idem habet Meſſala, ſecutus Virgilium: Etſi non rectè attexit, à Pyrrho præſidem regni ideo relictum, quòd ſine prole interijſſet. Condidit Buthrotum & Ilion Macedoniæ, teſte Stephano: Cui Seruius addidit, ipſam etiam Macedoniam eum tenuiſſe, & Chaones à Chaone, quẽ in uenatione occidiſſet, denominaſſe. Sed de his narrationibus quiſque quod uolet, ſentiat: Eſtq́ de Chaonibus uериſimilius, hoc eos nominis accepiſſe ab Iaonib. ſeu Ionibus, enunciatione Græca, προθέσει Barbarica mutata. Quemadmodũ Germanicis Vuelphi, Vuolfgangus, Vuilhelmus, Itali in principio G. litteram apponũt, & Galli eodem modo Guaſcones uocãt, qui ueteribus Vaſcones ſunt. Auctor eſt Euſebius, adiutos ab Heleno filios Hectoris in Ilio recuperando. Meminit Clemens lib. 1. Stromat.

POLITES, meruit conſeruati Deiphobi fratris in prælio quodam laudem: quod repetere pòſt cum Hectore auſus, morte occumbit. Dictys. Meminit Homerus Iliad. β. Virgilius & Cato apud Seruium ita uariãt, ut ille à Pyrrho, capto Ilio cæſum uelit, hic in Italiam perueniſſe, & ſegregatum ab Æneа Politorium oppidum de ſuo nomine condidiſſe, tradat.

PRIAMVS, euaſit ab Ilij clade cum Ænea, & in Italiã delatus, ducis apud eundem dignitatem promeruit. Virg. Aeneid. 5.

ANTIPHVS, præficitur à patre Idæ montis paſtoribus, ibiq́ ab

ab Achille captus, precio dimittitur. A' quo tempore cùm militiæ ſe dediſſet, & prælia fortiter obiret, interimitur ab Achille. Homerus Iliad. λ.

HIPPONOVS, nomine tenus ab Apollodoro memoratur, cætera obſcurus.

POLYDORVS, mittitur cum ingenti auri pondere alendus POLYMNESTORI, regi Thracum. A' quo AIACI, fines eius bello infeſtanti, traditus, cum HELENA permutandus patri per legatos offertur. Quod cùm fruſtra ageretur, multitudini lapidandus obijcitur, itaq; fœdatus ac laniatus matri in urbem ad ſepulturam remittitur. Dictys: à quo ita uariant Homerus, Virgilius & Ouidius, ut ille Priami filiorum natu minimum uocet, & ab Achille cæſum uelit, hi uerò ab altore ſuo Polymneſtore, qui auro inhiaret, ſublatum per inſidias, tradant: addiditq; iſta de re hoc memorabile ἐπιφώνημα Virgilius:

Quid non mortalia pectora cogis
Auri ſacra fames!

Conuenit autẽ Euripides ut de ætate cum Homero, ita de cæde cum Virgilio, unde iterum repetijt Plutarchus in Parallelis. Quibus nouam & ab utraq; expoſitione uariãtem opinionem Seruius attexuit in 3. Æneid. Et Hyginus conſeruatum ſororis Ilionæ artibus, deinde Polymneſtorem excæcaſſe, ait. In qua tanta ſentẽtiarum pugna quid potiſsimum admittendum ſit, lectoris iudicio permitto. Plinius lib. 4. cap. 11. tumulum eius ad Ænon urbem nominauit: Cui ab Auſonio hoc affingitur epitaphium:

Cede procul tumulo, myrtum fuge neſcius hoſpes:
Telorum ſeges eſt ſanguine adulta meo.
Confixus iaculis, & ab ipſa cæde ſepultus,
Condor in hoc tumulo bis Polydorus ego,
Scit pius Aeneas, & tu, Rex impie, quòd me
Thracia pœna premit, Troiaq; cura tegit.

TROILVS, inſtat de Alexandri in Græciam expeditione, nec bellum adeò recuſandum cenſet. In quo deinde inter duces lectus, ſecundam ab Hectore fortitudinis laudem promeruit. Etenim prælia multa obijt feliciter, & Achillem ipſum uulnere graui afficit. Vnde iam inſolẽtior factus, dum temeraria audacia in hoſtiles copias prouehitur longius, equo deturbatur, & ab Achille ſuperueniente, haſta transfigitur. Dares, Dictys, Hyginus: E' quibus Dares à uirtutibus eximijs prædicat: nam magnum, fortem, pulcrum, ætate ualẽtem & uirtutis cupidum nominat. De morte uariat Virgilius, & ab hoc rurſus Seruius interpres. Facit cum Virgilio etiam apud Auſonium Troili epitaphium huiuſmodi:

Hectore proſtrato, nec Dis nec uiribus æquis
Congreſſus perij Troilus Aeacidæ,
Raptatus bigis, fratris coniungor honori:
Cuius ob exemplum nec mihi pœna grauis.

CREVSA, ſociatur matrimonio ÆNEÆ: Quo & uiri amore & prole uſa felice, in Ilij capti tumultu perit. Habent fabulam eius Virgilius in fine 2 Æneid. Pauſanias in Phocicis.

LAODICE, fuit cum Elicaone, filio Antenoris. Auctor eſt Homerus Iliad. 1. Nam Hyginus diſcrepans, Telepho nuptam fuiſſe, ait. Meminit Pauſanias in Phocicis.

POLYXENA, puella forma præcellenti, præſtat matri ſtudij pij obſequium debitum, & ſacrificium eius in templo Apollinis ita adiuuat, ut Caſandræ ſorori ſacri apparatum ſuggeſſerit. In hoc tempore amari è conſpectu cœpta ab ACHILLE, cædis eius occaſionem præbet, & ipſa ſibi interitum acceſſit. Nam ab Ilij expugnatione capta, inſtatu Vlyſsis per Neoptolemũ Achilli inferias mittitur. Dares, Dictys, Euripides, Ouid. Hyginus, Seruius. In quibus Dares corporis eius atque animi dotes eximias retulit: Nam candidã, altam, formoſam, collo longo, oculis uenuſtis, capillis flauis & longis, compoſitam membris dignis, digitis prolixis, cruribus rectis, pedibus optimis, animo ſimplice, fuiſſe ait. Addit his, primùm apud Æneam deli-tuiſſe, & deſiderante eam in præda Neoptolemo, Agamemnoni traditam, & ab hoc Neoptolemo ad necem deditam. Meminit Pauſa-
„ nias in Phocicis, ubi hæc de ea ſubijcit: Mactatam illam fuiſſe ad A-
„ chillis tumulum, & poëtæ decantârunt, & tabulę teſtantur; quas cùm
„ Athenis, tum Pergami, quę urbs ſupra Caycum eſt, mihi ipſi contigit
„ intueri, &c. Auſonius hoc in eam ſcripſit epitaphium:
„

Troas Achilleo coniuncta Polyxena buſto;
Malueram nullo ceſpite functa tegi.
Non bene diſcordes tumulos miſce is, Achiui:
Hoc uiolare magis, quàm ſepelire fuit.

CASANDRA, prædixit ab Alexandri expeditione bellũ Grecorum, & regni interitum: Quippe quæ futurorũ ſcientia eximia eſſet, ſed interim hoc ſummo malo laboraret, ut nemo dictis eius attenderet. Propter formã, qua prædita eſſet luculenta, ab Othryoneo in matrimoniũ expetitur: & ab Hectoris interitu, patriæ rebus in deterius collabentibus, ultro Eurypylo, auxiliorum extorquendorũ gratia, cõiux offertur. Quo expeditione iſta occiſo, deniq; poſt Ilij expugnationẽ ab Aiace Oilei in ipſo templo ui ſtupratur, & captiua abducta, tam afflictim ab Agamemnone amatur, ut ſpoliũ ab eo poſceretur & impetraretur. Per hoc tempus etſi domeſticorum ei inſidias & cædem prædiceret flectere tamen amore inſanientẽ nequit, & ſequi deniq; hominem Mycenas cogitur. Vbi dum ueluti pellex Clytemneſtræ

temneſtræ opponitur, inſidijs huius ab Ægyſtho perimitur. Dictys, Dares, Homerus, Pindarus, Euripides. A' Leuctrijs tẽplo & Alexandræ nomine culta fuit, ut ſcripſit Pauſanias in Laconicis. Meminit Plutarchus in Agide.

LYCAON, intercipitur in paternis hortis ab Achille, & in Leſbum aſſeruandus tranſmittitur: ubi ab Eetione redemtus, & Ariſbã miſſus, fuga inde ad patrem redit, & præliorum certamina intrepidè obit. Cumq́ in Achillem incidiſſet, etſi uitam deprecaretur flebiliter, tamen ab immiti hoſte perimitur. Homerus Iliad. φ.

ILVS, interficitur cum Antipho ab Achille. Homerus.

CEBRIONVS, dedit de ſe nomẽ Cebreiæ, quæ eſt regio Troiadis. Stephanus κεβρηνία.

ARISTOMACHE, fuit in matrimonio Critolai, filij Acetaonis. Pauſanias in Phocicis.

ASTYOCHE, iungitur matrimonio TELEPHO, regi Myſorum. Dictys lib. 2.

ILIONE, collocatur à patre POLYMNESTORI, regi Thracum, & ſub belli Troiani initiũ, educandũ ab eodem accipit Polydorum fratrem. Cui à tyranno metuens, pro ſuo filio hunc educit, itaq́ hoc cõſeruato, filium morte crudeli amittit. Vnde planè exacerbata, cum matre in tyrannum conſpirat, & denique propter familiæ & parẽtum caſus uoluntaria morte obit. Auctor eſt Hyginus: à quo ut cæteri ſcriptores uariẽt, ſuprà in Polydori hiſtoria oſtendimus.

MEDESICASTE, notha, fuit connupta cum Imbrio, Mentoris F. Meminit Pauſanias in Phocicis.

E PRIAMI filijs prẽter Politen & HECTOR & Alexander & Helenus liberos reliquerũt: de quibus explicare hĩc ordine & ſingulatim, uiſum fuit.

FVIT HECTORI coniux ANDROMACHA, Eetionis F. qua liberi creantur: Scamandrius, Laodamas, & ut eſt in Manethonis fabulis, Francus.

SCAMANDRIVS, cognomẽto Aſtyanax, adducitur à matre in caſtra ad Achillẽ, adiumentum nimirũ auo deſtinatus, ad impetrandum patris cadauer: acceptusq́ & dimiſſus tum humaniter, ab Ilio capto ne ſimplici quidẽ morte occumbit. Etenim Pyrrhi immanitate in turrim raptatus, inde præceps agit̃. Euripides, Virg. Ouid. Aſtyanactis cognomẽtum ad populũ auctorẽ Homerus retulit Il. β.

οἶος γὰρ ἐρύετο ἴλιον ἕκτωρ.

& ut alibi Andromache ait:

οἶος γὰρ σφὶν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.

Plura hac de re in Cratylo Plato. Memorabile eſt epitaphiũ Aſtyanacti ab Auſonio affictum.

Flos Aſiæ, tantæq; unus de gente ſuperſtes,
Paruulus, Argiuis ſed iam de patre timendus,
Hic iaceo Aſtyanax, Scæis deiectus ab altis
Prò dolor. Iliaci, Neptunia mœnia, muri
Viderunt aliquid crudelius Hectore tracto.

LAODAMAS, fit fraterni periculi in Achille adeundo conſors: Quo feliciter tum defunctus, ab Ilio capto in hoſtis poteſtatem peruenit, & cum matre & fratribus ſuperſtitibus primũ Pyrrho Neoptolemo ſpoliũ conceditur, deinde Heleno patruo permittitur. Hoc uſus benigniſsimo, deniq; & fortunæ eius particeps fit. Nam copijs auxiliaribus adiutus, in Aſiam remigrat, & regnum ibi auitum armis recuperat. Dictys, Euſebius. De ſucceſſoribus eius ac poſteritate nihil in auctorum monumenta peruenit: nec fratres ſuperſtites uſpiam nominãtur: ut uerisimile fiat regnum hoc nec potens nec diuturnum fuiſſe, cùm uicini Myſorum reges ſtudioſè id deprimerẽt, quoad his etiam Lydorum potentia præualuit.

FRANCVS, nominatus à ſolo Manethone, traditur recentiorum ſcriptorum cõmentis commigraſſe in Celtas, & de nomine ſuo cõdidiſſe ac nuncupaſſe FRANCOS. Quam aſſertionẽ planè ridiculã cùm multi refutârint, addi à nobis quicquã haud debet. Sanè ut cõcedamus nominis iſtius Hectori filiũ, nequaquã tamen inde euincitur, Francos ab eo denominatos, ſed hoc potius ſequeretur, è noſtrarũ gentiũ lingua id petitum eſſe: quemadmodũ ſuprà & hæc nomina Aſcanius, Dardanus, Caycus itidẽ à noſtris gentibus deſumta oſtendimus. Eſt enim Germanicũ Freyingck, hoc eſt, liber, uoce ueteris Frãcicæ linguæ παραγωγῇ in fine aucta. Nec obſcurè hiſtoriæ oſtendunt, nomen Francorũ multò recentius eſſe, tum nimirũ à ueteribus Germanię colonis uſurpari cœptũ, cùm nouæ gentes in eam migraſſent: à quibus cũ acceptã à maioribus libertatẽ fortiter defendiſſent, inde denominationem ſibi nouam impoſuere, ac deinde etiã in Gallias importârunt. Vbi regnum ab eis conditum, & à familijs indigenis duabus, Merouingis & Carolingis, adminiſtratum, denique per HVGONEM Capetum ad Saxonicam ſtirpem peruenit. Cæterum deriuationes illas gentiũ & familiariũ ambitioſas fermè omnibus ætatibus uſitatas fuiſſe, reperimus. Nam ut Grȩca exempla omittam, nec recentia attingam, de Heduis prodidere ueteres, & hos ſibi ſtirpem Troianam uendicaſſe, ideoq; fratres Romanorum ſe appellaſſe. Quod ſi quis etiam Frãcos, ita Troianos accipere uellet, quòd ueterrimas Germanicæ gentes ſedes in Aſia & Troiæ uicinia habuerint, incõmodè nihil admitteretur. Enimuero Friſios noſtros etiam nomen è Phrygia exportaſſe, ſuprà meminimus.

ALEXANDER in uxorem duxit Oenonen, & alteram raptu

addidit

addidit HELENAM. Illa ſine liberis obijt: hæc proles tres edidit, Bunomum, Corinthum, & Idum, qui poſt patris interitum cameræ ruina intriêre. Dictys lib. 5.

HELENO in Epiro nupſit ANDROMACHE, quæ filiũ enixa eſt, Ceſtrinum.

CESTRINVS, conceſsit è patris teſtamento regnum MOLOSSO: & collecta Epirotarũ manu, eam, quæ ſupra Thyamin fluuium eſt, regionẽ inuadit, & Ceſtrinen de ſe nominat. Pauſanias. Meminit Stephanus χαμμανία, idque nomen Ceſtrinæ, quam partem Theſprotiæ facit, alterum ponit.

POSTERITAS ASSARACI.

ASSARACO è coniuge Hieromneme, ut Apollodorus, Clytodora, ut Halicarnaſſeus, hæc attribuitur poſteritas.

CAPYS, uixit fama hominis obſcura. Stephanus Caphyiam Arcadiæ ab eo denominatam, aſtruit. Ab Apollodoro coniux ei Themis, & inde filius ANCHISES tribuitur.

ANCHISES, meruit excellentis pulcritudinis laudem, indeq; Poeticis fabulis adamatus à Venere traditus eſt. Patriæ excidium geminũ uidit, & bello poſteriore abſtinuit, quòd uel ſenecta, uel ex cœleſtis numinis uindicta, libidines eius punietis, luminibus orbus eſſet. Quare urbe capta ab AGAMEMNONE, difficulter ab Ænea F. ad fugæ ſocietatem pertrahi potuit. In qua deinde ad Laconicam tempeſtatibus reiectus, fato ibi ſuo fungitur, & ad montem ὁμώνυμον tumulo conditur. Dares, Pauſanias, Meſſala, Ouid. Variant de morte & ſepulturæ loco Strabo, Stephanus, Virgilius & Hyginus: & Ouid. cum Virgilio Auguſto Cæſ. blandiens, filij Æneæ humeris è Troiæ incẽdio ſublatum, ait. Qua eadem de re ita Suidas ἐνάγκαλον ex Æliano: Æneas, inquit, patrem humeris impoſitũ extulit, filio pio leue onus. Alluſit eodem publicatum in Neronem carmen:

Quis neget? Aeneæ magna de ſtirpe Neronem,
Suſtulit hic matrem, ſuſtulit ille patrem.

CONIVGEM fabulæ ANCHISÆ tribuunt Venerẽ, quã de re quæ noſtra ſit cõiectura, iam diximus. Etſi gentem Iuliam, quæ ad Æneam genus referret, de ea origine gloriatam mirificè, conſtat. Et Cæſar, Dictator præterquam quòd Venerem armatã annulo inſculptam geſtabat, eaq; teſſera in rebus ſummis plerunque utebatur, teſte Dione, etiã Veneris genetricis nomine templum huic magnificum condidit. Vbi cùm adeunti ſenatui ſeu faſtu quodam ſeu hortatu

uerſa, hoc eſt, Sarmatica, Polybius ſcripſit. Sunt enim ijdem accipiendi, quos nos dicimus Wenden, cum W littera à Græcis cõmuniter ſpiritu aſpero, Æolicè F. Æolico, à Latinis V. conſonante reddatur. Strabo etiam Venetos Gallicos cum Italicis hiſce ſtirpis eiuſdem facit, etſi non cũ Antenore, ſed aliquanto poſterius cum CIMBRIS in Europam immigraſſe, cenſet. Patauij notionem habet Seruius in 1. Æneid. & ſupereſt urbs illa in Venetorum ditione etiamnum hodie, clara academia et ſtudijs medicis. Virgilius Antenoris in Italiam aduentum his uerſibus complexus eſt:

Antenor potuit medijs elapſus Achiuis
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timaui,
Vnde per ora nouem uaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arua ſonanti.
Hic tamen ille urbem Pataui, ſedesq; locauit
Teucrorum, & genti nomen dedit, armaq; fixit
Troia: nunc placida compoſtus pace quieſcit.

SOCIATAM ANTENORI matrimonio accepimus THEANO Threiſſam, è quà liberi ab Homero et Diodoro nominantur: Iphidamas, Coon, Helicaon, Laodocus, Acamas, Archilochus, Polybus, Laodamas, Demoleon, Glaucus, & Crino. Additur ab Homero nothus Meges. De quibus more noſtro explicabimus ſingulatim: etſi hiſtoria ipſorũ obſcurior eſt. Nam legimus apud Pindarum, quem ſequitur Scholiaſtes, Antenorides à Troia capta cum Menelao & Heleno in Libyã perueniſſe, ibiq; cõſediſſe, & ita conſediſſe, ut diuinos honores à Cyrenęis meruerint. Euſebius uerò permanſiſſe in Troade, & regnum uſq; ad Hectoris filiorũ reditum, retinuiſſe, affirmat: ab his enim bellò uictos, dominatu excidiſſe. E quibus utrũ plus fidei mereatur, iudicandũ lectori relinquimus. Tametſi non incõmodè retineri utrunq; poſſet, ut Antenoridas à patre diſiunctos, deinde inter ſe etiam diuulſos intelligamus, cùm nempe alij in Troade permanerent, alij Menelao ſe aſſociarent. Nec tamen quibus hi nominib. fuerint, ſciri certè poteſt, ignoraturq; itidẽ, quę eorũ, quos Troade Hectoris filij expulere, deinde fortuna fuerit. Cũ quidem bellum id partim ex regni auiti recuperãdi cupidine, partim ex proditionis odio extitiſſe, credibile ſit. Nam proditam Troiam ab Antenoridis, præter alios Halicarnaſſeus ſcripſit libro 1. Cæterum de Theano addidit hoc Suidas, perfunctã ſacerdotio in templo Palladis, ideoq; Diomedi & Vlyſsi, cùm legati illi ad Priamum miſsi eſſent, Palladium prodidiſſe. Id quod diſcutiendum hîc nobis haud cenſuimus.

IPHIDAMAS, enutritur apud auum maternum in Thracia, & materteræ coniugio honoratur. Vt patriæ laborãti opem præſtaret

NOBILISS. VIRO, ERVDITIONE DOCTRINÆ, DIGNITATE ET VIRTVTE PRAESTANTI, CHRISTOPHORO À DONAP, *Illuſtris Comitis Lippienſis, &c. Conſiliario Domino ſuo obſeruando*

S. D.

REINERVS REINECCIVS STEINHEMIVS.

EXCIPIT Troianã hiſtoriam proximè Albana in Latio, ut huic rurſus ſuccedit Romana. Nã Æneas à regum Troianorum ſtirpe oriundus, poſt Troiæ excidium in Italiam delatus, regnum Latinum obtinuit, & ad poſteritatem trãſmiſit: è qua materna origine progeniti Romulus & Remus condidere Romam: ſicuti Cæſares denique è gente Iulia, cuius origo eſſet ab Aſcanio, Æneæ F. monarchiam Romæ ad ſe pertraxere. Quàm autem utriuſq; regni, Albani & Romani, hiſtoria cognitu neceſſaria ſit, de eo nos hic uerba facere opus nõ eſt. Sanè nobiliſs. iſtius monarchiæ Romanæ ueluti incunabula hîc intueri licet: neq; eſt quod reliqui temporis res geſtas quis feliciter ſe condiſcere poſſe exiſtimet, qui non hoc quaſi fundamentum præmittat. Occurrunt etiam documenta non pauca, quibus informari animus utiliter poſsit. Nã quanta Æneæ tàm in toga, quàm in armis uirtus? quæ Aſcanij circumſpecta moderatio? Et ut ad uitia his oppoſita progrediamur, quãta Alladij inſolentis animi Veſania, quæ Amulij ambitio & crudelitas? Similiter quæ inter Reges Romanos Romuli felicitas? quantum cęterorum regum in patria ornanda cum eximia fortitudine, & prudentia & ſtudium. A' qua maiorũ uirtute dum turpiter degenerat Tarquinius Superbus, denique ob filij ſcelus regno pellitur, & Reſpub. Romæ inſtituitur.

Inſcripſi autem hunc nomini tuo laborem noſtrum, uir Nobiliſs. quòd à puerilium ſtudiorum, quæ in ludo Lemgouienſi tractauiſſemus, ueluti ſocietate obligatũ me uehemẽter cenſerem, & eas cernerem, in Ampl. T. animi naturæq; dotes, quibus patriæ & familiæ ornamento, amicis præſidio eſſes. Enimuerò nemo ſanus negauerit, generis nobilitati, quæ maiorum meritis partum decus eſt, honorẽ deberi & obſeruantiam: & eſt ea felicitas diuinę benignitatis munus illuſtre. At literis hanc & uirtute propria ornare, id demum ueram laudem promeretur. In quod utrunque cùm ità incubueris, ut de exem-

plò

plo ſummorum uirorum etiam exteras regiones tibi adeundas exiſtimaueris, & ita exiſtimaueris, ut, dum ob oculos propoſitum habes præceptum Homericum:

αἰσχρόν τοι δηρόν τι μένειν, κενεόν τι νέεσθαι:

etiam auctior utroq; patriam repetieris, ea ſcilicet exiſtimatione creuiſti, quæ te & honeſtiſſ. inſtitutis tuis digna eſſet. Ergò officium noſtrum ita ſuſcipias, ut condiſcipulum recognoſcas ueterem, & quod facis, uos & hæc ſtudia noſtra, beneuolentia tua complectaris, oro. Ego, ut nihil præter uoluntatem de me polliceri habeo, ita hæc cum memoris animi obſeruantia in te conſtet debita, quo par eſt ſtudio contendam. Benè & feliciter uale. Viteberga M. Ianuarij D. XIV.

CIƆ. IƆ. LXXV.

NVM.

NVMMVS IANI BIFRONTIS.

DE LATINORVM ORIGINE, REGNIS, FAMILIIS REGIIS: QVAEQVE HARVM SVCCESSIO, QVIS INteritus, *quæ chronologia & conſuetudines fuerint.*

DE LATINORVM primordijs diuerſas reperimus ſcriptorum ſententias: Quas hoc loco excutere, neq; inſtituti noſtri, neq; omnino operæpreciũ duximus. Dionyſius Halicarnaſſeus rem ſic explicat: antiquiſsimos Latij incolas SICVLOS fuiſſe: his pulſis ſucceſsiſſe ABORIGINES, ſeu indigenas, ſeu Arcadas, aut etiam Ligures: cum quibus rurſus ſe coniunxerint PELASGI, & poſthos ARCADES, ſecuti iſthuc EVANDRVM, deinde alij Arcades & Epei ELEI cũ duce HERCVLE: poſtremò aduenïſſe TROIANOS, ſocios ÆNEÆ. Ac quod de hoc Liuius tradidit, utrique genti, hoc eſt, Aboriginibus & Troianis à Latino rege nomen eum poſuiſſe, idem ipſe quoque inculcat. Verùm in his ut rectè quædam admiſeris, ità etiam æquo iure quædam repudiaueris. Quæ priuſquam iam perſequar, præmittenda nobis ſunt nonnulla de gentium iſtarum origine. Deriuo autem Siculos ab Hiberis, quos conditos à Tubal, filio Iaphet, Ioſephus ſcripſit. Suntq; nomina fortè originis eiuſdem, SICVLI & SICANI, commutato nempe elemento unico, ad eum modum, quo Romani Furios, Valerios, &c. dixere, qui antè eſſent Fuſij & Valeſij, & quod propius huic facit, Meſſalas à Meſſana uocârunt. Quando nimirũ eadem pronunciatione hodie Itali & Hiſpani nominãt Palermo, Barſelona, Bolongã, quæ ueteribus ſunt Panormus, Barcino, Bononia: ut neque illis repugnẽ, qui inde etiam nomen Maximilianus è Maximiniano commutatum uolunt. De eo quidem dubium mihi nullum eſt, ab Hiberis etiam fluuio Tiberi nomen manſiſſe, principio κατ᾽ ἀφαίρεσιν littera T:

ra T.aucto: Quemadmodum in Ponto Tibaris regio & gens Tibareni ab eadẽ notione nuncupati. ABORIGINES cum Halicarnaſſeo Arcadas crediderim, ut propaginẽ CETHIMI, filij Iauan, intelligamus. Enimuero Arcades ab hoc cõditore ſuo etiam nomen retinuiſſe, alibi oſtendimus. Et pertinet huc uaticiniũ Balaami Num. 24. pertinet item de Palantio apud Pauſaniam hiſtoria: Quod oppidum temporum iniuria in uicum redactum, ob originis Arcadicæ memoriam Antoninus Pius Cæſar inſtauratum urbem fecit, & incolis libertatem, & à tributis immunitatem conceſsit. Nominis Aboriginum notionem Halicarnaſſeus duplicem habet, & utranque quidem è lingua Latina: nã uel ab origine indigena, hoc eſt γενάρχας, uel ab erroribus, quaſi dicas, Aberrones, dictos cenſet. In quibus nobis prior opinio magis probatur, ut eam arrogantiæ iactantiam ex ipſa Peloponneſo attuliſſe, & Latino interpretatos, credamus. Nam Arcades καὶ αὐτόχθονας καὶ προσελήνους haberi uoluiſſe, cùm alij tum Suidas tradidit. Quanquam reuera, originis ἐγχωρίας gloria iſta, tantummodo antiquitas, & ſedium earundẽ poſſeſsio, uideatur indicata: quas ſedes ut Arcades Peloponneſij ſemper eaſdem retinuere, ita Aborigines etiam mutaſſe deinceps nunquã legimus. PELASGOS certum eſt DODONÆOS eſſe, à Dodanimo, filio Iauan. Quorum quæ & antè in Græcia & in hac Italiæ ora fortuna extiterit, repeti ex Halicarnaſſeo malumus, & nos alibi pluribus oſtendimus. Cùm quidem Herodotus aliam etiam nomini huic attribuere uſurpationem uideatur: quippe cui & Ionas & Æolas & inſulares includat, uti hoc ita accipiamus, quomodo gentes noſtræ ſe Gallos & Celtas ſeu Galatas à migrationum frequentia appellârunt. ELEOS Herodotus Ætolorum colonos facit: de quibus ita rurſus ſcholiaſtes Theocriti: αἰολεῖς γὰρ οἱ αἰτωλοί. Quare gentes tres illæ ab conditore ſunt eodem ELISA, filio Iauan, neq; ipſa harũ nomina aliter quàm enunciatione diſcernẽda uidentur: quod à nobis alibi explicatum fuſius, hîc omitto. Et facilè admiſerim coniecturam, etiam Theſſalorum nomen ab ea notione profectum, ut nempe auctum principio intelligamus: Cuiuſmodi & alias uoces Græca lingua habet: & factum ita ex ἅλς θάλασσα. Qua de re rationes alias inquirere, cùm curioſitatis, tum etiam uanitatis cuiuſdam fuerit, cùm dubium nullum ſit, Grecam linguam principio non planè eandem fuiſſe, quam poſterior ætas uſurpauit: ſicuti nunc etiam immutata eſt prorſus. Cæterùm hæ de gentibus iſtis notiones atque expoſitiones & conſtare ſibi ueriſimiliter, & retineri rectè poſſe uidentur. Et credere de Aboriginibus cum Halicarnaſſeo poſſumus, eos ex Arcadibus, Pelaſgis, Eleis in gentem & nomen idem incaluiſſe. Etſi ductorem Herculem Elei habuerint, du

bito.

bito. Neque quod de Troianis Herculis affirmem habeo tametſi captum ab Hercule Ilium, conſtet. Quòd uerò deinde nominatur proximè deducta ab Ænea in Latium Troianorum colonia, & nomẽ Latinorum ad auctorẽ ipſum refertur, ab eo planè diſcedimus. Et quia hiſtoriæ hîc obſcuriores ſunt, nos de Latinis coniecturas noſtras ex Homeri carmine, Strabone, Suida, & Cedreno afferemus. Memorat autem Homerus inter ſocias uel ſubditas (ſic enim interpretari Strabo uidetur) Troianorum gentes, CETEOS: Quod argumẽto eſt, belli Troiani tẽpore adhuc eos in Aſia, hoc eſt, in agro Elaitico, conſediſſe. Nam ita idẽ Strabo explicauit lib. 13. Vnde porrò colligo, nomen inde cis nouum acceſsiſſe, ut nempe Cetei Elæei aut Elatgi (hæc enim nomina etſi de urbibus uſurpata diuerſis, originc tamen ſunt eadem) & κατ' ἀφαίρεσιν Latæi ſeu Latini dicerentur. Sicuti hoc gentibus uſitatiſsimum fuit, ut à ſedibus nomina mutuarentur. Huic alterũ Homerus ſubijcit, fuiſſe Ceteos in ditione Eurypyli, filij Telephi: Qui cùm infeliciter cùm Græcis congreſſus, deinde ab armis quieſceret, Eurypylus Caſandræ illectus nuptijs, è Ceteis exercitum colligit, & fortuna ipſe quoque deſtitutus, perimitur in prælio ab Achille, & gens ipſa clade grauiſs. afficitur, tum ab irritato hoſte internecionis periculum metuere cogitur. Hoc declinaturi, cùm & alioqui nouas ſedes appeterent, Eurypyli fratrẽ, Telephum, cui Latini de ſe cognomen impertiuere, Coloniæ ductorem aſſumunt, & poſt longos errores ad Italiam appellunt: Vbi cùm Aboriginibus amicicia iuncti & fœderibus, ſedes etiam communes impetrant: cùm fortè gratiam eis conciliaſſet, & originis eiuſdem memoria, & Telephi, qui matre Arcadica genitus eſſet, imperium. Et quia deinde Latinus ſeu adoptione, ſeu meritis aliquibus regnum poſt Faunum obtinuit, eam genti ſuæ celebritatẽ conciliauit, ut in nomen huius ultro Aborigines cõncederent, & ambæ communiter Latini dicerentur, uti regio ipſa Latium, eo modo quo à Samnitibus, Inſubribus & Belgis, Cæſar & Liuius Samnium, Inſubrium & Belgium nominârunt: cùm idem nomen Latini non in Latio acquiſiuiſſent, ſed, ut diximus, ex Aſia exportatum, ibi retinuiſſent. Etſi de Latio neque eam improbârim coniecturam, ſi cui ab Elatio urbe, quam memorat Plinius, ductum placeret, principio eadem aphæreſi mutilato: Quemadmodum alibi Italiam ab ἐιταλὸς dominatam oſtendimus. Sequitur autem Latinos aliquantò poſt, hoc eſt, à Troia capta ann. ſeptimo, ut eſt apud Caſsiodorum, cum noua Troianorum manu ÆNEAS. Quem cùm tam uicinitas Aſiatica, quàm res bello Troiano fortiter geſtæ cõmendarent, facilè ſocietatem & ſedes genti ſuæ impetraſſe, credibile eſt. Id quod ut beneficio ipſe aliquo cõpenſaret, conſeruando recepto La-

tinorum nomini incubuiſſe ſtudioſius apparet. Tametſi neque eam
cauſam excluſerim, datum ea re aliquid etiam memoriæ Latini ſoce-
ri, cùm ſcilicet eam genti gratiſsimam eſſe cerneret. Hęc breuis de La
tinorum origine & nomine coniecturæ noſtræ expoſitio eſt: Quam
cùm ueriſimilem multa faciant, non eſt quod de confirmanda ea im-
penſiùs laboremus. Sanè Suidas hoc diſertè affirmat, Latinos antea
Ceteos appellatos: quos cur ab Homericis alios credamus, cauſa
nulla eſt: nec uideo quæ de aduentu illorum in Italiam afferri cõmo-
dius poſsint. Quãdo etiam Virgilius haud obſcurè indicat, Latino-
rum nomen ante Æneam in Italia fuiſſe. Et cùm Æneas tam tardè in
Latium, ut ex Caſsiodoro oſtendimus, peruenerit, confirmare inte-
rea ſe Latini percommodè potuere. Accedit huc de Roma Plutarchi
fabula, quam Telephi filiam facit, cùm fortè hoc uelit, familiam illius
his in tractibus floruiſſe. Etſi, quod ſuprà diximus, Telephum hunc
non filium Herculis, quod tradidere Suidas & Cedrenus, ſed ex hoc
nepotem credam: De cuius familia cùm alibi explicatum à nobis ſit
fuſiùs, eò lectorem remittimus. Sunt ergò Latini à gentibus quinq;
oriundi, Arcadibus, Pelaſgis, Eleis, Ceteis, & Troianis. De tribus
prioribus antea explicauimus. Nec de Troianis quicquam hîc repe-
to. Cetei cum Arcadibus ſtirpis ſunt eiuſdem à Cethim, id quod no-
men etiam conteſtatur. De quo credere fortè haud incõueniens fue-
rit, inde hoc ipſis in Aſia conſeruatum, quod ſedes ſemper eaſdẽ ibi
retinuiſſent: ſicuti econtra Macedones & Arcades ab ijs mutatis ipſi
etiam hoc mutârunt.

REGNVM LATINORVM Euſebius ab Iano, Halicar-
naſſeus ab Oenotro, quem Arcadum coloniæ primæ ductorem a-
ſtruit, ordiuntur. Ac conuenit ferè cum Euſebio Beroſus: niſi quod
pòſt ad alias perridiculas de Romaneſſo & Corito fabulas decurrit:
ſicuti continuator Manetho & Saturnos & Faunos & Picos gemi-
nos infarcit. Accedit huc tertia Latinorum ſcriptorũ de Saturno opi
nio. Quanquã Auguſtinus fabulam huius hiſtoricè explicans, pro-
prium Saturno nomen Sterces & Sterculius ponit, ut nempe ἐπικλή-
σεως hoc intelligamus, quæ ſententia & Beroſo placere uidetur. Faci-
mus autem nos cum Halicarnaſſeo. Et pertinent fortè ad hanc pri-
mam ætatem Latinorũ reges μακρόβιοι, quos Valerius ex Xenophon-
te retulit, lib. 8. cap. 14. Nam alterum anno 800. alterum 600. uixiſſe,
ait. Cæterùm poſteritas Oenotri, & an ab hac oriundus ſit Picus, ig-
noratur. Quod mouiſſe Auguſtinum uidetur, ut Latini regni in PI-
CO initium fecerit: Quippe à quo etiam deinceps ſerie cõtinua re-
gnatum ſit. Etſi de hoc ipſo PICO, ut & de ſucceſſore FAVNO,
quæ dubitare nos cogant, plurima ſunt. Celebritatem quidem eam

PICO

PICO ad poſteritatem peperiſſe uidetur Laurentum conditum, & regni iſthuc ſedes translata: Nam & hoc Auguſtinus tradidit. Cui addo à Seruio cognomenti Murrhani initium. Hoc enim ſcriptor ille Latinis regibus attribuit in 6. Æneid. Conſedereq; Laurenti deinde & FAVNVS & LATINVS. De quo Latino quia ita ſcriptorum ſententiæ diſcrepant, ut alij Fauni filium, alij nepotem è filia faciant, nos neutrum probamus, & externum prorſus credimus. Cùm tamen fieri hoc potuerit, ut Fauni filiam coniugem duxerit, itaque deinde regnum etiam conſecutus ſit. Fuerit ergo Latini familia numero in hoc regno altera. Quam cum ipſo cœptam & finitam excepit tertia ÆNEÆ, ex ſtirpe Troiana. Hæc regni ſedem primùm Lauinium, deinde Albam tranſtulit: Vnde regnum hoc Albanum; familia à Syluio Poſthumo, Syluia appellata fuit. De cuius origine cùm explicatū à nobis in regibus Troianis diligenter ſit, etiam quæ in propagine occurrit auctorum diſcrepantia, ſuo loco plenius dabimus. Perſequitur etiam eam Ouid. Faſt. lib. 4. per quā eleganti carmine, Ideo locum eum ſubijcio:

Dardanon Electra quis neſcit Atlantide natum?
Scilicet Electram concubuiſſe Ioui.
Huius Erichthonius, Tros eſt generatus ab illo,
Aſſaracum creat hic, Aſſaracuſq; Capyn.
Proximus Anchiſes, cum quo commune parentis
Non dedignata eſt nomen habere Venus.
Hinc ſtatus Aeneas, pietas ſpectata per ignes
Sacra, patremq; humeris altera ſacra tulit.
Venimus ad felix aliquando nomen Iuli,
Vnde domus Teucros Iulia tangit auos.
Poſthumus hinc, qui quod ſyluis fuit ortus in altis
Syluius in Latia gente uocatus erat.
Iſq; Latine tibi pater eſt: ſubit Alba Latinum,
Proximus eſt titulis Epitus Alba tuis.
Illo dedit captæ repetita uocabula Troiæ,
Et tuus eſt idem Calpete factus auus.
Cumq; patris regnum poſt hunc Tiberinus haberet,
Dicitur in Thuſcæ gurgite merſus aquæ.
Iam tamen Agrippam natum, Remulumq; nepotes
Viderat, in Remulum fulmina miſſa ferunt.
Venit Auentinus poſt hos: locus unde uocatur
Mons quoq;, poſt illum tradita regna Procæ.
Quem ſequitur duri Numitor germanus Amuli,
Ilia cum Lauſo de Numitore ſati.
Enſe cadit patrui Lauſus, placet Ilia Marti,
Teq; parit gemino iuncte Quirine Remo.
Ille ſuos ſemper Venerem Martemq; parentes
Dixit, & emeruit uocis habere fidem.

Concidit autem & Syluia familia & Albanum regnum in Numitore. Nam hoc morte ſublato, cùm delatum rurſus Romulo eſſet, ille

Romam ſuam prætulit, & Albam præfectum miſit. Quod inſtitutum quoad ille uixit obſeruatum, morte eius ceſſat, & magiſtratus ibi annui regia poteſtate, hoc eſt, dictatores inſtituuntur. Etſi ex his C. Cluilium Liuius etiam REGEM nominauit. Poſt quem alter Metius Suffetius, cùm turpiter Tullum Hoſtilium regem deſeruiſſet, & ſupplicium ſibi atrox acceſſiuit, & Alba uti dirueretur, & ciues Romam transferrentur, cauſam præbuit. Quæ ipſa etiam etſi Albanorum colonia fuerit, & exinde Latinæ gentis caput, manſerit, ut regnum ipſum non tam deſtructum, quàm ſede mutatum uideri poſsit, nos tamen de Romano regno pòſt ſeparatim agemus. Tempus quo in Latinis ante Æneam regnatum, Euſebius 150. annorum fecit: idquè fabuloſè in Saturno orditur: cùm uerus Latini regni conditor fuerit Oenotrus: de quo tamen quando uixerit, ignoratur. Albæ Iuſtinus & Virgilius tantum anno 300. regnatum affirmant. Quod cùm refutatum à multis ſit, & Virgilij ſententiam plenius explanârit Seruius interpres, nos de eo quicquam ut adijciamus, opus non eſt. Et diuerſæ proueniunt annorum ſummæ ex Halicarnaſſei & Euſebij ſupputationibus, nec planè cum his Liuius conuenit. De quibus ut dubitare fortè eò uſque licet, ut annos quoſdam uel redundare uel deeſſe credamus, ita de Alba condita hanc firmiter amplecti ſententiam debemus, principium eius pertinere ad annum à Troia capta triceſimum ſextum, qui eſt annus orbis conditi 2814. Nam de Lauinio, Caſsiodori ſententia de Æneæ in Latium aduentu tardiore, rem incertam facit. Atque ab hoc tempore uſque ad Romam conditam anni ſunt 398. Quod tempus regni Albani, quantum ſciri poteſt de eo, duratio fuerit. Nam Numitoris anni ignorantur: & ab huius obitu regnum id ſublatum, ſuprà oſtendimus. Etſi urbs deinde uſque ad Tullum Hoſtilium ſtetit annos circiter 90. De conſuetudinibus regum Troianorum hoc unum apud Dionem legimus, ueſte eos inſigni, hoc eſt, rubea uſos, idque tandem etiam Cæſarem Dictatorem imitatum fuiſſe.

FAMILIA

FAMILIAE REGVM LATINORVM, HOC EST, LAVRENTVM, LAVINIENSIVM ET Albanorum.

FAMILIA PICI, A' SERVIO MVRRHANA *cognominata, ſeu Reges Laurentum.*

PICVS I. rex cognomentò Priſcus, Saturni, ut eſt in fabulis, Stercis ſeu Sterculij, ut habet Auguſtinus, filius, tranſtulit regni Latinorum ſedem Laurentum, indeq́ conditor huius habitus eſt. In re militari nomē eximium acquiſiuit, cui ſuperſtitionē Ethnica auguriorum addidit ſcientiam: quippe qui etiam domi picum aleret, per quem futura cognoſceret. Itaq́ & à ſubiecto populo & à Fauno filio tantum ei tributū eſt, ut ab obitu inter Deos cultus ſit. Beroſus, Manetho, Lactātius libro 1. cap. 22. Auguſtinus lib. 13. de Ciuit. cap. 15. Seruius in 7. Æneid. Habent fabulam eius Virgilius ibidem, Ouid. 14. Metamor. & ille etiam generis proſapiam, cui falſò Latinum inſerit, his uerſibus complexus eſt:

——Rex arua Latinus & urbes
Iam ſenior longa placidas in pace regebat.
Hunc Fauno & nympha genitum Laurente Maricà
Accipimus. Fauno Picus pater, isq́; parentem
Te Saturne refert: tu ſanguinis ultimus auctor.

CONIVX PICO in fabulis Ouidij Canens, Iani & Veniliæ F. attribuitur: è qua Lactātius prolem nominauit FAVNVM & Fatuam Faunam. Cæterùm ut de coniugio illo & canentis nomine dubitare rectè poſſumus, ita de Iano non debui non commonendo adijcere, temerè de eo temporum rationem confuſam. Eſt enim idem, quem ſacra Scriptura Iauanem nominat. Et inuenias, qui obliquos nominis Iupiter inde deriuent: etſi fortè rectius fuerit: hos ab uoce Iehouà deducere. Vetuſtas bifrontem credidit, fortè quod Gręcæ & Latinæ gentis conditor eſſet. Certè in litteris ſacris Græci ab eo Iauanim appellantur. Vidimus nummum æneum perantiquum, cuius latus alterum Ianum bifrontē, alterum nauem habet, cum hac inſcriptione, ROMA.

II. FAVNVS, regnauit poſt patrē: & cætera tam belli quàm pacis artibus egregius, inceſto ſororis matrimonio infamiæ ſibi labem indelebilem aſperſit. Ad patria numina & auum & patrem & ſororem demortuam addidit, & famam ipſe à uaticinijs meruit: Vnde poſtea temporis etiam oraculum eius in Albuneà, Laurentiforum ſylua, manſit. EVANDRVM Arcadem, cum nouis colo-

nis ad Latium appulſum, habuit comiter & benignè, & agris donat, Manetho, Halicarnaſſeus, Iuſtinus, Pomponius Sabinus. De morte eius uariare Plutarchus uidetur in Parallelis. A' Suetonio gentis Vitelliæ origo ex quorundam ſententia ad Faunum conditorem refertur: quod totum in medio relinquo. Meminit Lactantius lib. 1. cap. 22. ubi religionum ineptarum inſtitutorem nominat, & poſteris non parum erroris reliquiſſe, dicit. Notat etiam perfidiam eius Polygnus lib. 7. etſi expoſitionis iſtius circumſtantiæ non planè ſibi cohærent. Suidas metallum auri & argenti & ferri inueniſſe, eorumque fabricam orientalibus tradidiſſe, & inde à popularibus datórem diuitiarū appellatum, ait.

FATVA FAVNA, ſociatur matrimonio inceſto FAVNO fratri, in eoque matrimonio laudem pudicitiæ illuſtrem promeretur: quippe quæ præter uirum ſuum ne cōſpiciendam quidem alijs ſe mari præbuerit. Quare ſui eum amantiſsimum experitur, & poſt mortem ſtudio illius inter Deos refertur, culta à Romanis etiā BONÆ nomine. Pomponius Sabinus in libro 1. Georg. Lactantius libro 1. cap. 22. ubi alias etiam easque diſcrepantes de ipſa auctorum opiniones retulit.

FAVNI coniugem præter ſororem Faunam Virgilius etiam Maricam nominauit: Cui Pomponius Sabinus interpres liberos attribuit DAVNVM & LATINVM. Sed hæc neque refellere, neque affirmare, in animo eſt: Tametſi haud ignoramus, quid deſiderari de opinione utraque poſsit: Siquidem Turno auum Pilumnum Virgilius attribuit lib. 9. Et nos de Latino ſuprà diſcrepante ſentētia explicauimus: Qua ipſa de re non potuimus non hoc adijcere, quod eſt apud Hyginum, plures fuiſſe Latinos, in quibus ipſe & Pomponius Sabinus quatuor nominârunt, primum Fauni, alterum Herculis, tertium Vlyſsis & Circes, quartum Telemachi. Amplectitur autem ſecundam de Latino Herculis ſententiam etiam Suidas, ſed ut aliud huic nomen Telephus ponat: de quo ipſo etiam quid nos ſentiamus, ſuprà monuimus. Nominauit etiam Seruius alterum Latini fratrem Lauinum, ἐμάτιρα, & ut credere rectè poſſumus, fabuloſum prorſus.

DAVNVS, memoratur è Virgilij carmine nomine tenus à Pomponio Sabino: nec ab alijs de eius rebus geſtis quicquam in literas relatum eſt. Quod ſi quis de origine hac eius ſentētiam haud improbandam duxerit, credi de imperio eius rectè poterit, hoc in Rutulis, quos Latij gentem Plinius facit, eum poſſediſſe: cùm forte patris indulgentia hoc ipſi permiſiſſet. Quē quia morte etiam forte præuenit, occaſio data inde regi illi uidetur, ut regni ſucceſsionem in externum

Latinum

Latinum transferret, quaſcunque tandem huius inſtituti opinari cauſas uoluerimus. Etſi quidem Faunum ea re etiam in gentis ſuæ cōmodum conſulere uoluiſſe, ſtatuo, ut nempe maiores huic uires accederent: ſicuti eodē conſilio cōſidere apud ſe haud multò antè EVANDRVM paſſus fuerat. Potitus autem hoc modo regno Latinus, ut TVRNVM in officio contineret, de filia ei collocanda iniſſe conſilia uidetur. Quod totum ut quædam ueluti neceſsitas expreſsit, ita denique in neruum erupit. Nam appulſo in Latium cum noua colonorum manu ÆNEA, ut firmiores contra Rutulos hoſtes compararet copias, & multum cùm uiri gloriæ tum ueteri cū Troianis neceſſitudini tribueret, fácilè eam affinitatem prętulit. Hæc de hiſtoria iſta noſtræ coniecturæ ſunt, de quibus ſuum cuique iudicium liberum eſſe uolumus. Enimuero quòd ueterū expoſitiones diſcrepant longius; inde extitit, quòd Latinum indigenā credidere: à qua ſententiá quid diſſentire nos cogat, ſuprà monuimus. Et quia inter ſe etiā haud planè conueniunt, nos etiam de narrationibus eorū minus laborare par fuerit. Certè Halicarnaſſeus etſi affinitatem Turni cum Latini domo fatetur, tamen genus non nominat; & priuatum prorſus facere uideatur. Quod ſcilicet habere locum non debet, & ut magis hac parte reliquorum ſcriptorū expoſitiones inter ſe conſentiunt, ita plus etiam fidei merentur.

LATINI hiſtoriā infrà dabimus, ut ne ſcilicet familię cōfundantur.

DAVNI cōiux à Virgilio memoratur VENILIA, ſoror Amatæ, & liberi adduntur: TVRNVS, Iuturna & Filia ἀνώνυμος.

TVRNVS, amittit (quæ noſtra coniectura eſt) patrem infans; & deinde apud auum enutritur, quoad demum in LATINI familiam tranſijt. Hoc tempore cùm Rutulorum defectione grauę Latino bellum conflatum eſſet, & quia id minus feliciter gerebatur, ſpe auxiliorum firmiorum deſtinata matrimonio ipſius LAVINIA collocata eſſet ÆNEÆ, grauiſsima inde indignatione exardeſcit, & ad populares elapſus, bellum uix compoſitum truculentiùs renouat. In quo cum hoſte decertare prælio auſus, etſi inferior diſcederet, de Latino tamen ſe præclarè ulciſcitur. Iamque rebus ſuis diffidens, externa Hetruſcorum auxilia, & regem Mezentium euocat. Cum quo dum prælium repetit, & periculis ſe audacius offert, cæditin acie. Liuius, Meſſala, Virgilius, Ouidius, Seruius. Variat de Turni hac hiſtoria Halicarnaſſeus, uariat item Virgilius, quod ut in illo reprehenſione non caret, ita in hoc argumentum excuſat. Neque nihil eſt, quod in Liuio deſideres, qui etſi repetitum à Turno cum ſocijs Hetruſcis bellū dicat, de morte tamen ipſius nihil habet: Id quod ueluti compenſat Seruij è Catone expoſitio. Nam Iuſtinus

hîc etiã uariat. Virgilius de morte eius hoc memorabili uerſu opus ſuum claudit:

Vitaq́; cum gemitu fugit indignata ſub umbras.

Quo ſtatũ eorũ expreſsit, q abſq; conſolationibus, quas Eccleſiæ doctrina tradidit, mortẽ oppetunt. Et noti in eandẽ ſentẽtiam ab Imp. Cæſ. ADRIANO pnũciati uerſus, quos aſſcribere hîc uiſum fuit:

Animula, uagula, blandula,
Hoſpes, comesq́; corporis,
Quæ nunc abibis in loca?
Pallidula, rigida, nudula,
Nec ut ſoles, dabis iocos.

Alibi etiã idem Virgilius in quadã Turni oratione, hãc habet γνώμην.

Multa dies, uariumq́; labor mutabilis æui,
Retulit in melius, multos alterna reuiſens
Luſit, & in ſolido rurſus fortuna locauit.

IVTVRNA, fingitur Virgilij fabulis cõſtuprata à Ioue, eiusq; rei præmium nymphæ honores tuliſſe. Virg. Æneid. 12.

FILIA ἀνώνυμος, fuit in coniugio Numani, quem peremit Aſcanius. Virg. 9. Æneid.

¶ IIII. TELEPHVS cognomento LATINVS, Telephi F. Herculis N. claruit eximia prudentiæ & fortitudinis gloria. Ideo poſt Eurypyli fratris interitum, à Ceteis, qui nouum Græcorum bellum metuerẽt, coloniæ ductor aſcitus, munus id & ſuſcipit promptè & gerit prudenter, & poſt longos errores in Latio deniq; genti ſuæ ſedes, ſibi regni Aboriginum ſucceſsionem à FAVNO impetrat. Id cùm aliquantiſper tranquillum poſſediſſet, Rutulos hoſtes accipit, in dignitate quidẽ rei maiore, quòd regẽ horum TVRNVM alumnum haberet. Itaq; bellum id defenſurus, prælijs aliquot, ſed ferè aduerſis depugnat, & eodem tempore de nouis aduenis, prædam ex agro agentibus, nuncium accipit. Quos cùm Troianos, ducem ÆNEAM, cognouiſſet, ultrò cũ ijs paciſcitur, & finibus donatos, auxiliarios contra Rutulos accipit, ipſumq; Æneã, generum aliquantò pòſt legit. Hoc cùm Turno fremente, bellum in Rutulis renouatũ eſſet, iterum ſe periculorum ſocium offert, & prælij aleam communem ſubit: dumq; pugnat animoſius quàm cautius, morte occumbit. Hæc partim è Liuio, Halicarnaſſeo, Meſſala & alijs Romanæ hiſtoriæ ſcriptoribus excerpſimus, partim coniectura ex Homero, Strabone, Suida & Cedreno definiuimus. Ideo lectoris in ea iudicium liberum eſſe uolumus. Sanè Liuius & Halicarnaſſeus ut uehementer ipſi inter ſe diſſentiunt, ita alias adhuc nouas opiniones memorando inculcant. Quibus cùm hiſtoria illa planè inuoluatur atque obſcuretur, nobis amplecti ea libuit, quæ expoſitioni ſuperiori noſtræ quàm maximè congruerent. Caſsiodorus

regni

regni eius an. 32. nominauit: de quo ſanè quiſq; quod uolet, ſentiat.

CONIVGEM LATINI Halicarnaſſeus & Virgilius AMATAM nominârunt, quam prolis unicæ, LAVINIÆ, matrem faciunt. Videtur autem hoc reginæ iſti ab euentu nomen poſitum: quod ut retinere fortè poſſumus, ita nõ Italicam ſed Aſiaticam crediderim, ut quæ addũtur de ſorore Venilia, & ex hac nepote Turno ab eadem Amata ad bellum excitato à Virgilio & Halicarnaſſeo, fabuloſa ducamus. Nam Lauiniam in Aſia genitam, etiam temporis ratio conuincit. Verum in his ἀκριβολογεῖσθαι neceſſe non eſt: atque uti noſtris nos coniecturis inſiſtere hîc etiam debuimus, ita alijs concinniora proferentibus derogatum nihil uolumus.

LAVINIA, educatur honeſta parentum cura liberaliter, &, quod aliqui tradidere, primùm Turno coniux deſtinatur, deinde ÆNEÆ collocatur. Id quod dum uindicare impotentius Turnus aggreditur, bellum id conflatur, in quo & pater uitam amiſit, & ipſe atque Æneas ſimul interiere. Itaque cùm ex Ænea iterum uterum ferens metu priuigni Aſcanij, fugam iniſſet, ſeque Tyri cuiuſdam fidei commiſiſſet, in ſylua abditur. Vbi partu leuata, & nato ab eo euentu nomen ponit, & populi ſtudio propenſiſs. tum patriam, tum dignitatem regiam recipit. Halicarnaſſeus, Meſſala, Seruius. A' quibus uti Liuiana uariet hiſtoria, inde peti ſatius fuerit. A' Lauinia Æneas maritus urbem Lauiniũ nominauit: quàm cùm Aſcanius nouercæ perà miſiſſet, Albam longam condidit, eoq; regni ſedem tranſtulit. De luco Lauinieñ, & draconis in eo latibulo, quo uirginum pudicitia exploraretur, Ælianus lib. 10. Animal. cap. 16.

FAMILIA AENEAE,

AB AVCTORIBVS SYLVIA COGNOMINATA, SEV REGES ET ALBANI.

AENÆAS, I. rex Anchiſæ F. floruit inter regni Troiani principes, & ex meritis in Rempub. Dardaniæ imperium δευτερεῖον accipit. Alexandro Paride in Græciam profecturo, ab PRIAMO comes adiũgitur. Vbi cùm Helena rapta, bellum deinde Agamemnonis ſecutum eſſet, inter duces locum obtinet: prælia tam animoſè quàm prudenter obit: de pace ab Hectoris & Alexandri interitu non ſine ſtomacho inſtat, eaq; à Priamo repudiata, non quod aliqui tradidere, Ilium prodit; ſed capto hoc, maturo conſilio arcem occupat: ſacra & pecuniam ibi inuentam exportari in Idam montem curat, & multitudine, quæ ſupererat, omnis

nis ſexus atque ætatis, eódem miſſa, cùm de defenſione deſperaret, cum delecta militum manu ſubſequitur, & ex Troianorum oppidorum incolis, qui ſtudioſè ad ipſum confluerent, agmen ingens cogit. Nec tamen ſic etiam periclitandam fortunã ratus, de diſceſſu in quas uellet terras, cũ hoſte agit. Id quod cùm facilè obtinuiſſet, claſſe auehitur: adit Thraciam, Arcadiam, Zacynthum, Epirum, Siciliam, & ubique exceptus benignè, in Italiam traijcit. Ibi ad hoſtiles incurſiones arcendas occurrente cum exercitu LATINO, & ſocietatem ei & ſedes communes extorquet, uiciſsimq́ ad bellum contra Rutulos operam promtam defert, præſtatq́. Cumq́ id deinde ex ſentẽtia con feciſſet, condit Lauinium urbem, & Lauiniam Latini F. uxorem duxit. Quæ res ut firmiore beneuolentia Latinos cum Troianis cõiunxit, ita ipſi bellum nouum atq́ exitium cõſlauit. Etenim TVRNO coniugium hoc, quod ipſe ſperaſſet, exagitãte odioſius, noua in Rutulis coniuratio cœpit. Cui cum Latino occurſurus, uictoriam quidem de hoſte reportat, ſed ſocerum in acie amittit. Atq́ ipſe tum magno gentis utriuſq́ conſenſu Rex ſalutatus, tantum triennio regnat. Nam iterum cum Turno, qui bellum Hetruſcorũ auxilijs inſtauraſſet, congreſſus, cùm incerta uictoria ad noctem uſque pugnatum eſſet, ita inter tumultum perit, ut etiam cadauer ipſius reperiri nequiuerit. Quo ex caſu cõſpernatis omnibus cenotaphio ad Numicum amnem honoratur cum inſcriptione eiuſmodi: PATRI DEO INDIGETI, QVI NVMICI AMNIS VNDAS TEMPERAT. Dictys, Dares, Homerus, Halicarnaſſeus, Strabo, Euſebius, Philoſtratus, Manetho, Meſſala, Ouid. Iuſtinus, Auguſtinus, Oroſius, Caſsiodorus. E' quibus Dares facundum, affabilem, in con ſilio fortem, pium, uenuſtũ, oculis hilaribus & nigris fuiſſe dicit: ſed aliam rurſus quaſi labeculam criminis ei nefarij aſpergit; quippe quẽ cum ANTENORE prodidiſſe Ilium uelit. A' quã nos ſententia diſcedimus, & ſequimur Halicarnaſſeum & Siſennã apud Seruium. Etſi Halicarnaſſeus & alias, easq́ inter ſe diuerſiſsimas de Ænea auctorum opiniones recenſuit, quas omitto. Reliqua quidem hiſtoriæ illius proximè Virgilij poëma accedit, ſicuti ex hoc rurſum libellum ſuum contexuit Meſſala: ut cùm poëta ille aliqua inſtituto ſuo dederit, non tamen planè à ueritate diſceſſerit. Vtrunq́ enim egit, ut nempe & præſtantis principis propagaret imaginem, & AVGVSTI Cæſ. genus conditoris gloria redderet illuſtrius. Atq́ inuenias aliâs nouas de Æneæ rebus geſtis opinionum pugnas, quas ex ſuis auctoribus repeti ſatius fuerit. Xenophon de uenatione hæc de Ænea habet: Æneas dijs penatibus ſeruatis, ſeruato & ipſo patre, gloriam pietatis emeruit: huic & hoſtes uni ex omnibus, quos ad Troiam cepe-

runt,

runt, ius belli abſtinuere, &c. Tradidit eadem Ælianus V. H. libro 3. cap. 22. Ab Homero tantum ei tribuitur, ut ueluti numen aliquod à populo honoratum dicat, ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς, τίετο δήμῳ. Et memorabilis eſt locus ex oratione Æneæ, Iliad. γ.

Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε
ὅππως κεν ἐθέλῃσιν

Idem in hymnis Venerem ita Alloqui Anchiſen facit:

σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει
καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται

Ad quod ita alluſit Virgilius lib. 3.

Hic domus Aeneæ cunctis dominabitur oris,
Et nati natorum, & qui naſcentur ab illis.

Auctor eſt Liuius, conditam ab Ænea Æniam urbem, ibíq; ſtatum ei quotannis ſacrificium cum magna cæremonia factum. Aduentum eius in Italiam incidiſſe in annum à capta Troia ſeptimum, Caſsiodorus ſcripſit.

CONIVGES ÆNEÆ duæ memorantur: prima CREVSA, Priami F. è qua natus eſt ASCANIVS: altera LAVINIA, qua procreati fuere, Æmilia, & SYLVIVS Poſthumus. Tametſi Liuius de Aſcanio, Creuſa' ne an Lauinia matre genitus fuerit, dubitat. Addidit Seruius filios ἀνάτορας Laodamanta & Dardanum, & in memoriam horum data eadem nomina Aſcanio, ait: addidit etiã Halicarnaſſeus è quorundam ſententia Romulum & Remum, item Stephanus Gentinũ. De quibus expoſitionibus quiſq; quod uolet, ſentiat. Et relinquo, itidem in medio, quod Æneæ neptẽ Halicarnaſſeus Leucaſiam attribuit: quãdo neq; parentes, neq; res geſtas memorat.

II. EVRYLEON, cognomẽto ASCANIVS καὶ Ἴουλος, ſociatẽ patri fugæ in Latiũ comes, et in bellis cõtra Rutulos & Hetruſcos operã ei fortẽ nauat. Quare ab interitu illius populi ſtudio REX proclamatus, MEZENTIVM & Hetruſcos, qui pro uictorib. ſe gererẽt, & Lauiniũ obſidione præmerent acerrima, felici eruptione depellit, indéq; pacis cõditiones fert ex arbitrio. Vt populũ de nouercę fuga placaret, reuocat hanc honorificè, & reginã nominat: nec multò poſt metu æmulationis urbem ſibi nouã, quã ALBAM Longã appellauit, cõdit, eóq; regni ſedẽ transfert. Fuit in regno an. 28. ut alij 38. Halicarnaſſeus, Strabo, Ælianus, Euſebius, Meſſala, Ouid. Iuſtinus, Florus, Auguſtinus, Caſsiodorus, Seruius, Pomponius Sabinus. E' qbus quæ Halicarnaſſeus de regno eius in Aſcania, & reſtitutis Scamãdridis attexit, repudiamus. Nec reliquã Aſcanij, tũ Syluij et Iuli hiſtoriã rectè ex eodẽ Halicarnaſſeo Põponius Sabinus repetijt. Quibus accedit de natalibus eius ſentẽtia diſcrepans Liuij & Seruij, qui Lauinio genitũ uolunt, atq; itidem de hiſtoria eius paulò aliter explicant.

cant. Eſt & ſuum de Aſcanio ſecutus inſtitutū Virgilius, qui regnum eius & res geſtas, his uerſibus complexus eſt:

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur (Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno)
Triginta magnos uoluendis menſibus orbes
Imperio explebit, regnumq́; à ſede Lauini
Transferet, & longam multa ui muniet Albam.

Cognomenti alterius ἶλος notionem ſeruius habet. in 1. Æneid. etſi ab Halicarnaſſei hiſtoria modicè ibi deflectit. Et Virgilius, ut oſtendimus, ab Troiano Ilus id eſſe maluit. Penatium ab Aſcanio Albam Lauinio translatorū prodigium fabuloſum præter Halicarnaſſeum Valerius retulit, lib. 1. cap. 8.

ÆMILIA, memoratur à Plutarcho in Romulo.

III. SYLVIVS, cognomento POSTHVMVS, naſcitur in matris exilio, & quidem in ſylua naſcitur: à quo euentu nomen Syluij accepit, ſicuti cognomentum ei additum, quòd à patris interitu in lucem editus eſſet. Poſt mortem Aſcanij, filio eius Iulo de ſucceſsione litem mouit: Qua ad populi diſceptationem reiecta, propter matrem prælatus eſt, indeq́ ut regnū ita & nomen poſteris reliquit. Regnauit anno 29. Manetho, Halicarnaſſeus, Euſebius, Ouid. Auguſtinus, Caſsiodorus. Variat aliquantum Liuius, quod ſuperioribus expoſitionibus à nobis demonſtratum, indicandū hîc non enodandum cenſuimus. Et Meſſala credere hunc Iulum, Iuliæ gentis conditorem, uidetur. Virgilius hæc de Syluio habet:

Ille (uides) pura iuuenis, qui nititur haſta,
Proxima ſorte tenet lucis loca, primus ad auras
Aethereas Italo commiſtus ſanguine ſurget
Syluius, Albanum nomen tua poſthuma proles,
Quem tibi longæuo ſerum Lauinia coniux
Educet ſyluis regem, regumq́; parentem,
Vnde genus noſtrum longa dominabitur Alba.

ASCANII coniugium ſcriptores non tradidere. Et Seruius ſine liberis obijſſe, ideoq́ Syluium inſtituiſſe hæredem, ait. Quam ſententiā ut fabuloſam repudiamus, & ex Halicarnaſſeo filium eius aſſerimus, Iulum.

IVLVS, aſpirat ad regni ſucceſsionē poſt mortē patris: Quod cùm fruſtrà ageret, & populi ſuffragio id Syluio adiudicatum eſſet, ceu ἀμοιβὴν Sacerdotij honorem accipit, eumq́ deinde in poſteritatē propagat. Halicarnaſſeus, Pomponius Sabinus. Conditam à Iulo ac propagatam gentem IVLIAM, magno auctorum conſenſu traditur. Quæ cū Albæ deinceps manſiſſet, denique hac diruta à TVLLO HOSTILIO, Romam cōmigrat, & inter patricios legitur. Vbi magiſtratibus (etſi id tamen ſerius) admota, etiam cognomenta noua acquiſiuit. Quæ inter primum Tulli, primò itidem de C. Iulio

ſto Tullo Coſ. anno V. C. CCLXV. memoratur. Huic alterum, primo iſto haud parum celebrius, Cæſaris ſucceſsit: de cuius initio etſi diuerſas habet coniecturas Spartianus, nobis tamẽ ea maximè probatur, qua Punicum aſtruitur, quòd nempe, qui primus id è Julijs tulit, elephantem, qui Pœnis Cæſar eſt, occidiſſet in Africa. Neq; enim ante bellum Punicum ſecundum reperitur. Deſcripſit autem gentem Iuliam expoſitione luculenta uir clariſſ. IOANNES GLANDORPIVS, deſcripſit etiam Stemma in gentibus Romanis Richardus Streinius, Baro Suarcenauius, & Cæſarum proſapiam Onuphrius retulit in principibus Romanis, unde repeti ſatius fuerit. Etſi poſtremi duo, de eo, qui primus Cæſaris cognomentum habuit, uariant, & eſt quod alibi etiam in his eorum commentationibus deſideres.

SYLVIO Poſthumo filius editur SYLVIVS ÆNEAS.

IIII. SYLVIVS ÆNEAS, regnauit an. 31. Nomen ab auo Ænea tulit: nec aliæ eius res geſtæ memorantur: cuius cauſam, fortè pacis, aut etiam ignauiorū ſtudium eius, credere par eſt. Meminere Halicarnaſſeus, Euſebius, Manetho, Meſſala, Liuius, Caſsiodorus. Ab Ouidio tam in Faſtis quàm in Metam. omittitur. Virgil. lib. 6. Æneid. ſic de eo canit:

Et qui te nomine reddet
Syluius Aeneas, pariter pietate uel armis
Egregius, ſi unquam regnandam acceperit Albam.

CONIVGIVM SYLVII ÆNEÆ in ſcripta auctorum non peruenit. Liberos Euſebius duos nominauit SYL. LATINVM & SYL. ALBAM. Nam Liuius diſcrepans, Latinum Albæ patrem facit.

V. SYL. LATINVS, regnauit ann. 50. Studuit nouis regni incrementis, & colonias aliquot deduxit. Quæ cùm deinde originis ſuæ iura tuerentur ſtudioſius, Priſci inde Latini appellati ſunt. Halicarnaſſeus, Euſebius, Manetho, Meſſala, Ouid. Caſsiodorus.

VI. SYL. ALBA, regnauit ann. 39. Et hunc Ouid. in Metam. omiſit, ſed repetijt in Faſtis.

VII. SYL. ATYS, regnauit ann. 26. ut Halicarnaſſeus, 24. ut Euſebius 34. ut Caſsiodorus. Et refertur itidem nominibus ab auctoribus diuerſis. Nam alij Capetum, alij Epitum, alij Ægyptum nominârunt.

VIII. SYL. CAPYS, regnauit ann. 28. Nec ab alijs rebus ge-

ſtis celebratur. Eſtq́ ab eo diuerſus Capys, quem Stephanus & Seruius Capuæ conditorem nominant. De quo Suetonius addidit, monumentum eius paucis ante Cæſaris cędem menſibus repertum eſſe. Cùm enim Coloni Capuam lege Iulia deducti ad extruendas uillas ſepulcra uetuſtiſſ. diſijcerent, idq́ eò ſtudioſius facerent, quòd aliquantum uaſculorum operis antiqui ſcrutantes reperiebant, tabula ænea in monumento, in quo dicebatur Capys ſepultus, inuenta eſt, inſcripta litteris uerbísq́ Græcis hac ſententia: Quando oſſa Capyis detecta eſſent, fore ut Iulio prognatus, manu conſanguineorum necaretur, magnisq́ mox Italiæ cladibus uindicaretur. Meminit Virgilius Æneid. 6.

IX. SYL. CAPETVS, ut Liuius & Ouid. in Metam. Calpetus, ut Euſeb. & Ouid. in Faſt. Carpentus ut Caſsiodorus, regnauit annis 13.

X. SYL. TIBERINVS, Euſtathio Tiberius, regnauit ann. 8. Mors eius ita à Liuio, Meſſala, Ouidio, Euſebio & Stephano refertur, ut ſubmerſus in Tiberi fluuio tradatur: Cui quod attexitur, huic deinde nomen inde manſiſſe, fide caret. Rectius enim fuerit, hoc ad auctores HIBEROS referre, quos è Sicilia in Latium migraſſe, ibiq́ ante Aborigines conſediſſe, ſuprà oſtendimus. Et memorat Siciliæ Tiberim è Theocrito Euſtathius. Nec infringit ea opinio de denominatione fluuij illius altera, quæ Albula eſt, aſſertionē, ut nempe διώνυμον Tiberim credamus: ſicuti Danubius etiã Iſter appellatur, & Padus Græcis Eridanus eſt.

LIBERI TIBERINO progeniti ſunt: SYL. AGRIPPA & SYL. ALLADIVS. Etſi Meſſala Romulum (ita enim Alladium nominauit) non fratrem Agrippæ ſed filium fecit.

XI. SYL. AGRIPPA, regn. ann. 41. ut Halicarnaſſeus: 40. ut Euſebius & Caſsiodorus. Nomen ei ab nixu materno manſiſſe crediderim: ſicuti idem in Romanis aliquot familijs hæſit: & referunt ſimiles ferè euentus ſignificatum hæc nomina: Vopiſcus, Poſthumus, &c. Dicitur autem Agrippa, qui pedibus primùm in lucem editur. Ouid. in Metam. Acrotam nominauit, & Alladij ſucceſſorem facit: quam ſententiam ueluti correxiſſe uidetur lib. 4. Faſt. A' Solino traditum eſt, Agrippa regnante, HOMERVM uixiſſe, anno à Troia capta 272. ante Romam conditam. 160.

XII. SYL. ALLADIVS, regnauit ann. 19. Notatur ab tyrannicis moribus & impietate: quippe qui tonitrua commentus ſit, ſtrepitus

ſtrepitus ac fragores edendo fulmineos, ut ciuibus attonitis habere-tur pro Deo. Id quod cœleſtis numinis ex candeſcentia uindica-tum ita accepimus, ut imbribus & ueris fulminibus in ædes eius ir-ruentibus, ſtagnoq́ue, iuxta quod habitabat, exundante præter ſoli-tum, diluuio cum ipſis ędibus obrutus ſit. Halicarnaſſeus, Euſebius, Liuius, Ouid. Meſſala. De nomine eius ita uariatur, ut alij Romulũ, a-lij Remulũ alij Aremulũ nuncupent. Interitus ipſius id ſua etiamnũ ætate ſuperfuiſſe monumentum Halicarnaſſeus ſcripſit, ut deficiente ſtagno, & aquis decedentibus, per tranquillitatem ſpectarentur diru ta cœnacula, & habitationis alia ueſtigia. Oroſius hæc de Alladio ha bet: Fuerat etiam paulò ſuperiore tempore apud Latinos rex Are- « mulus, qui per annos octodecim flagitijs impietatibusq́ue creſcens, ad « poſtremum diuino iudicio fulmine interceptus, matura ſupplicia im « matura ætate diſſoluit. «

SYLVIVS ALLADIO filij procreantur AVENTI-NVS & Iulius.

XIII. SYL. AVENTINVS, regnauit annos 37. Ac-cepit regnum à patre per manus traditum. Defunctus in Auentino colle conditur, isq́ue deinde hoc ab eo nominis conſeruat. Halicarnaſ-ſeus, Euſebius, Liuius, Meſſala, Caſsiodorus. Variat de Auentini montis denominatione Seruius in 7. Æneid. de natalibus & regno Ouid. in Metam. ubi uti ſucceſſorem, ita filium etiam Agrippę aſtrue re, uidetur.

IVLIVS, refertur cum hac poſteritate ab Euſebio.

IVLIVS.

IVLIVS.

IVLIVS PROCVLVS, commigrat cum ROMVLO Romam. A' cuius interitu ciuitatem ſolicitam, & patri-bus infenſam, placaturus, callido inſtituto ἀποθέωσιν eius comminiſci-tur, de eaq́ue in concione uerba facit. Quare & hunc gaudio mirifico profundit, & ſibi apud ordinem utrunque eam gratiam conciliat, ut Romulo ſucceſſor deſtinaretur. Quod cùm deinde contraria Vole-ſi factio impedijſſet, legatus ad NVMAM accerſendum mitti-

tur. Halicarnaſſeus, Plutarchus, Euſebius, Ouidius, Florus, Auguſtinus. Alibi à Plutarcho Aëtius Proclus nominatur. Factum eius poſt aliquot ſecula de AVGVSTO CÆS. imitatus ita fuit Numerius Atticus, ut aſcenſum huius in cœlum ſe uidiſſe iurârit: ideoq; donum à Liuia tulerit decies ſeſtertium: item de Druſilla, CALIGVLÆ ſorore & coniuge, Liuius Geminius Senator, qui & ipſe inde donum idem tulit.

SYL. AVENTINO filius editur PROCAS.

XIIII. SYL. PROCAS, regnauit annos 23. Meruit nominis famam ab æquitate, & filiorum caſibus: è quibus etſi natu maiorem ſucceſſorem nominauit (ſequimur enim Liuium) plus tamen uis quàm eius uoluntas potuit. Vnde urbis Romæ initium, & Albani regni interitus ſecutus eſt. Halicarnaſſeus, Euſebius, Liuius, Meſſala, Virgilius, Caſsiodorus. Fabulam de Pomona Dea, quę ſub Proca uixerit, eleganti carmine perſequitur Ouid. 14. Metam. Oroſius SARDANAPALI & Arbacis σύγχρονον facit, & regnãte ipſo futuræ Romæ ſementem iactam, ait.

GENITI autem PROCA filij ſunt NVMITOR & AMVLIVS. Quorum hiſtoriam etſi Strabo fabularum inſimulat, nos tamen ea referemus, quæ uero proxima uidentur, & in quibus plurimi conueniunt.

XVI. SYL. NVMITOR, deſtinatur regni ſucceſsioni à patre: Qua fratris iniurijs depulſus, & priuatus uiuere iuſſus, etiam Ægeſti filij cædem conſpicere indignam cogitur, & ſpe poſteritatis, filiæ ſacerdotio priuatur. Hac poſtmodo clàm compreſſa, etſi gemelli, partu illius editi, regio iuſſu expoſiti eſſent, conſeruantur tamen mirificè, & alterum Remum ipſe denique ex eo caſu, quòd ad ſuppliciũ ei deditus eſſet, agnoſcit. Itaq; gaudio incredibili perfuſus, clàm cum eo in AMVLIVM conſpirat: Romulum, re communicata cum Paſtorum manu, regis cædem parantem, auxilijs adiuuat, & per tumultum Albanis, quos in armis eſſe uelle ſimularet, in arcem conuocatis, redeuntium à cæde fratrum ſtirpem, ſuumq; conſiliũ detegit, & tam à populo quàm à nepotibus rex audit. Halicarnaſſeus, Strabo, Plutarchus, Polyænus, Euſebius, Liuius, Virgilius, Ouidius, Meſſala, Iuſtinus, Florus, Caſsiodorus, Seruius. In NVMITORE & Syluia familia, & regnũ Albanũ defecit. Neq; enim quicquã prętereà ex ea nominatur, & Albæ deinde, quoad ſtetit, DICTATORES ſummũ magiſtratũ geſſere. Meminit Oroſius, á Romulo interfectum eſſe: quod cùm alibi traditũ nuſquã ſit, & maximè ſentẽtiæ Plutarchi rèpugnet, dubitare de eo iure poſſumus. Paterculus Latinum uocat, & legionibus ſuis Romulum in extruenda Roma iuuiſſe, ait.

XV. SYL. AMVLIVS regnauit annos 44. Eripuit fratri regnum per iniuriam: Quod ut retineret ſecurius, filium eius cæde tollit, filiam Veſtalem legit, ut nempe perpetua uirginitate ſpem ei partus adimeret. Hac ſpe ſtupro eius clandeſtino fruſtratus, etſi editos illa gemellos ſubmergi in Tiberi iuſsiſſet, tamen conſeruatis his diuinitus, denique ſcelerum talionem luit. Nam cum à Numitore agnitus Remus eſſet, & Romulum ſtirpis ſuæ Fauſtulus altor condocefeciſſet, ab utroque ita opprimitur, ut Romulo cum Paſtorum manu, Remo cum Numitoris auxilijs in eum irruente, uitam ferro amiſerit. Halicarnaſſeus, Strabo, Plutarchus, Polyænus, Euſebius, Liuius, Virgilius, Ouidius, Meſſala, Iuſtinus, Florus, Caſsiodorus, Seruius. Ab Amulio propagauit ac denominauit gentem Æmiliam; Silius libro 7. cuius ſtemma petatur è gentibus Romanis Baronis Suarcenauij.

NVMITOR liberos reliquit: Ægeſtum & ILIAM.

ÆGESTVS, tollitur per inſidias ab AMVLIO Patruo, & facinoris culpa mendacio in latrones transfertur. Auctor eſt Halicarnaſſeus. Ouid. 4. Faſt. Lauſum nominat, Plutarch. in Parall. Ænitum.

ILIA, alio nomine RHEA SYLVIA, puella iam nuptijs matura, legitur per ſpeciem honoris Veſtalis ab Amulio: Quo munere ad quadriennium perfuncta, dum ſacrorum cauſa in luco Martis aquam puram petit, ſtuprum auctore incerto patitur. Ac tametſi exinde ſimulatione morbi ſacris abſtineret, & partum celare ſtuderet: tamen Amulio inquirente in eam enixius, à coniuge huius proditur. Itaq; in cuſtodia habita, gemellos parit: quibus expoſitis, cum ipſa etiam afficienda ſupplicio eſſet, conſeruatur Anthûs, filiæ Amulij, precibus, & captiua uſque ad mortem eius detinetur. Tum enim liberata à Romulo, in honore præcipuo habetur. Halicarnaſſeus, Strabo, Plutarchus, Polyænus, Liuius, Ouidius, Meſſala, Iuſtinus, Florus, Seruius. Quam de morte eius nos ſententiam retulimus, ea Halicarnaſſeum, Strabonem & Plutarchum auctores habet. Nam alij Amulij iuſſu uiuam defoſſam, uolunt.

AMVLIO filia à Plutarcho tribuitur Antho.

ANTHO, enutritur domi paternæ cum Rhea Syluia, indeq; ei beneuolentia tanta iungitur, ut & ſororis eam nomine dignaretur, & ob ſtuprum deniq; ſupplicio crudeli deſtinatam ſua ſolius interceſſione conſeruârit. Halicarnaſſeus, Plutarchus. An ad ipſam pertineat, quod ſcripſit Strabo, Amulij ſtirpem à Romulo & Remo interemptam, lectoris iudicio permittimus.

ILIA ſuſceptos gemellos, ROMVLVM & REMVM, inter reges Romanos dabimus: quippe in quibus regnum prorſus nouum cœperit.

DICTATORES ALBANI.

Poſt NVMITOREM regnum Albæ ceſſaſſe, & DICTATORES Conſtitutos, ſuprà monuimus. Ideò qui in his memorantur, ſubijcere hîc uiſum fuit, ut nempe hiſtoriæ iſtius ἀναγωγὴ noſtra fieret integra.

¶ C. CLVILIVS, meruit dictaturæ honorem, temporibus TVLLI HOSTILII. Cui cùm occultè inuideret, indeq; ſimultatibus inter utramq; ciuitatem accenſis, Prædæ etiam agi utrinq; cœpiſſent, per feciales res repetuntur. Id cùm fruſtrà fieret, & arma ipſe primus cœpiſſet, moritur in caſtris ad urbem. Halicarn. Liuius.

¶ METIVS SVFFETIVS, ſurrogatur in caſtris C. CLVILIO, & bellum compoſitione finire ſtudet. Quæ res cùm in Horatiorum & Curiatiorum certamen reiecta eſſet, ſuis ſuccumbentibus, imperium admittere alienū cogitur: indeq; ad bellum contra Veientes & Fidenates auxiliarius euocatur. In hoc tempore cùm turpiter ad hoſtes defeciſſet, proditionis ad exercitum accuſatur, damnatusq; ita, ut duabus admotis quadrigis curribus alligatus diſcerperetur, etiam Alba ipſa diruitur, & ciues commigrare Romam iubentur. Halicarnaſſeus, Liuius, Meſſala, Valerius, Florus, Seruius. Variat nonnihil Plutarchus in Parall.

DE VRBIS ROMAE INITIO, GENTIBVS FVNDATRICIBVS, TEMPORE INSTAVRATIONIS VERO: DE REGNO, QVOD IN EA

primum fuit, & quæ hoc familiæ tenuerint, quæ item abolitum magiſtratuum mutationes ſecutæ ſint.

DE Vrbis Romæ primordijs diuerſas retulère ſcriptorum ſentẽtias Halicarnaſſeus & Plutarchus: & diſcrepant ab his, & inter ſeſe, Strabo, Fabius Pictor, Saluſtius, Liuius, Paterculus, Solinus. Sequi autem rectiſſimè Halicarnaſſeum poſſumus, quippe cuius expoſitiones & maximè uerisimiles ſint, & ab ea infamia Romanos liberent, quam Liuius odio, ut uidetur, Græcæ ſtirpis, quæ tamen & à Cælio tradita fuit, teſte Strabone, de fugitiuorum & promiſcuæ multitudinis concurſu eis aſpergit. Ergò qui primi circa Romam tractus incoluere, Siculi fuerunt. His pulſis, ſucceſſère ABORIGINES, poſteri Oenotrorum, quibus cum denique PELASGI ſeſe coniunxerunt.

Quarto loco ARCADES, ſocij EVANDRI, iſthuc conceſſère. Eſtq; ab his Arcadibus etiam Palantium oppidum, à quo mons Palatinus nomen retinuit, conditum, & ab Arcadiæ Palantio denominatum. Quinta & poſtrema ROMVLI & REMI extitit colonia, collecta ex Albanis, quos ad migrationem illam partim ſpes nouorum agrorum impelleret, partim NVMITOR ipſe, ut ſuſpectos ob ſtudium erga Amulium, diſcedere facilè pateretur, tum uoluntarijs utriusq; ordinis Latinis alijs. Fuitq; aggregata his etiam ſocia paſtorum Romuli manus, & miſti utriſq; ueteris Palantiæ & Saturniæ incolæ. Nam hæc oppida, quod ad Palantium & expoſiti & conſeruati eſſent, inſtaurare Romulus & Remus cœperunt: & cæſo in contentione fraterna Remo, Romulus unam in urbem contraxit, & Romam de ſe nominauit. Hæc uera Romæ primordia ſunt: quibus quæ de urbis incrementis adduntur, ex ſuis peti auctoribus ſatius fuerit. Quanquam hac etiam parte plus Halicarnaſſeus, quàm Liuius, fidei meretur. Cuius auctoritati ita reliqui ſcriptores Græci innituntur, ut Iuba apud Plutarchum Romanos principiò etiam lingua Græca uſos uelit. Nec diſſentit Suidas, qui Romanam linguam è Græca ortam tradit: & conuenit Polybius qui Romanos linguam

 prorſus

proſus mutaſſe, ait. Pertinet huc etiã quod eſt apud Quintilianũ his
» uerbis: Maxima ex parte Romanus ſermo ex Græco conuerſus eſt.
» Habetq́ multa in eandem ſententiam Priſcianus, cui addo, quod eſt
» apud Ouid.

Nec tibi ſit mirum, Græco rem nomine dici,
Itala nam tellus Græcia maior erat.

Cæterum quod ad gentes attinet, à quibus conditos Romanos diximus, dedimus originem harum ſuprà, ubi de regibus Albanis egimus. Quibus quæ deinceps nouæ acceſſerint, eas ſingulatim perſequi, neq́ loci huius, neq́ temporis eſt: Quando etiã illæ ueluti ſurculi aliqui ſtirpi inſerti uideri poſsint. Cum exactè rem limando, Latinos Roma conditores habuerit. Vnde eſt quod Num. 24. & Dan. 11. appellatione Cethim Romani intelligunt. Et refero eodẽ, qđ Beroſus Cethim Italum cognominat, indeq́ Italos deriuauit. Nec aliã ferè ob cauſam tot tantaq́ Latini cum Romanis bella geſſere, quàm quòd caput agnoſcere Romã nollent. Attamen quæ ex gentibus Italicis, Romanis ſe miſcuêre, hæ præcipuæ ſunt: SABINI, MARSI, OPICI, SAMNITES, HETRVSCI, BRVTII, VMBRI, LIGVRES, teſte Halicarnaſſeo. Quibus præter innumeras alias, quas poſteriorũ tẽporũ bella attraxere, idẽ Halicarnaſſeus præcipuè Gallos & Hiſpanos accẽſuit. Cùm rectius apud Athenæũ Roma epitome orbis nominetᷓ, q̃ nempe omniũ nationũ homines ibi conſederint. Tempus Romæ conditæ Halicarnaſſeus expreſsit annũ primũ, Olympiad. 7. qui eſt annus mundi 3212. Cõſtat etiã de die, hoc eſt XI. Cal. Maij, quẽ Paliliũ nomine, feſtũ inde Romani habuerunt. Cui de geneſi Romę Aſtrologica hęc Solinus, è L. Taruntij (Plutarchus Tarutiũ uocat, & de eadẽ geneſi diſertiùs explicat) Mathematici ſententia, addidit: murorũ fundamẽta iacta fuiſſe, Ioue in piſcibus, Saturno, Venere, Marte, Mercurio, in Scorpione, Sole in Tauro, Luna in Libra, cõſtitutis. Nec omittendũ hîc uidebatᷓ de uulturib. à Romulo uiſis, Veſtij uaticiniũ, quod retulit Varro, nẽpe tot Romã ſeculis duraturam, quot hi numero fuiſſent. Id enim euentus poſtea ſub ALARICO & TOTILA, regibus Gotthorum, comprobauit.

REGNVM Romanum cum urbe ſuũ habuit initiũ. In quo familiæ diuerſę, eæq́ numero plures, rerũ potitę ſunt, cùm ſucceſsio nõ tam à ſanguinis iure, quàm à populi ſuffragijs penderet. Priores quatuor, hoc eſt Romuli, Numæ, Tulli Hoſtilij & Anci Martij, & Sexta Ser. Tullij, reges dedere ſingulos. Quinta Tarquinij Priſci, præter ipſum etiã nepotẽ L. Tarquiniũ Superbũ edidit. Qui cùm imperaret acerbiùs, & patris iniurias ſtupro Lucretiæ cumulaſſet Sextus filius, regno abdicatᷓ, regnũq́ ipſum decreto populi abrogatᷓ, cum ſtetiſſet an. 244. ſeu ut alij 243. Enimuerò decretũ illud & defenſum tũ cõſtanter

ter fuit, & obſeruatum etiam poſtea temporis ea ſeueritate, ut & M. Manlio Capitolino & Sp. Caſsio, & Sp. Melio necē attulerit. Et poſt ſecula aliquot, cùm Cæſar Dictator à plebe Rex ſalutatus eſſet, ille huius nominis inuidiam non ignorans, Cæſarem ſe eſſe, non regem, reſpondit. Nec reliqui Impp. Romani etſi regiam poteſtatem obtinerent, reges ſe, propter Vetus iuſiurandum (ut addidit Appianus) appellare auſi ſunt. Cumq́ de eo conſilium aliquando cœpiſſet homo ueſanus CALIGVLA, rurſus ex hac cauſa deſtitit, quod ex amicis quidam callido commēto mònendo ſubieciſſet, Imperatorem & principum & regum faſtigium excedere. Sunt autem regibus primū ſurrogati Conſules duo, quorum magiſtratus erat annuus. His proximè ſucceſſere DECEMVIRI, & mox reuocati CONSVLES, Pro quibus rurſus lecti TRIBVNI MILITVM conſulari poteſtate, alternatim deinde cum conſulibus imperârunt uſq; ad annum V. C. CCCLXXXIX. Nam exinde Conſules ſoli manſere, uſq; ad Imperatorum tempora. Qui etſi nomen reliquerunt, dignitati tamen & poteſtati uehementer derogârunt. Atque extant & Conſules & Decemuiri & Tribuni militum tum apud alios hiſtoriæ Romanæ ſcriptores, tum apud Liuium & Caſsiodorum, ad quos noſtra hac indicatione lectorem remittimus.

FAMILIÆ REGVM ROMANORVM.

¶ ROMANVM regnum (ut diximus) diuerſæ tenuerùnt familiæ. In his primam ROMVLI ponimus, & huic Remum fratrē inſerimus, tum T. Tatium adijcimus, quòd regnum huius neq; diuturnum fuerit & morte eius ad ſolum Romulum redierit.

I. FAMILIA ROMVLI.

I. ROMVLVS, natus matre Rhea Syluia, patre, ut credi ipſe uoluit, Marte, exponitur, iuſſu Amulij, cum fratre infans, & lactatus à lupa, repertusq́ à Fauſtulo, etiā altorē hūc retinet, & alimēta à NVMITORE auo clàm accipit. Puer literas Gabijs diſcit, & ſpē indolis de ſe eximiæ & præbet, & ubi ætas accreuit, ſumma gloria præſtat. Etenim ſeruiles deſpicatus operas, uenationes exercet, latronibus hoſtem ſe infeſtū præbet, & uim patientes defendit fortiter. Quarè multorū ſibi ſtudia ꝓpēſa cōciliauit: Cūq́ inter Amulij & Numitoris paſtores cōtentione orta, pro Amulij paſtorib. ꝓpugnaret, hoſtes inde paſtores Numitoris accipit, & Remū ab his captū, etiā ad ſupplicium deditū cognoſcit. Qua ex re dū angiē mirificè, de ſtirpe ſua edocet ea occaſione à Fauſtulo, & ad uindictā inflāmat. Hāc cū paſtoribus ſuis

mox

mox aggreſſus,& in urbe à Remo adiutus, ui in arcē irrumpit, & Amulio obtruncato,Numitori regnum,matri libertatem & regios honores reſtituit. Nec deinde uitam priuatam uel dignatur uel uiuere à ſuis permittitur:& auo auctore coloniæ deducendæ conſilium init, eiusq́ rei etiam ſocium fratrem aſſumit: cum quo de loco capiendo poſt altercatus ex augurio,illo in eadem contentione perempto,rem ſolus exequitur, annos tum natus octodecim, & regnum annos. 37. retinet. Huic ornando dum totus incumbit, & urbem multitudine replere ſatagit,aſylum aperit:legit patres, atq́ ex his rurſus ſenatores ſeu patres conſcriptos (facimus enim cum Halicarnaſſeo,qui & numerum horum centum addidit)nominat,plebemq́ patricijs clientelis deuincit: conſcribit militem è ſuorum fortiſsimis & uicinis connubia denegantibus, uirgines eorum ad ludorum ſpectacula Romam profectas,rapi ui permittit. De ea iniuria indignantibus omnibus,ſubitò ab A C R O N E, rege Ceninenſiûm,bello petitur,quem cùm ita ſtrauiſſet,ut S P O L I A O P I M A retulerit,ciuitatem eam migrare Romam cogit. Eadem mox fortuna contra Fidenates,Cruſtuminos & Antemnates pugnat,& dirutis urbibus Romam eos tranſfert. Succeſsit deniq́ tertium cum Sabinis & T. T A T I O bellum quò tardius,eò etiam periculoſius. Quod cùm raptarum interuentu compoſitum eſſet, hanc etiam gentem ciuem, Tatium collegam admittit,& ſenatorum numerum duplicat. Ac tametſi ab eo tempore Tatio ſe fidum præſtaret,tamen ob cædem eius inultam relictam,effugere inuidiam nequiuit. Nec multò poſt iterū Fidenates & Veientes hoſtes accipit,quos cùm ita profligaſſet,ut ipſas etiam Fidenas ceperit,Veientes agrorum parte mulctauit.Poſtremis regni annis propter inſolentiam in odium ſenatus uenit: Nam præterquam quòd Celerum ſe Satellitio muniuit, hisq́ lictores addidit, & ueſtem ſumptuoſiorem uſurpauit,& ordinem illum contemtius habuit. Quare cùm ſubitò extinctus eſſet, manibus ſenatus diſcerptus fuiſſe, creditus eſt. Habent Romuli hiſtoriam Plutarchus, Halicarnaſſeus, Liuius: quibus adijciantur Fabius Pictor, Strabo, Polyænus, Suidas, Euſebius, Meſſala, Ouidius, Valerius, Paterculus, Florus, Solinus, Sex. Rufus, Auguſtinus, Oroſius. Leges eius corpori iuris inſertæ ſunt,quas inter,quas de matrimonijs,liberis, Clientelis tulit, repetiere Halicarnaſſeus & Plutarchus. A' Plinio & Gellio traditum eſt, uino admodum modicè uti ſolitum,& Egnatium quendam, qui uxorem,quod uinum bibiſſet,interfecerat,cædis abſoluiſſe. Spolia opima poſt Romulum inter tot duces tantum duo retulere, C O R N E L I V S Coſſus,propter occiſum ab ſe Tolumnium Hetruſcum, & M. M A R C E L L V S,ob deuictum Britomatum,regem Inſubriū Gallorum.

Gallorum. Qua de re eleganter Propertius lib. 4. A' collegæ T. Tatij patria, Curibus, ut Romani Quirites dicerētur, in pacificatione cum hoc inita, ultrò conceſsit: & poſt alterum hunc honorem adiecit, ut tertius equitum ordo Tatienſis cognominaretur. Nam humanitate & clementia fuiſſe eximia reperimus: quippe qui & de fratris cęde ita indoluerit, ut manus ſibi inferre cogitârit, niſi ab eo inſtituto unius alterius Laurentiæ preces eum deduxiſſent. An autem ipſe etiam cognomentum inde Quirini uſurpauerit, incertum eſt: habetq́ hac de re multa Plutarchus in Vitis. Et magis mihi probaretur cōniectura, Quiritum inde nomen Romanis manſiſſe, quod cùm Romæ ciuium primorum Sabini, T. Tatij ſocij, pars præcipua eſſent, hi id ſtudioſius retinuerint, ut iam inde utrumq́ uſurparetur. Annum tantum menſium decem conſtituit: Nam Ianuarium & Februarium primus Numa addidit. Quæ præter alios eleganter Ouidius perſequitur, libro 1. Faſt. Raptum Sabinarū uehementer reprehendit Auguſtinus de ciuitate Dei, lib 2. cap. 17. & lib. 3. cap. 13 Parricidium in fratrem eodem lib. 3. cap. 6. Apotheoſin Romuli & fictam illam diuinitatem primus IVLIVS Proculus diuulgauit.

REMVS fit uſurpatæ in fratrem iniuriæ conſors, & conſeruatus ipſe quoq́ diuinitus, communem altorem Fauſtulum accipit, & in literarum ſtudijs Gabijs informatur. Inde reuocatus, cùm dignitate corporis & audacia eximia eſſet, exercitationibus ſe ijs dedit, quæ homine liberali dignæ eſſent: indeq́ apud æquales in admiratione habitus, tandem cum fratre Paſtores Amulij, contra Numitorianos propugnandos ſuſcipit. Ideò ab his peroſus, & fratre abſente captus Albam perducitur, & Amulij ſententia Numitori ad ſupplicium deditur. In quo periculo cùm nullam animi abiecti ſignificationem daret, Numitorem & ad commiſerationem, & ad generis inueſtigationem cōmouet. Eaq́ occaſione qui erat cognitus, mox cum eo de defectione conſilium init: fratrem cum copijs ex agro aduenientem noua manu adiuuat, & cæſo Amulio Numitorem regem ſalutat. Cui ne adimere iterū, quod ambo dederant, uideretur, de colonia deducenda cum fratre conſilium capit, & multitudinem tam Albanorū quàm paſtorum infelici conatu cum eo æqualiter partitur. Nam cùm inde, cum diffidentia mutua, æmulatio orta eſſet, acceſsit mox de loco, quē Remuriam ipſe, Romulus Palantium eligeret, contentio. Quam cùm augurium non ſuſtuliſſet, ſed auxiſſet, indeq́ ad manus uentum eſſet, in turba ictus cadit. Halicarnaſſeus, Strabo, Plutarchus, Polyænus, Liuius, Meſſala, Ouidius, Oroſius, Florus. De cæde eius tradidit Euſebius, à Fabio, duce Romuli, interemtum. Alij hoc Celeri tribuunt. Horatius Epod. Od. 7. de eadem hæc habet:

Acerba fata Romanos agunt,
Scelusq́; fraternæ necis
Vt immerentis fluxit in terram Remi
Sacer nepotibus cruor.

¶ T. TATIVS, oriundus Curibus Sabinorum, creatur à gente ſua belli contra Romanos, quod ad uirginum raptarum iniuriam uindicandam ſuſceptum eſſet, ductor. Quod munus, cùm non minus prudenter, quàm animoſè gereret, proditione arcem Capitolinam capit. Prælia cum Romanis intra mœnia init: hoſtem in fugam actum multa cæde infeſtat, & ne urbem ipſam in poteſtatem redigeret, unius Romuli uirtute impeditur. Ab hoc enim prælio reſtituto, raptarum interuentu, agi de pace permittit. Qua cùm Sabinis urbs, ipſi regni ſocietas communicata eſſet, hoc deinde cum Romulo tantum quinquennium adminiſtrat. Nam cùm Lauinienſes legati à familiaribus ipſius ſpoliati & peremti eſſent, eamq́ iniuriam ulciſci neglexiſſet, iram ciuitatis illius in ſe conuertit, nec multò pòſt cum Romulo iſthuc ad ſacrificium profectus, inter ipſa ſacra iugulatur. Strabo, Plutarchus, Euſebius, Liuius, Meſſala, Ouidius, Florus, Auguſtinus, Priſcianus Grammat. è Solino. Ab Halicarnaſſeo Sabinorum rex aſtruitur: quod inde uериſimile non ſit, quòd Romæ conſedit. Haud dubiè enim in gente ſua ſibi & ſuis regnum conſeruare maluiſſet, quàm alibi quærere.

|

TATIA, collocatur à patre NVMÆ POMPILIO: cum quo cùm coniunctiſsimè uiueret, patris regiam fortunam ita faſtidit, ut priuatam cum marito uitam curibus uiuere perſeueraret. Moritur anno poſt nuptias decimotertio Plutarchus in Numa.

FVIT cum Romulo Herſilia, è qua liberi ei procreati. Prima filia, & Aollius. Illa à natiuitatis prærogatiua nomen accepit, hic à congregatione ciuium, uoce Græca, pòſt Abillius dictus. Auctor eſt Zenodotus Troezenius apud Plutarchum. Qui & poſteritatis Romuli meminit, de eaq́ neſcio quam narrationem attexit. Alij tamẽ, & inter hos Spartianus, nihil liberorum reliquiſſe Romulum, uolunt.

II.
FAMILIA NVMÆ POMPILII.

POMPONIVS, uir inter Sabinos illuſtris, habuit domicilium Cruribus, & inde T. Tatij familiaritatem ſibi, filio Numæ affinitatem conciliat. Quem pòſt ad regnum à Romanis euocatum, recuſantem

hoc

hoc pertinacius orationis commoditate tandem immutat, & honorem oblatum ſuſciperet, perſuadet. Halicarnaſſeus.

II. NVMA POMPILIVS, inter fratres quatuor natu minimus, naſcitur eodem die, quo Romulus fundamenta Romæ iecit. In bonarum artium ſtudijs Pythagoram quendam Lacedæmonium Præceptorem accepit, & quod natura ad uirtutem & ſapientiam ferretur, utrumq́ deinde ita diligentia ueluti perficit, ut ab eximia nominis fama T. Tatij affinitatem promeruerit. Ea haudquaquã inflatus, in patria & uita priuata manet: nec multò pòſt uxore orbatus, ex animi ægritudine in agros ſuos ſecedit, & quòd lucos, ſacra prata & loca deſerta pererraret, familiaritatis cum EGERIA opinionem ad uulgus accipit. Poſt ROMVLI interitum per legatos VOLESVM & IVLIVM PROCVLVM ad regnum à Romanis euocatur: Quod patris hortatu demãdari ſibi paſſus, & ubi Romam appulit, augurio confirmatus, Celeres Romuli dimittit, religionem conſtituit: legit flaminem Romuli, Pontifices, Veſtales, Salios, Feciales: regiam ad templum Veſtæ ædificat: ciues agris auget, & ſecundum artificia diſtinguit: corrigit annum, Iani templum belli & pacis indicem conſtituit, & his inſtitutis perpetuaq́ pace totam uitam conſumit. Moritur autem anno ætatis octogeſimo, cùm regnaſſet annos 43. ut alij, 44. & interregnum fuiſſet ante ipſum anni unius. Halicarnaſſeus, Strabo, Plutarchus, Polyænus, Euſebius, Liuius, Meſſala, Virgilius, Ouidius, Solinus, Florus, Sex. Rufus, Auguſtinus. Caſsiodorus. Nomen Numæ inde accepit, quòd ferociam populi à bellis ad ſacra conuertiſſet, ut tradidit Seruius. Qui & hoc addidit, à prima ætate canum fuiſſe. De morte eius hanc memorabilem ſententiam Plutarchus habet: Iuſtos bonosq́ uiros maior poſt mortem ſequitur laus, inuidia non multum poſt illos temporis ſuperuiuente, nonnunquam etiam ante exitum eorum moriente. Ac nouimus quidem Romanorum ſcriptorum monumentis prædicari eum mirificè. Etſi ſuperſtitionum ipſius uanitatem atque artes Magicas, pòſt duo exempla inſignia detexerunt. Nam ſucceſſor TVLLVS HOSTILIVS, cùm commentarios Numæ peruoluens, Iouem Elicium (malignum ſpiritum) euocaſſet, fulmine conflagrauit. Deinde repertæ ex interuallo non magno ſunt arcæ duæ, in quarum altera corpus ipſius, in altera ſacrorum libri reconditi eſſent: Quos libros cùm Petilius Prætor pellegiſſet, de ijsq́ ad ſenatum retuliſſet, decreto huius in comitio combuſti ſunt, ut tradidere auctores Plutarchus, Liuius, Valerius & Auguſtinus. Atq́ haud ſcio, an non ab hydroman-

tia, cuius inſimulat ipſum Auguſtinus, de conſuetudine cum Egeria, fama extiterit. Quomodo annum correxerit, & quid de eo, poſtea temporis obſeruatum mutatumq́ꝫ ſit, præter alios diligenter Macrobius perſequitur, lib. 1. Saturnal. cap. 13. Legimus apud Clementem & Euſebium, lege Numam uetuiſſe, ne hominis aut alterius animalis imagine, Deus effingeretur.

HABVIT NVMA in matrimonio Tatiam, quam T. Tatio rege genitam diximus. Ex ea Plutarchus filiam Pompiliam nominauit, & ex quorundam ſententia filios addidit, Pomponē, Pinum, Calpum, & Mamercum. Etſi mox alio etiam Pompiliæ matrem Lucretię nomine refert. Et Halicarnaſſeus è Gellio filiam tantum unicam reliquiſſe Numam, ait.

POMPILIA, fuit cū Martio, in eoq́ꝫ matrimonio ANCVM Martium filium enititur. Halicarnaſſ. Plutarchus.

POMPO, PINVS, CALPVS & MAMERCVS, gentes Romæ ὁμωνύμους condidere, ſecundùm Plutarchum. Tametſi in hiſtorijs Mamercij nulli memorantur, tantumq́ꝫ id Æmilijs cognomentum attribuatur. Vnde ipſe Plutarchus alibi Æmilios, ab Mamerco Æmilio Pythagorico deriuauit. Atq́ꝫ occurrunt de hac expoſitione rationes aliæ, quæ rem totam facere dubiam uidentur. Vt referre huc liceat, quod legimus apud Plutarchum in Numa hac
„ ſententia: Clodius quidam in indice temporum commentarios con-
„ tendit in Gallica urbis calamitate, perijſſe: eos autē, qui nunc extent,
„ compoſitos eſſe ab alijs, qui in gratiam certorum uirorum genera
„ eorum in pręcipuas familias, maximeq́ꝫ inſignes, nulla omninò ratio-
„ ne ad eos pertinentes, ingeſſerint. Hactenus Plutarchus. Deduxit etiam Antonini Philoſophi genus à Numa conditore Marius Maximus, apud Iulium Capitolinum, de quo quiſque quod uolet, ſentiat. Id quidem coniecturis hiſtoriarum certioribus nititur, quod ſcripſit Spartianus, nihil Numam liberorum, quod utile Reipub. eſſet, reliquiſſe. De Calpo tamen, & condita ab eo familia Calpurnia ſuffragatur Ouid. ad Piſonem.

III.

FAMILIA TVLLI HOSTILII.

HOSTILIVS, ſeu, ut alij, Hoſtus, migrat Romā, ex urbe Medulla, & Herſiliæ filiā coniugē, & locū inter duces, Romuli beneficio accipit. Cuius auſpicijs cùm deinde multis editis facinoribus, etiā cōtra Sabinos & T. Tatium pugnam inter principes cieret, cadit in acie, & non

& non longè à regia, in maximè conſpicua fori parte tumulatur. Halicarnaſſeus, Plutarchus, Liuius, Macrobius.

SVSCEPIT Hoſtilius è N. Sabina Herſiliæ filium unicū Hoſtum Hoſtilium.

HOSTVS Hoſtilius accepit nomen hoc, quòd primus è raptis Sabinis mulieribus in hoſtico natus eſſet. Ideoq; à Romulo bulla aurea ac prætexta, inſignibus, honoratur. Macrobius.

III. TVLLVS HOSTILIVS, ab Horatio cognominatus Diues, ambit regnum contra Martium, Numæ è filia nepotem, idq; tum ob aui memoriam, tum uirtutis propriæ exiſtimationē obtinet: quippe qui fortitudine bellica eximia eſſet. Quam dum probare facinore aliquo ciuibus ſatagit, Albanos iritatos, & ad bellum aggreſſos, cōtrario apparatu excipit: cum METIO SVFFETIO, altero hoſtium Dictatore (nam primus C. Cluilius inter belli initia occubuerat) fratrum trigeminorum certamen paciſcitur, & ita paciſcitur, ut qui palmam obtineret, ſuis imperium parerent. Cumq; ex Romanis Horatius uiciſſet, armatam tantummodo iuuentutem Albanis imperat, & in reditu reum illum parricidij factum, prouocationis conſilio incolumem præſtat. Nec tamen uel clementiſsimo imperio retinere in officio Albanos & Metium potuit. Quo auctore cum Fidenates & Veientes hoſtes accepiſſet, & machinationum talium ignarus, Metium belli ſocium euocaſſet, turpi transfugio ab eo deſeritur, & uictoriam, quam hoſtis iam in manibus haberet, aſtu tantum & militari conſtantia reportat. Quocircà uehementi accenſus indignatione in Metium, & grauiſsimè in hunc animaduertit, & Albam à fundamentis diruit, ciuesq; ipſos migrare Romam iubet. Poſt cum Sabinis belligerat, ijsq; ad Malicuſam uictis, cùm pacem inde traheret, prodigijs terretur & peſtilentia uexatur. Qua ex re, dum religionibus ſe dedit, & curioſius Numæ cōmentarios euoluit, in ijsq; præſcripta Iouis Elicij (ſpiritus maligni) ſacra incautius obit, fulmine ictus cum domo tota conflagrat. Regnauit annos 32. Halicarnaſſeus, Plutarchus, Euſebius, Liuius, Meſſalà, Virgilius, Valerius, Solinus, Florus, Sex. Rufus, Auguſtinus, Oroſius, Caſsiodorus. Adiecit urbi Cælium montem, isq; uti habitaretur frequentius, regiæ ſedem hunc cæpit. De morte eius aliam etiam auctorum ſententiam Halicarnaſſeus habet, ſed quam ipſe improbat: nec conuenit de bello Albano Plutarchus in Parallelis. Meminit Horat. 4. Carmin. Odyſſ. 7.

Quò pius Aeneas, quò Tullus diues, & Ancus?
Puluis & umbra ſumus, &c.

» Et Macrob. lib. 1. Saturnal. hæc de eo habet: Tullus Hoſtilius, Rex
» Romanorum tertius, debellatis Hetruſcis, ſellam curulem, lictoresq́;
» & togam pictam, atq; prætextam, quę inſignia magiſtratuum Hetru-
» ſcorum erant, primus, ut Romæ haberentur, inſtituit.

IIII.

FAMILIA ANCI MARTII.

MARTIVS fuit ſanguine iunctus Numæ Pompilio, eiq́; legatos Romanos regnum deferentes, audienti adeſt, & de hoc cunctantem, oratione acri caſtigat, tandemq́; immutat. Plutarchus.

MARTIVS commigrat cum Numa Romam, & gener aſcitus, atque in ſenatum cœptatus, tandem etiam PONTIFEX MAX. audit. A' morte Numæ cum Tullo de regno contendit, & in eo certamine uictus, uoluntaria morte obit. Plutarchus, Liuius.

IIII. ANCVS MARTIVS, genitus è Pompilia, Numæ filia, amittit patrem infans quinquennis. Ideò à matre deinde educatus, ex aui moribus religionis cultum, à rege Tullo armorum uſum addiſcit. Qui poſt ſucceſſor datus, medio inter utrunque ingenio imperat. Nam & religiones neglectas è Numæ commentarijs reuocauit, & bellorum ſtudijs, quibus ius Fecialium addidiſſet, ut qui maximè, incubuit. Igitur cùm Latinos inſolenter ferocientes repreſſurus, Politorium ui cepiſſet, multitudinem Romam traducit, & alios mox colonos è Tellenis, Ficaną & reliquis Latinis adijcit, tum hoſtem illum uarijs prælijs attriuit. Inde in Fidenates mouet: L. TARQVINII Priſci opera ſtrenua utitur: compeſcit Sabinos, Veientes, Volſcos: Ianiculum muro cingit, & præſidio munit: ædificat carcerem, & imperio uſque ad mare prolato, Oſtiam coloniam deducit. Moritur anno regni 24. ut alij 23. & liberorum tutelã Tarquinio Priſco relinquit. Halicarnaſſeus, Strabo, Euſebius, Suidas, Liuius, Florus, Solinus, Sex. Rufus, Auguſtinus, Oroſius. Nomen Ancus Seruius deriuauit ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id eſt, à cubito, quem incuruum habuerit.

GENITI ANCO MARTIO filij duo ſunt: qui L. TARQVINIO PRISCO tutore uſi. (Nam altero infante, altero pubeſcente

beſcente,pater obierat)ſub tempus comitiorũ,quæ noui regis crean di cauſa indicta eſſent,uenatum ablegantur,eaq́ occaſione regno excidunt. Qua ex re uehementer exacerbati, deniq́ ex Acciȷ Nauiȷ interitu,facere ei inuidiam conãtur,cumq́ id fruſtrà agerent,haud multò pòſt per ſicarios illum conficiunt,& SERVIO TVLLIO regnum,ſibi exilium,cui Sueſſam Pometiam delegerunt,pariunt. Halicarnaſſeus, Liuius. Propagata progenie eorum fuit familia Martia, teſtib. Ouid. Faſt. 6. Suetonio in Cæſare Dictat.

V.
FAMILIA TARQVINIA.

DEMARATVS, patria Corinthus, gente Bacchiada, è nobiliſſ. Heraclidarum proſapia,tractauit rem nauticam,& ex negociationibus cum Hetruſcis opes ingẽtes collegit. Ideò cùm CYPSELI tyrannide Corintho oppreſſa,fortunis metueret,ſponte patriam deſerit,& Tarquiniȷs in Hetruria conſidet. Vbi uxore genere & diuitȷs clara ducta,filios duos procreat: quos cùm ambo educaſſet liberaliter,alterum morte abreptum ita luget,ut & ipſe inde extinctus ſit. Cicero Tuſcul. lib. 5. Liuius, Halicarnaſſeus, Strabo.

FVERE autem Damarito filiȷ Aruns & Lucumo.

ARVNS, educatus pia patris cura liberaliter, & ubi adoleuit, uxore honoratus, ea imprægnata, diem ſuum obit. Halicarnaſſeus, Liuius.

V. LVCVMO,alio nomine L. TARQVINIVS PRISCVS, ſtudiorum fratris conſors,hoc defuncto bonorum à patre hæres ex aſſe inſtituitur. Qua felicitate inflatus,ad Rempub. animum adȷcit, ac propter originem peregrinã neglectus, Romam fortunarum ſedem deligit, dumq́ eò tendit, augurium de fortuna ampliſſima accipit,nec multò pòſt conſequitur hanc feliciter. Nam cùm ciuibus opum & comitatis fama ſe commendaſſet, ANCO MARTIO munificentia innoteſcit, & in bellis illi opem & operã fidelem præſtat. Quarè id ſibi ſtudium huius comparat, ut liberorũ illius tutelam acceperit. Quod munus dum ſuo tantum commodo metitur, regnum pupillis debitum,ſibi & petit & impetrat,tenetq́ ann. 37. ſeu ut aliȷ 38. Belligerauit cum Latinis,Sabinis & Hetruſcis,& re ubique geſta feliciter,ſplendidos deinde triumphos agit. Senatum patribus centum auxit, ut iam inde hic ordo trecentorum eſſe cœperit, ſuntq́ poſtremi illi minorum gentium appellati. Ad hæc Circo locum deſignauit: ludos exhibuit: urbi murũ & cloacas addidit: aream ad templum Capitolinum,quod bello Sabino uouiſſet,fundamentis occu-

pauit. Interficitur tandem inſidijs, quas Anci Martij filij in eum com paraſſent. Halicarnaſſeus, Strabo, Euſebius, Suidas, Liuius, Meſſala, Valerius, Florus, Solinus, Sex. Rufus, Auguſtinus, Droſius, Caſsiodorus. Meminit Plin. lib. 33. cap. 3. è uerrio, tunica aurea eum triumphaſſe. De libris Sibyllinis uenum Tarquinio oblatis, & quomodo illi deniq; aboliti, & rurſus in Aſia inſtaurati ſint, hiſtoriã habent Halicarnaſſeus lib. 3. Gellius lib. 1. cap. 19.

ARVNTI naſcitur filius poſthumus, Aruns Tarquinius.

ARVNS Tarquinius cognomentum EGERII tulit, quòd aui teſtamento prǽteritus, nec patrimonium nec auitorum bonorum hæreditatem conſecutus eſſet. L. TARQVINIVM Priſcum Romam ſecutus, eo ad regnũ euecto bello Latino nomen dat, & Collatia deditione capta, huic cum præſidio dominus imponitur, indeq; etiam poſteris nomen relinquit. Iterum eidem contra Hetruſcos militat, & ſocialis exercitus præfecturã obtinet. Halicarnaſſ. Liuius.

COLLATINVS, præteritus prorſus à Liuio, aſtruitur inde L. Tarquinij Collatini genitor contra Fabium Pictorem ab Halicarnaſſeo, quòd filius, Tarquinij Superbi filijs æqualis fuerit. Ideò & nos nomen eius retinuimus. Nominãrunt aũt Halicarnaſſeus & Plutarchus in liberis eius præter L. Tarquinium Collatinum etiam filias Tarquinias duas.

L. TARQVINIVS COLLATINVS conſectatur TARQVINIVM SVPERBVM ad bellum in Rutulis, & Ardeæ urbis obſidionem forti opera adiuuat. Quæ dum protrahitur longius, & ex conuiuij certamine, adoleſcentibus regijs uxorem ſuam Lucretiam prædicat impenſius, nec multò pòſt reipſa talem inuenit, in amorem eius Sex. Tarquinium imprudens pellicit, & ipſam ob ſtuprum ui illatum, uoluntaria morte amittit. Id ſcelus uindicaturus, cum Bruto in regem conſpirat, & comitijs Centuriatis cum eodem conſul fit. Quo in honore etſi nullum boni ciuis omitteret officium: tamen cùm collegæ ob nepotes è ſororibus aduerſaretur pertinacius, ab hoc in odium adducitur, & iam nomen etiam ei crimini datur. Itaq; cùm è ſoceri interceſsione magiſtratu ſe abdicaſſet, Lauinium in exilium migrat. Plutarchus, Liuius, Florus, Auguſtinus. Variat de hiſtoria eius modicè Halicarnaſſeus, nec planè Liuius conuenit. Poſteritas eius nulla memoratur. Et L. Tarquinius, quẽ L. Quintius Cincinnatus M. Equitum dixit, à M. & P. Tarquinijs, quos retulit Halicarnaſſeus lib. 5. ortũ uidenť. Nam Tarquinij Superbi ſtirpẽ in prælio cum Latinis & Octauio Manilio deletã, Halicarnaſſ. ſcripſit.

TAR-

TARQVINIA MAIOR, fuit in matrimonio Aquilij: è quo procreati L. & M. filij, proditionis à Bruti filijs inſtitutæ conſortes fiunt, eodemq́ cum illis ſupplicio afficiunt. Halicarnaſſeus, Liuius.

TARQVINIA MINOR, nupſit Vitellio, ex eoq́ matrimonio Vitellios fratres, qui cum Bruti filijs & Aquilijs conſpirârunt, & pœnam eandem luerunt, enititur. Plutarchus.

L. TARQVINIO PRISCO coniux fuit Tanaquil Hetruſca, Plinio Caia Cæcilia: quæ liberos edidit, Tarquinium & duas Tarquinias. Nam eam cum Halicarnaſſeo ſententiam ſequimur, à qua Strabo & Liuius ita diſſentiunt, ut Tarquinium Superbum Priſci filium faciant: cùm Plutarchus, filius ne an nepos Tarquinij Priſci Superbus fuerit, in medio relinquat.

TARQVINIVS, adoleſcẽs annorũ 14. fortis de ſe induſtrię in bellis patris ſpecimen edit. Ideò & pro cōcione oratione eius laudat̃, & bulla aurea atq́ prætexta donatur. Moritur florente ætate ante patrem. Halicarnaſſeus lib. 4. Plin. lib. 33. cap. 1. Macrobius lib. 1. Saturn. E quibus Plinius & hoc addidit, morem inde bullæ duraſſe, ut eorũ, qui equo meruiſſent, filij, inſigne id haberent, cæteri lorum.

TARQVINIA maior collocatur SER. TVLLIO regi: è quo filias duas enixa, neutram fortuna dignam conſpicit, altera immatura morte rapta, altera inceſto & parricidio mariti & patris ſe polluę re auſa. Cumq́ regem noctu extuliſſet, & cùm multis lamentis dirisq́ in generum ac filiam imprecationibus ſepeliſſet, non amplius quàm diem unam in uita manet, ſeu uoluntaria morte defuncta, ſeu à genero ac filia interfecta. Halicarnaſſeus.

TARQVINIA minor fuit in matrimonio M. Iunij, è quo M. BRVTI, qui Tarquinios expulit, & regnum Romæ abrogauit, mater fit. Halicarnaſſeus.

TARQVINII liberi ab Halicarnaſſeo & Liuio memorantur; L. TARQVINIVS SVPERBVS & Aruns Tarquinius.

VII. L. TARQVINIVS SVPERBVS accipit infans SER. TVLLIVM tutorem, ab eoq́ in ſpem regni educatus, & filiæ coniugio honoratus, eam refert gratiã indigniſsimã, ut regno & uitæ illius inſidiatus ſit, hocq́ adeò inſtitutũ cũ uxore cōmunicârit. Quam cum à tanto ſcelere abhorrere intellexiſſet, fratris uxorẽ conſiliorum participem aſciſcit, & matrimonium cum hac ita pactus, ut coniuges ſinguli necarent, mox eam impudenter ducit, ac tum cœtus agit factioſos, tum regnũ petere palàm occipit. Huius facinoris eum poſtulante primum priuatum, deinde in ſenatu publicè SERVIO, cùm ſtudia huius alieniora experiretur, cauſam tũ ita deſerit, ut aliquantò pòſt urſerit uehementius. Nam obſeruato eo tempore,

quo plebs in opere ruri abeſſet, cum regijs inſignibus & armatis in forum deſcendit: Senatum per præcones conuocat: ab uxore Rex au dit, & Seruium id prohibiturũ, & cum obiurgatione uim intentatu rum, ualidior ipſe primum per gradus præcipitem agit, deinde do mum repetentẽ per immiſſos ſicarios perimit, & regnũ per uim reti net. Cui metuens, armatis ſe circũſepit: Seruij ſtudioſos uarijs cędib. tollit, & omninò ſe non regem, ſed tyrannũ gerit. Nam ſenatu negle cto, quem uehemẽter exhauſtum ne quidem ſupplere dignaretur, de publicis negocijs cum domeſticis decernit: abrogat leges Seruij: re nouat tributorũ ęqualitatem, & plebem perpetuis operis uexat. Nec tamen ſic etiam tutum ſatis ſe fore ratus, cum Latinis & Octauio Ma nilio gentis principe affinitatẽ & fœdus iungit: Turnum Herdoniũ in ipſius faſtum & ſcelera inuehentẽ liberius, cæde occulta tollit. Pòſt in bellorum ſtudium incumbit, & capta è Volſcis Pometia, pecuniã è manubijs collectã Capitolio ædificando deſtinat. Addidit mox in Gabios expeditionem: quæ cùm minus ſuccederet, Sexti filij prodi tione eam in poteſtatem redigit. Atq; inde rurſus ad urbana negocia conuerſus, Capitolium extruit: Signiam & Circeios colonias mittit: & tertius oſtento domeſtico, oraculũ Delphicũ de eo conſulit. Ter tium bellum ſuſcepit in Rutulos, & gentis caput Ardeam obſidione infeſtat. Vbi cùm moram diuturniorem traheret, & intereà per uim ſtupraſſet LVCRETIAM Sextus filius, Bruto auctore in exiliũ pellitur: & dum motus huius ſedandi cauſa Romam cõtendit, etiam ab exercitu deſeritur. Quare Cære ſe confert, & cùm bona ſua per le gatos repetens proditione patriciorũ reditum molirctur, neq; illa im petrat, & his ſuppliciũ accerſit. Vnde iam planè exacerbatus, Veien tes & Tarquiniẽſes ad bellũ inflãmat, & PORSENAM, ad obſi dionem Romæ, adducit. Qua Mutij Scæuolæ artib. ſoluta, cùm neq; per legatos illius quicquã impetraſſet, poſtremò Octauiũ Mamiliũ & Latinos Romanis immittit. Cum his cùm prælio atroci depugna tum eſſet, in eoq; Mamilius cecidiſſet, rebus deſperatis Cunias ad ARISTODEMVM tyrannũ cõfugit, ibiq;, non Tuſculi, ut habet Auguſtinus, quod uitę reliquũ fuit, agit. Moritur aũt anno exilij deci moquarto, cùm Romę regnaſſet an. 25. ſeu, ut alij, 35. Vixiſſet ultra 80. & ualetudine ſemper firmiſsima uſus eſſet. Halicarnaſſeus, Plutar chus, Lucianus, Euſebius, Suidas, Cicero, Liuius, Meſſala, Ouidius, Florus, Solinus, Sex. Rufus, Auguſtinus, Oroſius, Seru. Caſsiod.

ARVNS, accipit à SER. TVLLIO filiam eius coniugem, cum qua cùm ideo ipſi minus conueniret, quòd cupiditatibus ipſius tyrannicis obſequi nollet, infeſtiſsimam eam experitur, & deniq; ſce lere illius uitam amittit. Halicarnaſſeus, Liuius.

FVERE

FVERE in fratrum horum, ut dixi, matrimonio ſorores duæ TVLLIÆ: & altera, quæ cum Arunte fuerat, hoc necato, Tarquinio nubit. Ex utra autem procreati huic liberi ſint, quos Halicarnaſſeus & Liuius nominârunt, incertum eſt: cùm quidem & è maiore Tullia illum liberos ſuſcepiſſe, Halicarnaſſeus ſcripſerit. Acmemorantur Tarquinij liberi hac ſerie à Liuio: T. Tarquinius, Aruns, Sextus & Tarquinia. Quę eadem ſeries, & à Polyæno & Ouidio & Seruio obſeruata, ita ab Halicarnaſſeo negligitur, ut Sextum natu maximum faciat.

T. TARQVINIVS, mittitur ad oraculum Delphicum cum comitibus, Arunte fratre & Bruto, ſciſcitatum de domeſtico anguis oſtento: ac dum, eadẽ occaſione, de patris ſucceſſore cum fratre quærit, ei fortunam hanc obuenturã cognoſcit, qui primus matrem deoſcularetur: cùm notaretur ſcilicet nõ genitrix, ſed terra, mortalium omnium mater. A' reditu coloniam Signiã deducendam accipit. Atq; ob Sexti ſcelus exulare deniq; cũ patre iuſſus, bello Hetruſco, & iterũ Latino fortem operã Octauio Manilio nauat. Itaq; à M. Valerio petitus Sauciatusq; infeſtius, in inſidias hunc pertractum, trucidandum ſuis obijcit. Halicarnaſſeus, Liuius.

ARVNS, adiungitur fratri Tito comes itineris ad oraculum Delphicum, indeq; coloniam Circeios deducendam accipit. Eiectus cum patre, cùm impetratis à Tarquinienſibus & Veientibus copijs in Romanum agrum inuaſiſſet, contrario apparatu à BRVTO excipitur: In quem obuium acerbè inuectus, mox eadem iracundia in eum tendit: neque illo duellum defugiente, mutuis ambo uulneribus cadunt. Halicarnaſſeus, Plutarchus, Liuius, Florus, Oroſius.

SEXTVS, componit cum patre Gabiorum proditionem, & cùm uulnera ſibi ipſi inflixiſſet, crudelitatis huius auctorem illum ſimulat, & Gabios ſe ex cõpoſito recipit. Ibi exceptus benignè, belli contra patrẽ urgendi hortator fit: Prælia aliquot leuiora facit ſecũda: plebem liberalitate ſibi deuincit, & id tam ſummorum quàm infimorum ſibi ſtudium comparat, ut in Repub. poſſet omnia. Itaque inſtitutum iam executurus, patrem quid facto opus ſit, conſulit: à quo tollendos principes, decuſsione capitum papaueris admonitus, in id mox ita incumbit, ut ab Antiſtio Petrone initio facto, ad cæteros pergeret, & ciuitatẽ ſine certamine patri traderet. Bello in Rutulis Ardeæ oppugnationẽ adiuuat. Quo tẽpore cùm ex conuiuij certamine Collatiam cum Collatino profectus, in Lucretiã deperiſſet, aliquanto poſt

tó pòſt clàm iſthuc redit: & tractatus hoſpitaliter, per uim Lucretiæ ſtuprum infert. Id cùm ita à BRVTO uindicatum eſſet, ut toti regiæ familiæ exilium indictum ſit, Gabios tanquam in Vetus regnum ſuum proficiſcitur. Vbi dum minùs ſibi ab ijs cauet, quos cædibus & rapinis anteà in ſe conciliârat, inſidijs horum perimitur. Polyænus, Euſebius, Liuius, Ouidius, Valerius, Florus, Auguſtinus. Variat de hiſtoria eius Halicarnaſſeus: uariat item Seruius, qui Lucretiæ ſtupratæ ſcelus ad Aruntem àuctorem retulit.

TARQVINIA, collocatur à patre Octauio Mamilio, & exuli illi hoſpitium atque auxilia impetrat. Halicarnaſſeus, Liuius.

V I.

FAMILIA TVLLIA.

TVLLIVS, patria Corniculanus, uir ſanguinis regij, occumbit in Corniculi expugnatione, uxore Ocriſia grauida relicta, quæ Romam abducta, filium poſthumum SER. TVLLIVM edidit.

VI. SERVIVS TVLLIVS, naſcitur in domo TARQVINII PRISCI, & prænomen à matris fortuna inuenit. Habitus tamen atque educatus liberaliter, cùm induſtriæ, coniunctæ cum eximia fortitudine, bello Hetruſco & Latino ſpecimen dediſſet illuſtre, inter Patricios legitur, & id regiæ domus ſibi ſtudium cõparat, ut Tarquinij filiam coniugem promeruerit, ac ſocero occiſo, unicum familiæ ipſius præſidium extiterit. Igitur de ſocrus uoluntate, regno in ſe translato, cùm idem etiam patres, ut ſentit Liuius confirmaſſent, regiorum nepotum tutelam ſuſcipit: Martios fratres exilio mulctat: populum ſibi munificentia conciliat: pupillos iam puberes affines legit: cum Hetruſcis belligerat feliciter: inſtituit cenſum, claſſes, centurias & tribus: urbem Pomærio & collibus duobus amplificat: condit fanum Dianæ, Latinis cum Romanis commune: & his inſtitutis omnibus uenerabilis factus, domeſtico denique filiæ & generi ſcelere euertitur. Etenim de TARQVINII SVPERBI molitionibus edoctus, cum hoc illum nomine & priuatim obiurgaſſet & mox in Senatu accuſaſſet, tacitoque omnium aſſenſu condemnatum denuò in gratiam recepiſſet, aliquantò pòſt iterum hoſtem & regni inſidiatorem experitur. Quod uindicaturus dum temerè in forum deſcendit,

& ex

& ex excandeſcentia uim ei intentat, è curia per gradus præcipitatur, indeq; iam ſemianimis domum perrecturus, per immiſſos percuſſores, de uita tollitur. Regnauit annos 42. ut alij 44. ut alij 34. Vixit ultra octoginta. Halicarnaſſeus, Lucianus, Euſebius, Liuius, Meſſala, Ouidius, Solinus, Florus, Sex. Rufus, Auguſtinus, Oroſius, Caſsiodorus, Seruius. De oſtento ignis, qui eo etiamnum puero, circum dormientis caput effulſit, præter Halicarnaſſeum & Liuium, & Ouidius & Valerius explicârunt, & tranſtulit idem ad Aſcanium ſuum Virgilius. Natalem eius in nonas incidiſſe, ideoq; eas Romanis celebri lætitia frequentatas, Macrobius ſcripſit libro primo Satur. Cicero in Tuſculanis gentilem ſuum nominauit.

PROCREANTVR SERVIO TVLLIO E Tarquinia coniuge duæ Tulliæ filiæ.

TVLLIA MAIOR, ſociatur matrimonio L. TARQVINIO SVPERBO: cuius nefarijs conatibus dum pio erga patrem obſequio reſiſtit conſtantius, odium eius incurrit, & per occultas inſidias de uita tollitur. Halicarnaſſeus, Liuius.

TVLLIA MINOR, fuit in coniugio Aruntis Tarquinij. Quem ob ingenium mite peroſa, in TARQVINIVM SVPERBVM inceſto amore deperit, & poſt colloquium occultum, quo matrimonium & coniugum necem pacti eſſent, inceſtandam ſe præbet, & coniugibus necatis, matrimonio ei iungitur. In hoc tempore dum de regno inuadendo inſtat apud maritum importunius, eò uſque illum propellit, ut cùm poſt amicam reconciliationem, regnum is ſibi apertè aſſereret, prima regem ſalutârit, & ad patris cædem extimulârit, tum per interfecti huius cadauer carpentum egerit. Quarè ſummum omnium odium incurrit: quod metu,

uſque

uſque ad mariti expulſionem, occultatum, ita tum erupit, ut cùm inter tumultum domo profugiſſet, & uiri, & mulieres, quacunque incederet, eam execrarentur & parentum furias inuocarent. Halicarnaſſeus, Liuius, Auguſtinus, Hyginus.

NOBILI.

NOBILITATE GENERIS, INGENIO, ET VIRTVTE ORNATISS. ADOLESCENTIBVS, ERNESTO ET GEORGIO, FRATRIBVS A' COMmerſtad. &c. amicis ſuis ſumma fide Colendis.

S. D.

REINERVS REINECCIVS STEINHEMIVS.

CLARET in ueterum monumentis à rerum geſtarum fama gentis Lydiæ hiſtoria, clarent regiarum familiarum, quæ in ea rerum potitæ ſunt, facinora uirtutis illuſtris. Ideò qui de utriſq; ſcripſerunt, auctores compures memorãtur. Facilè tamen princeps in his extitit Xanthus: Qui cùm eo tanquã naufragio communi, quò ſcriptores ferè optimos quoq; amiſimus, interierit, nunc tantum in fragmentis hæremus. Tametſi & in his ſupereſt, in quo enucleando fieri operæprecium poſsit. Qua parte, quò in impeditiores ſalebras expoſitio incurrit, eò laborem fieri præclariorem, neceſſe eſt. Ergò, ut ne noſtræ etiam qualiſcunq; diligentiæ hîc opera deſideraretur, ſumendum in manus argumentum id duximus: de quo ſi tam lectori ſatisfecimus, quàm hiſtoriæ huius difficultas id requirit, eſt quod nobis gratulemur: ſin autem, in rectæ uoluntatis conſcientia acquieſcimus. Sanè, ut & hoc adijciam, occurrit hîc, quod laboris ueluti impenſam uberrimo cum fructu compenſet: nec modicum in antiquitatis cognitione profecit, qui hanc hiſtoriam rectè addidicit. Iam quàm utiliſsima documenta familiarum expoſitio ſuppeditat? & quoties noſtra ætas exẽpla ſimilia uidit? Quibus ſcilicet inſtrui mens in euentum utrunq; poteſt, ut uirtutes ſibi imitandas, uitia fugienda exiſtimet. Nam quæ utrorumq; & præmia & pœnas legimus, ea iuſtitiæ diuinæ norma immota irrogare nunquam non pergit.

Cùm autem & hunc commentarium noſtrum publicare liberet, Adoleſcentes Nobiliſſ. ad uos potiſsimũ miſi, quos à conuictu & domeſtica conſuetudine Lipſiæ mecum beneuolentia coniunctos, & propter ingenij naturæq; dotes colerem, & propter uirum ampliſsimum, Dn. Iulium, fratrem, meum patronum, diligerem. Et dandum aliquid patris memoriæ uidebam: quando nimium merita eius in Remp. extarent illuſtria. In quod utrumq; exemplum, ut uos laudabili æmulatione incumbere par eſt, ita & ad literarum ſtudia diligen-

tiam afferre pergetis, quæ ingenio ueſtro & bonorum expectatione digna eſt. Nec omittendum uobis hiſtoriarum tractationem exiſtimabitis: Quandoquidem hæc ad eruditam doctrinam cõparandam, uel maximè requiratur, & ita requiratur, ut ordinem ueſtrum, cui gerenda Reſpub. ſit, uix alia diſciplinarum pars magis deceat. Rectè enim Cicero magiſtram uitæ nominauit, ſeu, ut Thucydides loquitur κτῆμα ἐς ἀεὶ ξυγκείμενον, & plus ferè exempla, quàm præcepta poſſe, experientia docuit. Quemadmodum autem in reliquis doctrinarum generibus, ita hîc etiam certis quaſi ὁδηγίας opus eſt: Quas inter cùm facilè principem obtineant locum γενεαλογίαι, etiam operam in his ponere præcipuam par fuerit. Atq; erit fortè quod hac parte de regum Lydiæ familijs opera noſtra adiuuemini: Quas intricatiſsimarum opinionum tanquam ſitu obtectas reuocare in lucem ſtuduimus. Proinde officium hoc noſtrum conferri in uos benignè patiamini: mihi uoluntatem cognitam conſeruetis, orò. Ego obſeruantia mea uos complecti, & ſtudia ueſtra, quibus poſſum & debeo in rebus pro modulo meo iuuare, deſiſtam nunquam. Benè & feliciter ualete. Viteberga 4. Non. April.

CIↃ. IↃ. LXXV.

DELY.

DE LYDORVM ORIGINE, REGNO, REGIIS'QVE FAMILIIS, ET QVAE HARVM SVCCESSIO, QVIS INTERITVS, QVAE

Chronologia, quæ regiæ fuerint.

LYDORVM nomen Græci à Lydo, quem Atyis regis filium faciunt, deriuârunt, & uetuſtiore gentem illam appellatione MÆONES uocatam uolunt. Horum poſterius uti libens conceſſerim, quippe quod & Homeri Carmine confirmetur: ita alterum reijcio penitus. Ac de Mæonibus ita ſentio, omniũ primos Lydiam incoluiſſe, & ſequentium temporũ migrationibus cum eis Lydos ſe ſociaſſe. Ergò ut nomen, ita & origo credi gentis duplex poterit. Atque de Mæonibus rectè fortè intelligitur, quod ſcripſit Ioſephus, Lydos à Lud, filio Sem, conditos, undecunq; ſanè denominatio eis noua acceſſerit. Etſi ego facilè in eam iuerim ſentẽtiam, ſumtam hanc à metallis, quæ Lydia habuit uberrima, ut intelligamus Hebræum Memmo. Nam & Ieremias ea, deinde cauſa uſurpaſſe hoc de Armenia uidetur: ſicuti apud Eſaiam mercaturæ Deus, ſeu Mercurius, Meni appellatur. LYDOS, è recentiorum ſcriptorum ſententia, propago à Ludim, filio Mizraim, ad quem Ægyptiorum origo refertur. Nam mores gentis cum Ægyptijs conueniunt. Et pertinet huc, quod legimus apud Strabonem, parietes in templo Heliopolitano ingentium ſimulachrorum habuiſſe ſculpturas, quæ Hetruſcis perſimiles eſſent. Nam Hetruſcos Lydorum fuiſſe ſobolem, magno auctorum conſenſu traditur. Meminit tamen Strabo & Phrygas & Myſos Lydis immixtos fuiſſe: & alibi eos Myſorũ ac Carum fratres nuncupat. Quò referò, quod idem auctor quatuor haſce regiones, Lydiam, Phrygiam, Myſiam, Cariã, difficulter diſtingui potuiſſe, ait. Atque explicari ex hac aſſertione facilè poterit, quòd Poëtæ Lydos, Phrygas nominârunt.

REGNVM Lydorum Halicarnaſſeus in MASNE inchoauit, eumq; fabuloſè Iouis & Terrę filium uocat. Hanc ſentẽtiam nos etiam ſequimur, ut terram matrem, originis materiæ obſcuritatẽ accipiamus. Nam ita prouerbialis illa locutio accipi cõſueuit: Et eodem modo Cicero Octauium, Trebatij familiarem, terrę filium nominauit. De ſucceſſoribus ac poſteris Maſnis & Halicarnaſſeus ipſe diuerſas retulit auctorũ opiniones, nec conuenit Herodotus. Satius tamen fuerit, ſeriẽ ab eo traditã retinere: Et accenſeo huic ex Plutarcho, Athengo, Stephano, Palaphato, ALCIMVM, ANDRAMY-

TEM, CAMBLETEM, TMOLVM, MARSYAM, & IARDANEM. Nec audiendi hic Myrſilus & Strabo, qui & ATYN regem Maſnis nepotem, ab Hercule & Omphale propagârunt. Quemadmodum uerò poſteriorū regum illorum generis gradus ignorãtur, ita & de OMPHALE ſic Herodotus diſcrepat, ut non filiam, ſed ancillam Iardanis faciat: uideturq́ eidem ſententiæ è Clearcho ſubſcribere Athenæus. Verùm ſequi hac parte cæteros ſcriptores rectiùs poſſumus, qui Omphalen Iardani filiã attribuũt. Nec conuellit ea aſſertio de uiolata pudicitia huius, de eaq́ iniuria ab illa uindicata, Athenæi expoſitionem. Quia enim turpitudo iſta populariter totam gentẽ occupauerat, fortè nec regia puella, quæ quidẽ & ipſa effrenis libidinis accuſat, effugere eam potuit. At apparet, ab eadẽ cauſa, cùm alias in Lydorũ regno mutationes, tũ famil æ huius primæ interitum extitiſſe: animaduertente nimirum diuinæ iuſtitiæ Nemeſi in id ſcelus, indignatione ſolita. Sequitur ergò ſecunda in Lydis regum familia HERACLIDARVM, externa prorſus, & cũ ſuperiore tantum materni ſanguinis cognatione iuncta. Sic enim iterũ cæteris ſcriptoribus contra Herodotum ſentire libet. E quo tamen præter ipſum Heraclidarum nomen, & imperij annos & regum ſucceſsionẽ retineo. Illud tempus an. 505. fecit, de hoc ita diſſerit, ut ſemper parentis imperium excepiſſe filium uelit. Quanquã ſeriem ipſam mox in ARGONE, Herculis abnepote, abrũpit. Quem cùm ibidẽ primum Sardium regem nuncupet, alibi idem de MELE habet, ut credere hunc binominem liceat, quemadmodũ Euſebius & MYRSVM Candaulis patrem Melem nominauit. Et accedit huc paulò ſuperius id de Herculis filio dubium, quod quem Herodotus ALCÆVM uocat, alij Agelaum, alij Lampũ, alij Laomedontẽ appellent. Cæteroquin etiam non eſt nihil, cur de tota ſtirpe illa dubitare liceat: quippe quàm commenta Græcorum in hiſtorijs licentia immodica uideatur, qui, ut in alijs pleriſq́, ita in hoc etiã regno, gentis ſuæ gloriã quæſiuerint. Quod tamen impugnare minus libet, quòd monumentis commodis deſtituamur. Et cùm hoc genus explicationũ, bonorum auctorum lectioni ſeruire debeat, horũ nos ueſtigijs inſiſtere, quàm ineptè ἀκριβολογεῖσθαι uelle, ſatius fuerit. Cæterum in Herodoti expoſitionibus iſtam ueluti lacunam nonnihil Euſebij Chronologia ſuppleuit. Nam præter patrem Candaulis, quem ſolum Herodotus habet, & auum & patrẽ illius nominauit. Tametſi rurſus in eo rectè ab Euſebio diſcedimus, quòd ARDISVM primum regnaſſe, in Lydis, ait. Nominauit autem CANDAVLEM Herodotus Heraclidarum poſtremum, & in interfectore ac ſucceſſore eius GYGE, cui regnum Oraculum confirmârit, nouam familiam orditur.

Cui

Cui ſententiæ etſi ita Platonis fabula ſuffragetur, ut paſtor Gyges aſtruatur, & annulo illo mirifico, & reginæ ſtupro regnum obtinuiſſe dicatur, potior tamē hic nobis Apollodori eſt auctoritas, qui CROESI genus ad Heraclidas retulit. Nam præterquā quod Herodotus fatetur, complures tum ex Heraclidis ſuperfuiſſe, ſed quibus oraculi ſententia regnum ademerit, etiam Iuſtinus Gygen ſodalem Candaulis nominauit. Quam neceſsitudinem haud aliunde quàm è ſanguinis coniunctione extitiſſe, credibile eſt. Nec uel regina coniugiū, uel Lydi imperiū ſatellitis dignaturi fuiſſe uidentur; præſertim cum meritum Gyges ad id nullū afferret. Fuerit ergò ita tertiæ familiæ GYGES conditor, ut origo tamen eius ad Heraclidarum proſapiam pertineat. De qua familia ex Herodoto MERMNADARVM nomen retinemus, Quod fortè Mermnas propagine à regia ſtirpe diuerſa eam condiderit. Sunt autem & res geſtæ huius & generis gradus plani ex Herodoti hiſtoria. Euenitq́ in CROESO, quod oraculum prædixerat, Heraclidarum (Candaulis) ultionē in Gygis atnepotem uenturā eſſe. Is enim prœlio à CYRO Victus, & Sardibus expugnatis captus, in Perſidem abducitur, & regnū ipſum deſtruitur. Cumq́ deinde PACTYA quodam auctore Lydi rebellaſſent, rebellaſſent, ſubacti denuò, etiā armis mulctantur, & ut prorſus eneruarentur, per contumeliā cauponias, artes ludicras & lenocinia exercere iubentur. Quarè gens quondā potēs & manu ſtrenua, hac effœminata mollicie, luxuriaq́, uirtutem priſtinam perdidit penitus: ac quos antè Cyrum inuictos bella præſtiterant, in luxuriam lapſos, otium & deſidia ſuperauit, ſecundùm Iuſtinum.

CHRONOLOGIA regum Lydiæ obſcurior eſt. Ac de prima quidem familia planè ea ignoratur. Alterius ſummatim tradidit Herodotus, ut de poſterioribus ex hac regibus quatuor ſingulatim Euſebius. Atque de tertia ſequi itidem rectiùs Herodotum poſſumus. Nam Euſebius, ut de ipſo regni initio diſcrepat, idq́ alio annorum numero definit, ita neque hac computatione conuenit. Regiæ Lydorum duæ ab auctoribus memorantur, Thera & Sardes. Et de illa Strabo addidit, etiam Perſas hanc ei dignitatem conſeruaſſe.

FAMILIÆ REGVM LYDIAE.

I. FAMILIA MASNIS.

MASNES, Iouis & terræ, ſecundùm fabulas filius, primus in

Lydia regio nomine imperat. Halicarnaſſeus lib. 1. Herodotus Manen nominat, & perperam Atyis patrem facit.

COTYS, natus matre Callirhoë, regnat poſt patrem, & uxorẽ Halie ducta, Adiem & Atym filios procreat.

ADIES, à rebus geſtis nullis celebratur: & credibile eſt, ante fratrem è uita ceſsiſſe.

ATYS excipit regni paterni ſucceſsionem, & ad poſteritatem ex annonę difficultate, quę in regnum eius incidit, & deducta in Hetruriam colonia, inclareſcit. Cùm enim totis annis 18. eo malo uexatus, remedium huic nullum inueniret, gentis partem dimidiam abducendam in coloniã filio tradit, alteram ipſe in ſedibus ſuis retinet. Herodotus, Myrſilus. Condidit Attalydam urbem, idq́ ei de ſe & filio nomen ponit, ut ſcripſit Stephanus. Herodotus famis leuandæ cauſa inuentum tum à Lydis aleæ & teſſerarum ludum, ait: cùm huic alternis diebus uacarent. Quod tamen Athenæus refutauit lib. 1. cap. 12. Straboni perperàm Herculis & Omphalæ ἀπόγονοι aſtruitur.

FVIT cum Aty Callithea: è qua alij filios LYDVM & Torybum, alij Lydum & Tyrrhenum nominârunt. Fortè autem retineri omnes poſſunt. Et haud dubiè Lydi ac Tyrrheni nomen à gentibus ſubditis regibus illis datum eſt.

LYDVS, manſit apud patrem in Lydia, & inde nomen id acquirit. Hæc enim credi de eo rectè poſſe uidentur: à quibus Strabo, Stephanus, Velleius & Tacitus diſcrepantes, gentem cum fratre diuiſiſſe aiunt. Herodotus eius non meminit.

TYRRHENVS, accipit à patre deducendę colonię munus, & Smyrnam delatus, naues fabricari curat, ijsq́ multitudine impoſita, deniq́ ad Italiam appellit, & cùm ſedes genti ſuæ ibi parit, tum de ſe nomen relinquit. Herod. Halicarnaſſ. Strabo, Velleius, Tacitus. Qua Tyrrheni creuerint in Italia potentia, quib. opibus, præter alios Liuius tradidit lib. 5. Inde gens in luxum, &, quæ hunc comitari conſueuit, libidinẽ effuſa, è cœleſtis numinis ultione ita plectitur, ut Gallos hoſtes acceperit. A' quibus uehementer afflicti, etiam nomen hoc denique amiſerunt, cùm uſitatoribus appellationibus & Thuſci & Hetruſci dicerentur. De his etſi Grammaticorum & Plinij notationes in medio ſunt, mihi tamen magis probaretur, à Gallicis, hoc eſt, noſtratibus gentibus, quæ ibi conſederunt, profectas. Nam Thuſci, Tuiſcones eſſe uidentur, ut Hetruſci Cheruſci, enunciatione modicè uariata. Certè Senas à Senonibus nomẽ retinuiſſe, cõſentiũt omnes,

&

& obſeruare alias in Hetruria appellationes licet, quæ Germanicum ſapiunt originem. In quibus Cluſium reſpondet Saxonico **Cluß**, fauces montium, ſiue etiam ſacellum. Addo hoc etiam de nomine Tyrrheni, uicinum ſono eſſe Germanico, **die Rheiner**, uel, ut iam loquimur, **Rheinlender**, ut articulum cum nomine compoſitum intelligamus: ſicuti eadem deriuatione ex Aſcanijs factum nomen Tuiſcones. Et pertinet huc fortè, quod tradidere Liuius Dec. 1. libro 5. Iuſtinus lib. 20. Rhetos Thuſcorum colonos fuiſſe: cùm Germanicam horum originem etiam nomē arguat. Quanquam omninò Græcorum hac parte ſententiam fortè ſequi rectius poſſumus. Mores Tyrrhenorum crudeles, depingerem Mezentio Virgilius uoluiſſe uidetur. Et ſunt qui profectum inde nomen tyranni uelint: de quo tamen quiſq;, quod uolet, ſentiat.

TORYBVS, conſedit & ipſe in Lydia, & gentem Torybos, atque urbem Torrhebum, quam fortè condidiſſet, de ſe cognominat. Halicarnaſſeus, Stephanus.

* * *

¶ ALCIMVS, meruit pietatis & manſuetudinis laudem, & genti ſubditæ pacem, quoad uixit, præſtitit. Cumq; iam ad annos ſeptem regnaſſet, à tota Lydorum natione conuenitur, & uotis nuncupatis imperium id illi diuturnum optatur. Cui & euentus reſpondere felices, & gens ipſa multa felicitate uixit. Suidas. Stephano Alciamus eſſe uidetur, qui & Aſcalonem temporibus eius conditam opinatur.

* * *

¶ ANDRAMYTES, fecit mulieres Eunuchas, hiſq; loco uirorum Eunuchorum utitur. Athenæus ex Clearcho libro 12. capite 4.

* * *

¶ CAMBLETES, memoratur à rabioſa uoracitate ac bibacitate: quippe qui noctu coniugem dilaniârit, deuorâritq;, cumq; manè mulieris manum in ore reperiſſet, re ualdè diuulgata, ſeipſum iugulauit. Athenæus lib. 10. cap. 1.

* * *

¶ TMOLVS deperit inſano amore Arrhipen uirginem, quam

quam cùm per uim in Dianæ fano uitiaſſet, ex cœleſtis numinis ultione præcipitio perit. Plutarchus de fluuijs.

THEOCLYMENVS condidit patrem in Tmolo monte, indeq́ꝫ huic nomen id ponit. Plutarchus ibidem.

* * *

¶ MARSYAS, condidit Archippenam Italiæ. Auctor eſt Solinus cap. 7. Eſtq́ꝫ ab eo diuerſus, quẽ fiſtulæ cantu cum Apolline certaſſe, & uictum ab eodem atq́ꝫ excoriatum Poëtæ fabulantur.

¶ IARDANES memoratur à Palæphato pag. 122. ſed abſque rebus geſtis memoratur. Nos ex Athenæo lib. 12. cap. 4. libidinum his turpitudinem accenſemus, quæ ſub imperio eius ita creuere, ut nec filia Omphale eas effugere potuerit, & ea occaſione Lydorũ regnum ad alienos peruenerit.

OMPHALE, puella forma præcellenti, ſed ingenio & moribus impudicis, rapitur patris negligentia ad conſueta gentis ſuæ ſtupra. Vnde in libidines accenſa, ne in regia quidem dignitate animum iſtum deponit. Nam cùm à patris interitu procerum ſuffragijs regnũ retinuiſſet, etſi ſeuerè in eos animaduertit, à quibus uitiatam ſe meminerat, tamen & turpitudinem iſtam auxit, ciuibus fœminis ſeruorum libidini traditis, & ipſa externo Herculis amori, quem à roboris diuini fama commendatum, forma ſua in ſe commouiſſet, ſe addicit. Igitur grauida ex eo facta, filium Alcæum parit: & ijs illecebris hominem detinet, ut, dum is nihil non ad mulieris libidinem agit, ſeruiuiſſe ei creditus ſit. Plutarchus, Athenæus, Palæphatus, Lactantius.

II.
FAMILIA HERACLIDARVM, E POSTERITATE ALCAEI,
quæ regnauit ann. D. V.

ALCÆVS, Ouidio Lamus, Apollodoro Agelaus, Palæphato Laomedon, educatur in regni ſpem à matre, idq́ꝫ à morte huius ſuſceptum etiam ad poſteros propagat. Palæphatus.

BELVS. } Referuntur nudis nominibus ab Herodoto: de
NINVS. } quibus tamen lectoris iudicium liberum eſſe uolumus. Vnum illud omitti à nobis haud debebat, diuerſos ab ijs eſſe

Belum

Belum & Ninum, qui in Chaldæorum & Aſſyriorū Monarchia floruerunt, ut, ſi fabuloſa non ſunt, ab his repetita fuiſſe, opinari libeat.

ARGON, alio nomine MELES, tranſtulit regni ſedē Sardis, & partu prodigioſo leonem è pellice ſuſcipit. Quem cum è Telmiſſenſis oraculi reſponſo arci circumtuliſſet, in expugnabilem eam, uſque ad Cyri tempora feciſſe creditus eſt. Extat fabula apud Herodotum. Quàm ita Tzetzes interpretatur, ut leonem hunc filium ipſius & Sardenſium regem, nominet. De regia Sardes tranſlata uariat Clemens, & Herculem ibi Omphalæ ſeruijſſe ait.

LEON regnat poſt Patrem, nec aliud quid illuſtris facinoris edit. Tzetzes.

* * *

ARDISVS, regnauit annos 36.

ALYACTES, annos 14.

MELES, Herodoto Myrſus, ann. 12.

¶ CANDAVLES, alio nomine Myrſilus, annos 17. Innotuit poſteritati ab immodico erga coniugem amore. Quam cùm apud Gygem prædicaret impenſius, nec tamen ſic etiam ei ſe perſuaſiſſe exiſtimaret, ueſano inſtituto nudam ei conſpiciendam præbet, indeq; illi regnum, ſibi interitum accerſit. Nam à muliere propterea peroſus, inſtinctu huius de uita tollitur. Herodotus, Tzetzes, Iuſtinus. Variat de Candaulis hiſtoria Plutarchus, & bello per defectionem à Gyge petitum. itaque uictum atque interemtum, ait. Meminit Plin. lib. 35. cap. 8. Bularchi pictoris tabulam, in qua Magnetum prælium eſſet, auro ab Candaule repenſam: idq; circa ætatem Romuli accidiſſe: quippe qui & interijſſe eum uelit Olympiad. 20. aut eodem anno quo Romulus.

III.
FAMILIA MERMNADARVM.

DASCYLVS refertur mentione Herodoti & Pauſaniæ.

I. GYGES, floruit Candaulis amicitia (ita enim cum Iuſtino ſentimus) cui coniugem denudatam ſpectandam offerenti cùm fruſtrà reclamaſſet, poſt fores abditur, & dum poſt ſpectaculum illud egreditur, à regina conſpicitur. Ideò ab ea, quæ hoc ferret acerbius, ad colloquium euocatus, & in ſpem coniugij, ſi regem interimeret, illectus, & hoc, cum aliter non poſſet, exequitur, & illam coniugem accipit. Quod cum & Lydi indignarentur, & regnum Heraclidæ cæteri repeterent, oraculi ſententia confirmatur, regnatq; ann. 38. ut alij 36. Honorauit templum Delphicum donarijs, inq; his patinis aureis ſex pondo talentorum 30. Bella in Milctrum & Smyrnā ſuſcepit, & Colophonem ui captam, ciuium uirtute iterū amittit. A' Magneſijs propter Magnetem, Poëtam & Muſicum, uiolatum alienatus, eam iniuriam ita uindicauit, ut cùm aliquoties in Magneſium agrum impreſſionem feciſſet, deniq; urbem ipſam cœperit, & Sardes reuerſus, magnificos ludos celebrarit. Pauſanias, Plutarchus, Euſebius, Suidas, Iuſtinus. Vt Plutarchus de hiſtoria eius uariet, ſuprà monuimus. A' Suida & Heſychio eius ſceleris à Xantho accuſatur, quod mulieres caſtrarit, ut ſemper eis iuuenculis uteretur. Meminit Strabo, Gygis permiſſu conditam à Mileſijs Abydum, & Troïadem ei paruiſſe, Gygæi promontorij appellatione confirmat. De felicitate eius inani, oraculi reſponſum habet Valerius lib. 7. cap. 1. De amicæ amore Athenæus lib. 13. cap. 6. Clemens regnum eius collocat in Olympiadem 18. & primum tyrannum nominatum ait. Platonis de Gygis annulo fabulam repetiere Cicero in Offic. Philoſtratus in Heroicis. Et habet expoſitionem huius allegoricam, conuenientem cum Herodoti hiſtoria. Tzetzes. Suidas inde prouerbium uſurpauit: Gygis annulus, de ſolertibus & Callidis.

II. ARDYS regnauit annos 49. ut alij 37. Renouauit patris contra Ionas bellum, & Priene ui capta, Miletum inuaſit. Quo tempore à nouis hoſtibus Cimmerijs oppugnatus, Sardes amittit, & uix arcē defendit. Herodotus, Suidas, Tzetzes. Meminit Pauſanias in Meſ-

in Meſſeniacis. Cimmerij pòſt Aſia eiecti, in Europã progreſsi ſunt, ibiq; condidere Cimbros. Nam nomina iſta origine eadem eſſe, prę ter Plutarchum etiam Strabo tradidit, & cõfirmat idem ſonus. In Aſia Boſporo Cimmerio, in Europa Cherſoneſo Cimbricæ, quę hodiè Dania eſt, nomen reliquerũt. Gentis origo & denominatio eſt à Gomer, filio Iaphet. Quem cùm Ioſephus Galatis conditorẽ attribuat, nos hoc inde colligimus, utranq; gentem, Germanos & Gallos à Gomero propagatam. Nam Cimbros omnium primos Germanię colonos fuiſſe, argumentis doceri multis poteſt. A' quibus conditæ gentes cùm ab ortu à cæteris Germanicis gentibus urgerentur, paulatim in Gallias immigrârunt, ibiq; nomina noua aſſumpſerunt. Certè Gallos cum Cimbris lingua eadẽ uſos, Plutarchus de Sertorio oſtendit. Et facilè ijs aſſentior, qui Germanicas gentes iſtas, quæ Cimbrorum gentes propulerunt, Herodoto Scythas dici exiſtimant, ut hanc infeſtationem iam in Aſia cæpiſſe intelligamus. Quæ cum deinde intermitteretur nunquã, credibile eſt, etiam Cimbros ipſos terribiles iſtas in Galliam & Hiſpaniam expeditiones ſuſcepiſſe.

III. SADYATTES, regnauit ann. 12. ut alij 15. Suſcepit in Mileſios bellum, quod cùm mors eius interrupiſſet, demum filius confecit. Herodotus, Euſebius, Suidas, Tzetzes. De nomine uariat Suidas, qui hoc ei Halyattes ponit, & luxuria atque incontinentia tanta fuiſſe ait, ut etiam ſororem ſtuprârit.

IIII. HALYATTES, Solino Aduattes, Euſebio Alyactes, Polyæno Halyartes, regnauit ann. 57. ut alij 49. Claruit gloria & fortitudine bellica, & adoleſcentiæ uitia ita correxit, ut ex inſolenti atq; intemperanti, & temperantiſsimus & iuſtiſsimus euaderet. CYAXAREM. I. regem Medorum, inde hoſtem accepit, quòd Scythas profugos ſuſcepiſſet, & reddere denegaſſet: Cumq; id bellum iam quinquennium duraſſet, inde deniq; ad pacificationem pertrahitur, quòd inter prælian dum Eclipſis ſolis accidiſſet. Igitur ſollicitantibus LABYNETO Babylonio & Syenneſi Cilice, etiã affinitatẽ cum eo init. Inde in Cimmerios inuadit, & prælio uictos Aſia expellit. Eodem ſucceſſu contra Smyrnæos utitur, & ad Clazomenas à fortuna deſtitutus, adeò huic non ſuccumbit, ut mox in Miletum inuaſerit. Quo tempore cùm hoſte gemino prælio ſuperato, eam de ſe præſtitiſſet moderationem, ut & ædificijs & ſegetibus parceret, militum id denique auſorum proteruiam ita luit, ut morbo affectus ſit grauiſsimo. De hoc oraculum Delphicum ſciſcitatus, Mineruæ templum re-

h 2 parare

parare iubetur: & dum propterea de inducijs agit, frumētorum aceruis, quos hoſtis ſtudioſè per urbem congeſsiſſet, ita quaſi circumſcribitur, ut pacem & ſocietatem illis ultrò obtulerit. Et demeriturus oraculum, grandem huic ex auro pateram dedicat, & alteram è ferro compactilem. Herodotus, Polyænus, Euſebius, Suidas, Tzetzes, Plinius, Gellius. Sepulturam ad Sardes ſuper trepidine excelſa habuit: de qua ex Herodoto Strabo repetijt, tumulū à multitudine ciuitatis factum, ita tamen, ut maximam partem ancillæ, quæ omnes meretricarētur, perfecerint. De Mileto hiſtoriam Laërtius & Suidas ad Priēneu tranſtulere. A' Solino traditum eſt, pugnam cum Cyaxare incidiſſe in Olympiad. 49. & in annum ab Ilio capto 604. Quibus artibus Colophonios equitatu ſpoliārit, Polyænus retulit lib. 7. qui & in pugna contra Cimmerios, inuſitata ac beluina corporum magnitudine præditos, robuſtiſsimos canes adhibuiſſe, per eosq́ magnum barbarorum numerum confeciſſe, ait.

HABVIT Halyattes coniuges duas, N. Caricam, & Iaden: Illa Crœſus, hac Pantaleon editur. Additur autem his filius Adramytus, & filiæ duæ, Ariena, & altera ἀνώνυμος, qui utra matre ſuſcepti ſint, ignoratur.

V. CROESVS, militauit patri in bello Carico, in quo tempore etſi uoluptatum ſtudio ſe minus ſtrenuum præſtitit, ideoq́ criminationem patris incurrit: tamen ob ætatem (erat enim natu maximus, & iam annos 35. habebat) regni ſucceſſor teſtamento eius nominatur, regnatq́ annos 14. ut alij 15. In fratris amicum, qui priuato ipſi pertinaciter aduerſatus eſſet, animaduertit acerbius. Cætera in toga & in armis ſe regem optimum præſtitit: & regno pacato uſus, Epheſijs bellum facit: Quibus debellatis, Ionas, Æolas & Dores facere impetrata cogit, & claſſem Inſulanis immiſſurus, ſeu Biantis, ſeu Pittaci monitu, ab eo conſilio deſiſtit. Pòſt in cæteras Aſiæ gentes inuadit, & ſucceſsibus uſus ubique ſecundis, imperium uſque ad Halym fluuium propagat. Iamq́ pacis ſtudijs innitens, MILTIADEM à Lampſacenis captum, interceſsione ſua liberat, & SOLONEM Athenienſem hoſpitem accipit. Apud quem dum opes ſuas oſtentat ambitioſus, hac graui & ſapienti admonitione retunditur: Neminem ante obitum beatum dici debere: idq́ ſuis mox caſibus uerum experitur. Nam Atym filium regni ſucceſſorem deſtinatum, in uenatione amittit. Pòſt è fœdere cum LABYNETO Babylonio ſeu BALTASSARE contra Cyrum temerarium bellum mouet, & Athenienſibus ac Lacedæmonijs uix multo auro ad ſocietatem pellectis, etiam ab oraculis, quæ tamen

multis

multis & precioſis donarijs demulſiſſet, ita deluditur, ut cum ex ambiguis horum reſponſis omnia ſibi ſecunda polliceretur, in Cappadociam populabundus irruperit, ibiq́ prælio uictus, & Sardibus ſubitò, hoc eſt, intrà dies 14. expugnatis, captus, rogo comburendus impoſitus ſit. In hoc periculo cùm Solonis nomen repeteret ſtudioſiùs, & Cyro monita huius inculcaret, eam clementiam huius impetrat, ut & uitam retinuerit, & Barcen urbem, in qua ſi non regiam uitam, tamen regiæ maieſtati proximam, ageret, donum acceperit, tum locum inter amicos eius promeruerit. Atque tanta fortunæ uarietate iam ad plurima informatus, Cyrum in Maſſagetas profecturum, utili Conſilio iuuat, & poſtmodò Cambyſem ad expeditionem in Ægyptum conſectatur. Vbi cùm tyranni inſolentiam facetè repreſsiſſet, deinde etiam ad frugem hortari audet. Ideò interfici iuſſus, conſeruatur à miniſtris. Herodotus, Philo, Plutarchus, Polyænus, Euſebius, Suidas, Tzetzes, Iuſtinus. Variat de Crœſi hiſtoria. Xenephon, Variat etiam Cteſias. Qua de re cùm alibi plura dederimus, nunc eam expoſitionem abrumpo. Ex oraculis ei redditis hæc duo maximè memorabilia referuntur:

κροῖσος ἅλυν διαβὰς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Quod Cicero lib. 2. de diuinat. ita reddidit:

Crœſus Halym penetrans magnam peruertet opum uim.

Et alterum:

σαυτὸν γινώσκων, εὐδαίμων κροῖσε περάσεις.

Horum cùm prius de Cyri, non de ſui regni euerſione interpretaretur, bellum ei confidentius intulit. Itaque cùm captiuitate turpi mulctatus, atque ita ſenſum uerum edoctus, cum exprobratione Delphico deaſtro uincula ſuà miſiſſet, hoc reſponſum fert: Sortem fato deſtinatam defugere Deo quoque impoſsibile eſſe: & progenitoris Gygis ei ſcelus occinitur. Græcorum amicitiam coluit ſtudioſiſsime, & familiariſsimos habuit Biantem & Pittacum ſapientes. Aiunt etiam Æſopum cum eo uixiſſe, à quo Solon admonitus, cum regibus aut quàm minimè, aut quàm ſuauiſsimè colloquendũ: Nequaquam uero, inquit, ſed uel minimè, uel rectiſsimè. Fortuna eius ſubito euerſa, hunc Prouerbialem uerſum peperit:

¶ *Plutarchus Græcè ita: τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα ὁμιλεῖν. καὶ ὁ Σόλων: μὰ Δί᾽ ἄνερ, ἀλλ᾽ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἄριστα.*

Irus erit ſubitò, qui modò Crœſus erat.

Atq; addidit de diuitijs illius Strabo, has è Pactolo, qui auri ramenta deferret, ipſum habuiſſe, eaq́ ſuo tẽpore defeciſſe. Etſi Ariſtoteles etiam metallorum ab eo ad Pergamum extructorum meminit. Idem alibi terminum cis Halym, quem Herodotus nominauit, Aſiam cis Taurũ intelligit, ut rogus, cui à Cyro cremandus impoſitus

h 3 eſſet,

eſſet, ſubita pluuia extingueretur, Suidas ad literas Epheſias, hoc eſt, carmina obſcura & Magica, ab eo recitata, retulit. Inter honoraria Delphico oraculo miſſa Pauſanias aureum ſcutum memorat, quod poſt rapuerit Philomelus Phocenſis. Auſonius ſic in Crœſum luſit:

Effigiem, rex Crœſe, tuam, ditißime Regum
Vidit apud manes Diogenes Cynicus.
Conſtitit: vtq; procul ſoluto maiore cachinno
Concuſſus, dixit, quid tibi diuitiæ
Nunc proſunt, Regum rex ô ditißime? cùm ſis
Sicut ego ſolus, me quoq; pauperior?
Nam quæcunq; habui, mecum fero, cùm nihil ipſe
Ex tantis tecum Crœſe feras opibus.

Idem alibi cum Solone colloquium perquàm eleganter reddidit.

PANTALEON, deſtinatur ab amico quodam, opibus præpotente, patri ſucceſſor. Quo à Crœſo iugulato, regni cōſortionem impetrat. Auctores ſunt Herodotus & Stobęus: quorum poſterior » hoc de eo Lydi cuiuſdam Apophthegma addidit: Omnium in terra » bonorum, ô rex, autor eſt ſol, neq; quicquam extaret in terra, ſole non » illuſtrante. At ſi gemini ſoles forent, periculum immineret, ne omnia » conflagrantia peſſum irent. Ita & regem unum quidem accipiunt Ly» di, & ſeruatorē eſſe credunt: duos uerò ſimul tolerare non poſſunt.

ADRAMYTVS, Condidit Adramytum urbem, idq; ei de ſe nomen ponit. Stephanus.

ARIENA, deſpondetur in patris cum Cyaxare pacificatione coniux ASTYAGI, ex eoq; deinde Mandanen filiam enititur. » Herodot. qui iſta de re hanc memorabilem adijcit γνώμην: Sine uehe» menti neceſsitudine conuentiones ſtabiles iniri non poſſunt.

FILIA ἀνώνυμος fuit in matrimonio Melanis Epheſij, ex eoq; matrimonio filium Pindarum procreat. De hoc Pindaro & eius erga Patriam amore multa Ælianus lib. 3. V. H. cap. 26.

GENITI Crœſo ſunt filij duo, Atys, & N. filius ἀνώνυμος, A quibus diuerſus'ne ſit, quem ſemeſtrem locutum in cunis, eoq; prodigio regno interitum denunciatum, Plinius ſcripſit, lectoris iudicio permittimus.

ATYS, Præſagitur patris ſomnio, ferro necandus. Itaque Prolis cauſa uxore honoratus, & bello bellicisq; exercitijs amotus, Myſorum poſtulatis & Adraſti monitu, ad uenationem emittitur. In qua cùm ſe non inſtrenuum præſtitiſſet, telo ab Adraſto imprudentius emiſſo, perimitur. Herodotus, Valerius.

N. filius ἀνώνυμος manſit ab infantia mutus. Qua de re cùm patri ſciſcitanti oraculum eiuſmodi redditum eſſet:

Lyde

Lyde genus, rex multorum, ualdè inſcie Crœſe,
Ne cura gnati exoptatam audiſſe loquentis
Intra ædes uocem, ſine qua potior tibi longè
Ille, die quoniam primum in felice loquetur.

Pòſt id euentus mirificè comprobauit. Nam Sardibus captis, cùm Perſicus miles in Crœſum irrueret, isq́ ex deſperatione hoc periculum negligeret, ipſe patri parceret, inclamauit, ac deinde per omnem uitam uocalis manſit. Herodotus, Valerius, Gellius.

FAMI-

FAMILIAE, REGVM CARIAE ET CAPPADOCIÆ, ACCVRATO STVDIO E PRAECIPVIS VTRIVSQVE LINGVAE SCRIPTOribus collectæ.

AVCTORE

REINERO REINECCIO
STEINHEMIO.

BASILEÆ.

CLARISS. VIRO, ERVDITIONE DOCTRINÆ, DIGNITATE, CONSILIO ET VIRTVTE EXCELLENTI, D. BERTHOLDO RICHIO,

Doctori Iureconſulto, Conſiliario & Decano, &c. Brunſuicenſi, patrono ſ. obſeruando.

REINERVS REINECCIVS STEINHEMIVS S. D.

CONIVNXI de Carum & Cappadocum regnis expoſitiones, quòd gentes ambæ in tempore ferè eodem floruerint, & quod ea parte alteri deeſſet, alterius fortuna & rebus geſtis ceu alternatim compenſaretur. Quemadmodum enim Carum res geſtæ clariores fuere, ita Cappadocum regnū diuturnius reperimus: quippe quod per tres priores monarchias cōtinuatum, etiam quartam attigerit, & denique non gentis fortuna, ſed ex aliena Romanorum auaritia conciderit. De opera à nobis præſtita ut quicquam hîc adijciamus, opus non eſt, & ſatius fuerit de ea lectorem pronūciare. Vtilitatis fructus, qui ab exemplorum uariatate peti hinc, atque expectari poſsit, ſanè ampliſsimus eſt: Nam ut Cariæ primùm reges percurramus, quanta ARTEMISIÆ & prudentia & magnanimitas? à qua dum tyrannide Lygdamis, inceſtis Hecatomni liberi degenerant, ille graue regno uulnus, hi exitium conciliant, ut exinde Cares imperijs ſemper alienis paruerint, cùm antè & gentibus & inſulis compluribus dominati ipſi eſſent, & rebus bello geſtis gloria illuſtri floruiſſent. Iam in Cappadociæ regibus, quæ ANAPHÆ I. Datamis utriuſque, Ariarathum trium, primi, tertij, quarti, uirtus bellica, quæ Ariaramnis primi, Ariarathis quinti & Ariobarzanis primi, erga liberos pietas, quæ denique Mithradatis Ariarathis & Archelai in doctrinarum ſtudijs eruditio, itemq́ erga homines doctos propenſio munifica? Quibus ſcilicet tanquam documentis uberrimus erudimur, ut uirtute tam regna quàm in his familiæ creſcere & florere, rurſusq́ ſceleribus concidere ſoleant. Eſt enim iuſtitię diuinæ decretum immutabile: Regnum à gente in gentem transfertur propter iniuſtitiam. Acciditq́ & hoc perpetuò, ut cùm in familijs illuſtribus ὕβρις creſcit καὶ νόμων καὶ δίκης ἀλογία καταφρόνησις, ſecundum Appianum, ita in eas Nemeſis cœleſtis animaduertat, ut uel de potentiæ ſolio deijciantur,

uel planè extirpentur, & imperia ad nouas transferantur. Qua ipſa in re cùm & hoc cernere liceat, quod ſcripſit Horatius.

Quicquid delirant reges plectuntur Achiui:

Eſt ſane cur tam ad ſe quàm ad alios reſpectum illæ habeāt. Quando fieri hoc à diuerſo ſoleat, quod eſt apud Theognidem:

ἐυσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' ὀ

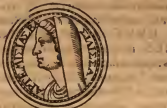
Edidi autem hunc cum nomine tuo commentarium noſtrum, uir clariſſ. patrone obſeruande, quòd cum iuris tractatione, etiam hiſtoriarum lectionem adiungere diligentem ſoleas: Quando nimirum ad ciuilem illam prudentiam comparandam haud alia diſciplinarū pars utilior ſit: & quæ moralis philoſophia præceptis addocet, hæc exemplis illuſtret. Accedebat huc ſpectata illa dignitas tua, accedebat patriæ, in qua nati ambo eſſemus, uicinitas: quarum illam eximia doctrinæ eruditione & uirtute à te partam ut non poteram non obſeruantia noſtra colere, ita hæc eius ſtudij ſtimulos in animo noſtro excitauit, ut partem ſtudiorum noſtrorum deberi tibi exiſtimauerim. Ergo neque officium noſtrum aſpernere, & in me atque hæc ſtudia noſtra ornanda uoluntatem conferas, quam obſeruantia erga te mea, & tua erga ſtudia communia propenſio eximia expectare à te iubet, rogo etiam atq; etiam. Ego in te colendo, qui eſſe debeo, inueniar, neq; in me meritorum te pœniteat, quo par eſt ſtudio contendam.

Bene & feliciter uale. Viteberga. Cal. April.

CIↃ. IↃ. LXXV.

MAV-

MAVSOLEVM, SEV NVMMVS ARTEMISIAE.

Nummum hunc ARTEMISIAE æneum communicauit ſuperiore anno mecum Lipſiæ Sebaſtianus Hofemanus Gorlicenſis, iuuenis & genere & doctrina ornatiſſ. Quod ideo haud omittendum duximus, ut etiam in amicum memoris animi ſtudium noſtrum, & nummo ipſi ſua quaſi fides, conſtaret.

REGNVM CARICVM.

DE CARVM ORIGINE, REGNIS, REGIIS'QVE FAMILIIS, QVAE IN HIS POSTREMAE MAVSOLI PROPAGATIO, quis cum Regno ipſo interitus.

CARIA, inquit Pomponius Mela, habitatur incertæ originis: Alij indigenas: ſunt qui Pelaſgos, quidam Cretenſes exiſtimant: genus uſq; eô quondam armorum pugnęq; amans, ut aliena bella mercede agerent. Addit his Athenæus, Cariam alio nomine Phœniam dictam. Quò Plinij & Græcorum pertinet notio, quę Cariam à Care, quem Pauſanias filium PHORONEN facit, denominatam uolunt, ut nempe gentis origo Phœnicea ſit. Nam à Cognata ſtirpe Ægyptios & Phœnices propagatos, ac tàm Phoronei patrem INACHVM, quàm AGENORA, Regem Tyri, ex Ægypto in Græciam & Phœniciam commigraſſe, tradunt omnes. Tertia de Carum primordijs Herodoti & Strabonis opinio eſt, qui

Lelegum eos faciunt progeniem. Etſi originem Lelegum neuter adijcit, cùm Plinius affirmet, genus eorum interijſſe, & Pauſanias Megarenſibus Lelegibus Ægyptiam attribuat proſapiam. Eſt autem perdifficilè è tam diſcrepantibus ſententijs certi aliquid elicere. Et quia illæ inter ſe diſsident longius, quàm ut conciliari poſsint, nos ita ab omnibus diſcedemus, ut nomini inhæreamus, indeq́; probabiliter aliquid colligamus. Videntur autem deriuationis eiuſdem eſſe appellationes: : CVRETES, CRETES ſeu CRETENSES, CARES & ACARNANES, ut nēpe diſcrimen tantummodo in enunciatione intelligamus: quemadmodum & Germanica: Getæ, Gotthi, Gotthini, Gotthones, Gotthumi, à Gether: Græca: Elei, Ἕλληνες, Æoles, Ætoli, Theſſali, Itali, ab Eliſa eſſe conſtat. Enimuero Cretam à Colonis Curetibus primum habitatam ac denominatam, Euſtathius & Seruius autores ſunt. Cui Plinius addidit, tàm hāc quàm Acarnaniam antea Curetida appellatam. Cæterum Curetes Æetolorum fuiſſe nationem, Strabo ſcripſit lib. 9. Sunt ergo gentes iſtæ ab Eliſa. Ab hoc enim Ætolos cōditos, ſupra meminimus, & alibi fuſius explicauimus. Etſi ego in eam magis propenderim ſententiam, propagatos Cares à THARSI, quem Tharſim etiam Dores generis auctorem habuere. Vicina enim Sono nomina ſunt, Dores & Cares: & Doris Aſiæ, quæ metropolin habuit Halicarnaſſum, patriam Herodoti & Dionyſij, à Cariæ mediæ circumfuſa fuit, teſte Plinio, ac Regibus huius ſedem præbuit. Nec repugnarem, ad Tharſim etiam Cilicum, Lelegum, Lyciorum & Lycaonū originem pertinere. Sanè Homerus à Lelegibus Cares diſtinguit, nec admodū ſono differunt nomina, Leleges, Lycij, Lycaones. Vt quod Leleges Caribus conditores attribuuntur, iſthuc forte pertineat, quòd primi in Caria floruerint. Hoc quidem ſatis ex Homero & Suidæ Collectaneis euidens fit, Lingua Cares à Græcis diuerſa uſos. Etenim Homerus βαρβαροφώνους nuncupat: Tametſi Strabo è Philippo, Caricarum rerum ſcriptore, tradiderit, Græca nomina permulta Carum Linguam admiſtam habuiſſe. Quemadmodum cognati ipſorum Dores Grę̨cam linguam plane incorruptam retinuere, adeoq́; inter Græci nominis gentes fama præcipua claruere. Et potuit hinc eſſe, ut poëtæ etiā Lyciorum & Carum nomen confuderint, ut meminit Strabo lib. 14. ubi idem auctor (ut & hoc repetamus) unde Cares ab Homero βαρβαρόφωνοι nominati ſint, & quod nominis iſtius principium, quis primus uſus extiterit, explicat.

IMPERIA Carum prima obſcuriora ſunt. A' Diodoro traditum eſt, ſubactam Cariam à Nino, rege Aſſyriorū. Quod reijcio prorſus, & quod antedixi, primum Cariæ Regnum Lelegibus attribuo.

His

His partim pulſis atque in alias terras dilapſis, partim in ſeruitutem redactis (nam auctor Athenæus eſt, Lelegas ſeruili conditione apud Cares fuiſſe) dominatus ad Caras peruenit: Qui ab eo tempore, cùm alia præclarè geſſerunt, tùm Latè in mari imperium propagârunt, Inſulis occupatis plurimis, teſte Euſebio. Ideo hoſte uſi MINOE, Rege Cretenſi, aliquot rurſus amittunt, & Lemno, quam omnium diutiſsimè retinuerant, denique à MILTIADE expelluntur. Legimus etiam apud Herodotum, cum ſocijs Ionibus ad Ægyptum appulſos, ibique à PSAMMITICHO rege finibus donatos, & denique ab AMASI, Memphim traductos. Et addidit de illis idem auctor, ita in bellorum ſtudium incubuiſſe, ut primi mercede militârint, primi galeis criſtas impoſuerint, & Clypeis ſigna addiderint. Quod poſtremum ita noſtratium gentium nobilitas imitata eſt, ut hoc ordinis ipſius ueluti indicium atque notam uſurpet. Atque extitit à Carum fortitudine bellica prouerbium, quod his uerbis retulit Cicero pro Flacco: Si quid experiri cum periculo uelis, in Caria id potiſsimum eſſe faciundum. A' quo autem Carici Regni initium, & quando id cœperit, auctorum monumentis traditum non eſt. Nec ad quæ tempora CINDAPSVS, MASANORADES, BARGASES, CYAREDES & ICARVS pertineant, aut ex unane familia fuerint, ſcire poſſumus. Quare confuſè eos poſuimus: & de tempore, in quo ſinguli floruerint, coniecturas cuiusque liberas eſſe uolumus. Quanquam ego Icaro genitum DAMAETHVM crediderim, de quo ſolo definire ex hiſtorijs licet, quod bello Troiano σύγχονος extiterit. Cùm quidem in eodem bello Homerus Carum ductores nominet NASTEN & AMPHIMACHVM, Nomionis filios: Qui in Regiane dignitate fuerit, incertum eſt. Temporibus CROESI, externum Lydorum imperium admittere Cares coacti ſunt. Tametſi Reges'ne tum adhuc ſuos habuerint, affirmari nequit. Cumque CROESO à Cyro Magno capto, Harpagus in eos inuaſiſſet, ſine certamine ei ſe dedidère, atque exinde in Perſarum fide uſque ad DARII Hyſtaſpis regnum permanſere. Tum enim auctore HISTIAEO cum Ionibus rebellare auſi, magnaque ſtrage deuicti, poſt Mileti expugnationem iterum ſe hoſti promittunt. Quod autem fieri in bellorum turbis conſueuit, ut diuerſa partium ſtudia exiſtant, idem de his quoque in Caria bellis opinari licet, ut facilè ijs aſſenſerim, ſi qui eadem occaſione etiam Imperiorum mutationes inde aliquas apud Cares extitiſſe, exiſtimauerint, Perſis nempe eos maximè ad dignitates euehentibus, quorum ope adiuti eſſent. Certè ſub XERXE Darij F. diuerſa Cariam Regna habuiſſe, Herodoti hiſtoria planum facit. Qui & DAMASITHYMVM

Calyndenſium Regem, & ARTEMISIAM Halicarnaſſeorum, Coorum, Niſyriorum & Calyderiorum reginam nominat, atq; alios adhuc Caribus ductores attribuit HISTIAEVM Tymnis, & Pygran, Sildomi F. qui quidem & ipſi in regia fuiſſe dignitate uidentur. Cæteroquin ex eodem Herodoto conſtat, Perſas regiarum familiarum ſtudioſiſsimos extitiſſe, easq; in prouincijs ſubactis magna cura conſeruaſſe. Ergo ut ex Regibus illis etiam regij generis decus quibuſdam derogârim, ita aliquos itidem ad fortunam eandem, merita erga Perſas extuliſſe crediderim. Quanquam Hiſtiæi, Pygris & Damaſithymi regna obſcuriora ſunt, ita quidem, ut de priorib. duobus, neq; quibus urbibus illi imperârint, aut quam poſteritatem reliquerint, in ſcripta auctorum peruenerit. Halicarnaſſeo primam claritatē ARTEMISIA attulit. Cuius frater haberi ne Pygres ſi; debeat, de quo antè explicauimus, & an hic idem ſit, quem à poëticis ſtudijs celebrat Suidas, nihil quod affirmem, habeo. Sanè Pygris Poëtæ ſororem, hanc ARTEMISIAM extitiſſe, id etiam argumento eſt, quòd in bellis claruiſſe illum, ait. Quare & mariti nomen, quod Herodotus omiſit, ex eodem Suida MAVSOLVS reſtituo, & familiam in eo nouā inchoo. Hanc Suidas ſolus filio PISINDELI & nepote LYGDAMI continuauit. Qui cùm imperaret uiolentius, pellitur deniq; à ciuibus. Tametſi poſteris regnum redijſſe, cenſeo, nec repugnârim, ſi quis MENANDRVM, GLVTVM & HECATOMNVM ei filios attribuerit, ut nempè auxilijs Perſicis reſtitutos, opinemur. Enimuero de IDRIEO, Hecatomni F. Diodorus tradidit, inſtituto maiorum regi Perſarum ſocium extitiſſe: & credibile eſt, Hecatomnum filiam ARTEMISIAM ab Artemiſiæ prioris memoria denominaſſe. Addo his, quod de MAVSOLO. II. memorat Diodorus, regiam ipſum Halicarnaſſum habuiſſe, cùm idem de Artemiſia prima Herodotus affirmet. Vt ne hoc referam, quod tempora planè conueniunt. Proinde familia fratrum illorum tanquam germine inſtaurata refloreſcit deinde felicius. Nā ex his tertij HECATOMNI liberi, MAVSOLVS. II. IDRIEVS. PEXODARVS, & filiæ ARTEMISIA & ADA, regnârunt omnes; & Artemiſiæ erga Mauſolum, etſi in coniugio incerto, amor incredibilis multorum ſcriptorum prædicationem meruit. Quemadmodum uerò primum fœmina familiam in lucem uocârat, ita itidem fœmina finijt. Nam ADA ab Pexodaro fratre eiecta, ut regnum recuperaret, & tantam iniuriam ulciſceretur, adoptauit Alexandrum Magnū: A' quo reſtituta in integrum, & Cariæ omni præeſſe cum imperio iuſſa, hanc deinde ei teſtamento relinquit. Nec ab eo tempore in Caria regnatum, ſed ab A-

lexandro

lexandro illa Satrapas primum Arſamem, deinde Tamſanora accipit. Quo defuncto ſuccedit eadem dignitate CASSANDER,& in bellorum ciuiliū, quæ inter Alexandri duces extitere, tumultibus illis ANTIGONVS LYSIMACHVS & SELEVCVS Nicator. Huius poſteri, cum exinde uſque ad ANTIOCHVM MAGNVM Cariam retinuiſſent, eo deuicto, denicꝫ in Rhodiorum inuidiam Romani Cares liberos eſſe iuſſerunt, teſte Liuio. Cæterum, quod & primæ Artemiſiæ & HECATOMNI filiabus Regnum cōceſſum fuit, id peculiari Carum conſuetudine, quæ profecta ab SEMIRAMIDE Aſſyriæ eſſet, factum. Arrianus tradidit. Et nota exempla noſtri tēporis ſimilia de Regnis Hiſpanicis, Neapolitano, Anglico, Scotico, ubi itidem fœminæ admitti ſolent: Cum Salica in Gallijs Lex mulieres ſuccedere uetet, & in Imperio per Germaniā, Polonia, Dania, è Cæſaris uel Regum filijs iure ſucceſsionis ad principatum nemo quiſquam admittatur, ſed totum id ex arbitrio procerum ac ordinum pendeat.

FAMILIÆ REGVM CARIAE.

¶ CINDAPSVS, memoratur nomine tenus à Stephano.

MASANORADES, condidit Maſanoradā urbem, idqꝫ huic de ſe nominis relinquit. Stephanus.

¶ BARGASES, nihil præclari facinoris, quod in auctorū monumenta peruenerit, edit, nomine tantum à Stephano relatus.

CYARDES, condit & de ſe nominat Cyardam Cariæ. Stephanus.

¶ ICARVS, emit in Concubinatum THONOEN, Theſtoris F. quam ludentem ad mare piratæ rapuerant. Quare ſocerum forte ad Cariam, quęſitum filiam, appulſum pro ſpeculatore in Ergaſtulum detrudit, & eodem caſu Leucippen, Thonoes ſororem, captiuum accipit. A' qua cùm pater agnitus eſſet, etiam ad Theonoen res emanat, ab eaqꝫ porrò Rex cognoſcit. Qui hoc nomine ſibi gauiuius, ſocero gratulatus plurimum, cum muneribus hunc domum remittit. Fabulam habet Hyginus fab.190.

DAMÆTHVS, forti Icari F. regnat in belli Troiani tempore, &

& poſteritati innoteſcit ab PODALIRII in Cariam aduentu atq; affinitate. Nam opera eius medica in filiæ Lapſu uſus felice, hanc ei uxorem collocat. Steph.

SYRNA, conijcitur in grauiſsimum uitæ diſcrimen lapſu è tecto. Qua ex re dum mirificè angitur pater, ex brachio altero ei ſanguis à Podalyrio emittitur, itaq; curata feliciter, conſeruatorem hunc ſuum maritum accipit. Stephanus.

¶ HISTIAEVS Tymnis, PYGRES Seldomi, & DAMASITHYMVS Candaulis filij, referuntur ut Carum ductores in exercitu Xerxis ab Herodoto. E quibus Damaſithymus, quē idem auctor Calyndenſiū regē nominat, æmula uſus ARTEMYSIA, poſt pugnam ad Salaminē ab ea cum naue ſua ſubmergitur.

FAMILIA MAVSOLI.

MAVSOLVS. I. nominatus à ſolo Suida, regnauit in Halicarnaſſo: & uxore ducta ARTEMISIA, filium ex ea unicū procreat, nec multò pôſt cedit è uita. Herodot. Suidas.

¶ SVBIICIO autem hîc ARTEMISIÆ & fratris Pygris hiſtoriam: quippe à qua Artemiſia primam Halicarnaſsi regnum claritatem acceperit.

ARTEMISIA, patria Halicarnaſſenſis, Lygdamis, ut cæteri, Damidis, ut Suidæ exemplar habet, filia, & ſanguine fortè à MAVSOLO non aliena, matrimonio huic ſociatur, filiumq; ex eo unicum enititur. Huius à mariti obitu in ſe translata tutela, bello Xerxiano nomen dat, non neceſsitate adacta, ſed uirtutis ſtudio impulſa: & naues quinq;, quæ ſecundum Sidonias inſtructiſsimæ eſſent, apparat. Quare regi probata mirificè, & inter primos ſociorum honorata, cùm aliâs in conſultationibus ſententias optimas dicit, tum prælium nauale ad Salaminem diſſuadet, & hoſtem mora debellandum cenſet. Hoc conſilium, cùm reliqui improbarent, indeq; ei periculum metuerēt, Rex etſi admitteret benignè, de prælio tamen in ſtat: cumq; hoc ſpectante ipſó, cōmiſſum eſſet, cùm alia facinora illuſtria, in ijsq; hoc minimè poſtremum, edidit, quòd cadauer Ariamenis, quem Xerxes fratrem habuit, hoſti eripuit, tum in fuga ita Athenienſes inſequentes eluſit, ut Calyndenſi naue, in quam hoſtiliter inuecta eſſet, ſubmerſa, pro ſocia habita ſit, & ab Xerxe, qui eandem hoſtilē è Græcorum claſſe eſſe cenſeret, laudem reportârit. Iccirco cùm conſultante illo de reditu in Aſiam, idem ipſa inſtitutum probaſſet, liberos eius nothos

nothos reducendos Epheſum accipit. Oroſius, Plutarchus, Pauſanias, Suidas, Iuſtinus. Militiam eius & fortitudinem bellicam tam indignè Athenienſes tuliſſe accepimus, ut nauarchis ſuis de capienda ea mandata dederint, & qui uiuam adduceret, præmium mille drachmarum conſtituerint. Habet ſtratagemata eius Polyænus libro 8.

PYGRES, inſeruit ſingulis Iliadis uerſibus ſingulos Elegiacos. Scripſit etiã Margitem, qui Homero tribuitur, & Ranarũ muriumq́ pugnam. Suidas.

EX MAVSOLI & ARTEMISIÆ coniugio genitus filius à Suida PISINDELIS nominatur.

PISINDELIS, amittit patrem infans: & à matre in tutelam receptus, hanc in eo munere tam prudentem quàm animoſam experitur. Herodot. Suidas.

LYGDAMIS, degenerat ſcelerato inſtituto ab auita Artemiſiæ uirtute, & cum cæterorum ciuium cædibus graſſatur, tum PANYASIN, Poëtam heroicum, qui extinctam poëſin quaſi poſtliminio reuocaſſe creditus fuit, iugulat, & Herodoto hiſtorico exilij ſpontanei cauſam præbet. Quare ab omnibus in odio habitus, conſpiratione procerum in exilium protruditur, & uitæ reliquũ in ſumma miſeria degit. Suidas. Meminit Plutarchus in Apophthegmat. Laconicis: Lacones, inquit, olim iuerunt legati ad Lygdamin tyrannum: ſed cùm ille congreſſum ſæpius differret, dicens ſe molliter habere. Dic illi, inquiunt legati, per Deos, nos non ueniſſe cum ipſo colluctaturos, ſed collocuturos.

LYGDAMI forte geniti filij ſunt, MENANDER, GLVTVS & HECATOMNVS.

MENANDER, meruit famam ad poſteritatem ab Apelle pictore: qui tanto artificio ipſum depinxit, ut Rhodij Imaginem eam omnium præcipuam habuerint. Plinius libro 35. capite 10. Reſtitutus autem forte, in regnum fuit ab ARTAXERXE MNEMONE. Certè Plinius Regem nominauit: & Hecatomnum regni ſedem Halicarnaſſum habuiſſe, conſtat.

GLVTVS, memoratur ab Athenæo libro 6. capite 6. Qui temporibus eius quoddam adulatricium mulierum genus cœpiſſe, ait, quæ SCALVLAE deinde nominatæ ſint, quod in Scalæ modum ſe compararent, ut ſupra earum humeros aſcenſus ijs promtus eſſet, ac deſcenſus, quæ in plauſtris uehebantur. Plura de iiſdem

SCA-

SCALVLIS Valerius lib. 9. cap. 1. ubi de Cypriarũ Reginarum Luxu agit.

HECATOMNVS, imperat Cariæ ſeu ſolus ſeu cùm fratribus dignitate ſatrapæ, ut Iſonates & Diodorus. Regis, ut Suidas. Ab ARTAXERXE Mnemone bello EVAGORAM, regem Salaminis Cypriæ, inuadere iuſſus, non ſolum hoc detrectat, ſed etiam magnam uim pecuniæ ad peregrinum militem cõducendum, illi clàm ſubminiſtrat, cùm ſcilicet ipſe quoq; ad libertatem aſpiraret. In DEXIPPI Medici gratiam gentis ſuæ cum Cois bellum compoſuit. Nam cùm è liberis MAVSOLVS & PEXODARVS lethaliter decumberent, Dexippi curatione feliciter reſtituti ſunt. Iſocrates, Diodorus, Arrianus, Suidas. Tradidit Strabo, natum in uico Mylaſa, ideoq; hunc regiam retinuiſſe.

CONIVGIVM fratrum horum ignoratur. Tribuuntur tamen HECATOMNO liberi: MAVSOLVS. II. IDRIEVS, PEXODARVS, ARTEMISIA & ADA.

MAVSOLVS. II. excipit ſucceſsione patris Regnum, & quam molitus ille occultè defectionem fuerat, apertè cùm Satrapis uicinis aggreditur. Bello Athenienſium ſociali, hoc eſt, quod defectores Chij, Rhodij, Coi & Byzantij eis feciſſent, auxilia Chijs miſit. A' quo tempore fortè ARTAXERXI conciliatus, & Aſſum & Seſtum claſſe nauium centum obſedit: & AGESILAO ſequeſtrē ſe interponente, hoſpicio, quod cum illo haberet, largitur, ut obſidionem ſolueret, & pecuniam illi impertiretur. Iamq; bellorum pertæſus, & pacis ſectatus ſtudia, ex octo Lelegum ciuitatibus ſex in unam contulit. Moritur anno Regni uiceſimo quarto. Olympiad. centeſ. ann. ſecundo. Xenophon. Diodorus, Strabo, Valerius, Plinius. In funere eius Iſocratem Rhetorem de Eloquentia cum Theodecte Oratore, THEOPOMPO Chio & Erythræo Naucrate, hortatu Artemiſiæ Coniugis & Sororis, certaſſe, Gellius ſcripſit. Nam hoc illi eadem Artemiſia ſplendidiſsimum inſtituit. Legimusq; apud Pauſaniam, ſepulcrum in honorem eius conditũ, ea fuiſſe operis magnitudine, atque omni ornamentorum magnificentia, ut Romani rei miraculo adducti, magnificentiſsima quæq; monumenta Mauſolea appellârint. A' Suida traditum eſt, pecuniæ cauſſa à nullo facinore Mauſolum temperaſſe, adduxitq; eadem de re exẽpla aliquot memorabilia Ariſtoteles lib. 2. Oeconomic. Stephanus è Demoſthenis Bithyniacis Cares à Mauſolo Mauſoleos nominauit. Habet de eo multa Lucianus Tom. 2. ubi præter Cariam etiam Lydiæ gentes aliquot in ditione eius fuiſſe, ait. Stratagemata eius extant apud Polyænum lib. 7. etſi ibi perperam Rex Thraciæ nominatur.

IDRI-

IDRIEVS, regnat poſt ARTEMISIAM ſororem ann. 7. Manſit in Perſarum fide. Ideo ab OCHO naualibus equitum pe- ditumq; copijs inuadere Cyprios Reges Iuſſus, ſine mora triremes 40. & militum mercenariorum ^000..cum ducibus Phocione & Eua gora iſthuc mittit. Diodorus, Strabo, Arrianus, Suidas. Meminit Plutarchus in Ageſilao & Apophtegmat. Laconicis, ubi Ageſilai Epiſtolam uerè Laconicam ad eum recitat.

EVROMVS, reliquit de ſe Euromo, quæ urbs Cariæ fuit, nomen. Stephanus.

PEXODARVS, inuadit Regnum contra ADAM ſororem, idq; eiecta illo tenet annos ſex, hoc eſt, ad id tempus uſque, quo ALEXANDER Magnus in Aſiam tranſijt. Huius enim metu ſocietate iunctus ORONTOBATÆ Perſæ, & generum hunc & regni conſortem aſciſcit, nec multo pòſt fato ſuo fungitur. Cumq; deinde Regnū Orontobates retineret, cùm alias hoc clades accipit, tum Halicarnaſſus ui expugnata ſolo æquatur. Diodorus, Strabo, Arrianus. A' Plutarcho Cariæ Satrapa nominatur: Qui & hoc de ipſo addidit, captaſſe eum ſocietatem PHILIPPI, Regis Macedonum, filia ARIDÆO notho in matrimonium oblata. Id quod cùm Alexander inſidioſè agi ratus, per Theſſalum hiſtrionē ſibi eam collocari expetiſſet, acriter à patre, ceu bonis ſuis indignus, quíque hominem Carem, Barbaroq; regi ſeruientem, ſocerum exoptaret, increpitus eſt.

ARTEMISIA, ſociatͣ inceſto matrimonio MAVSOLO fratri: Quo ferè ad inſaniam uſq; ſui amantiſsima uſa, regni ab eo hæres teſtamento inſtituitur. Ergo ut gratam ſe declararet, & incredibilis amoris teſtificaretur uoluntatem mutuam, & funus ei ſplendidiſſimum apparet, & ſepulchrum ea magnificentia inſtituit, ut inter ſeptem orbis miracula locum promeruerit. Fuit autem in regno tantum annos duos, luctu nimirum, in quo uixit, quàm diu poſt maritum uixit, confecta. Diodorus, Strabo. Lucianus, Tzetzes, Cicero, Valerius, Plinius, Gellius: è quibus Valerius & Gellius tanto eam mariti deſiderio flagraſſe tradunt, ut oſſa cineremq; eius, odoribus mixta, contuſaq; in pulueris faciem, aquæ indiderit, ebiberitq;, & alia multa uiolēti amoris indicia fecerit. Cùm ſepulchrum Dijs manibus ſacris Mauſoli dicaret, agona, hoc eſt, certamen laudibus eius dicundis fecit: poſuitq; præmia pecuniæ, aliarumq; bonarum rerū ampliſſima, ita ut ad eas laudes certandas præter Theopompum, Theodectem, Naucratem, etiam ISOCRATES uenerit. Extat de hoc ſe-

pulchro,quod Mauſoleum nominatum fuit,nummus Artemiſiæ æ-
neus quem ſupra dedimus:Et quomodo Romani magnifica monu-
menta Mauſolea appellârint,itidem antè è Pauſania retulimus. Cui
» hanc eius deſcriptionem addere libuit è Plinio: Sepulcrũ hoc (Mau-
» ſoleum) inquit,eſt ab uxore Artemiſia factum Mauſolo,Cariæ regu-
» lo,qui obijt Olympiad.centeſima anno ſecundo.Opus id,ut eſſet in-
» ter ſeptẽ miracula maximè artifices fecêre: patet ab Auſtro & ſepten-
» trione ſexagenos ternos pedes,breuius à frontibus toto circuitu pe-
» des 411.attollitur in altitudinem 25.cubitis: cingitur columnis 36.Ab
» Oriente cęlauit Scopas,à ſeptẽtrione Bryaxis,à meridie,Timotheus,
» ab occaſu Leochares: priusq́ quàm peragerent, Regina Artemiſia,
» quæ mariti memoriæ id extrui iuſſerat,obijt. Non tamen receſſerũt,
» niſi abſoluto iam, id gloriæ ipſorum artisq́ monumentum indican-
» tes,hodieq́ certant manus. Acceſsit & quintus artifex. Namq́ ſupra
» Pteron Pyramis altitudine inferiorem æquauit 24.gradibus in metæ
» cacumen ſe contrahens. In ſummo eſt quadriga marmorea,quam fe-
» rit Pythis. Hæc adiecta 140. pedum altitudine totum opus includit.
» Hactenus Plinius. Cæterum decantata illa apud ueteres ſeptem or-
bis miracula pręter alios Hyginus habet Fab.224.Meminit alibi Pli-
nius,Artemiſiam herbam,quæ ante Parthenis nominaretur, de Arte
miſia hac appellatam.

ADA, nupſit de exemplo Artemiſiæ IDRIEO fratri: à quo de-
inde Regni hæres inſtituta,tantũ annos 4.regnat. Pulſa enim à PE-
XODARO,ſola Alinda,urbem regni munitiſsimã retinet.Quam
cum poſtmodo ALEXANDRO Magno tradidiſſet,huncq́ in
filium adoptaſſet,hanc ab eo gentiam init,ut & Alinda retinuerit, &
Halicarnaſſo expugnata, Cariæ uniuerſæ præeſſe cum imperio iuſſa
ſit.Diodorus,Strabo,Arrianus.A' Plutarcho hoc in Adam Apoph-
thegma Alexandri refertur: Cùm,inquit,Ada,Cariæ regina, bellaria
& obſonia,à ſtructoribus & coquis impendiò elaborata ad Alexan-
drum quotidie mittere pergeret, meliores ſibi eſſe aiebat coquis &
obſonatores,ad prandium quidem nocturnum iter, ad cœnam uerò
prandij mediocritatem.

QVOD è fratribus hiſce MAVSOLI & IDRIEI coniu-
gium extiterit,iam diximus. E' quibus proles nulla memoratur, con-
iugium inceſtum diuina Nemeſi ſterilitate puniente. PEXODA-
RVS uxorem duxit Aphneidem Cappadociſſam, è qua nata eſt
ADA.

ADA, fuit in matrimonio Orontobatæ Perſæ, qui poſt ſoceri in-
teritum Cariæ regnum inuaſit. Strabo.

REGNVM

DE CAPPADOCIÆ APPELLATIONIBVS ET DIVISIONIBVS: DE GENTIBVS, QVÆ CAPPADOCIAM INCOLVERVNT, EARVMQVE

origine, imperijs, regijs familijs, & quæ harum propagatio, quis interitus, quæ regiæ ſedes fuerit.

CAPPADOCIAM Euſtathius partem Syriæ fecit: Et Apollonius ac Dionyſius alio nomine Aſſyriã uocaret. Id eo pertinet, quod Syriam aliqui triplicem aſtruunt, Cœlen, Syriam propriè dictam & Aſſyriam, ſeu Cappadociam: Nam eam quæ ad Euphratem eſt Aſſyriam, ab hac diſtinguũt: Cùm de nominibus Aſſyriorum & Syrorum ita Euſtathius explicet: ἀδιάφορον τὸ τῶν Ἀσσυρίων καὶ Σύρων ὄνομα. Appellata autem Cappadocia Aſſyria uidetur, quòd Græci Cappadocas Syros & Leucoſyros nuncuparunt, durante adhuc ea conſuetudine Strabonis temporibus. Sic enim ex hoc auctore Stephanus: Σύροι, κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν. δοκεῖ δὲ ἀπὸ Βαβυλωνίας τῶν Σύρων τὸ ὄνομα διατείνειν μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου, ἀπὸ δὲ τούτου, μέχρι τοῦ Εὐξείνου κόλπου. οἱ γοῦν Καππάδοκες ἀμφότεροι, οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ, οἵ τε πρὸς τῷ Πόντῳ μέχρι νῦν Λευκόσυροι καλοῦνται. Nec improbârim coniecturam, inde Cappadocas à Græcis Leucoſyros denominatos, quod hæc gens illis eſſet notior. Nam Ptolemæus Leucoſyros in Galatiæ finibus collocat: Cùm quidem neque hoc negârim, Leucoſyros Syrorum colonos extitiſſe. Quo reſpexiſſe interpres Bibliorum uetus uidetur, qui nomen Caphtorim Cappadoces reddidit, ac ſi hoc uelit, Cappadocas primum in Palæſtinæ finibus conſediſſe, deinde uerò Ponti oram occupaſſe. Etſi de Caphtorim uerisimilior eorum ſententia eſt, qui hoc nomine Cyprios intelligunt. Eſtq; uſitatior ſcriptoribus de regione illa Cappadociæ appellatio, à gente Cappadocum, de qua in ſequentibus plura afferemus. Diſtinxit autem Cappadociam è Macedonum partitione ita Strabo, ut maiorem, hoc eſt, quæ ad Taurum montem uergit, propriè Cappadociã, alteram Pontum appellet. Addit hoc etiam de maiore, à Regibus in præfecturas decem diſtinctam fuiſſe, ſed quàm diſtinctionem poſt ARCHELAVM ultimum Romani ſuſtulerunt. Plura de eadem re Plinius lib. 6. cap. 4. Ptolem. lib. 5. cap. 6. Solinus cap. 46.

GENTES Cappadociæ à ſcriptoribus præcipuæ memorãtur:

LEVCOSYRI, CAPPADOCES, HENETI, MOSCHI, & AMAZONES. Leucoſyrorum originem antea ad Syros cōditores retulimus, quorum propago ab Aram, filio SEM, eſſe creditur. Id enim de ſe ipſi nomen lingua patria retinuere, teſte Strabone, pro quo Graeci de Aſſyrijs, mutilato principio, appellare eos maluêre. Traditum à Plinio eſt, Cappadocas antè Leucoſyros appellatos. Hoc iſthuc refero, ut praecipuam eorum in Cappadocia fuiſſe potentiam, opiner. Potuitq́ inde eſſe, ut etiam Homerus Cappadocum nomen ignorauerit, quemadmodum auctor eſt Strabo. CAPPADOCES ſunt à conditore MESECH, filio Iaphet, & ab eadem Proſapia & HENETOS & MOSCHOS deriuo. De Cappadocibus quidem ita nobis Ioſephus ſuffragatur, ut à Meſech etiam gentem principio MESCHINOS, & urbem MAZACAM denominatam uelit. Quae poſtmodo TIBERII Caeſaris iuſſu Caeſarea cognominata, ſub Imp. Caeſ. VALENTE Epiſcopum habuit BASILIVM Magnum. Quanquam ego MESCHINORVM appellationem ſingulariter de MOSCHIS accipere malim. Certè & Moſchicos montes à Moſchis accolis denominatos, dubium nullum eſt. Cuius gentis quàm feri ac turpes olim mores fuerint, ex Appollonij carmine notum eſt: & facilè ijs aſſenſerim, qui Conditos ac denominatos ab ijſdem MOSCHOVITAS exiſtimant. Certum enim hoc eſt, & alias pleraſq́ Orientales gentes in Occidentem migraſſe. Caeterum de nominis Cappadocum notione duplicem reperio ſcriptorum ſententiā. Nam Herodotus ad auctores Perſas refert: Plinius ab amne Cappadoce ſumtum cenſet. Neque utrum admitti conueniat, definire habeo: Quandoquidem utraq́ ratio exemplorum coniecturis probabilibus nititur. Etenim ut ne alia nunc attingam, nuncupati ad eum modum ſunt è noſtris gentib. Romanae ſtirpis in Dacia Coloni, VVALACHI, in Britannia Brittannorum reliquiae VVALLI. Atq́ omnino iſthuc inclinatione propendeo, ab Ambra qui in agro Padebornenſi patriam meam Steinheimiam alluit, & in Caroli Magni hiſtoria celebratur, item ab Eliſtro, AMBRONES & ELYSIOS denominatos: Sicuti Alſatia terra ab Elſa flumine nomen mutuata eſt. Iccirco coniecturas hac de re cuiuſq́ liberas eſſe uolumus. HENETI à moribus traxiſſe nomen uidentur, quòd tam uernacula ipſis, quàm noſtra Lingua, uagabundos ſeu, ut interpretati Graeci ſunt, νομάδας exprimit. Etſi hodie id Henetis gentibus in uſu non eſt, tantumq́ à Germanis finitimis retinetur, & ita retinetur, ut Henetae ſtirpis gentibus ϖάνυ attribuatur. Cùm Ptolemaeus tantummodo maximas Sarmatiae gentes Henetas appellet: & Veterrimi

mi Græci, & Latini ſcriptores, Henetas gentes itidem παλαι Sarmatas, recentiores Sclauos nuncupent. Quando autem HENETI cum Cimmerijs, qui ſunt CIMBRI, primum in Europam progreſſi ſint, atque in Gallia & Italia VENETOS condiderint, alibi pluribus ediſſeruimus. AMAZONVM nomen græcum prorſus eſt: quod de natione hac de uſurpaſſe ita Græci uidentur, ut à moribus μελάνας, à forma corporis Æthiopas, appellârunt. Notiones habent Seruius & Euſtathius in Homerum. Nec mihi nunc de hiſtoria AMAZONVM ἀκριβῶς diſputare libet. Sanè cur in dubium uocari poſsit, argumenta plurima ſunt. Verumenimuero non eſſe uetera ad uiuum reſecanda, & multò minus è recentioribus conſuetudinibus & moribus dijudicanda, grauis auctor Diodorus commonet. Quare credatur hoc, uerè AMAZONAS fuiſſe, atq; in Cappadocia conſediſſe, tum adeò reginas, quas hiſtoriæ referunt, eas habuiſſe, deniq; & bella illa, quæ de ipſis memorantur, geſsiſſe. Sed Henetæ'ne ſtirpis fuerint, in qua ſententia Plato & Plinius ſunt, de eo ambigo, & magis Oroſio aſſenſerim, qui Getarum facit ſobolem. Enimuero Vindelicos & Rhœtos, Germanici nominis gentes, ab Amazonibus conditos, auctor eſt Seruius. Et pertinet eodem Locus Horatij lib. 4. Carm. Od. 4. quem ſubijcio.

Videre Rhœti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem, & Vindelici, quibus
Mos unde deductus per omne
Tempus Amazonia ſecuri
Dextras obarmet, quærere diſtuli,
Nec ſcire fas eſt omnia.

IMPERIA Cappadociam principiò externa habuiſſe, à Cteſiâ Diodorus retulit lib. 2. cap. 1. Quod neque affirmare nec refellere in animo eſt. Quando nimirum & gentis hoc nomen inclaruerit tardius. Ab Herodoto traditum eſt, primum Medis, deinde Perſis Cappadocas paruiſſe. Tametſi quomodo in Medorum ditionem conceſſerim, non adijcit: & quod cum Medorum Regno perueniſſe ad CYRVM Magnum, ait, hoc ita Xenophon oppugnat, ut bello ſubactos à Cyro, uelit: ſubijcitq; hoc alterum, præfectum tum eos ab eodem Cyro Artabatem accepiſſe. Legimus etiam apud Iuſtinum & Oroſium, occupatam deniq; Cappadociam à PHILIPPO Amyntæ & duce huius Parmenione. Quibus omnibus ita ſuffragari Appianus uidetur, ut Reges'ne Cappadocia ante ALEXANDRVM Magnum habuerit, uel Perſis paruerit, ambigat. Verum enimuerò, ut Perſis Cappadocas ſubditos fuiſſe, credere fortè rectè poſſumus: quippe qui & tributum his annuum dependerint præter argentum, equos 1500. mulorum 2000. ouium 50000. teſte Strabo-

ne, tum Xerxi contra Græcos militârim: Ita de Regum in Cappadocia indigenarum imperio omnino ſequi malim ſententiam, quæ extat in fragmētis Diodori. Orditur enim hoc auctor iſte in PHARNACE, quem σύγγονον Cambyſis, quo genitus fuit Cyrus Magnus; facit ut opinari eundem libeat, quem Xenophon Aribæum uocat: Certè nominis regij, & familiarum regiarum Perſas ſtudioſiſſimos extitiſſe, ex Herodoto notum eſt. Ergo ut bello Cappadocas à Cyro Magno oppugnatos ac uictos, quod aſtruit Xenophon, credere nihil uetat, ita Reges tum ipſis relictos, planè haud ambigo. Extat autem Pharnacis familiæ propagatio continua, inde ad ARIARATHEM. V. uſque, qui omnium primus cum Romanis fœdus & amicitiam inijt, & ita inijt, ut non ipſe priuatim tantum, ſed & gens ipſa comprehenderetur, apud Diodorum ſolum. Quo nomine illi gratia ab hiſtoriarum & antiquitatis ſtudioſis ingens debetur. Nam cæteri ſcriptores & Regni & familiæ huius ab ARIARATHE initium ſumunt. De quo tamen ita alibi Diodorus uariat, ut Cappadociæ Satrapam nominet, & ab ALEXANDRI morte, aſpiraſſe ad Regnum, dicat. Sed hoc, memoriæ nimirum σφάλμα, autori huic condonetur: cùm plana hîc ſint cæterorum ſcriptorum teſtimonia. Et quomodo, quod de DATAME occurrit dubium alterum, tolli debeat, ſuo loco plenius edocebimus. Inflixerat autem ſub ARIARATHE. II. impotens Perdiccæ dominatus & Pharnacis familiæ, & toti Regno uulnus ingens. Nam Rex in prælio captus, ſupplicio cum propinquis affectus crudeli eſt, & regnum in ſeruitutem redactum. Quæ ſeruitus cùm ſub Satrapis tribus, EVMENE, NICANORE & AMYNTA perduraſſet, & interea Macedonas bellorum ciuilium contentiones diuelliſſent, ARIARATHES. III. copijs in Armenia collectis, patriam repetit, cæſoq́; Amynta recuperat feliciter; & dominatum tranſmittit ad poſteros. Qui paulatim potentia & opibus amplificati, regiam dignitatem per ſeculorum ætates aliquot, hoc eſt, uſq; ad ARIARATHEM. VIII. retinent. Hoc enim poſt pugnam cum MITHRADATE Eupatore dolore animi extincto, familiæ huius imperium & ſtirps ipſa ceſſat: & Cappadocia occupata à Mithradate, Regem hũc uſq; ad ARIOBARZANEM, ſuffragijs procerum ad regnum euectum, retinet.

REGNAT ergo noua & altera in Cappadocia familia ARIOBARZANIS, à ſuperiore ſanguine aliena prorſus, tantumq́; procerum ſuffragijs, ut diximus, ad hoc dignitatis faſtigium euecta. Cum enim poſt ARIARATHIS. VIII. interitum Romani Cappadocas liberos eſſe uellent, repudiatum beneficiũ hoc

ita

ita fuit, ut principes, Regem depopoſcerint, idq; Romanis demirantibus, unam ſcilicet repertam gentem, quę libertatem recuſaret, quem uellent creandi Regem poteſtatem fecerint, ut ſcripſit Strabo. Nam Iuſtinus ab ipſis Romanis conſtitutū Ariobarzanem regem, ait. Cuius poſteritas in filijs defecit. Etenim Ariobarzane ab Caſsio interfecto, Ariarathes pellitur & iugulatim ab M. Antonio Triumuiro.

PERVENIT ergo Cappadociæ Regnum ad tertiam ARCHELAI familiam, origine ſuperiore illa haud paullò nobiliorem. Nam Ioſephus à TEMENO, quem & ALEXANDER πρόγονον habuit, propagauit. Quare explicare de illa ita libuit, ut ab fratribus ARCHELAO & Neopolemo, ducibus MITHRADATIS Eupatoris, eam repeteremus: Quando nimirum ab eo tempore res geſtæ illius ſemper illuſtres extiterunt. Enimuero ARCHELAI poſteritas (in hac enim ſola, familia hæc conſtitit) ea claritate atque amplitudine floruit, ut filius præter ſacerdotiū in Comanis opulentiſsimum, etiam Regnum Ægypti, connubio BERENICES, obtinuerit, & reſtituto PTOLEMÆO Aulete à Gabinio, nepoti tamen ſacerdotium manſerit. Quam fortunam ita Archelaus pronepos continuauit, ut regiam aut dignitatem recuperârit, patrio Cappadociæ regno à M. ANTONIO, matris opera impetrato. Poſſedit autē hoc ille, ex familia hac ſolus & ultimus, cùm adeò neque ſatis bono titulo poſsideret, Ariarathe per iniuriam pulſo, & ea genitus matre eſſet, quæ cùm ſtirpis uideri uellet nobiliſsimę (nam à DARIO Hyſtaſpis genus repetebat, teſte Ioſepho) moribus tamen impudica uixit. Quare ea numinis cœleſtis in illum tanquam animaduerſio extitit, ut neq; ſobolem maſculam ſuſceperit, & cùm Romam ab TIBERIO euocatus, ibi interijſſet, Cappadocia in prouinciam redacta ſit, regno penitus abolito.

REGIAM Cappadociæ reges MAZACAM habuiſſe, ac propterea maximè habuiſſe, quòd terræ illius umbilicum obtineret, Strabo ſcripſit. Qui & hoc addidit, legibus illam CHARONDAE uſam, ita quidem, ut aliquis legiſperitus, qui legum interpres eſſet, deligeretur, quemadmodum apud Romanos Iureconſulti. Cumq; TIGRANES Magnus, rex Armeniæ, malè urbem hanc affeciſſet, quo tempore impulſu MITHRADATIS Eupatoris Cappadociam inuaſit, & ciues migrare Tigrano certa coëgiſſet, his captis, etiam potentiores domum illi redeunt, ſicuti idem Strabo auctor eſt.

FAMILIÆ REGVM CAPPADOCIAE.

I.

FAMILIA PHARNACIS.

I. PHARNACES, primus Cappadociæ Rex, meruit famam ad poſteritatem, ab ATOSSÆ, quæ patrem haberet Cambyſem, fratrem Cyrum Magnum, coniugio: nec aliud quippiam præclari facinoris edidit. Diodorus. Variat de nomine & rebus geſtis Xenophon: Nam Aribæum uocat, & Regis Aſſyriorum ſocium facit, atq; in pugna quadam contra Cyrum interfectum ab Hyrcanis, ait.

II. SMERDIS, tulit nomen hoc, ut apparet, à matre Perſica, cætera obſcurus. Diodorus.

III. ATAMNAS, à Cteſia Ariaramnes, & Cappadociæ Satrapa nominatus, coluit amicitiam cum Perſis, & DARII Hyſtaſpis iuſſu proficiſcitur in Scythas. Vbi re bene geſta, etiam fratrē regis Marſagetem uinctum abducit. Cteſias, Diodor.

IIII. ANAPHAS. I. Claruit illuſtri fortitudinis & ſciētiæ bellicæ fama: cumq; de patris exemplo, in Perſarū amicitia perſeueraret, cum inter ſeptem Regni principes locum promeretur, tum Regnum ſuum à tributis immune accipit. Diodorus. Dignitatem eius in Perſis ſeptemuiralem poſt DARII Hyſtaſpis regnum cœpiſſe, & Herodoti hiſtoria, in qua nomen eius non exprimitur, & temporis ratio arguit. Fortè autem in locum INTAPHERNIS cooptatus eſt. Hunc enim efferentem ſe inſolentius, indeq; rebus nouis ſtudere uiſum, Darius cum omni familia peremerat, tantùm filio natu maximo, ex deprecatione matris, uita donato.

V. ANAPHAS. II. nihil quod poſteritatis memoriam meruerit, peragit, & inglorius uita defungitur. Filios reliquit, DATAMEM & Arimnæum.

VI. DATAMES, capeſsit regni habenas poſt patrem, princeps

ceps bello & aliis imperii partibus laudatiſsimus: cumq; infelici cum Perſis bello commiſſus, & prælio contendere auſus, magis animoſè quàm prouidè in hoſtem pugnaret, occumbit in acie. Diodorus. Vt uariare probus uideatur, poſt monebimus.

ARIMNÆVS, à nullo facinore inclaruit, & nomine tenus à Diodoro memoratur.

DATAMI filium unicum Diodorus attribuit ARIAMNEM. Nos alterum addimus ὁμώνυμον, Datamem. Nam quod Probus hunc Carem facit, & patre Camiſſare genitum, ait, ab eo diſcedimus. Redditq; hoc Datamis genus uerisimilius, tum nomen idem (eſt autem peruſitatum, ut filii parentum nomina gerant) tum uirtus bellica, quæ in utroq; par extitit. Accedit huc, quòd Probus etiam patrem, Cappadociæ ſatrapam nominat: Cùm inde fortè dignitatem ei regiam deroget, quòd ad Perſarum ditionem pertineret. Nec dubium eſt, & Datamem filium inde Cappadociæ Satrapam nominari, quòd regia dignitas fratri conceſſa tantum eſſet, & parte regni cum Satrapæ nomine contentum ipſum eſſe oporteret. Vnde & hoc eſſe potuit, quod à Diodoro quoque in regum Catalogo præteritus eſt: cùm quidem neque id diſsimile uero ſit, matre eum diuerſa procreatum. Quod uerò ad eam Probi aſſertionem attinet, quod in bello contra Caduſios Datamis patrem occubuiſſe affirmat, ad eandem ſcilicet diſcrepātiam referendum eſt, qua & de genere uariare auctorem illum oſtendimus.

VII. ARIARAMNES. I. excipit ſucceſsione patris regnū, idq; tenet ann. 50. Diodorus.

DATAMES, militauit ARTAXERXI Mnemoni contra Caduſios: & cum eo in bello regi operam fortem nauaſſet, Cappadociæ Satrapa præficitur. Pro hoc beneficio gratum ſe declaraturus, cum Autophradate cōtra defectores pugnat animoſè: THYVM, regem Paphlagoniæ, cum uxore & Liberis uiuum capit, regiq; prius tradit, quàm debellati fama ad hunc peruenire potuiſſet. Eodem utitur ſucceſſu contra ASPIM, regem Cataoniæ, quem ex inopinato oppreſſum, & dedere ſe coactum, perducendū in Perſidem Mithradati tradit. Quare à Rege in admiratione habitus, & bello Ægyptio Imperator deſtinatus, aulicorum inuidiam incurrit: & periculi à Pandate, gazæ regiæ cuſtode, præmonitus, fuga in Cappadociam reuertit, de defectione Conſilium init: Paphlagoniam ſubita irruptione occupat: cum ARIOBARZANE fœdus & amicitiam occultè iungit: & cæteris rebus omnibus ſatis proſperè cadentibus, Piſidas hoſtes accipit. His cùm filium Aridæum oppoſuiſſet, hunc in prælio, ſoccrum defectione amittit. Quem mox ita perſecutus, ut cùm ille à

Piſidis

Piſidis metu proditionis reijceretur, ideoq́ꝫ defendere ſe armis co-geretur, hoſtem illum noua copiarum ſuarum impreſſione urſerit uehementius, & uictoriam poſt homines natos præclariſsimam reportârit. Nec multo pòſt à filio Sciſma defectore regi rebellionis accuſatur, & debellandus Autophradati traditur. Quem cùm prælio uictum redire in Phrygiam permiſiſſet, etiam de pace commonentem audit. De quà implacabili Rege uſus, ſuos quoq́ꝫ deinde minus fidos expertur, & deniq́ꝫ MITHRADATIS ſcelere de uita tollitur. Huic enim à ſimulata in regem rebellione amicitia iunctus, dum etiam colloquio eius ſe credere audet, in inſidias trahitur, & priuſquā ſuccurrere quiſquam poſſet, gladio transfoditur. Diod. Probus. Stratagemata eius narrat Polyænus lib. 7.

ARIARAMENE. I. nati filij ſunt, ARIARATHES. I. & OLOPHERNES.

VIII. ARIARATHES. I. ſurrogatur in regno patri: & cùm fratis amantiſsimus eſſet, per omnes honorum gradus, ad ſummas hunc dignitates euehit. Conſectatus ARTAXERXEM OCHVM, ad bellum Ægyptium, ea uirtutis experimenta dedit, ut, Regis cōmendationem publicam promeruerit, & cum ampliſsimis honoribus domum remiſſus ſit, ibiq́ꝫ uitæ reliquum in ſumma gloria degerit. Diodorus.

IX. OLOPHERNES, diligitur ac honoratur impenſè à fratre, & regnum ab obitu illius in ſe translatum moriturus, è filijs natu maiori adoptione reſtituit. Diodorus.

DATAMES liberos reliquit Aridæum & Schiſmam.

ARIDÆVS, mittitur à patre cū exercitu contra Piſidas: & dum cum hoſte manus conſerit incautiùs, cadit in acie. Probus.

SCISMAS, defecit ſcelerato inſtituto à patre, eumq́ꝫ regi defectionis accuſat. Probus.

ARIARATHE. I. liberi procreant: ARIARATHES. II. & ARYSAS.

X. ARIARATHES. II. adoptatus ab OLOPHERNE patruo, poſt mortem eius regnum adoptione recipit. Quo tempore Macedonum armis Monarchia Perſarum euerſa, ipſe à bellis abſtinet: & cùm ab ALEXANDRI Magni obitu etiam ſucceſſorum huius imperata contemneret, è prouinciæ reditibus pecuniam ingentem conflat, & copias cùm domeſticas tum peregrinas ualidiſſimas, hoc eſt, peditum 30000. equitum 15000. cogit. Quare hoſtis à PERDICCA iudicatur: & bello huius oppugnatus atque in prælio captus, habetur contumelioſè, & cum propinquis in crucem agitur. Plutarchus in Eumene, Appianus in Mithradatico, Curtius lib. 12.

lib.12. Variat Diod. lib. 18. Variāt item Iuſtinus & Oroſius, è quibus Diodorus cæſum in pugna, ait. Addidit Lucianus μακροβίοις ex Hieronymo hiſtorico, uixiſſe illum annos 82.

ARYSAS, refertur nomine tenus à Diodoro.

ARIARATHE. II. naſcitur filius AMARATHES. III.

XI. ARIARATHES. III. euadit paternæ domus cladem: & cedendum ad tempus fortunæ ratus, exul in Armeniam profugit. Vbi cùm aliquandiu delituiſſet, è ciuilium bellorum diſcordia, quæ inter Macedonas exarſiſſet, in ſpes nouas erigitur, & collectis in Armenia copijs Cappadociam magno animo repetit: Amyntam, Satrapam tertiū, contendere prælio auſum, uincit atq; interimit, & Macedonum præſidijs expulſis, regnum recipit. Diodorus.

GENITOS AMARATHE. III. accepimus ARIAMNEM. II. & filios duos filiamq; unam. ἀνωνύμως.

XII. ARIAMNES. II. retinet regni ſucceſsionem ex ætatis prerogitiua, & ea pōtētiæ fama apud finitimos creſcit, ut ANTIOCHI διῶ filiam Ariarathi filio coniugem impetrârit, & ſuam filiam ANTIOCHO Hieraci collocârit. Cumq; ab eximia naturæ bonitate liberorum amantiſsimus eſſet, eidem filio ſuo etiam diadema imponit, ac totius in regno imperij atq; Iuris ex æquo ſecum ſocium facit. Huius tantæ pietatis euentus ſecundos expertus, Syriacam affinitatem infeliciſsimam habet. Nam Antiochum fraternis armis pulſum deniq; exulem accipit: quem etſi in ea fortuna tractauit initio cumulatè, poſt tamen, ingenio forte illius turbulento diffiſus, appetijſſe inſidijs creditus eſt. Diodorus, Iuſtinus: Quorum poſterior Artamenem nominat.

FILII duo ἀνώνυμοι à rebus geſtis nullis celebrantur: Filia itidem ἀνώνυμος, fuit in matrimonio ANTIOCHI Hieracis, idq; matrimonium è turbulentis mariti molitionibus minus proſperum experiatur. Iuſtinus.

ARIAMNES. II. filium reliquit ARIARATHEM. IIII.

XIII. ARIARATHES. IIII. honoratur nobiliſſ. ſtirpis uxore à patre, nec multo pōſt etiam in Regni conſortionem aſſumitur. Quod cùm à morte illius adminiſtrandum ſolus ſuſcepiſſet, cùm aliis uirtutibus rege dignis, tum illuſtri fortitudine & gloria bellica ornat, uicto ad Araxem fl. ARSACE, regni Parthici conditore. Diod. Lucianus, Iuſtinus.

FVIT cum ARIARATHE. IIII. Stratonica, Antiochi θεοῦ F. è qua naſcitur filius ARIARATHES. V.

XIIII. ARIARATHES. V. excipit paterni regni ſucceſſionem,

ſionem, adhuc puer, hoc eſt, quo tẽpore in Aſia ANTIOCHVS Magnus, in Ægypto PTOLEMÆVS philopator, regnare cœperunt, ut ſcripſit Polybius. Cum Seleucidis exemplo patris, amicitia n noua affinitate cõfirmauit, ducta in matrimonium ANTIOCHIDE, ANTIOCHI. M. filia. Qua occaſione ad belli contra Romanos ſocietatem pertractus, copias ſocero auxiliares mittit. Ideo cùm uicto illo ad Magneſiam per legatos ueniam & amicitiam peteret, CC. talentorum mulctam pendere iubetur, & ut Manlium profecturum in Galatas, à Regni finibus auerteret, alia ei CC. talenta exoluere cogitur, cùm prioris mulctæ dimidiũ, ex interceſsione EVMINIS generi, Regis Pergamenſis, ei remiſſum eſſet. Iamq; totus in Romanorum neceſsitudine defixus, è ſuppoſititijs filijs (ita enim ſentit Diodorus) alterum educandum Romam mittit, & ad bellum Macedonicum contra PERSEA, ſocietatẽ & auxilia ultro offert, tum controuerſiam, quam de finibus cum PHARNACE. II. rege Ponti, haberet, ad eorum diſceptationem reijcit. Polybius, Strabo, Appianus, Liuius, Florus, Eutropius, Oroſius, Sex. Rufus. Variat modicè Suidas, & Manlio non CC. ſed CCC. talenta depenſa ideo, ait, ut Romanorum ei amicitiam conciliaret. Stephanus Ariaratheam Cappadociæ ab eo conditam, tradit. Meminit Laertius in Carneade, & Epiſtolas huius aliquot ad Ariarathem memorat.

DE Coniugio & Liberis ARIARATHIS. V. ita Diodorus explicauit, ut uxorem ANTIOCHIDEM aliquandiu ſterilem fuiſſe dicat, ideoq; muliebri aſtutia filios duos, ARIARATHEM & OLOPHERNEM ſuppoſuiſſe: Verum aliquanto poſt natura eius ſemẽ ſuſcipiente, præter ſpem filias duas & filium unum, MITHRADATEM, peperiſſe, ac poſt id tempus de filijs ſubiectitijs maritum edocuiſſe, utq; è regno dimitterentur, effeciſſe. Hanc ſententiam & nos amplectimur. Nam Iuſtinus uariare uidetur qui Olophernem, fratrem Ariarathis (Mithradatis) nominat.

XV. MITHRADATES, aſſumit cognomentum ARIARATHIS à patre, quippe quem ab ipſa infantia amore incredibili complecteretur: Cumq; ille uoluntatem redderet mutuam, eo uſq; beneuolentia eorum proceſsit, ut cùm pater toto imperio cedere filio certaret, ille contrà demonſtraret, fieri non poſſe, ut à parentibus uiuentibus eiuſmodi beneficiũ admitteret. Addidit pietati huic eximium erga bonas literas ſtudium. Quo factum, ut cùm à patris morte regnum hæres ſuſcepiſſet, cùm reliquis uitæ partibus ſe laudabilem præſtiterit, tum idem regnum doctis perfugium præbuerit. Amicitiam cum Romanis ſumma fide coluit, eiusq; inſtituti fructum mox uberrimum tulit. Nam regni æmulo OLOPHERNE, hoſte

ſte DEMETRIO ſotere, rege Syriæ, ob faſtiditas ſororis eius nuptias, uſus, utriusq; armis regno pellitur. Quare cùm opẽ Romanos popoſciſſet, hac ſtudio eorum prolixo iuuatur, & OLOPHERNE eiecto, in Regnum reſtituitur. Iamq; in Demetrium ab ea iniuria plane efferatus, ut ſe ulciſceretur, hoſtẽ eius ALEXANDRVM Epiphanem copijs iuuat, & interitum eius lætis oculis conſpicit. Bello ARISTONICI, pro Romanorũ partibus propugnat: cùmq; in eodem bello interijſſet, filijs ceu βραβεῖον Cilicia & Lycaonia permittuntur. Polybius, Liuius, Iuſtinus, Florus, Eutropius, Oroſius. Meminit lib. 1. Maccab. cap. 15.

E Filiabus ARIARATHIS. V. γνησίως, alteri nomen fuit STRATONICE, quæ poſt debellatum ANTIOCHVM Magnum deſpondetur ac collocatur EVMENI II. Regi Pergameni. Liuius Decad. 4. lib. 8. Meminit eiuſdẽ Athenæus lib. 18. cap. 15. & unguentum Oenanthinum, antiquitus mediocre, primũ in Adramyttio confectum ob Stratonicen, ait.

ARIARATHES, cum OLOPHERNE ab ANTIOCHIDE ſuppoſitus, re illa ab eadem marito delecta, ne aliquando cum Mithradate de regno contenderet, adhuc puer Romam mittitur, & Senatui per Legatos commendatur. Hoc ſuſcipiente benignè, ex Senatuſconſulto Cn. Sicinij prætoris ædes inhabitandas accipit, & ipſius Reipub. cliens audit. Diod. Liuius.

OLOPHERNES, dimittitur è regno cum Ariarathe, & conſidere in Ionia iubetur. Vnde cum à morte patris regnum armis repeteret, cum clade à Mithradate fratre repellitur. Itaq; ut bellum inſtaurarer, ad DEMETRIVM ſoterem, regem Syriæ, cõfugit, ab eoq; talentis mille reſtitutionem impetrat. Qua haud diu gauiſus, pellitur denuo à Romanis, indeq; ad Demetrium regreſſus, & in nouam reſtitutionis ſpem erectus, ingrato animo cum Antiochenis, qui tum à Demetrio diſsiderent pactionem init, & regnum eius uindicare ſibi inſtituit. Hac re prodita, uitæ quidem ipſius, ut ne metu Mithridates frater liberaretur, parcitur, ſed uinctus Seleuciæ cuſtodiri iubetur. Liuius, Iuſtinus. Variat aliquantum Appianus, neq; enim pulſum à Romanis, ſed regnare cum fratre permiſſum, ait. Nobis magis Iuſtini ſententia probatur: etſi hic haud rectè fratrem Ariarathis uocat: pro quo rectius Appianus ſcripſit, habitũ fratrem regis illius. Meminere Polybius lib. 3. Athenæus lib. 10. cap. 12. Ælianus V. H. lib. 2. cap. 41. è quibus poſteriores duo bibacitatis eum notârunt, & breue temporis ſpatium in Cappadocia regnaſſe, patriaq; inſtituta negligentem primum uociferationem Bacchi, & artificioſam uociferationem induxiſſe, ſcribunt.

HABVIT MITHRADATES Ariarathas in matrimonio LAODICEN, mulierem faſtu & ambitione perditam. Nam cùm filios ex ea ſex procreaſſet, illa uerita, ne diutina regni adminiſtratione, adultis quibuſdam depelleretur, quinque parricidiali ueneno necauit, unico paruulo, ARIARATHE. VI. matris ſceleri, cognatorum cuſtodia erepto. Quæ tanta immanitas, cùm deinde populum ad ſeditionem inflammaſſet, ſcelerata mulier ope omnium deſtituta ferro uitam amittit. Actor eſt Iuſtinus lib. 37.

XVI. ARIARATHES. VI. matris ſæuitiæ, fidelitate propinquorũ ſubtractus, regno poſt cædem huius ſolus potitur. Quod dum àuita cum Ponticis regibus controuerſia liberare, & firmare ita connubio ſatagit, ut Laodicen, MITHRADATIS Euergetæ F. uxorem duxerit, contrario euentu, & hoc, & ſeipſum in grauiſſ. inde pericula conijcit. Nam MITHRADATE Eupatore, coniugis fratre, eam affinitatem poſthabente, & Regno ipſius inhiante, per Gordium ueneno necatur, Iuſtinus lib. 37. & ſeq. An ad hunc regem pertineat hiſtoria apud Strabonem lib. 12. de Melæ fluuij anguſtijs, per quas ille exitum in Euphratem haberet, ab Ariarathe obſtructis, ut nempe in planiciem offuſus, tanquam inſulas aliquas efficeret, indeque ex inundatione ſecutis damnis, & à Romanis ei mulcta indicta, lectoris iudicio permittimus.

RELIQVIT ARIARATHES. VI. è Laodice filios duos ὁμωνύμους.

XVII. ARIARATHES. VII. ſurrogatur in Regno patri. A NICOMEDE, rege Bithyniæ, bello oppugnatus, ſimulata pietate, à MITHRADATE auunculo defenditur. Nam cùm interfectorem patris Gordium reſtituere detrectaret, (urſerat autem hoc ideo Mithradates, ut, ſiquidem perficeret, inſidiatorem Ariarathi pararet: ſin autem, ſpecioſum belli prætextum haberet) hoſtem Mithradatem acerbiſsimum accipit, & ipſe periculi ſui non ignarus, mox ad bellum ſeſe comparat. In quo neque apparatu, neque animo inferior, dolo & inſidijs opprimitur. Etenim ad colloquiũ euocatus, etſi perſcrutatorem ſuum diligenter omnia rimaretur, tamẽ Mithradate ferrum intra faſcias occultatum gerente, in cõſpectu utriuſque exercitus iugulatur. Iuſtinus.

XVIII. ARIARATHES. VIII. mittitur educandus in Aſiam, & ideo mittitur, ut periculorum, quæ regno à Mithradate impenderent, expers eſſet. Poſt fratris cædem, cùm Mithradatis præfecti ob crudelitatem & libidines, in odium ueniſſent, honorificè à ſuis reuocatur, ilicoque Rex proclamatur. Ideo bello à Mithradate oppugnatus, & prælio ingenti deuictus, regno expellitur. Qua ex re, cùm animi ægritudine collecta, etiam corpore decumbere cœpiſſet, non multò poſt diem uitæ extremũ morte conficit, & PHARNACIS familiæ finem facit. Iuſtinus.

II. FA-

II.
FAMILIA ARIOBARZANIS.

I. ARIOBARZANES. I. gente Cappadox, & inter regni proceres potentia, opibus, clientelis, facilè princeps, adipiſcitur Regnũ ab ARIARATHIS. VIII. interitu per ſuffragia, idq; mox etiam à Romanis ei confirmatũ. Quare hoſte uſus MITHRADATE Eupatore, artibus eius à TIGRANE, rege Armeniæ, bello oppugnatur. Cui imparem ſeſe ſentiens, regnũ ſponte deſerit, & collectis rebus ſuis, Romam profugit. Ibi ſenatu beneuolentia prolixa ſupplicem ſuſcipiente, P. CORNEL. SYLLÆ, tunc proprętori Ciliciæ, reducendus traditur. Cuius ea in re opera ſtrenua uſus, copiis non magnis ingens Gordij exercitus profligatur, & regnum ipſi redditur. Hoc cùm exinde ita adminiſtraret, ut ſanctiſsime cum Romanis colere amicitiam perſeueraret, pellitur ab ARIARATHE Mithradatis F. qui NICOMEDIS & ducum Romanorum iniurias bellum mouiſſet. Cumq; in ea calamitate iterum ad Syllam (huic enim contra Mithradatem bellum demandatũ erat) profugiſſet, deniq; pacificationis eius beneficio, quam poſt aliquot in Gręcia uictorias inſtitui ab ARCHELAO Sylla paſſus fuerat, regnum ceu poſtliminio recipit, & tam ipſe quàm Nicomedes Mithradati reconciliantur. Quæ amicitia ficto ſtudio ab utroq; & inita, & culta, in id mox odium erupit, ut bello contra Romanos à Mithradate inſtaurato, regno ab hoc pulſus tertiò ſit. Quare cùm ex ſuperiori inſtituto ad Romanorum fidem confugiſſet, poſt pugnam ad Stellam montem, poſtremò à POMPEIO reſtituitur, & nouis Sophenæ, Gordenę & partis Ciliciæ acceſsionibus augetur. Iamq; tot ærumnarum pertæſus, cùm & alioqui ingenio miti eſſet, regno filio cedit, & præſente Pompeio diadema ei tradit, ipſe in otio deinde, atq; in tranquillitate uicturus. Strabo, Plutarchus, Appianus, Iuſtinus, Florus, Sex. Rufus, Eutropius, Oroſius. Meminit Cicero in Orat. pro Lege Manilia, & de prouincijs Conſularibus, item lib. 15. Epiſt. Famil. ubi ferro periiſſe innuit.

GENITI ARIOBARZANE filij ſunt ARIOBARZANES. II. & ARIARATHES.

II. ARIOBARZANES. II. amatur à patre amore incredibili. Qui cùm à POMPEIO in regnũ reſtitutus, ab eoq; inuitatus, ut in curuli ſella aſsideret, filium in cornu ſcribæ humiliorem fortuna ſua obtinere Locum conſpexiſſet, adeò infra ſe collocatum illum intueri haud ſuſtinuit, ut protinus ſella deſcendens, diadema in Caput eius tranſtulerit, & ut eò tranſiret, unde ipſe ſurrexiſſet, hortari cœperit: Cumq; filius id renueret, & pater urgeret, à Pompeio tam pulchrũ certamẽ diremtum ita fuit, ut filium & Regem appellârit, & diadema

ſumere iuſſerit,tum in curuli ſella conſidere coëgerit.Ergo ad eũ mo-
dum regno potitus,id ſibi S.P.Q.R. ſtudium conciliat, ut C I C E-
R O, qui Ciliciam tum proconſul obtineret,Cappadociã ei beneuo-
lam atq; obedientẽ reddere iuſſus ſit, &, ut ipſemet teſtificatur, præ-
ſentibus inſidijs,neq; opinantem liberârit.Bello ciuili pro Pompeia-
nis partibus propugnat. Cuius rei à Cæſare ueniam cõſecutus,etiam
parte Armeniæ augetur. Nec multò pòſt à PHARNACE pul-
ſus,reditu eius in Pontum,regnum recipit: Et ut hanc iniuriam uin-
dicaret,cum DOMITIO Caluino ſe coniungit. Quo à Pharnace
uicto,cùm regni res adhuc fluctuarent, deniq; à Cæſare in integrum
reſtituitur,& fratrem ipſum ab eo ſubditum accipit. Pro hoc iterato
beneficio grati animi ſtudium ſuum teſtificaturus,poſt cædem illius,
BRVTI & CASSII ſocietatem detrectat. Ideo hoſtis ab his iu-
dicatus,nec multo pòſt à Caſsij equitibus comprehenſus, iugulatur.
Plutarchus,Appianus,Dion,Cæſar,Valerius, Florus. Meminit Ci-
cero ad Atticum lib.5.Ariobarzanes,inquit,mea opera uiuit.Regnat
ἐν παρόδῳ,conſilio & auctoritate,& quod inſidiatoribus eius ἀπρόσιτον
me non modo ἀδωροδόκητον præbui,Regem regnumq; ſeruaui. Alibi
æs eius alienum notat,& nullum ærarium, nullum uectigal habuiſſe,
tum Appij inſtituto tributa imperata, uix quod in fœnus Põpeij eſ-
ſet, effeciſſe ait. Addit ibidem de regno,nihil eo ſpoliatius,de ipſo,ni-
hil eo egentius fuiſſe: Et rurſum alibi,Regem pauperem nominat. In
Epiſt.Famil.Regem εὐσεβῆ καὶ φιλορώμαιον uocat, & auctore C A T O-
N E, decreto ſenatus,ipſius ſalutem,incolumitatem,regnumq; ſe de-
fendere,& regi,regnoq; præſidio eſſe iuſſum,ait.

III. ARIARATHES imitatur patris in amore erga fratrẽ pie-
tatem. Contra quem proceribus quibuſdam regnum uti capeſſeret,
inſtigantibus,iudicium eius rei ad regem ipſe defert, isq; deinceps ut
ſalutem tueretur diligentius, & inſontes animaduerteretur, præſtat.
Bello ciuili,Pompeio 500,equitum auxilia adducit: & Cæſari conci-
liatus,ne fortè hæreditas ipſum ſolicitaret,fratri ita attribuitur, ut ſub
eius Imperio ac ditione eſſet. Quod inſtitutum cùm promptè admi-
ſiſſet,deniq; à cæde fratris regni ſucceſsionem capeſsit. De hac aduer-
ſario uſus A R C H E L A O, diſceptatione ea ad M. A N T O-
N I V M Triumuirum reiecta,ſententia eius dignitate & uita priua-
tur. Appianus,Dion,Cicero,Cæſar. E quib. Cicero in Epiſt. ad At-
ticum hæc de eo habet: Ariarathes, inquit, Ariobarzanis filius,Ro-
mam uenit. uult,opinor,Regnũ aliquod emere à Cæſare. Nam quo
modo nunc eſt,pedem ubi ponat in ſuo nõ habet. Omnino eum Se-
ſtius noſter Parochijs publicis occupauit: quod quidẽ facile patior.
Veruntamen quod mihi ſummo beneficio meo cum fratribus illius
neceſsitudo eſt, inuito eum per literas,ut apud me diuerſetur. Hacte-
nus Cicero. Addit Valerius lib.9.cap.16. Barbarũ quendam ob exi-
miam

miam ſimilitudinem,Cappadociæ regnum affectantem,tanquam Ariarathes eſſet,ideoq́ pene totius Orientis ciuitatū credula ſuffragatione ſuffultum,ab Auguſto Cæſare ſupplicio affectum fuiſſe.

III.

FAMILIA ARCHELAI.

ARCHELAI familiā ordior in fratribus ARCHELAO & Neoptolemo. Nam ut uirtus totaq́ poſteritas ipſorū illuſtris extitit,ita expoſitio illa auctorum loca plurima illuſtrare poteſt.

ARCHELAVS,gente Cappadox,claruit præcipua auctoritate atque potentia inter Duces MITHRADATIS Eupatoris:& bello eius contra Romanos,primum contra Manium Aquilium & NICOMEDEM, regem Bithyniæ, pugnat tam animoſe quàm prouidè, parta de hoſte uictoria ſplendidiſsima: deinde Inſulas aggreſſus,Cycladas,& reliquas,quotquot intra Maleam poſitæ eſſent; tum Euboeam ipſam occupat. Adiecit his Athenas:indeq́ in reliquā Græciam progreſſus, hanc uſq́ ad Theſſaliæ oram ad defectionem pertraxit.Nam ad Chæroneam prælijs leuioribus tribus ueluti inhibitus à Brutio Sura,in Theſſaliam reijcitur,nec multo pòſt iuſto prælio ad Chæroneam,& iterum cum ſocio Dorydao ad Orchomenum à SYLLA uincitur,& ita uincitur,ut à prima pugna cum paucis elapſus,biduum in lacubus apud Orchomenum latuerit. Quare animum ad pacem adijcit,& Sylla per mercatorē quendam tentato, deinde ad Delium cum eo colloquium inſtituit. In quo poſcere Syllam auſus,ut acceptis à Rege pecunijs,triremib.& quantis uellet copijs, ad bellum contra C. MARIVM proficiſceretur, graui obiurgatione retunditur, ac tum ad preces confugere, tum pacis, quas Sylla uellet,admittere Regis nomine conditiones cogitur. Cumq́ exinde apud Syllam permanendo cum eo ad Helles pontum pergeret, & ad Lariſſam periculoſo morbo correptus, benignitate eius ita curatus eſſet,uti ipſius cauſa totius exercitus iter inhibitū ſit, tum poſtquàm cœpit eſſe meliuſculus, decem millium iugerum agri in Euboea donum acceperit,& P.R. socijs atq́ amicis aſcriptus ſit; ſuſpicionem de ſe inuidis præbuit,ac ſi ad Chæroneā fide non bona pugnaſſet. Qua cùm poſtmodo etiam à MITHRADATE prægrauaretur, uim ueritus, cum uxore & Liberis ad Syllam, ut Oroſius,ad Murenā,ut Appianus,profugit,eiq́ belli cōtra Mithradatem renouandi auctor fit,ac tandem etiam L. CVCVLLO adhæret. Plutarchus, Appianus,Saluſtius,Florus,Eutropius,Oroſius. Meminit Pauſanias in Atticis, & ante expeditionem in Græciam à Magnetibus, Sipyli incolis,quòd fines eorum incurſionibus uaſtaſſet, multis barbarorum ex agmine cæſis,uulneratum ait. Stratagema eius, quo turrim quandam in Athenarum oppugnatione ab incendio conſeruauit, habet Gellius lib.15.cap.1.

NEOPTOLEMVS, floruit eadem cum fratre apud Mithradatem dignitate. Quem ad bellum contra Maniũ Aquilium & NICOMEDEM ſecutus, prælij ad Amnium fluuium initium facit: Cumq́ in fugam coniectus, pugnam deinde inſtauraſſet animoſius, Manium uictum perſequitur, & coactum pugnare cum reliquijs, ita profligat, ut etiam caſtris exuerit, cæſis hoſtium decem millibus. Pòſt cum Archelao in Græciã mittitur: & dum negligentius rem ad Chalcidem gerit, à Munatio, duce Syllæ, ſubito opprimitur, & ſuorũ 1500. amiſsis, ipſe etiam uulnus accipit. Simili clade à L. Lucullo afficitur ad Tenedum, & multis ſuorum deſideratis, in fugam conijcitur. Plutarchus, Appianus, Florus.

ARCHELAO procreati filij ſunt, ARCHELAVS & DIOGENES.

ARCHELAVS, honoratur à Cn. POMPEIO poſt uictum MITHRADATEM, ſacerdotio Comanorum Ponti (fuere enim & Cappadociæ Comana) & in gratiã ipſius duo agrorũ ſchœni ſacræ regioni adijciuntur, in hac dignitate annis nõ multis tranſactis, A. GABINIO innoteſcit, ad eumq́ profectus, operam ſuam ad bellum parthicum offert. Quod inſtitutum cùm ex ſenatus interdicto totum in neruum erupiſſet, alia ei ex Ægypto ſplendidioris fortunæ ſpes offertur. Cùm enim poſt fugam PTOL. Auletæ Regno in BERENICEN filiã tranſlato, maritus huic regiæ ſtirpis quæreretur, fauentibus quibuſdam pro Mithradatis filio ad Reginã perducitur. Cui matrimonio confeſtim iunctus, & Rex appellatus, tantum menſes ſex imperat. Etenim à Gabinio, quem pecunia, hoc eſt, talentis mille, ut meminit Cicero, Ptolemæus corruperat, bello oppugnatus, & cum effœminatiſsimo Alexandrinorũ exercitu (nam cùm urbis mœnibus egreſſus, caſtra uallo ac foſſa cingi iuberet, ab uniuerſis, ut id opus publica pecunia faciendum locaretur, ſucclamatũ fuit) decertare prælio auſus, cadit in acie. Strabo, Appianus, Cicero, Valerius, Florus. Variat modicè Dion, & dimiſſum in Ægyptum pecunia à Gabinio, inſtituti ipſius non ignaro, ait. Cadauer eius in pugna cæſi inuentum, Regio ornatu ab M. ANTONIO ſepultum fuit: hunc enim & familiariſsimum & hoſpitem habuerat. De ſacerdotij Comanorum dignitate Strabo & Hiſtius prodidere, ſacerdotem bis in anno diadema geſtaſſe, & maieſtate, imperio & potentia à Rege ſecundum extitiſſe, tum regionis, quæ fano non parua adiaceret, fructum & prouentum omnem percepiſſe, & ſeruorũ ſacrorum, qui urbem Comana inhabitarent, ſex millia habuiſſe. Addit & hoc Strabo, Reges & Sacerdotes ferè ex eadem ſtirpe legi ſolitos. De origine ſacerdotij illius plura idem Strabo lib. 12.

DIOGENES, ſequitur patrem ad expeditionem in Græciam, & cùm in prælio ad Orchomenum præclara edidiſſet uirtutis facinora

nora, perimit in acie. Plutarchus, Appianus, Eutropius, Oroſius.

ARCHELAO rege naſcitur filius Archelaus.

ARCHELAVS, retinuit Comanorum ſacerdotium poſt patrem. De quo æmulo uſus Nicomede, Socratis Chreſti filio, ex Cæſaris Dictatoris ſententia, concedere id illi cogitur. Strabo, Appianus, Hirtius.

NATVS eſt Archelao è Glaphyra ſcorto, ut nominauit Dion, ARCHELAVS. De M. Antonij cum Glaphyra cõſuetudine Martialis lib. 11.

ARCHELAVS, aduerſat̃ de Regni ſucceſsione ARIARATHI, Ariobarzanis F. eaq́ lite ad M. ANTONIVM Triumuirum reiecta, matris opera, quæ mirè homini incontinentiſsimo placuiſſet, id impetrat. Iccirco ut gratũ ſe declararet, bello Actiaco ꝑ eo propugnat, & quanquam poſt Alexandriam deditam à Cæſare in cæteros animaduerteretur ſeuerè, ipſe tamen nõ ſolùm pœnam effugit, ſed & aliquanto poſt Armeniam minorem, & Tracheam Ciliciam donum accipit, cùm metu piratarũ ſub prætoribus, qui non ſemper adeſſe poſſent, Cæſar eſſe noluiſſet. Iamq́ finitimorum regum ſtudijs ſe muniturus, cum Herode Magno, rege Iudææ, affinitatem iungit, filio eius Alexandro, Cylaphyra filia collocata. Quem pòſt de inſidijs patri ſuſpectum factum callidè reconciliat, eaq́ recõciliatione nouis turbis ſublata, & ipſo Alexandro Herodis immanitate necato, genitorũ & hoc nepotum curam diligentem gerit. Ab Auguſti Cæſaris obitu inde TIBERII criminationem incurrit, quod cùm patrocinij eius opera aliquando uſus eſſet, Rhodi agentem neglexiſſet, cõtraq́ Caiũ Auguſti Cæſ. filiam, ſtudioſè coluiſſet. Quare Romam litteris Liuię, quæ non diſsimulata Tiberij offenſa, clementiam tamẽ offerret, euocatus, & ſenatus iudicio traditus, ſimulatione inſaniæ, in quã aliquando ſub Auguſto incidiſſet, & amici cuiuſdã mendacio officioſo, ſupplicio eripitur: nec multo pòſt, ſenecta uidelicet extrema & Podagra confectus, cedit è uita: & Cappadocia in prouinciam redacta, Equiti Romano regenda traditur. Strabo, Ioſephus, Plutarchus, Dion, Euſebius, Suidas, Suetonius, Victor, Sex. Rufus, Eutropius. Excelluit eruditione in literis, & exemplo HIERONIS & ATTALI, regnum, ſcripſit de Agricultura, teſte Plinio lib. 18. cap. 3. Tacitus regni eius ann. 50. nominauit. Ab Appiano lib. 5. de bellis ciuilibus nomen eius ita uariatur, ut Sicinna appelletur. Inter eius res geſtas hoc etiam Strabo retulit, Eleuſam inſulam in Trachea Cilicia ipſum muniuiſſe, ibiq́ magnam temporis partem degiſſe.

ARCHELAI coniugium geminum reperimus. Prima uxore, cuius nomen auctores non expreſſere, naſcitur GLAPHYRA: alteram PYTHODORIDEM, Pythodori Tralliani filiã, uiduam duxit, neq́ ex ea prolem ſuſcepit. Addidère Ioſephus & Hegeſippus

concubinam Pannychen, quam Herode conſocero, donum acceperit: ſed neq; ex hac proles memoratur.

GLAPHYRA, fuit in matrimonio Alexandri, Herodis M. è Mariamme filij. Apud quem dum genus ſuũ prædicat ambitioſius, atq; omnium, quę in regia uiuerent mulierum, ſe dominam iactitat, ut marito odium ingens conflat, ita ipſa tandem calũnijs à PHERORA grauibus oppugnatur. Nectamen ſic etiam ut faſtum deponeret, flecti potuit: ideo Herode deniq; in Alexandrum extremè efferato, & captiuitatem & necem eius miſerabilem conſpicit. Ab hoc tempore cum dote ad patrem remiſſa, nubit IVBÆ II. regi Numidiæ, & hoc defuncto, ARCHELAO, primi mariti fratri, qui reuerſam è Numidia, fortè apud patrem conſpexiſſet. A' quo cùm amaretur ardentiſsimè, è ſomnio quodam de Alexandro, iteratas nuptias, & inceſtum coniugium ei exprobrante, in morbum incidit: Quo biduum tantùm conflictata, cedit è uita. Ioſephus, Hegeſippus.

FINIS.

INDEX OMNIVM RERVM AC VERBORVM, PROPRIORVM NOMINVM, REGVM, FAMILIARVM, ET REGNORVM, QVAE IN hoc Tomo III. comprehenduntur.

Nota prior numerus folium, poſterior tabulam eiuſdem Familiæ, denotat.

A

Aborigenes 35
Acamas fil. Antenoris fol 30. Tab. 3
Acarnanes populi 94
Ada ſoror & coniux Idriei quæ adoptauit Alexandrum Magnum eiq; regnum Cariæ reliquit fo. 102 filia Pexodari regis Cariæ 102 t.17
Adramyttus filius Haliartis 86. t.16 urbs à quo condita ſit 86.t.16
Adies filius Cotyis regis Lydiæ 78 t.14
Agenor filius Antenoris fol.30.t.3
Aegeſtus filius Syluij Numitoris eius uita fol.53. t.7
Agrippa Syluius eius uita fol.50.t.7
Aemilia filia Aeneæ Troiani fol.48.t.7
Aeneas Syluius IIII. rex Lauinienſium eius uita fol.49.t.7
Aeneas I. rex Albanorum eius uita fol.45.t.6
Aeneæ I. regis Albanorum coniuges & poſteritas fol.47.t.6 familia ab auctorib. Syluiis cognominata fol.45.t.6
Aeoles populi 94
Aeſacus filius Priami VI. regis Troianorum eius uita fol.20.t.2
Aeſepus filius Bucolionis nepos Laomedontis fo. 19.t.3
Aetoli populi 94
Alba Syluius VI. rex Lauinienſium eius uita fol. 49.t.7
Albani dictatores fol.54
Albanorum regum familia fol.45.t.6 regũ familiæ fol.41.t.6
Alcæus unde ſit oriundus fol.80.t.15
Alcæi poſteritas 80.t.15
Alcimus rex Lydiæ eius uita fol.79.t.15
Alexãder, Herodis Magni è Mariamne Aſmonea filius fol.120.t.20 Mag. regnum Cariæ obtinet 102.t.17
Alexander cognomento Paris filius Priami VI. regis Troianorũ eius uita 22.t.32
Alexandri cognomento Paridis poſteritas & cõiuges fol.28.t.2
Alladius Syluius eius uita fol.50.t.7
Alyattes rex Lydiæ fol.81. t.15
Alyxothoe coniux Priami VI. regis Troianorum fol.19
Amata coniux Latini fol. 45.t.7
Amalxione uxor Dardani fol.10
Amazones populi 104
Ambrones populi 104
Amulius Syluius XV. rex Lauinienſium eius uita, fol.53.t.7
Anaphas I. huius nominis IIII. rex Cappadociæ eius uita fol.108.t.18
II. huius nominis V. rex Cappadociæ eius uita fol.108.t.18
Anchiſes unde ſit oriundus, item eius uita fol. 29.t.3
Anchiſæ coniuges & poſteritas fol.29.t.3
Ancus Martius IIII. rex Romanorum eius uita fol.64.t.8
Anci Marci familia & eius poſteritas fol.64.t.8
Andramytes rex Lydiæ eius uita fol.79.t.15
Andromacha coniux Hectoris quot liberos ei pepererit

periit fol.27.t.2
Andromache coniux Heleni fol.29.t.3
Antenor filius Lycrſi & eius uita fol.30.t.3
Antiochus coniux Ariarathis V. huius nominis regis Cappadociæ 112.f. t.18
Antiphus filius Priami VI. regis Troianorum eius uita fol.24.t.3
Antigona filia Laomedontis, eius uita fol.19.t.3
Antho filia Syluij Amulij eius uita fol.53.t.7
Aollius filius Romuli eius uita fol.60.t.8
Aphueis uxor Pexodari regis Cariæ 102.t.17
Arcades populi 35.55
Archelaus dux Mithridatis Eupatoris 117.t.20 rex Aegypti eius uita & res geſtæ fol.118.t.20
Archelai familia 117.t.20 ſacerdos Comanorū in Ponto, filius Archelai regis Aegypti fo.119.t.20 rex Cappadociæ eius uita 117. t.20 primus & ultimus ex hac familia rex Cappadociæ eius uita & res geſtæ 119.t.20
Archelai ultimi regis Cappadociæ coniuges 120. tab.20
Archilochus filius Antenoris fol.30.t.3
Ardyſus rex Lydiæ eius uita fol.81.t.15
Ardys II. rex Lydiæ ex Mermnadis eius uita & res geſtæ 82.t.16
Argon rex Lydiæ eius uita & res geſtæ 81.t.15
Ariamnes I. huius nominis VII. rex Cappadociæ 109.t.18
Ariamnis I. poſteritas fol. 110.t.18
Ariamnes II. huius nominis & XII. rex Cappadociæ 111.t.18
Ariarathes I. huius nominis VIII. rex Cappadociæ 110.t.18 II. huius nominis X. rex Cappadociæ 110.t.18 III. huius nominis & XI. rex Cappadociæ 111.t.18 IIII. huius nominis & XIII. rex Cappadociæ 111.t.18 V. huius nominis XIIII. rex Cappadociæ 113.t.18
Ariarathis V. huius nominis poſteritas 112.t.18
Ariarathes VI. huius nominis & XVI. rex. VII. Cappadociæ rex XVII. 114.18 Cappadociæ 114.18 VIII. huius nominis XVIII. rex Cappadociæ eius uita 114.19 filius Ariarathis V. huius nominis 113.t.19 filius Ariobarzani I. tertius rex Cappadociæ ex hac familia 116.t.20
Aridæus alio noïe Pharnaces rex Cappadociæ 108 tab.18
Aridæus filius Datamis eius uita 110.t.19
Ariena filia Halyattis 86. tab.16
Arimnæus filius Anaphæ 109.t.18
Ariobarzanes I. huius nominis & I. rex Cappadociæ 115.t.20
Ariobarzani I. poſteritas 115.t.20
Ariobarzanes II. huius nominis II. rex Cappadociæ 115.t.19
Arisba coniux Podarcis 19.t.3
Arisbe filia Teucri regis fol. 8.t.2
Ariſtomachus filius Notha Priami regis VI Troianorum 27
Artemiſia ſoror & coniux Mauſoli 101.t.17 condidit Mauſoleum unum è ſeptem orbis miraculis 100.t.17 regina Cariæ, & uxor Mauſoli 99.t.17
Artemiſiæ Mauſoleū ſeu Nummus 93
Aruns Tarquinius nepos L. Tarquinij Priſci eius uita fol.68.t.11 filius Demarati eius uita & præcipuè res geſtæ fol. 65.t.10 Tarquinius cognomē Egerius eius uita & præcipuè res geſtæ f.66.t.10 filius L. Tarquinij ſuperbi eius uita 69.t.11
Aruntis poſteritas 66.t.10
Aryſas fil. Ariarathis 1. regis Cappadociæ 111.18
Aſcaniorum origo 2
Aſcanius filius Aeneæ 11. rex Lauinienſium & 2. Albinorum eius uita & præcipuæ res geſtæ fol. 47.t.6
Aſſaracus filius Troes eius uita & res geſtæ itēq; poſteritas fol.13.t.2
Aſſaraci poſteritas fol.29
Aſtyanax filius Hectoris eius uita fol.27.t.2
Aſtyoche filia Laomedontis fol.19.t.3
Aſtyoche filia notha Priami regis Troianorum & coniux Telephi 27 coniux Erichthonij fol. 11.t.2
Atamnas III. rex Cappadociæ eius uita & res geſtæ fol.105.t.18
Atra filia Teucri regis fol. 8 t.2
Atys Syluius VII. rex Lauinienſium fol.49.t.7 rex Lydiæ eius uita & præcipuæ res geſtæ fol. 78. t.14 filius Crœſi eius uita & præcipuæ res geſtæ 86.t.16

B

Ballæneus filius Ganymedis eius res geſtæ & uita 8.t.2
Bargaſes rex Cariæ eius uita 97.t.17
Batia uxor Dardani quos liberos ei pepererit f.10 t.2
Batia filia Teucri regis f. 8.t.2
Belus filius Alcæi eius uita 80.t.15
ad Bertholdum Richardū Reineccij epiſtola 91
Brutij populi 56
Bucolion filius nothus Laomedontis & eius uita fol.19 t.3

C

Cadmus rex Thebanorum fol.9.t.3
Cæcilia coniux L. Tarquinij Priſci fol.67.t.11
Caligula 57
Callirrhoe coniux Troes quos liberos ei pepererit fol.12.t.3
Calpus filius Numæ Pompilij eius uita fol.62.t.8
Calepe cōcilium Laomedontis fol 17.t.3
Cambletes rex Lydię eius res geſtæ & uita 79.t.15
Candaules rex Lydiæ eius uita fol.81.t.15
Canens coniux pici 1. regis Latinorum 41.t.6
Capetus Syluius IX. rex Lauinienſium eius uita fol. 49.t.7
Cappadociæ gentes 103 de Cappadociæ appellationib. & diuiſionibus, de Gentibus quæ Cappadociam incoluerunt, earumq; origine, & imperijs 103
Cappadociæ regni initiū 105 regum familiæ fol. 108.t.18
Cappadoci regni deſcriptio 103
Cappadocum regum familiæ 90 regia ſedes 107
Capys Syluius VIII. rex Lauinienſium eius uita foi. 49.t.7 filius Aſſaraci eius uita fol.29
Cares populi 94
Cariæ regum familiæ 98. 97.t.17
Carici regni deſcriptio 93
Carum origo, regnum, regiæq; familiæ, quę in his poſtrema Mauſoli propagatio 93
Caſſandra filia Priami regis Troianorum eius uita fol.28.t.3
Cedrionus filius Nothus Priami VI regis Troianorum fol.27.t.3
Cethini pop. 35
Ceſtrinus filius Heleni eius uita. fol.24.29.t.3
Ceſtrina regio unde dicta 29
ad Chriſtophorum à Donap Reineri præfatio in Albanorū regum familias fol.33
Chyſe uxor Dardani fol. 10.t.3
Cilla filia Laomedontis fol. 19.tab.3
Cimbrorum origo 105
Cleomeſtra filius Troes eius uita fol.13.t.2
Cleomeſtræ poſteritas & eius cōiuges fol.30.t.3
C.Ciuilius dictator 54
Clytus filius Laomedontis eius uita fol.17.t.2
Collatinus filius Aruntis Tarquinij eius uita fol. 66.t.10
Conſules quandiu Romæ imperitarint 57
conſulum initium. Ibid.
Coon filius Antenoris eius uita fol.30.t.3
Coritus pater Dardani f. 8.t.2
Corybantus filius Iaſonis eius uita fol.9.t.3
Cotys rex Lydiæ eius uita 78.t.14
Cretes populi 94
Cretenſes populi 94
Creuſa filia Priami VI. regis Troianorum & coniux Aeneæ fol.26.t.3

coniux

coniux Aeneæ 1. regis Albanorum fol. 47.t.6
Crino filius Antenoris f. 3.t.3
Crœſus V. rex Lydiæ ex Mermnadis eius uita f. 84.tab.16
Crœſi poſteritas 86.t.16
Crœſo quod oraculũ datum ſit 87
Curetes 94
Cyardes rex Cariæ eius uita 97.tab.17
Cylaphyra concubina Archelai ſacerdotis Comanorum 119.t.20
Cyrolapſus rex Cariæ eius uita 97.17

D

DArini coniux & poſteritas fol. 43.t.6
Damaſithymus rex Cariæ filius Candaulis 98
Dardanus 1. rex Troianorum eius uita & res geſtæ, itẽq; poſteritas 8.2
Dardani cõiuges duæ 9.3
Dardanorũ regum familiæ 8.2 nomen unde 8.2 origo 2
Daſcylus rex Lydiæ 82.16
Datames VI. rex Cappadociæ eius uita 108.1.18
Datamis poſteritas 109.t.18
Datames filius Datamis VI. regis Cappadociæ 109.1.18
Daunus filius Fauni eius uita fol. 42.t.6 unde ſit oriundus fol. 24.t.6
decẽ uirorũ inſtitutio 57
Deiphobus filius Priami 23.2 (10
Demaratus eius uita 65.
Demoleon filius Antenoris fol. 30.t.3
Dictatores Albani 54.4
Dimas filius Dardani 10.3
Diogenes filius Archelai 119 1.20
Dodonæi populi 36

E

EGerius filius Aruntis fol. 66.t.10
elei populi 35
Elymnus filius Anchiſæ 30.1.2
Elyſij populi 104 (16.2
Emathion filius Tithoni
Erichthonius filius Dardani fol. 10.2
ad Erneſtum à Commerſtad epiſt. Reineccij 73
Eurylcon cognomẽto Aſcanius I L rex Laviniensium & 1. rex Albanorũ 47.t.6
Euſomnus rex Cariæ fol. 100.1.17
Euthria filia Laomedõtis fol. 19.1.3

F

FAtua Fauna filia Pici 1. Latinorũ regis, & coniux Fauni fratris 92.7
Faunus filius Pici 1. regis Latinorum 41.6
Fauni coniuges & poſteritas 42.6
Frãcus filius Hectoris ſecundũm Manethonem 20.28
Francorũ origo unde 28

G

GAllithea coniux Atyis 78.15
Ganymedes filius Troes uita 12.2
ad Georgium à Commerſtad epiſt. Reineccij 73
Getæ populi 94
Gigantum origo 14
Glaphyra concubina Archelai ſacerdotis Comanorum 119 20 filia Archelai regis 120.20
Glaucus filius Antenoris 30.3
Glaucus rex Daniæ 99 17
Gothi populi 94
Gothones populi. ibid.
Gothini populi. ibid.
Gothuni populi. ibid.
Gyges 1. Rex Lydiæ 82.16

H

HAliattes IIII. rex Lydiæ ex Mermnadis 83.16 quot coniuges habuerit 84.16
Hecatomnus filius Lygdamis rex Cariæ 100.17
Hecatomni poſteritas 100.17
Hector filius Priami eius uita 20.21.tab.2
Hecuba coniux Priami 19.3
Hecubæ uitæ deſcriptio eiusq; origo & ſtirps 19.3
Heneti populi 104 (3
Helena cõiux Paridis 19.
Helenus filius Priami eius uita 24.3
Heleni poſteritas 20.3
Helicaon filius Antenoris eius uita 30.3 (13.2
Hemera filius Tithoni 16.
Heraclidarum nomen unde 76 familiæ, è poſteritate Alcæi, quæ regnauit in Lydia annos 505. 80.15 (60.8
Herſilia coniux Romuli
Heſione filia Laomedõtis 18.3
Hetruſci populi 56
Hieromneme coniux Aſſaraci 29
Hippodamia filia Anchiſæ & coniux Alcathoi 30.2
Hipponous filius Priami 25.3
Hiſtiæus rex Cariæ 98
Hoſti Hoſtilij uita 63.8 uita & eius poſteritas 62.8
Hoſtilij uita & poſteritas 62.8

I

IAde coniux Halyattis 84.6
Iani Bifrontis numus 35
Iardanes rex Lydiæ eius uita 80.15
Iaſion filius Coriti eius uita & poſteritas 9.3
Icarus rex Cariæ eius uita 97.17
Icetaon filius Laomedontis eius uita 17.2
Idæa coniux Phinei 11.2
Idæus filius Dardani eius uita & res geſtæ 10.3
Idrieus rex Cariæ eius uita 100.17
Idriei poſteritas 102.17
Ilia filia Syluij Numitoris eius uita 53.7
Iliæ poſteritas 54.7
Ilienſium numus 7
Ilione filia Priami VI. regis Troianorum eius uita 27
Ilij regiæ ſedis inſtauratio eiusq; fortuna 2
Ilius eius uita 12.2 filius Troes III I. rex Troianorum eius uita 12.2
Ili IIII. regis coniuges & poſteritas 13.2
Ilus filius nothus Priami VI. regis Troianorũ 27
Ioãnes Glandorpius 49
Ephidamas filius Antenoris eius uita 30 3
Itali populi 94
Iuba rex Numidiæ & Hiſtoriarum ſcriptor clariſſimus maritus Glaphyræ 120.tab.20
Iulia gens à quo ſit condita 48.7
Iuliæ gẽtis origo & ſtirps 29
Iulus filius Aſcanij 1. regis Albanorum 18.6
Aſcanij filij uita 48.7
Iulius Proculus pronepos Syluij Alladij XIII. regis Laviniensiũ 51.7 filius Iulij & nepos Syluij Alladij XIII. regis Laviniensium 51.7 filius Syluij Alladij XIII. regis Laviniensiũ 51.7 Proculus rex Romanorum 61
Iuturna filia Dauni eius uita 43.6

L

LAmpon filius Laomedontis 17.2
Laodamas filius Hectoris 28.2 filius Antenoris 30.3
Laodocus filius Antenoris. ibid.
Laodice coniux Ariſtrathis 114.18 filia Priami eius uita 26.3
Laomedon V. rex Troianorum 14.2
Laomedontis coniuges eiusq; poſteritas 17.2.3
Latinus unde ſit oriũdus 42 Syluius V. rex Albanorum 49.7 IIII. rex Latinorum 44.7
Latini coniuges & poſteritas 45.7
Latinorum regum familia 41.6 origo, regum & familiæ regiæ, quæq; harũ ſucceſſio, quis interitus, quæ Chronologia & cõſuetudines fuerint 35
Lauinia filia Latini regis. 45 7. coniux Aeneæ 47.7
Laviniensium regum familiæ 41.6
Laurẽtum regum familia ibid.
Leucippe coniux Ili 13.2
Leucoſyri populi 104
Liguri populi 56
Lucretia cõiux L. Tarquinij Collatini 66.10
Lucretiæ ſtuprum 68
Lucumo V. rex Romanorum 65.10
Lycaon filius Nothus Priami 27.2
Lydiæ regiæ interitus 87 regũ familiæ 77.14.15
Lydorum nomen 78
Lydus filius Atyis 78.15
Lycurſus filius Cleomeſtræ 30.3
Lygdamus rex Cariæ 99.17
Leon rex Lydiæ eius uita 81.15

M

MAmercus filius Numæ Pompilij 62.8
marica coniux Fauni 48
Marſyas rex Lydiæ 83.25

Marſi

Marſi populi 56
Martius ſummꝰ pont. Romanus 64.t.8 rex Romanorum 64.t.8
Maſanorades rex Cariæ 97.t.17
Maſues rex Lydiæ 77.t.14
Maſuis familia 77 (t.17
Mauſolus I. rex Cariæ 98.
Mauſoli I. familia 98.t.17
Mauſolus II. rex Cariæ 100.t.17 (t.17
Mauſoli II. poſteritas 102.
Mauſolei deſcriptio 102
Mauſoleum à quo conditũ ſit 100 ſeu nummus Artemeſiæ 93
Mazaca regis ſedes Cappadocum 107
Medeſicaſte filia Priami 27
Meges eius uita 30
Meles rex Lydiæ 81.t.15 alijs Myrſus rex Lydiæ 81.t.15 (15.t.2
Memnon filius Tithoni
Menander Lyg. rex Cariæ 99.t.17 (82.t.16
Mermnadarum familia
Meſchini populi 104
Meſchinorum appellatio unde 104
Metius Suffetius dictator 54
Mithradates cognomento Ariarathes XV. rex Cappadociæ 112.t.18
Moſchi populi 104
Moſchauitæ populi 104
Myrſylus rex Lydiæ aliâs Candaules 82.t.16

N

Neoptolemus rex Cappadocia eius uita & res geſtæ 118.t.20
Ninus filius Beli 80.81.
Numa Pompilius II. rex Romanor. 61.t.8
Numæ Pompilij familia 60.t.8
Numitor Syluius XVI. rex Lauinienſium 81.t.7
Nummus Iani Bifrõtis 35 Artemiſiæ 93
Nummi duo Troiani 7

O

Oenone coniux Alexandri cognomento Paridis 28
Olophernes filius Ariarathis 113.t.19 IX. rex Cappadociæ 110.t.18
Omphale filia Iordanis 80.t.15
Opici populi 56
Oraculũ Crœſo datũ 87

P

Pamychis cõcubina Archelai 120.t.20
Pantaleon filius Haliattis 86.t.16
Paris filius Priami VI. regis Troianorum 24.t.3
Paridis poſteritas 29.t.3
Pelaſus filius Bucolionis nothi & nepos Laomedontis 19.t.3
Pelaſgi populi 36.55
Pexodarus rex Cariæ 102. tab.17
Pharnaces I. rex Cappadociæ 108.t.18
Picus I. rex Latinorum cognomẽto Priſcus 41.t.6
Pici familia 41.t.6
Pici I. coniux 41.t.6
Pixodelis filius Mauſoli a 199 17
Pinus filius Numæ Pompilij 62.t.8
Podarces cognomento Priamus VI. rex Troianorum 17.t.3
Polites filius Priami 24. tab.3
Polybus filius Antenoris 30.t.3 (35.t.3
Polydorus filius Priami
Polymneſtoris coniux 27
Polyxena filia Priami 26. tab.3
Pompo filius Numæ Pompilij 62.t.8
Pompoius pater Numæ Pompilij 60.t.8
Pompilia filia Numæ Põpilij 62.t.8
Poſthumus III. rex Lauinienſium 48.t.7 (t.7
Priamus filius Politis 24.
Priamus VI. rex Troianorum 17.t.3
Priami VI. regis Troianorum eõloges & eius poſteritas 19.27.t.3 nummus 7
Prima filia Romuli 60.t.8
Procas Syluius eius uita 53.t.7
Pygres rex Cariæ filius Candaules 98
Pythodoris coniux Archelai 120.t.20

R

Reges Romanorũ 68
Remi fratris Romuli uita 59.t.8
Rhea Syluia filia Syluij Numitoris 53.t.7
Rheæ Syluiæ poſteritas 54.t.7
Romæ urbis initium, fundatores, tempus inſtaurationis, & de regno quod in eo primũ fuit, & quæ hoc familiæ tenuerit, quæ item abolitum magiſtratuum mutationes ſecutæ ſint 55. & ſic deinceps. regum familiæ 57.t.8
Romulus I. rex Romanorũ eius uita 57.t.8
Romuli familia 57.t.8 poſteritas 60.t.8
Romus filius Emathionis 16.t.2

S

Sabini populi 56
Sadyattes II. I. rex Lydiæ ex Mermnadis 83.t.16
Samnites populi 56
Scaluiæ populi 99
Scamandrius cognomento Aſtyanax 27.t.3
Sciſinas filius Datamis 110.t.19
Sebaſtianus Hofemannus Gorlicenſis iuuenis ornatiſſimus 98
Seruius Tullius VI. Rex Romanorum 70.t.10
Seruij Tullij poſteritas 71.t.12
Sextus filius L. Tarquinij Superbi 69.t.12
Siculi populi 12
Siculi 12
Smerdis II. rex Cappadociæ 108.t.18
Solon quo tempore uixerit 84
Stratonica coniux Ariarathis 111.t.19
Syluiæ familiæ conditor 48.t.7
Syluiorum regum familiæ 48
Syma filius Icari eius uita 98.t.7

T

Tanaquil Hetruſca coniux L. Tarquinij Priſci 67.t.12
Tarquinia familia è Bacchiadis 65.t.10
Tarquinia minor & maior filiæ L. Tarquinij Collatini 67 filia L. Tarquinij Superbi 70. t. 11. & ſic deinceps.
Tarquiniorũ fam. 65.t.10
Tatia filia T. Tatij eius uita 60.t.8 coniux Numæ Pompilij 62.t.8
T. Tatius eius uita 60.t.8
Teucri unde 2
Teucer rex Græcorũ 7.t.2
Telephus cognomẽto Latinus III. rex Latinorũ 44.t.7
Telephi coniux 27
Theano coniux Antenoris 30.t.3
Theoclymenus rex Lydiæ 80.t.15
Theſſali populi 94
Thegorma 2
Thonoe concubina Icari 97.t.17
Thracum origo 2
Thuſci populi 78
Tiberinus Syluius X. rex Lauinienſium eius uita 50.t.7
Titanum origo 14
Tithonus filius Ili 13.t.2
Tithoni filij Ili 15.t.2
Tithonus filius Laomedontis 17.t.2
Tmolus rex Lydiæ 79. tab.15
Torybus filius Atyis 79. tab.15
Tribunorum militum inſtitutio 57
Troas 2
Troiani nummi duo 7
Troianorum origo, imperij initia, propagatio, interitus: quæ item regiæ ſedis illius inſtauratio ac reliqua fortuna 5.t.2 regum familiæ 7.t.2. imperia eius propagatio 4
Troilus filius Priami VI. 25.t.3
Tros filius Erichthonij III. 11.t.2
Troes unde 2
Tullia familia 70.t.10 & maior filiæ Seruij Tullij earum uita 70.t.12
Tullus Hoſtilius rex Romanorum 62
Tullius pater Corniculanus 70.t.10
Tullus Hoſtilius III. rex Romanorum 63.t.8
Tulli Hoſtilij familia 62. tab 8
Turnus filius Dauni eius uita 43.t.6
Tyrrhenus filius Atyis 78.t.15

V

Venilia coniux Dauni 43.t.6
Venetorum origo 108
Vmbri populi 56
Voleſus rex Romanorum 61
Valachi & Vaſſi populi 104

Z

Zacynthus filius Dardani eius uita & res geſtæ 10.t.2

FINIS INDICIS.

1005483